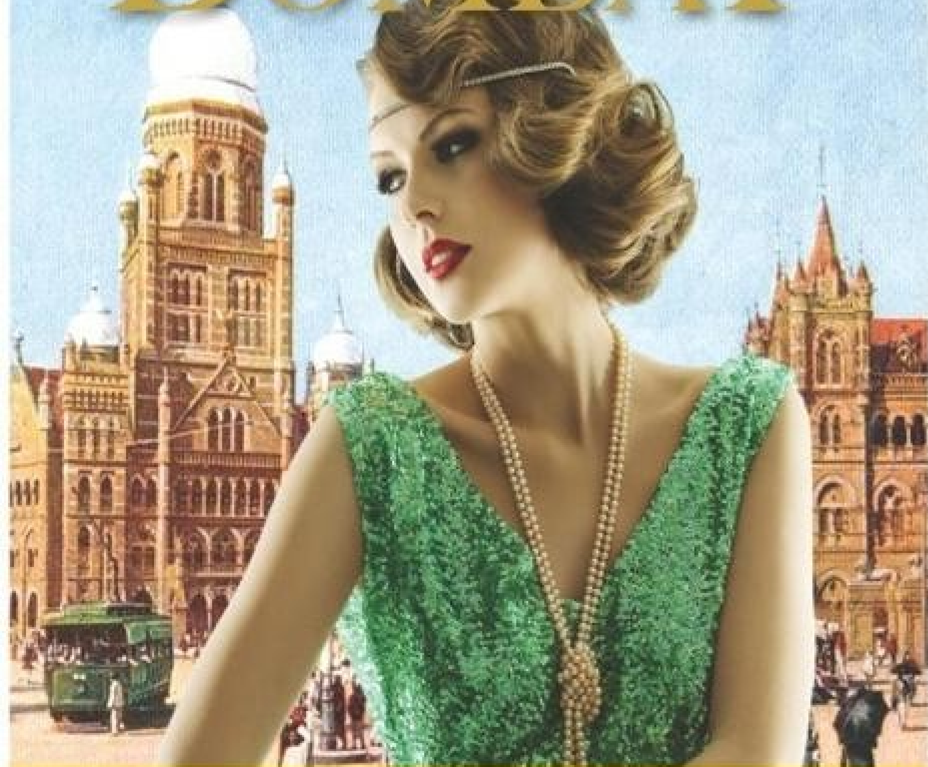
JENNY ASHCROFT

ÎNTÂLNIRE LA BOMBAY

„Încă de la primul capitol, care m-a intrigat,
cartea m-a prins în mreje... Emoționantă și minunat scrisă

JENNY ASHCROFT

Întâlnire la Bombay

Traducere din limba engleză şi note

ELENA MACOVICIUC

EDITURA LITERA

Bucureşti 2021

Jenny Ashcroft

Meet Me in Bombay

Editura Litera

Tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

Mobil: 0770 408 924

e-mail: contact@litera.ro

Ne puteţi vizita pe

www.litera.ro

Întâlnire la Bombay

Jenny Ashcroft

Editor: Vidraşcu şi fiii

Redactor: Dragoş Ghiţulete

Corector: Păuniţa Ana

Copertă: Bell Studio

Tehnoredactare şi prepress: Laurenţia Carîp

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată

de Cristina Vidraşcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

Ashcroft, Jenny

Întâlnire la Bombay / Jenny Ashcroft ; trad. din lb. engleză şi note: Elena Macoviciuc. – Bucureşti : Litera, 2020

ISBN 978-606-33-6948-3

ISBN EPUB 978-606-33-7042-7

I. Macoviciuc, Elena (trad. ; note)

821.111

Pentru Molly, Jonah şi Rafferty

Prolog

În seara asta, nici nu-mi amintesc ce an e. Oricât aş încerca, nu ştiu de cât timp sunt aici, în acest azil care e, de fapt, un spital. Acest loc al celor bătrâni, infirmi, uitaţi... şi care uită. I-am cerut unei infirmiere, o tânără cu pistrui şi voce blândă, să-mi reamintească, dar nu a făcut-o. A spus că m-aş panica din nou, că nu trebuie să-mi fac griji. Timpul nu e important. Şi cu toate astea, mi se pare atât de important. Sunt sigur că sunt în locul ăsta de prea mult timp. Am senzaţia teribilă că sunt aici de mulţi ani.

Ştiu că era anul 1915 când am devenit pacient. Măcar atât îmi amintesc. Şi că am marcat data în caietul pe care l-am primit atunci: un jurnal cu copertă din piele, care mi-a fost dat în timpul primei sesiuni cu doctorul Arnold ca să-mi notez toate lucrurile pe care memoria mea afectată nu le putea reţine.

— Orice îţi aminteşti, scrie imediat, mi-a spus Arnold.

Cuvintele lui mi-au rămas întipărite în minte. În ciuda tuturor lucrurilor pe care le-am uitat, îmi aduc aminte vocea şi acum, parcă văd focul, şemineul din biroul lui, îi simt căldura, ca şi cum aş sta în continuare în faţa lui, simt parcă iar cum mi se făcea pielea de găină în timpul convalescenţei.

— Priveşte-ţi trecutul ca pe un puzzle, spunea el, unul pe care trebuie să-l pui cap la cap. Nu lăsa nici o piesă să-ţi scape.

Nu l-am văzut pe Arnold de mult timp. Nu-mi amintesc când sau de ce ne-am despărţit. Poate a renunţat la puzzle-ul meu.

Ceva ce nu mi-am permis niciodată să fac.

Azi, după ceaiul de dimineaţă, am adormit brusc. Aşa se întâmplă. Niciodată nu m-am împotrivit. Visele sunt tot ce mi-a rămas din acea lume: cea din care sunt sigur că am făcut parte la un moment dat. Era plină de căldură, lumină şi culoare. Atâta viaţă! Era o petrecere, pe malul mării. Nimic care să semene cu evenimentele liniştite pe care le organizăm aici. Nu tu sendvişuri, nu tu conversaţii cordiale şi biscuiţi care nu scot nici un sunet când muşti din ei. Era zgomotoasă, cu mulţi oameni, iar în fundal se auzea muzica unei trupe de jazz.

O siluetă, o femeie într-o rochie de mătase, se afla în întuneric, cu spatele la mine, degetele înmănuşate ating un scaun.

Erai tu. Sunt sigur că erai tu.

Cerul părea să explodeze. Te-am văzut ridicându-ţi privirea, arcuindu-ţi gâtul. Am aşteptat să te întorci, să mă vezi. Ceva, o amintire, mi-a spus că o vei face.

Uralele au izbucnit în noapte, s-au auzit primele note ale unui cântec pe care nu pot să-l numesc şi, cu toate astea, am aşteptat.

Încet, ţi-ai întors capul. Peste umărul tău gol, ţi-am văzut o parte din obraz.

Mi-am ţinut respiraţia. Nici măcar când dormeam în scaun nu respiram. Când m-am trezit, pentru că mereu mă trezeam înainte să-ţi văd faţa, aveam lacrimi pe obraji. Nu-mi amintesc cum arăţi, dar cu toate astea ştiu că dacă te-aş vedea te-aş recunoaşte imediat. Sunt convins că eşti frumoasă. Îmi place să cred că am fost fericiţi odată. Încerc să cred că povestea noastră a fost una minunată. Dar sunt aici, bătrân şi singur, şi tu nu eşti lângă mine, deci nu ştiu cum ar fi putut fi. Nu am nevoie decât să mă întorc la tine, însă acest lucru pare imposibil, cu fiecare zi care trece. Pentru că oricât de des visez, oricât de multă răbdare am ca mintea mea distrusă să îmi ofere măcar un indiciu care m-ar putea aduce înapoi la tine – o iniţială, numele unui loc, cel mai mic detaliu – asta nu se întâmplă niciodată. Nu ştiu de unde eşti, cine eşti sau dacă trăieşti măcar. Încerc aşa tare să-mi amintesc, în fiecare oră a fiecărei zile, dar uneori nici măcar nu-mi amintesc că ar trebui să-mi amintesc numele tău. După atâţia ani, încă nu ştiu unde am fost, ce evenimente m-au dus departe de tine, cum am ajuns să fiu în acel spital în 1915.

Sau cine Dumnezeului sunt.

Capitolul 1

Bombay, 31 decembrie 1913

Lui Maddy mereu i se păruse ciudat cum, în doar câteva momente, viaţa se putea schimba cu totul, fără nici un indiciu, fără nici o avertizare a ce avea să urmeze. Mai ales după acel ajun al Anului Nou din 1913, făcea deseori pauze, uimită de cât de orbită fusese în acele ore de dinainte de miezul nopţii, cu adrenalina la maximum datorită petrecerii de la Royal Yacht Club, şi fără vreo idee despre ce avea să fie în continuare. Dar în acea noapte, în timp ce ceasul ticăia tot mai aproape de anul 1914 şi formaţia de jazz tocmai atacase o melodie a lui Scott Joplin, aducând pe ringul de dans mai multe cupluri, nu se gândi decât la căldură şi la muzică. Habar n-avea ce urma să i se întâmple.

Stătea pe marginea ringului de dans. După ce dansase pe ultimele cinci melodii, era fericită să fie doar spectatoare. Se odihnea şi se bucura de răcoarea oferită de paharul cu gin tonic cu gheaţă lipit de obrazul ei. În timp ce-şi plimba paharul peste pielea înfierbântată, îşi lăsă ochii să se mişte peste opulenţa din jur. Era o petrecere de lux, chiar şi după standardele din Bombay, iar ea, care tocmai venise din lumea liniştită şi confortabilă a mătuşii şi unchiului ei din Oxfordshire, îşi reaminti că nu se afla pe scena unui teatru, ci acum aparţinea acestui tărâm fierbinte şi străin. Mesele cu feţe albe încadrau ringul de dans şi scârţâiau sub tăvi cu plăcinte cu curry, naan şi fructe exotice. Pe barul lung de lemn, castroanele cu punci aproape că loveau sticlele de şampanie. Felinare colorate erau aprinse peste tot, pe mese, pe pereţi, aruncând o lumină vie în cameră. Mirosul de ceară se împletea cu parfumul şi ceara de păr, iar căldura înăbuşitoare venea prin uşile terasei. Nu era nici un pom de Crăciun, se pare că nici unul nu putea fi adus în India. În locul lui era un aranjament din ramuri de pomi de mango şi bananieri,

decorat cu jucării şi care stătea într-un echilibru precar la intrarea principală a sălii de bal. Era o construcţie ciudată, care cu siguranţă nu semăna cu nici un brad pe care să-l fi văzut Maddy vreodată. Cumva, nu reuşea să ofere acea senzaţie de Crăciun, la fel ca pălăriile caraghioase îmbibate de apă pe care Richard, tatăl lui Maddy, insistase să le poarte toţi în ziua de Crăciun. Era atât de nepotrivit să mănânce curcan la prânz, pe terasa însorită a vilei, cu păuni plimbându-se prin jur.

Richard purta acum altă pălărie. Era imposibil să nu râzi când îl vedeai în cameră. Şeful serviciului public din Bombay arăta acum ca un distins servitor colonial cu cravata lui albă şi o coroană mov cu buline care stătea uşor strâmbă pe părul lui cărunt. Încerca să o convingă pe Alice, mama lui Maddy, să danseze. Alice, care spre deosebire de ceilalţi oameni din cameră, arăta ca scoasă din cutie, cu buclele perfecte, nici urmă de transpiraţie pe pielea ei strălucitoare, îşi ridică mâinile în semn de refuz. Maddy se întrebă dacă drăcuşorul din ea nu era tentat să facă opusul, spunând: „Da, da, te rog. De ce nu?”

Maddy ar fi vrut s-o facă. Ar fi fost plăcut să o vadă relaxându-se măcar o dată. Să-l ia pe Richard de braţ, abandonându-se ritmului ca toţi ceilalţi. Dar Richard deja se îndepărta încruntat. Maddy simţi o urmă de milă pentru el când bărbatul îşi săltă capul şi se îndreptă spre bar. De ce nu dansase Alice cu el? Maddy trase de decolteul umed al rochiei ei şi nici măcar nu încercă să răspundă propriei ei întrebări. Era în India deja de două luni şi locuia din nou cu părinţii ei după mai bine de un deceniu în Anglia (se dusese acasă pentru şcoală, ca aproape toţi copiii Raj, dar şi ca să scape de febra tropicală la care fusese predispusă când era mică. „Nu am putut să te ţinem sănătoasă. A fost terifiant”, spusese tatăl ei de mai multe ori, cu tristeţe). De

multe ori simţea că-şi înţelegea mama la fel de bine ca în acea zi călduroasă de octombrie, când ajunsese în Bombay şi o întâlnise din nou.

— Nu fi aşa serioasă, se auzi o voce din stânga lui Maddy. Nu de Anul Nou.

Maddy se întoarse şi văzu privirea pusă pe ceartă a prietenei ei, Della Wilson. Călătoriseră împreună de la Tilbury în acelaşi tip de cabine, ca toate femeile singure care merg la familiile lor din India. În cazul Dellei, ca să stea cu fratele ei mai mare, Peter. Se apropiaseră datorită pasiunii pentru ceaiurile de calitate şi disconfortului provocat de presupunerea pasagerilor că plecaseră la agăţat în India să-şi găsească soţi. „Este exact ce speră mama c-o să fac”, spusese Della în timp ce savura un ecler cu ciocolată. „De asta m-a lăsat să vin. Nu că m-ar deranja. Doar că aş prefera să merg să vânez tigri în loc de asta.”

— De unde ai apărut? o întrebă Maddy. Nu te-am văzut toată noaptea.

— Abia am ajuns aici, zise Della. Poţi să dai vina pe Peter pentru asta, dacă se hotărăşte să vină.

— Unde e?

— Cine ştie? Mai devreme se întâlnea cu un prieten la hotelul Taj Mahal, dar trebuia să se întoarcă înapoi acasă ca să mă ia. Cred că amândoi s-au pierdut pe la barul de la Taj. Mi-a fost teamă c-o să ratez miezul nopţii, aşa că am chemat o ricşă. Nu-i spune lui Peter. Mă tot ceartă pentru că le iau singură.

Maddy, care îl auzise deseori pe Peter plângându-se cât de uşoară fusese viaţa pentru el înainte să apară sora lui, râse şi spuse:

— Săracul Peter!

— Să n-aud asta, zise Della. Dumnezeule, e ca într-un cuptor aici. Vii afară? Putem să fumăm repede înainte să ajungă aici şi să mă certe şi pentru asta.

Maddy încuviinţă, hotărându-se că putea să se bucure de un fum şi fără o altă sprânceană ridicată din partea mamei ei.

— Deci, cu cine ai dansat? o întrebă Della, în timp ce ieşeau din cameră.

— Cu cei obişnuiţi, zise Maddy, dând numele câtorva căpitani, al unui ofiţer de marină ars de soare şi ale câtorva funcţionari publici care, la fel ca Peter, lucrau pentru tatăl ei la birourile din Bombay.

— Nu şi cu Guy Bowen? întrebă Della pe un ton inocent şi făcând un semn spre bărbatul prins în conversaţie cu alţi chirurgi de la spitalul militar.

Maddy îşi dădu ochii peste cap.

— Poţi să termini? E prietenul părinţilor mei.

— Şi prietenul tău. Te vizitează destul de des.

Maddy împinse uşa care dădea spre terasă.

— Ar putea fi tatăl meu.

— Nu chiar. Nu are cum să aibă mult peste 40 de ani. Tu ai aproape 23.

— Sunt destul de sigură că obişnuia să mă salte pe genunchi când eram mică.

— Nu zău? zise Della, într-un mod care le făcu pe amândouă să izbucnească în râs.

Păşiră în noaptea răcoroasă. Pe terasă, trupa continuă să cânte, iar ceasul din sala de bal din spatele lor anunţă ora 23.00, ultima oră din anul 1913.

Afară era mai linişte, aerul sufocant fiind ca un amortizor pentru muzica şi pentru vocile celor care mişunau în jur şi stăteau la mese, în umbră. Torţele luminau drumul spre faleză. Nu c-ar fi avut nevoie de asta. Nu era prima oară când dispăreau ca să fumeze împreună. Descoperiseră locul ascuns de pe ponton la puţin timp după ce ajunseseră şi de atunci îl folosiseră ca să scape de privirile iscoditoare ale rudelor lor şi de bârfele femeilor căsătorite. La fel cum obişnuiseră să se strecoare pe docurile bărcilor în timpul călătoriei.

În timp ce străbăteau drumul întunecat, Maddy îşi deschise geanta, căutând ţigările pe care le primea de la secretarul părinţilor ei.

— O s-o fac pentru o mică taxă, da? zisese plin de speranţă, prima oară când îi ceruse.

— Da, fusese ea de acord, dându-i câteva rupii. Da. Şi pentru sănătatea mea.

Tânăra încă mai scotocea printre pieptene, chibrituri şi pudră, când Della o luă de mână şi strigă:

— Repede, vine Peter!

Din reflex, Maddy se întoarse în direcţia hotelului, dar din neatenţie scăpă chibriturile din mână. Se aplecă să le ia, în timp ce se uita la Peter care se apropia. Era destul de uşor de văzut, chiar şi pe aleea întunecată. Îi observă silueta bine făcută şi mersul hotărât. Nu ştia că arată aşa. Vorbea cu bărbatul de lângă el, despre care Maddy credea că e prietenul pe care-l luase din Taj. Se uită la ei şi observă cu atenţie silueta străinului sub palmieri. Era mai înalt decât Peter şi mai lat. Se întrebă cine era, dar nu se gândi prea mult la asta. Nu avea timp. Della o chema.

Abandonându-şi chibriturile, Maddy o urmă repede pe Della, ridicându-şi fusta ca să sară peste zid, apoi coborî pe scările umede ca să se aşeze lângă prietena ei pe treapta unde stăteau de obicei. Era mai linişte, un loc ferit sub terasă. Apa se lovea de zidul de piatră, iar copiii localnicilor se jucau în Marea Arabiei, în ciuda orei târzii, în bărcile pescăreşti şi pe lângă ele. O briză caldă care bătea dinspre oraş aducea cu ea polen, praf, dar şi căldura a sute de mii de oameni. Maddy simţi cum pelerina i se lipeşte de spatele gol, de braţe. Îşi relaxă umerii, bucurându-se de calm, după intensitatea strălucitoare de deasupra. Ridicându-şi ţigara la buze, se aplecă spre Della, ca să i-o aprindă, inhală, închizând ochii, în timp ce un val de ameţeală îi urcă la cap.

— Mă întreb ce face toată lumea în vechea Anglie mohorâtă, zise Della, pe un ton care arăta clar cât de mult îi plăcea gândul că orice se întâmpla acolo nu se compara cu momentul prezent.

— Chiar nu ţi-e dor? întrebă Maddy. Nici măcar puţin?

— Nici măcar puţin. Ar trebui să încerci şi tu, te-ai simţi mult mai confortabil, o tachină Della.

— Ţi-e uşor să zici asta, spuse Maddy, pentru că aşa şi era.

Della avea un bilet deschis de întoarcere oricând voia şi avea să-şi vadă din nou prietenii şi familia.

— Când eram pe vas, abia aşteptai să vii aici, îi reaminti Della.

— Ştiu, ştiu asta.

Pe parcursul călătoriei, crezuse că excursia ei în India avea să fie numai o vacanţă. Fusese entuziasmată. Cum terminase colegiul, simţea că totul e o aventură, una de care să se bucure înainte să accepte postul de profesoară care-i fusese oferit. Şi era disperată să-şi vadă tatăl din nou. Spre deosebire de mama ei, acesta o vizitase la fiecare doi ani la Oxford, unde stătuse cu mătuşa ei, Edie, sora lui. Când Maddy era mai tânără, obişnuia să noteze zilele în jurnal până la următoarea lui vizită, visând la picnicuri, vizite la teatru şi tot aşa. Faptul că avea să stea cu el atât de mult părea ca un ospăţ. Chiar îşi dăduse voie să spere la... ceva... cu mama ei, poate o relaţie dincolo de scrisori rigide cu timbre străine. Însă, undeva între momentul în care vasul ei P&O plecase din portul Said şi sosirea la docurile haotice din Bombay, relaţia dintre mătuşa Edie şi unchiul Fitz, din Oxford, se stricase. Ca urmare, Maddy nu mai avea o casă în Anglia la care să se întoarcă şi nici un loc de muncă, din cauza unchiului Fitz, şi nici vreun mod de a se întreţine. Avea doar o mamă care devenise mai puţin vorbăreaţă de fiecare dată când îi

întreba pe ea şi pe Richard dacă puteau să o ajute să facă asta.

— O să fie mai uşor, zise Della.

Maddy expiră fumul, care acoperi stelele cu o peliculă densă.

— Da, spuse ea, sigur aşa e.

Nu era prea greu de crezut, nu într-o noapte ca asta. Zilele ei liniştite de la vilă cu Alice, când de sus se auzea muzică, iar jos copii care râdeau, erau departe.

— Oricum, zise ea, am auzit din surse sigure că durează cel puţin un an să te acomodezi într-un loc.

— Cine ţi-a zis asta?

— Tata.

— Excelent! Peter ar fi de acord.

Maddy zâmbi apoi şi schimbă subiectul:

— Cum a fost de Crăciun?

— Grozav.

Della îi povesti de excursia despre care îl convinsese pe Peter să nu le spună părinţilor. O rezervase pentru ea însăşi – un tur organizat al bazinelor din Kerala. Atâtea apusuri, vizite în satele de pe malul râului şi în fiecare noapte peşte proaspăt, gătit deasupra cărbunilor. Chiar suna absolut grozav.

— Norocoaso, spuse Maddy. Cocktailurile la Gymkhana Club au fost apogeul aventurilor de la Crăciun pentru mine. Deşi bucătarul a gătit la prânz curcanul cu curry.

— Cât de tradiţional!

— Sincer, cred c-a fost mai degrabă vorba de mascarea gustului de carne.

Nimeni nu a ştiut cât timp stătuse biata pasăre în piaţă, aşteptând să fie cumpărată. Toţi s-au simţit rău după. (Ziua următoare, în timp ce mânca nişte biscuiţi uscaţi şi bea apă tonică, Richard spusese că e la o distanţă de un curry al bucătarului nostru până la greutatea ideală. „Richard, serios acum!” exclamase Alice).

— L-ai văzut pe Guy? întrebă Della.

Maddy mormăi.

— Nu începe iar.

— Hai, zi-mi.

— Della, e ca şi cum ar fi unchiul meu.

— Unul foarte atent.

Maddy nu răspunse, sperând că privirea pe care i-o aruncase Dellei avea să fie îndeajuns ca să nu continue conversaţia. Evident că nu a fost aşa.

— Ştii, îmi place ideea unui bărbat mai în vârstă, zise Della. Şi Guy e chiar ideal, dacă mă întrebi.

— Nimeni nu te întreabă.

— Şi mai e şi chirurg. Gândeşte-te ce poate să facă cu....

Maddy o lovi.

— Au, râse Della şi îşi atinse glezna. Bine, o să mă opresc.

— Slavă Domnului!

Maddy aruncă ţigara spre mare şi se uită în spate, către club, de unde se auzea muzica.

— Eşti gata să mergem?

— Probabil ar trebui s-o facem. Încep să-mi fac griji că până la urmă Peter s-a dus acasă ca să mă ia.

*

Peter nu se dusese acasă ca să o ia. („Ce nemernic!” zise Della). Era tot afară şi bea la una dintre mesele rotunde cu oamenii cu care făcea asta de obicei. Maddy îi recunoscu pe aproape toţi din serile şi weekendurile petrecute prin diversele cluburi din oraş. Viaţa socială din Bombay era pe cât de redusă, pe atât de agitată. În acea noapte, dansase cu aproape toţi. Era unul singur pe care nu-l ştia, prietenul lui Peter. Acesta stătea undeva în spate, cu faţa ascunsă de lumina felinarelor. Spre deosebire de ceilalţi bărbaţi, nu purta costum de seară, era îmbrăcat doar în pantaloni, cămaşă şi o jachetă din bumbac. Asta o făcu pe Maddy să se întrebe cine e.

Bărbatul se întoarse, ca şi cum îi simţise privirea. Tânăra se înroşi, simţindu-se prinsă, şi îşi mută atenţia spre Peter, care se ridică atunci când ea şi Della se apropiară.

— Della Wilson, zise Peter. Nici nu vreau să ştiu că erai acolo şi fumai.

— Eu..., începu Della.

— Nu insist, nu-mi spune. Astfel nu o să fiu nevoit să mint din nou când mama ne scrie şi întreabă cum te porţi. Îi aruncă o privire disperată lui Maddy. În viaţa mea nu am spus atâtea minciuni.

Maddy râse, puţin fâstâcită. Avea senzaţia acută că bărbatul în jachetă de bumbac se uita în continuare la ea, întrebându-se probabil de ce ea îl urmărise cu privirea.

— Tocmai voiam să spun că nu-mi vine să cred că m-ai lăsat la vilă.

— Ştiam că o să fii în regulă.

— Poate eram şi acum acolo. Aş fi putut rata toată petrecerea.

— Şi cu toate astea, zise Peter, eşti aici. Maddy, vino aici. Se aplecă să o pupe pe obrazul încă roşu. Eşti foarte caldă.

— Sunt bine.

— Ai nevoie de şampanie, zise el şi se întoarse spre masă în căutarea unei sticle.

— Ai ceva rezoluţii de Anul Nou?

— Nu m-am gândit încă.

— Fals, zise Della. O să încerci să nu-ţi fie dor de casă.

— Dar asta nu e bine, spuse Peter, în timp ce le întinse două pahare pline.

— De ce? întrebă Maddy.

— Pentru că rezoluţiile nu se îndeplinesc niciodată.

— Asta e destul de grav, zise ea şi, cu coada ochiului, observă că străinul îşi întoarse capul.

Era încă prea departe ca să-l vadă bine. Mai mult îi ghicea zâmbetul.

— Sunt doar sincer. Niciodată nu se îndeplinesc, spuse Peter.

— Ei bine, cum nu e chiar rezoluţia mea, poate o s-o facă, spuse ea, cu un ochi la prietenul lui (oare zâmbise?)

— Asta nu are sens deloc, zise Della.

— Aşa e, încuviinţă Peter. Cu toate astea, cum e Anul Nou, hai să uităm că Maddy a zis asta şi să bem. A, uite, spuse el, distras de chelnerii indieni care se plimbau pe terasă cu tăvi pline cu chebap. Mâncare. O să mă întorc. Să te porţi frumos...

Şi apoi plecă.

După asta, Della spuse că vrea să meargă înăuntru, să vadă cum e. Câţiva de la masă protestară („Mai stai, ia nişte şampanie, nu ne lăsa aici singuri”), dar Della nu fu convinsă şi Maddy o însoţi.

— Ne-aţi frânt inimile! strigă un ofiţer după ele.

Convinsă că nici o inimă nu era în pericol, Maddy nu simţi nici o urmă de vinovăţie.

În timp ce traversa terasa întunecată, nu mai aruncă nici o privire la acel ofiţer, însă trase cu ochiul la străinul în jacheta de bumbac. Nu era sigură de ce face asta şi îşi dori să se fi abţinut, deoarece, ca şi înainte, acesta se întoarse. Faţa lui aruncă o umbră deasupra albului hainelor şi o făcu să-şi întoarcă privirea prea repede. Se simţi iarăşi inconfortabil.

— Cine e? o întrebă pe Della, încercând să-şi stăvilească emoţiile.

— Cine e cine?

— Bărbatul ăla, zise Maddy. Cel pe care Peter l-a adus de la Taj.

— Nu ştiu. De ce? Era acolo?

— Da, spuse Maddy, înainte ca omul să observe că Della încerca să-l identifice. Nu contează.

— Tipic pentru Peter să nu facă prezentările.

— Presupun că ai dreptate.

Apoi, în timp ce intrară în sala de bal zgomotoasă, cu lumină, muzică şi râsete, îl lăsă pe străin să-i mai bântuie o dată gândurile.

Ringul de dans era mai plin şi mai încins decât înainte. Della dispăru imediat în mulţime la braţul unui sergent-major, iar Maddy, care-l văzu pe tatăl ei la bar şi îşi aminti cât de trist păruse mai devreme, se îndreptă spre el. Îl

trase pe ringul de dans la fel cum încercase şi el mai devreme s-o tragă pe mama ei şi-l asigură că nu o să-i strice dansul.

— Mă rog, poate ar fi mai bine fără pălărie…

Nu era un dansator înnăscut, cu siguranţă nu unul talentat, dar ce-i lipsea la capitolul abilităţi compensa la entuziasm. În timp ce se fereau de alte cupluri, ratară la milimetru o coliziune cu pomul de Crăciun cu banane şi mango („O să ne străduim mai mult data viitoare”, zise el), iar Maddy râse. Nu o observă pe mama ei care se uita de pe marginea ringului de dans. Pe chip nu i se citea nimic. Chiar dacă era foarte cald, nu ezită când Richard îi ceru să mai danseze. Din acea clipă, nu mai părăsi ringul de dans. Erau de două ori mai mulţi bărbaţi la petrecere decât femei (aşa cum se întâmplă mereu în India) şi cum se termina un cântec, cineva o invita la dans. Dansă cu secretarul lui Richard („Rişti, Maddy?”), apoi cu alţi angajaţi de-ai lui şi, din nou, cu căpitanul ars de soare. Carneţelul Dellei era la fel de plin, iar Maddy renunţă să mai încerce să ţină evidenţa tuturor partenerilor ei. Formaţia continuă să cânte şi din ce în ce mai mulţi oameni veneau de pe terasă, umplând camera strălucitoare până când nu mai părea să fie loc pentru nimeni şi nu mai era nici aer de respirat. Pielea lui Maddy era udă. Părul, eliberat din agrafe, cădea în valuri umede pe gât.

Abia spre miezul nopţii părăsi, în sfârşit, ringul de dans. Avea senzaţia că o să leşine dacă nu ia puţin aer înainte să mai danseze. Cum Della se distra în continuare pe ring, nu pierdu timp spunându-i unde merge şi ieşi afară singură. Pe terasă era linişte şi toate mesele care înainte fuseseră pline erau acum părăsite. Unele felinare se stinseseră

singure, făcând locul şi mai întunecat. Lăsând muzica în urmă, Maddy continuă să meargă şi se rezemă de perete. Simţi presiunea zidului prin rochie. Zâmbi când văzu că jos copiii continuau să se joace. Şi mai departe, pe apa liniştită, erau sute de bărci. Vocile oamenilor pluteau deasupra valurilor, la fel mirosul de mâncare gătită pe cărbuni. Maddy inspiră adânc, bucurându-se de moment. Se întrebă dacă avea timp pentru o ţigară, se hotărî că da şi apoi blestemă, deoarece îşi aminti că scăpase chibriturile. Se întoarse unde le lăsase, se aplecă şi scormoni prin pietrişul negru. Nu găsi nimic, aşa că îngenunche şi se aplecă. Dar nu, nu erau acolo.

— Ce ciudat, zise ea, iar vocea ei, pentru că muzica se oprise, spintecă liniştea nopţii.

Se uită în spate, spre uşile luminate ale clubului şi la siluetele dinăuntru. Toată lumea părea să se uite spre ceas. Aproape că simţea aglomerarea de corpuri transpirate şi, oricât de tentată era să stea afară, îşi spuse că e prea trist să intre singură în noul an şi ar face bine să se grăbească, să nu rateze miezul nopţii. Se mai uită o dată spre podea şi, cu un oftat exasperat, se ridică şi traversă terasa umbrită.

Nu ştia de ce se duse la masa unde fusese Peter. Sau de ce atinse spătarul scaunului unde stătuse prietenul lui, străinul, amintindu-şi din nou de el. Dar, în timp ce degetele i se plimbau pe rama de lemn, tresări, şocată de exploziile care se auzeau pe mare, de-a lungul plajei din apropiere, în spatele ei, în oraş. Se uită în sus, în jur, la artificiile care umpleau aerul cu fum şi cerul cu lumini colorate. „Of, e miezul nopţii”, se gândi şi apoi râse. Pentru că nu i se părea trist să fie afară, singură. Era mult prea frumos ca să se simtă aşa. Din club, se auziră urale,

urmate de primele acorduri din Auld Lang Syne. Nu se grăbi însă să meargă acolo. Rămase pe loc. Artificiile continuau. Era propriul ei spectacol. Oare îl observase deja? Asta o făcuse să stea? Se întrebă deseori acest lucru în săptămânile care urmară. Nu ştia. Nu era sigură dacă mai întâi observase silueta lui, la câţiva metri pe faleză, cu faţa spre ea, mâinile în buzunare, jacheta de bumbac fluturând în briză. În timp ce artificiile continuau să lumineze cerul, simţi cum atenţia i se îndreaptă spre el. Încet, îşi coborî privirea şi îşi întoarse capul peste umărul gol. Privirea ei o întâlni pe a lui. Deşi era întuneric, de data asta ştiu că el zâmbi. Străinul îi făcu cu mâna. Fără să se gândească, ea îi răspunse la fel. Simţi intensitatea momentului. După asta, nimic nu a mai fost la fel.

Capitolul 2

Maddy îl aşteptă să se întoarcă pe terasa clubului, să micşoreze distanţa dintre ei, să o lase să-i vadă faţa. „Bună.” Din modul în care îi făcuse cu mâna şi o lăsase apoi încet jos, crezuse că voia să facă asta. Aproape că se îndreptă spre el. Chiar făcu un pas, îşi simţi muşchii încordându-se din cauza anticipării a... ceva. Dar apoi zgomotul umplu tăcerea din spatele ei. Voci şi râsete. Tresări, dezorientată. Aproape că uitase de petrecere. Respiră adânc şi se întoarse spre cei care ieşeau din sala de bal, ochii lor fiind îndreptaţi spre cer: nu mai era momentul ei privat.

— Maddy, o strigă tatăl ei, aflat lângă uşile terasei. Aici erai. Vino repede şi urează-i tatălui tău un an nou bun. Mi-au lipsit ultimii cincisprezece.

Tânăra nu se grăbi. La cât de distrasă era, abia reuşi să-i facă un semn cu capul şi să îi zâmbească tatălui ei, înainte să-şi îndrepte din nou atenţia spre promenadă, la timp cât să-l vadă pe străin îndepărtându-se şi luând-o spre oraş.

Pleca?

— Maddy, strigă Richard din nou. Ce faci?

Tânăra se mai uită o dată după străin, convinsă că acesta se va răzgândi şi se va întoarce. Dar bărbatul continuă să meargă în întuneric. Tânăra se încruntă.

— Maddy?

Se forţă să-şi mute privirea de la promenadă şi se duse să i se alăture tatălui ei, în mijlocul mulţimii înfierbântate. Nu se putu abţine şi aruncă o ultimă privire în direcţia străinului. Acesta dispăruse. Şi-l imagină, dincolo de privirea ei, oprindu-se şi uitându-se spre ea. Chiar simţi că asta face... „Unde s-a dus?” Nu putea gândi. Sau de ce ar fi contat atât de mult pentru ea. Nu ştia decât că aşa stau lucrurile. Nu încercă să le înţeleagă. Pur şi simplu asta era situaţia.

Se strădui să reintre în atmosfera petrecerii în ora care urmă. Abia fusese conştientă de prezenţa străinului, însă acum, că acesta plecase, o simţea. Nu putea nici măcar să-l găsească pe Peter. După ce-i ură tatălui ei un an nou bun, se duse să-l caute, nerăbdătoare să afle orice îi putea spune despre prietenul lui (de exemplu, cine e), dar nu descoperi decât că şi Peter plecase. Se dusese la altă petrecere.

— E foarte sociabil, zise Della, care încă mai era pe ringul de dans.

— Se întoarce? întrebă Maddy.

— Nu cred, spuse Della, în timp ce-şi şterse fruntea transpirată cu mâna. Mi-a spus că l-a rugat pe tatăl tău să mă ducă acasă. Acum, vrei să mergem să-ţi găsim pe cineva cu care să dansezi?

Maddy nu era sigură că era în stare. Dintr-odată, picioarele o dureau în pantofii strâmţi, iar căldura o scotea din minţi.

Când mama ei veni la ea ca să-i spună că se duce acasă, dar că Richard avea să le aducă pe ea şi pe Della mai târziu, Maddy se trezi spunând că dacă era de acord, avea să plece cu ea.

— Serios? spuse Alice, vizibil surprinsă.

Tânăra n-o putea învinovăţi. Chiar şi ea se miră. Până la urmă, în mod normal evita să fie singură cu mama ei. Acele tăceri groaznice...

— Da, zise ea. Sunt gata, cred.

Şi era. Deşi una din tăcerile obişnuite se întinse pe aproape întreaga perioadă a călătoriei, senzaţia ciudată nu o mai deranjă. Cel puţin nu la fel de mult. În timp ce şoferul le conduse pe străzile întunecate, încadrate cu pomi, din centrul oraşului Bombay, trecând de oficiul telegrafic din gresie, grandioasele clădiri britanice, aleile ascunse unde locuiau familii de câte zece într-o cameră, aglomeraţi în acest oraş care era mereu în mişcare şi avea mai mulţi oameni decât spaţiu, tânăra privi în gol,

reamintindu-şi momentul când el îi făcuse cu mâna. Era atât de căzută pe gânduri, că îi luă destul de mult să-şi dea seama că Alice o privea cu o expresie mirată.

— Îmi pare rău, spuse Maddy. Ai zis ceva?

— Te-am întrebat dacă Guy te-a găsit, spuse Alice.

— Guy? întrebă Maddy.

— Te căuta.

— Nu am vorbit cu el toată noaptea.

— Cred că voia să danseze.

— Nu mi-a zis nimic.

— Nu?

— Nu.

— Păcat.

— Da.

Cât de politicoase erau amândouă. Urmă o pauză scurtă. Maddy, crezând că discuţia se terminase, se întoarse şi privi din nou cu atenţie străzile întunecate.

— Ţi-au plăcut artificiile? întrebă Alice.

— Da, zise Maddy, cu garda sus.

Oare Alice o văzuse pe terasă? Îl văzuse pe el? Dacă da, nu lăsa să se înţeleagă asta.

— Îţi plăceau foarte mult când erai mică.

— Da?

— Nu-ţi aminteşti?

— Nu sunt sigură, spuse Maddy.

Era atât de mică atunci când plecase, nici măcar nu împlinise opt ani. Amintirile ei erau în ceaţă.

— Îmi amintesc de noaptea focului, de la Christchurch Meadows...

— Nu am cum să ştiu despre asta, o întrerupse Alice.

Era tonul ei tăios, privirea din ochii ei albaştri. Maddy îşi dădu seama prea târziu că fusese o greşeală să pomenească de Oxford. Simţea că trebuie să-şi ceară scuze. Însă înainte s-o facă, Alice se aplecă, îl bătu pe şofer pe umăr şi-i spuse să se grăbească. Din nou tăcere. Maddy nu o putea ignora. Se gândi să spună ceva ce ar putea detensiona situaţia, însă când redeschise subiectul artificiilor...

— Ne vedeam aici, în Bombay?

Alice se încruntă.

— Nu contează, Madeline, zise ea.

Maddy fu uşurată când ajunseră în oraş şi începură să urce pe drumurile mai liniştite de pe Malabar Hill, unde trăiau mulţi britanici. Vila părinţilor ei, o casă cu trei etaje, crem, pe cât de frumoasă, pe atât de singuratică, cu verande late, balcoane la fiecare fereastră şi gazoane cu palmieri,

era una dintre cele mai mari, aflată aproape de vârful dealului. Îşi sprijini capul de geam şi privi în jos, spre mare. Nu se vedea apa, doar reflexia lunii şi a stelelor, şi îşi dori să fie din nou acolo. Nu dură mult. Cum nu era trafic, trecură în viteză pe lângă ricşe şi alte vile luminate de felinare şi ascunse de vegetaţie şi intrară pe porţile de fier ale vilei. Când se opriră, Alice oftă uşurată. Maddy nu era sigură care dintre ele coborâse prima din maşină. Îşi spuseră sec noapte bună, după care fiecare se îndreptă spre cameră nu înainte să ia şi lumânările de pe verandă.

Maddy închise uşa, se sprijini de ea şi răsuflă uşurată. În sfârşit. În timp ce traversa camera ca să ajungă la pat, puse lumânarea jos, trase plasele pentru ţânţari şi se trânti pe salteaua moale. Afară, greierii cântau şi copacii foşneau. Îşi lipi mâna de coaste, simţind cum corsetul i se lărgeşte, şi închise ochii. În acea clipă îl văzu din nou cu ochii minţii, pe promenadă, ca şi cum ar fi aşteptat. De ce plecase aşa repede, fără să-i spună ceva? Era ridicol că se gândea la el aşa cum o făcea. Şi cu toate astea... acel semn cu mâna. Oare şi el se gândea la ea?

Mintea încă îi zumzăia când se trezi ziua următoare. Lumina vie a răsăritului se strecură printre obloane. Se întoarse, ascultând păunii din grădină şi zgomotul unei mături de pe verandă, jos. Era devreme, prea devreme ca să fie trează. Îşi dădea seama după lumina obscură şi greutatea din corpul ei cald. Se uită prin plasa de ţânţari cu nuanţe roz, gândindu-se să se culce la loc. Când îşi dădu seama că asta nu avea să se întâmple, se ridică, se îmbrăcă şi coborî încet jos.

Micul dejun era deja aranjat la umbra prelatei de pe verandă: fructe proaspăt tăiate sub o plasă de muşte,

checul de banane tăiat, chifle moi de la brutăria locală şi castroane cu brânză cremoasă, miere şi fistic. Mai departe, pe gazon, păunii se plimbau mândri. Pentru moment, erau la adăpost de copiii grădinarului care îi vor alerga mai târziu şi vor încerca să le fure pene din cozi. Maddy se aşeză pe unul dintre scaunele din nuiele, îşi turnă o cană cu cafea şi, dându-şi seama cât de foame îi e (seara trecută nu se atinsese de plăcintele cu curry: curcanul de Crăciun...), luă nişte chec de banane, o chiflă şi nişte miere. Tocmai luase prima gură când Ahmed, cel care îi făcea rost şi de ţigări, apăru în uşa sufrageriei, îmbrăcat într-o tunică albă şi cu un pachet din hârtie în mâini.

— Memsahib, zise el.

Mereu îi spunea aşa, deşi nu era căsătorită. Degeaba îl rugase de nenumărate ori să îi spună pe nume.

Făcu din nou asta.

— Spune-mi Maddy, te rog, zise ea, înghiţind. Sincer, mereu îmi laşi impresia că de fapt vorbeşti cu altcineva.

Bărbatul zâmbi, aşa cum făcea mereu.

— Memsahib. Asta e pentru tine, zise el în timp ce-i întinse pachetul.

— Pentru mine?

Bărbatul încuviinţă.

Tânăra se întinse să-l ia, presupunând că era din Anglia, deşi nu ştia cine ar fi putut să-l trimită. Mătuşa Edie, care avea foarte puţini bani, deja trimisese talc pentru Crăciun. Prietenii din colegiu ai lui Maddy făcuseră chetă şi-i

trimiseseră un pachet (chec de fructe, pudră de cremă de ou, cacao şi o cutie cu biscuiţi Jacob’s High Class). Oare unchiul Fitz îşi amintise de ea? Chiar credea că ea voia s-o facă? Părea că nu.

Pachetul nu era din Anglia. Nu avea nici măcar o ştampilă. Se uită la Ahmed.

— De unde a venit?

— Un băiat l-a adus de la gară, zise el.

— De la gară?

Bărbatul încuviinţă din nou.

— Gara din Bombay? Capătul de linie?

— Fix de acolo, memsahib.

Intrigată, tânăra deschise pachetul.

Apoi râse, surprinsă de ce găsi înăuntru. Cutia ei de chibrituri era acolo, o copie folosită din A Guide to Bombay şi, deasupra, o bucată de hârtie. Prima scrisoare pe care el i-o trimisese.

Am auzit de non-rezoluţia ta pentru 1914. E una foarte bună. Nu-mi place să ştiu că ţi-e dor de casă. Sper că acest ghid o să te ajute să te bucuri de perioada petrecută în Bombay ceva mai mult, mai ales că mie mi-a fost de ajutor când locuiam acolo. E cu împrumut, domnişoară Bright. O să mă întorc să-l revendic. Şi te-am văzut aruncând aceste chibrituri. M-am gândit c-o să ai nevoie de ele, poate îţi vor fi şi ele de ajutor cu dorul de casă.

Luke Devereaux

Tânăra râse şi mai mult când reciti biletul, plimbându-şi privirea de la cuvintele lui la carte şi la chibrituri. „Luke”, se gândi ea, trecând cu degetul peste scrisul lui. „Luke Devereaux. Îmi place.” Îi plăcea şi că el îi ştia numele. Că îl aflase şi că aflase şi unde locuia. Căldura îi cuprinse pielea când îşi dădu seama că bărbatul întrebase pe cineva, probabil chiar pe Peter, înainte să-i facă ea cu mâna pe promenadă. Faptul că o văzuse aruncând chibriturile şi îi păsase destul de mult cât să le ridice. O observase de la bun început. Cu mâna tremurândă, întoarse biletul, ca să vadă dacă era trecută vreo adresă sau vreun indiciu unde se dusese. Nu era nimic. „O să mă întorc”, spusese el.

— Când? zise ea. Când o să te întorci?

Ahmed o privi îngrijorat, ca şi cum ar fi înnebunit. Tinerei nu-i păsa. Nu se putea gândi decât la numele lui, Luke Devereaux. La faptul că o surprinsese. Făcuse asta. Nu dispăruse pur şi simplu. Şi el se gândise la ea.

Capitolul 3

Tânăra deveni şi mai disperată să vorbească cu Peter. Erau atâtea lucruri pe care voia să le afle! Cum de îl cunoscuse Peter pe Luke Devereaux, de unde era acesta, ce tren luase... şi lista continua. Avea să-l vadă pe Peter în acea după-amiază, era sigură de asta. Era programat un joc de cricket al ofiţerilor, între husari şi gurkha, pe terenul verde din apropierea universităţii, foarte britanic,

înconjurat de arbori de foc, palmieri şi ficuşi banian. Nu fusese prea entuziasmată în legătură cu meciul. Nici să petreacă o după-amiază lungă într-un oraş protejat de brizele răcoritoare ale mării, dar acum, abia aştepta să ajungă acolo. Ca să vorbească cu Peter. El nu era. Toţi cei de la petrecere erau acolo şi stăteau letargici pe scaunele din ratan care încadrau spaţiul, cu parasolarele rezemate pe umeri, picioarele încrucişate, aplaudând leneş. Însă Peter nu era acolo.

— Se simte foarte rău, zise Della.

— De la mâncare?

— Bănuiesc că de la şampanie, spuse Della, care era şi ea destul de palidă. De ce ai nevoie de el?

— Nu e nimic important.

Asta era o minciună, dar, oricât de mult îşi dorea să-i spună totul prietenei ei, era ceva ce o reţinea. Se temea că va distruge tot dacă începe să despice firu-n patru. În plus, ce era de spus? Fusese doar un semn cu mâna, un colet... Se gândise la acel pachet toată după-amiaza. Stătu alături de Della, pe un şezlong, fierbând în suc propriu. Se imagină lângă noptiera ei, citind din nou biletul de la Luke Devereaux. Îl ştia deja pe dinafară. Jucătorii îşi continuau jocul, lovind mingea pe terenul cu iarbă îngălbenită, dar tânăra nu ar fi ştiut să spună cine câştiga. Abia îşi aminti să spună ceva când Guy Bowen, chipeş într-un costum crem, se opri să le salute. Le adusese limonade reci. Le-a întrebat dacă se distraseră noaptea trecută.

— Un pic cam prea mult, spuse Della.

— Îmi pare rău că n-am dansat împreună, îi spuse el lui Maddy, în timp ce ochii gri îi scăpărară.

— Data viitoare, zise tânăra.

— O să am grijă să te ţii de cuvânt, îi zise el peste umăr, în timp ce se întorcea la locul lui, sub nişte ventilatoare care fluturau în pavilion. Aştept cu nerăbdare momentul.

— Exact ca un unchi, zise Della, oprindu-şi un căscat.

— Bea sucul, îi spuse Maddy.

O dată în viaţa ei, Della făcu ce i se spuse. Din fericire, era prea preocupată de propria oboseală ca să continue sau ca să mai facă conversaţie pe parcursul meciului.

— Toată lumea se culcă devreme, cred, spuse Richard când meciul se termină.

Maddy habar n-avea cine câştigase. Nu se putea gândi decât la faptul că era şi mai aproape de revenirea în camera ei.

În clipa când ajunse acolo, se prăbuşi pe pat. Nici măcar nu-şi dădu jos pălăria şi nu se descălţă. Se apucă imediat să citească cartea trimisă de Luke Devereaux. Trebui să o lase din nou ca să facă o baie, să se îmbrace pentru cină, dar o citi din scoarţă-n scoarţă în acea noapte, cu capul pe perna ei moale, obloanele deschise, libelule zburând invizibile în întunericul de dincolo de geamuri. Întoarse paginile încet, oprindu-se asupra descrierilor fascinante ale templelor şi pieţelor, desenându-le în mintea ei. Se gândi cât de ciudat era că probabil şi el făcuse asta la un moment dat, şi acum, ea avea cartea lui şi nu ştia nimic

despre el, nici măcar nu făcuse cunoştinţă cu el. Nu încă. Atunci când termină şi ultima pagină, lăsă cartea să i se închidă pe piept. Cu pleoapele grele, îşi spuse că nu conta că nu reuşise să vorbească cu Peter. Doar îl vedea mereu, nu avea să aştepte prea mult. Ochii i se închiseră. Putea vorbi cu Peter în curând.

Însă dimineaţa următoare, înainte să termine cu îmbrăcatul, tatăl ei se opri şi îi spuse că viceregele îi transmisese că avea nevoie de el pentru afaceri în Delhi şi de acolo avea să plece într-un tur al bunăvoinţei prin statele princiare independente.

— Au avut loc multe schimbări cu locuitorii noştri în ultimul timp, zise el, trebuie să liniştim lucrurile. Îl iau şi pe Peter. Tocmai am fost să-l văd. O să mă întâlnesc cu el la gară. O să fim plecaţi cam două luni.

Maddy îl privi, cu acul de păr ridicat în aer, îndreptat spre capul ei. Glumea oare? Părea să vorbească totuşi serios. De fapt, o privea ca şi cum avea să-i spună ceva şi mai rău.

— Della o să vină şi ea, zise el.

— Ce?

— Îmi pare rău.

— Mergeţi toţi?

— O să ne întoarcem repede.

— Ba nu.

Îşi lăsă acul de păr pe birou. Se simţea copleşită de singurătatea celor două luni care aveau să urmeze, când va fi numai cu mama ei. Nu avea să-l aştepte pe tatăl ei în fiecare seară, nu avea să fie Della...

— Pot să vin şi eu? întrebă tânăra, uşor disperată.

— Mama ta ar prefera să rămâi aici.

— De ce? întrebă Maddy şocată.

— I-a fost dor de tine, draga mea, în perioada cât ai fost plecată.

— Dar nu a venit în vizită, zise Maddy, decât o dată...

— Ţi-am zis, a avut motivele ei.

Maddy nu întrebă care erau acestea. Făcuse asta destul de-a lungul anilor. Richard nu spunea niciodată nimic, şi nici mătuşa Edie.

— Nu e povestea mea s-o spun.

— Nu-mi vine să cred că mă laşi aici, zise ea.

— O să-mi fie dor de tine, spuse Richard, dar sincer să fiu, nu vreau să vii în Delhi. O să fie răcoare în perioada asta a anului şi foarte plictisitor.

„E foarte distractiv”, îi scrisese Della peste câteva zile, timp în care, cu oraşul amorţit după Crăciun, Maddy abia dacă ieşise din casă, şi atunci când o făcuse, fusese doar ca să bea ceva cu mama ei şi cu Guy, la locul preferat de toată lumea, Gymkhana Club. Din disperare, se ducea cu Alice şi cu celelalte memsahib la club şi dimineaţa, pentru

ceai cu biscuiţi şi sendvişuri râncede cu castraveţi. (Ce se mai plângeau de servitorii lor, de preţul făinii şi de eterna bătălie de protejare a mâncării de furnicile roşii.)

— Picioarele mesei puse în apă, spunea Diana Aldyce, soţia unui ofiţer, asta e singura cale. Am zis asta de o mie de ori.

Maddy auzise şi ea asta de prea multe ori.

Stăm în casa viceregelui, care este, practic, un palat. Organizează petreceri şi cine minunate pentru noi în fiecare seară, cu mai mult coniac şi gin decât poate Peter să bea. O să plecăm de la Rajasthan mâine, prima oprire va fi o cabană de vânătoare din Ranthambore. Se vorbeşte despre un safari cu tigri. Tigri, Maddy.

Maddy îi răspunse la scrisoare.

Eşti foarte crudă, dar spune-mi mai multe, ca să pot trăi prin spusele tale.

Se uita în fiecare dimineaţă la tava argintie pentru scrisori, aşteptând răspunsul de la Della sau ceva de la mătuşa Edie sau de la unul dintre prietenii ei din Oxford. Orice care să întrerupă monotonia fierbinte a zilelor petrecute cu mama ei. Cele două se întâlneau doar pentru masă, unde, cu excepţia discuţiilor despre căldura din ce în ce mai mare (Alice) şi a gândurilor despre ce făceau cei plecaţi în nord (Maddy), vorbeau foarte puţin. Nesuportând asta, Maddy îşi petrecea mare parte a timpului acolo unde nu

era Alice, ieşind din camera ei ca să citească pe verandă, să cânte la pian în sufragerie, să se plimbe printre fluturii şi păunii din grădină. Nopţile nu erau nici ele mai plăcute. Deşi erau organizate din nou serate în Bombay, recitaluri muzicale şi dansuri, ea mergea la ele doar ca să facă ceva. Nu mai era ca pe vremuri. De fiecare dată când ieşea pentru o ţigară la Yacht Club, îi era şi mai dor de Della. De fiecare dată când îşi scotea chibriturile şi le întorcea uşor în mână, se gândea la Luke Devereaux. Uneori, se gândea să-i asculte sfatul, să-i folosească ghidul ca să iasă şi să exploreze. Dorul ei de Anglia, de parcurile verzi, de cafenelele calde şi pline de viaţă, de mătuşa Edie – în momentele cele mai proaste, chiar şi de unchiul Fitz – se intensifica. Cu toate astea, mereu îşi spunea că avea să iasă ziua următoare. Însă, pe măsură ce zilele treceau, lăsând Anul Nou în spate, nu mai ieşi nicăieri. A doua săptămână din ianuarie deveni a treia, şi încet-încet, începu să aibă dubii că Luke Devereaux se va întoarce ca să-şi revendice ghidul. Era foarte uşor, în singurătatea sufocantă a vilei, să creadă că bărbatul uitase cu totul de ea. Într-o zi de luni înnorată, de la sfârşitul lunii, tânăra coborî să ia micul dejun şi verifică tava de argint. Făcu o pauză când văzu o carte poştală pe grămada de plicuri. Era poza unei străzi murdare, a unor femei în sariuri, ricşe şi o turmă de elefanţi. O ridică, o întoarse ca să vadă de la cine era, bănuind că o trimisese ori Della, ori tatăl ei, din Rajasthan, apoi tresări uimită.

Salutări din Secunderabad,

Mă întreb dacă valorifici cartea mea, domnişoară Bright. Eu aşa sper. Aştept cu nerăbdare un raport complet. Mergi la bazinul de apă de la poalele dealului tău, dacă nu l-ai descoperit încă. Are apă din Gange, iar hinduşii se

întâlnesc ca să împrăştie cenuşa persoanelor dragi. Sau, dacă vrei ceva mai puţin mortal, încearcă pieţele de condimente. Între timp, iată un alt loc pe care să-l descoperi într-o zi.

Luke Devereaux

Tânăra lipi cartea poştală de cămaşă, apoi o privi din nou, doar ca să se asigure că era reală. Era. Chiar era.

— Pari fericită, zise Alice, care ieşea din sufragerie.

— Sunt, spuse Maddy, uitând pentru o clipă cu cine vorbea şi fiind prea extaziată ca să mai aibă inhibiţii. Sunt încântată. Citi cartea poştală din nou. „Aştept un raport complet.” Din impuls, întrebă: Pot să împrumut maşina?

Alice se întinse după cafea.

— Pentru ce?

— Ca să explorez.

Alice îşi umplu cana, apoi adăugă lapte proaspăt muls de la vacă.

— Să explorezi pe unde?

— Prin Bombay, spuse Maddy.

— Mi-am dat seama de asta, Madeline, dar unde prin Bombay?

— Nu ştiu, zise Maddy, care-şi aminti cu cine vorbea. Nu era o persoană cu care să facă confidenţe, cu atât mai

puţin despre cartea lui Luke Devereaux. Sunt atâtea locuri pe care nu le-am văzut.

— Nu poţi să te duci singură. Aş putea să vin cu tine…

— Sau Ahmed? zise Maddy un pic prea repede.

Alice nu păru să-i observe graba. Ba chiar zâmbi. Era unul din cele mai sincere zâmbete pe care le văzuse Maddy la ea. I se potrivea, îi îmblânzea faţa delicată.

Maddy aproape că zâmbi şi ea.

— Guy? spuse Alice.

Nu la asta se gândise Maddy. Bănui că nici Luke Devereaux nu sugerase asta. Alice fu însă de neclintit. Chiar sugeră să-l invite pe Guy la cină în acea seară.

— Putem să-l întrebăm atunci.

— Nu e nevoie. Nu e cazul să ne dăm peste cap pentru cină.

Mâncară în sufrageria luminată de lumânări, cu geamurile deschise prin care intra aerul răcoros.

Guy venise direct de la spital, dar cu toate astea, se schimbase în hainele de seară. Încuviinţă în timp ce Alice îi spunea că Maddy avea nevoie de un ghid, ascultând în felul său blând. Tânăra îl examină la lumina lumânărilor şi nu putu nega faptul că bărbatul arăta bine, cu părul lui dat cu pomadă, faţa delicată şi obrazul ras. Existau multe persoane, pe lângă Della, care îl considerau ca rupt din rai. Nu că ar fi recunoscut vreodată în faţa Dellei, care ar fi glumit o groază pe seama ei. Asta dacă avea să se

întoarcă vreodată de la vânătoarea ei de tigri. Lui Maddy nu-i plăcea să se gândească la asta. Nu era sigură de ce. Îşi mişcă umerii şi alungă gândul.

Guy îi zâmbi.

— Maddy, aş fi vrut să-mi fi spus mai devreme. Mi-ar face mare plăcere să îţi prezint oraşul. Putem să mergem dimineaţa, înainte să se facă prea cald.

— Eşti prea ocupat, spuse Maddy.

— E plăcerea mea. Există şi avantaje că eu sunt cel de la butoane. O să aranjez cu tot ce am de făcut.

— Serios, e prea mult să-ţi cer asta, insistă Maddy.

Din acea seară, bărbatul o vizită de două ori pe săptămână, cu automobilul lui decapotabil, sticle de apă fiartă în portbagaj, itinerarul dimineţii fiind deja stabilit. Îi spuse că nu i-ar fi plăcut bazinul de apă.

— Mă tem că nu te poţi aştepta de la oameni să nu se dezbrace înainte să intre cu cenuşa.

În schimb, o duse la cele mai britanice obiective turistice: grădinile Victoria, fântâna Flora, esplanada. Toate locurile unde tânăra fusese cu tatăl ei, nici unul menţionat în cartea lui Luke Devereaux. Guy nu o întrebă dacă mai era ceva ce şi-ar fi dorit să viziteze. Probabil se gândise că, din moment ce nu aveau prea mult timp, tânăra nu avea multe idei. Şi chiar făcuse tot ce putea ca să o ajute. Maddy nu voia să-i rănească sentimentele, spunându-i cât de mult eşuase cu excursiile lui. Aşa că fu de acord cu el, spunând cât de minunat era să se plimbe. Îi ascultă

poveştile despre spital şi râse sincer când bărbatul îi povestise de şarpele care intrase în sala de operaţii şi cum fusese nevoit să termine o apendicectomie trăgând cu ochiul spre colţul sălii de operaţie. Şi vorbi la rândul său când o întrebă de prietenii ei din Oxford, dacă mâncase la Lyons Corner House de pe St. Giles' (absolut) sau dacă se dusese la filme (o dată sau de două ori. Mătuşa Edie era o mare fană a filmului Calamity Anne). Nu îi plăceau dimineţile petrecute afară. Nu semănau deloc cu ce îşi imaginase ea. Hotărî să rezolve singură problema. (Până la urmă, dacă vrei să faci ceva, fă.) În fiecare luni, mama ei pleca cu automobilul să bea ceai la o memsahib şi stătea câteva ore bune. Era destul timp să facă ceva. Maddy nu o însoţise pe Alice decât de puţine ori, deci nu era ceva neobişnuit să nu meargă. Aşteptă ca mama ei să plece, apoi îşi prinse părul, îi ceru lui Ahmed să îi cheme o ricşă (în schimbul unei mici taxe) şi plecă.

La prima ieşire, nu se duse departe, ci doar la câteva minute în josul drumului, la bazinul de apă. Şi-l imaginase ca pe un loc secret, ascuns printre copaci, dar era lat ca un râu, încadrat de trepte lungi. Marea era în apropiere, iar de jur împrejur erau altare. Bărbaţii, care într-adevăr aveau tendinţa de a se dezbrăca, îşi tăiau părul lângă bazin. Presupuse că era un fel de ritual.

— Da, memsahib, e un mod de a face un sacrificiu, îi spuse Ahmed mai târziu.

Şi mai mulţi erau în apă, împrăştiind cenuşa din urne, în timp ce femeile şi copiii îi priveau de pe margine.

Se ţinu la distanţă, fiind conştientă că nu era locul ei acolo, nedorind să deranjeze, ţinându-şi respiraţia în faţa situaţiei nelumeşti dinaintea ei. Pentru prima oară de când venise,

în octombrie, simţea entuziasmul de fi în India. Încurajată de experienţa trăită, plănui ca lunea următoare să meargă mai departe. Să ia o ricşă până la tramvai şi să meargă în oraş şi la piaţa de condimente. Nu reuşi.

Când era în Anglia, ieşea singură tot timpul. Mătuşa Edie nu fusese niciodată genul care să insiste să ia un supraveghetor cu ea, iar la colegiu, cu toatele fuseseră lăsate pe cont propriu de profesorii lor (care erau mult mai preocupaţi de cine participă la următorul miting pentru dreptul la vot decât de îndeplinirea îndatoririlor sociale). Însă străzile fierbinţi şi nefamiliare din Bombay erau departe de a fi aleile pietruite din Oxford. Spre mirarea ei, nu ajunse mai departe de staţia centrală de tramvai. Acolo, chemă o altă ricşă, dar după un minut în care cel care o trăgea se strecură printre cămile, căruţe şi claxoane, cedă nervos şi-i spuse că nu avea să mai meargă până la piaţă şi că avea să viziteze un templu din apropiere. Oricât de tulburată era, se simţi ciudat când păşi pe asfaltul fierbinte din afara lăcaşului de cult. Era foarte conştientă de pielea ei deschisă la culoare, părul blond şi rochia crem. Senzaţia se înrăutăţi când se plimbă pe lângă zidurile pictate cu auriu ale templului. Se uită prin arcade la călugării Jain care se rugau înăuntru („foarte bine”, îşi zise ea, „ai văzut ceva nou”), continuă prin grădinile înconjurate de ziduri, cu multe perechi de ochi care o urmăreau în timp ce femeile, care stăteau la umbră şi mâncau orez din frunze de betel, se uitau la ea ca la un intrus. Totul dură numai jumătate de oră. Când ajunse înapoi acasă, corsetul îi era îmbibat de transpiraţie. „Ridicol”, îşi spuse.

Ajunse la pieţele de condimente la următoarea ei excursie. Trebui să inspire adânc înainte să intre pe uşa joasă, într-un depozit cavernos. Privi de sub borul pălăriei ei de paie.

Ochii încercau să se adapteze la lumina slabă, iar urechile la zgomotul intens: vânzători care-şi strigau marfa şi sute de localnici care se înghesuiau. Aerul era plin de un cocktail ameţitor de paprika, şofran, turmeric şi cardamom. Un băiat la bustul gol trecu pe lângă ea în grabă, cu o roabă plină cu saci. Tânăra făcu un pas în spate, doar ca să evite să fie secerată („nu chiar mortal", voi să-i spună lui Luke Devereaux), apoi se adună şi începu să meargă pe prima alee, învăluită de un miros înţepător, cu tarabe pline cu pungi cu chili. Simţi cum iuţeala i se opreşte în gât, în plămâni. Ochii îi lăcrimară şi Maddy începu să tuşească, încercând să respire. Vânzătorii râseră şi, după ce-şi dădu seama cum arăta probabil, încercă şi ea să râdă, dar nu reuşi decât să tuşească şi mai tare. Un bătrân îi zâmbi şi îi întinse un ardei, făcându-i semn să se apropie.

— Bun, zise bărbatul. Nu foc, ăsta.

Maddy se apropie, ezitant, şi luă o gură mică, aşteptându-se să îi ia gura foc.

— Chiar e bun, se auzi ea spunând, uşurată. Da, bun, zâmbi ea.

Alţi oameni strigară după ea, oferindu-i scorţişoară, anason, condimente. Le încercă pe toate, le mulţumi, dhanyavaad, şi se trezi plimbându-se în aglomeraţie. Se opri să cumpere chittack de şofran pentru Edie şi ghimbir pentru bucătar. Stătu acolo mai mult de jumătate de oră. De data asta, numără zilele până la următoarea ei aventură, pe insula Elephanta din portul din Bombay. În cartea trimisă de Luke Devereaux scria:

Gharapuri, oraşul peşterilor. Ia o barcă din debarcader şi lasă căldura oraşului în urmă când intri în aceste camere întunecate, cu ecouri, ale zeităţilor din piatră.

De data asta, nu mai fu singura europeană. Aceştia umpleau peşterile răcoroase, comentând cu consoane tăioase despre numeroasele feţe sculptate ale lui Shiva, cât de diferit era totul de orice văzuseră înainte. Maddy, pierdută în frumuseţea statuilor, în gândul sculptorilor care stătuseră fix unde era şi ea, cu sute de ani în urmă, uită că erau acolo. Următoarea săptămână, se duse la mormânt, la Haji Ali Dargah.

Asigură-te că ajungi când e mareea joasă, când o să apară o alee îngustă, care o să te ducă la dargah.

Traversă fâşia de pământ pietros, prinsă între mulţimi transpirate, înghesuite de pelerini, marea aproape atingându-i tivul rochiei. Domurile albe ale moscheei străluceau, în contrast puternic cu cerul albastru, înconjurată de palmieri verzi. Copiii alergară spre ea, unii privind-o timizi şi apoi fugind, alţii cerându-i să-i atingă rochia şi părul. Maddy se opri şi îi lăsă să facă asta, amuzată de uimirea şi de entuziasmul lor. Săptămâna următoare, vizită imensele spălătorii exterioare de la Dhobi Ghat, uitându-se la bărbaţi, dhobis, care munceau fără întrerupere în soare, aplecaţi peste băile adânci din piatră, curăţând munţii de material: hainele în culori vibrante ale indienilor bogaţi, uniformele de armată, cearceafurile din hotelurile şi spitalele din Bombay.

Ardea de nerăbdare să-i scrie lui Luke Devereaux şi să-i povestească tot ce vedea.

M-a ajutat atât de mult.

Mulţumesc.

Nu avea însă nici o adresă. Scrisorile ei, mulţumirile, erau doar în minte. El însă continuă să-i scrie. În fiecare săptămână, Maddy primea câte o carte poştală, care o făcea să se minuneze.

O plajă întinsă din Pondicherry (Cred că una din preferatele mele din India. Nu ai trăit, domnişoară Bright, până nu ai mâncat un produs proaspăt de patiserie, privind răsăritul aici), apoi, la începutul lui februarie, localnici care făceau ghirlande de flori la un chioşc din Madras (Dacă ai fi fost aici, poate ţi-aş fi cumpărat una. Mă întreb dacă ţi-ar fi plăcut. De ce continui să-mi pun întrebările astea?) Mai târziu în aceeaşi lună, a urmat o maiestuoasă casă guvernamentală din Calcutta (Observă vacile de afară, reamintindu-le tuturor cui îi aparţine, de fapt, această ţară), apoi urmară tigrii din Bengal (Cum te descurci cu turul tău?)

Della îi scrisese şi ea poveşti despre plimbări pe elefanţi, ospeţe în palatele regilor, soţiile lor (plural) ascunse în spatele paravanelor. La fel făcu şi Richard (mai puţin exuberant, mereu sperând că Maddy e bine, se înţelegea cu Alice, plin de scuze pentru că toată călătoria se prelungise, o să ne întoarcem acasă cel mai devreme la sfârşitul lui martie). Cu toate astea, posibilitatea unei alte cărţi poştale de la Luke Devereaux o făcea pe Maddy să se

trezească devreme în fiecare dimineaţă, să se îmbrace repede, apoi să coboare în grabă scările, nerăbdătoare pentru ziua în care va primi o carte poştală în care el îi va spune câte ceva despre el însuşi, de ce făcea aceste călătorii prin ţară şi când avea să revină în Bombay.

Februarie făcu loc lunii martie, iar căldura deveni mai intensă cu fiecare zi. Se apropia musonul de vară. Guy o duse la o altă plimbare prin grădini, o avertiză să nu mănânce kulfi de la vânzătorii de pe stradă, şi apoi într-o excursie ca să vadă nişte animale ce păreau triste, de la grădina zoologică.

— Nu, încuviinţă el, nu par să se distreze prea mult. Cred că nici noi nu o facem. Ce zici de un pahar de ceva rece la Gymkhana Club?

Martie începu, aprilie nu era departe... Maddy se duse la docuri ca să vadă cum era pregătit pământul pentru noua Poartă a Indiei. Acolo, sute de muncitori transpiraţi transportau pietre, pielea închisă la culoare strălucind sub soarele prăfuit. Evită barul Taj’s Sea şi bău ceai la magazinul din colţ (Cel mai bun pe care o să-l găseşti în Bombay), apoi vizită mai multe moschei din cartier şi aleile care miroseau a coriandru din piaţa Crawford. Continuă să-şi verifice corespondenţa, mereu sperând, simţindu-se din ce în ce mai dezamăgită de fiecare dată când rândurile pe care le aştepta nu apăreau. Până când apărură. Pe spatele unei cărţi poştale din Poona: cămile pe malul unul lac înconjurat de palmieri.

Cum poţi să vezi, acum sunt mult mai aproape de Bombay. Mi-ar face mare plăcere să te văd, domnişoară Bright. Vrei să te întâlneşti cu mine? E o cafenea mică, nu

departe de terminal (începutul capitolului cinci, dacă nu mă înşală memoria). O să fiu acolo la prânz, marţi. Vrei?

Capitolul 4

Spitalul militar King's 5, Surrey, 1915

Bărbatul ajunse înainte de prânz, într-o dimineaţă friguroasă de noiembrie. Ambulanţa care îl adusese înainta cu greu pe aleea îngheţată, ştergătoarele plimbându-se dintr-o parte în alta şi desenând semicercuri de zăpadă pe parbriz. Sora Emma Lytton, care coborâse pe scările din faţă ale spitalului ca să-l aştepte, tot sărea pe loc şi îşi freca mânecile uniformei Queen Alexandra, în încercarea inutilă de a se încălzi. Era o infirmieră cu experienţă, lucra de cincisprezece ani în domeniu, şi tot atâtea luni petrecute în acest război groaznic. În mod normal, în acele ultime minute înainte de internarea pacientului s-ar fi concentrat numai pe el, trecând în revistă toate notiţele despre acesta. Azi însă, nu se putea gândi decât la focurile cu cărbune dinăuntru şi că le lăsase cam puţin.

— Haide, spuse către vehiculul care se legăna, vocea lăsând-o într-un nor de ceaţă. Haide!

Ambulanţa mergea în continuare încet.

Se consolă că cel puţin camera pacientului avea să fie confortabilă. Îl pusese pe unul dintre voluntari să înteţească focul şi să pună o sticlă de ceramică, umplută cu apă fierbinte, între aşternuturi. Voluntara, care era şi ea

nouă, voia să ştie cum puteau fi sigure că ofiţerul Jones, cum aveau să-i spună, ofiţerul Tommy Jones (acesta nu era numele lui, nimeni nu i-l ştia) nu era spion.

— Dacă minte când vine vorba de memoria lui? zise ea. Dacă Boche l-a trimis aici ca să ne afle secretele?

— Secretele noastre din Surrey? Ce fată naivă! Bietul bărbat, e doar pierdut.

Voluntara roşi şi nu mai spuse nici un cuvânt în timp ce împături colţurile cearceafurilor.

Emma îşi dori să nu-şi fi ieşit din pepeni. Se vedea efectul nopţilor lungi, al bărbaţilor care se trezeau mereu, care ţipau la propriile umbre, apoi al zilelor scurte de iarnă, în care încerca să-i păcălească să se plimbe şi să converseze. Iar acum acest ger care îngheţase ţevile vechiului spital... Emma îşi aminti că alţi oameni aveau de-a face cu situaţii mult mai grele, şi îi pomenea în fiecare seară în rugăciunile ei, dar chiar şi aşa, se resimţea. Se hotărî ca mai târziu să o găsească pe voluntară, să îi ducă nişte tort de fructe din cămara surorilor şi să îşi ceară scuze. Nu era vina ei că era atât de naivă. Îi oferea însă confort gândul că tânăra reuşise să-şi păstreze o urmă de inocenţă în această lume care o luase razna. Faptul că era încă destul de verde încât să creadă că spionajul era ceva mai probabil decât o rană serioasă la cap.

Ambulanţa se opri, întrerupând gândurile triste ale Emmei. Îşi mai frecă o dată braţele şi se uită la şofer. Era o altă tânără, de data asta într-o jachetă kaki, cu curea, fustă până la gambe şi o beretă de la First Aid Nursing Yeomanry, care coborî din maşină.

— Bună dimineaţa, zise Emma.

— Oare chiar e? zise FANY scurt, alimentând teoriile asistentei despre genul de fată la care te aşteptai să conducă un automobil. E al naibii de frig.

— Nimic ce nu poate fi rezolvat cu o ciocolată caldă, zise Emma, tresărind la auzul tonului ei vesel, acelaşi pe care-l folosea şi cu pacienţii mohorâţi.

FANY nu fu impresionată. Nici pacienţii nu erau.

— Simt că mi-au căzut degetele, zise ea şi bătu din picioare, ca şi cum ar fi încercat să-şi recapete simţurile, apoi se duse în spatele ambulanţei, ca să deschidă uşile cu cruci roşii pe ele. Trase de ele şi îi spuse ceva ininteligibil pacientului dinăuntru. Emma aşteptă ca acesta să apară, dar era o întârziere. Infirmiera simţi un junghi de panică. Dacă ofiţerul Jones era mai puţin mobil decât i se spusese? Nu avea un scaun cu rotile cu ea. Asistenta o asigurase că nu era nevoie de el, dar dacă se înşelase? Oamenii mai făceau şi greşeli. Dacă rana de la cap a acestui bărbat îi afectase abilitatea de a se mişca? Va trebui să-l lase în cabina lui îngheţată, cu şoferiţa lui taciturnă, în timp ce căuta un infirmier. Ce început! De ce nu se asigurase că era pregătită pentru orice? Doar ăsta era mottoul ei, unul pe care-l dă mai departe începătorilor, iar acum, nu era pregătită deloc. Încă se mai certa când ofiţerul Jones apăru în uşă, într-o haină militară, cu spatele la ea, perfect mobil. Infirmiera răsuflă uşurată, însă înainte să se relaxeze, bărbatul se întoarse către faţada de gresie a spitalului. Emma se opri, holbându-se la el, deşi ştia că nu era frumos. Îi luă câteva secunde să-şi dea seama că făcea asta. Apoi alte câteva ca să înţeleagă de ce. Cu siguranţă nu era vorba de faţa lui. Oricât de perfecte erau trăsăturile

lui frumoase, infirmiera nu era genul care să fie impresionată de aşa ceva. Nu mai era. Nu, nu. Acest ofiţer avea ceva diferit, care o şocă. Încet, îşi dădu seama. Oricât de epuizat era (Emma văzu vânătăile care îi umbreau clar faţa puternică), bărbatul nu părea bolnav. Deloc. Nu în modul în care alţi pacienţi păreau, cu ochi care văzuseră prea multe, umerii lăsaţi şi aplecaţi în faţă, pielea care arăta ciudat. Ofiţerul Jones părea atât de... viu. Spatele drept, umerii traşi în spate şi pumnii încleştaţi emanau atâta vigoare, că ea, care se mândrea că după cincisprezece ani în domeniu nimic nu o mai afecta, aproape îi spuse bărbatului că ajunsese în locul greşit.

FANY tuşi, făcând-o pe Emma să îşi dea seama că se holbase la el. Simţi cum căldura i se împrăştie prin fusta îngheţată, din cauza lipsei de profesionalism, apoi şi mai mult când observă zâmbetul cu subînţeles al şoferiţei, dându-şi seama ce concluzie trăsese aceasta.

„Îţi jur că nu e despre asta, nu mai am nimic de genul ăsta în mine”, voi să-i spună fetei.

Evident, nu spuse nimic. Se făcuse destul de râs. Ce ar fi crezut asistenta? Îşi reaminti că era infirmieră, ofiţerul Jones era pacientul ei şi, oricum ar fi arătat acesta, îşi întoarse atenţia din nou spre el. „O hemoragie a minţii”, spunea mereu doctorul Arnold, „poate fi la fel de gravă ca şi una de sânge”. Emma îşi repetă cuvintele în tăcere apoi din nou, ca să înlăture ruşinea. „Revino-ţi!” Făcu un pas spre ofiţerul Jones, care, după toate situaţiile în care servise, în care oferise atât de mult, merita aceeaşi grijă şi compasiune ca toţi ceilalţi băieţi ai ei. Genul de care sperase că şi dragul ei logodnic, Freddie, avusese parte înainte să fie dus la Marne. Genul pe care avea nevoie să creadă că Billy, fratele ei mai mic, îl cunoscuse în staţia lui

de curăţare a victimelor din Loos. (Nu stând neîngrijit, însetat şi în agonie pe o targă. Te rog, nu asta.) Inspiră adânc, în ciuda imaginilor teribile şi îşi îndreptă atenţia spre ofiţerul Jones. Se uită cum acesta se prinsese de uşa ambulanţei şi sărise pe pietrişul îngheţat. Cu mintea pe jumătate ocupată în continuare de Freddie şi de Billy, simţi cum se topeşte în prezenţa soldatului din faţa ei, acest bărbat singur şi care suferea.

— Ofiţer Jones, zise ea.

Bărbatul tresări. Emma nu fu sigură de ce. Poate călătoria lungă îl ajungea din urmă. Nu e nimic ce „o ciocolată caldă nu poate rezolva”. Emma făcu un pas în faţă, ignorând zăpada care îi cădea peste umeri şi îşi întinse mâna. Voia să-l ia de braţ şi să-l conducă înăuntru. „Bietul bărbat, e doar pierdut”, îi spusese ea acelei voluntare.

„Nu mai e”, se asigură ea acum. El o găsise. Emma avea să aibă grijă de el.

Bărbatul tăcea. Îi mulţumi şoferiţei ambulanţei pe un ton grav, apoi o asigură pe Emma că nu avea nevoie de ajutor şi că putea să-şi ducă propria geantă.

— Insist.

Emma, obişnuită cu bravada pacienţilor ei, se pricepea foarte bine să umple tăcerea. În timp ce-l conducea pe ofiţerul Jones înăuntru, intrarea mirosind a fum, a şuncă de la bucătăriile de la subsol şi a dezinfectant Jeyes, femeia vorbi, spunându-i cât de bine se simţea probabil că ieşise din acea ambulanţă rece. El nu-i răspunse. Emma se gândi că bărbatul nu prea avusese parte de companie din partea

acelei şoferiţe şi se decise că avea să-i prindă bine puţină relaxare înainte de prima sa sesiune cu doctorul Arnold. Trebuia să-l ducă direct acolo, dar...

— De ce nu facem un mic tur? îi zise ea.

— Un tur?

— Da, de ce nu? Lasă-ţi lucrurile aici, lângă scări. O să le trimit în camera ta.

— Pot să le duc eu...

— Nu, nu e nevoie. Hai să o luăm pe aici.

Femeia continuă să meargă, fusta foşnind pe holul mare, pe lângă lămpile cu ulei şi focul aprins în şemineu, spre salon, cu masa sa de mahon, unde puteau sta douăzeci de persoane.

— Se mănâncă în trei serii, la fiecare masă, zise ea, şi le amestecăm, ca oamenii să poată socializa.

Nu adăugă cât de puţin vorbea lumea la cină sau câte subiecte fuseseră interzise (Franţa, Belgia, Kitchener, Boche... orice avea de-a face cu războiul). Bărbatul va avea destul timp să afle asta. Emma merse înainte şi îl duse în salonul plin de fotolii, tablouri cu peisaje, câţiva pacienţi în lumea lor şi un gramofon stins. Îi spuse lui Jones că trebuiau să-l ţină închis când anumiţi pacienţi erau jos. Se opri apoi, distrasă pentru scurt timp de cei mai afectaţi: un căpitan care purta o mască peste maxilar şi cap, care plângea de fiecare dată când mama lui îl vizita, nu voia niciodată să-i dea drumul şi tremura incontrolabil tot timpul.

— Ce i s-a întâmplat? întrebă Jones, urmărindu-i privirea.

Femeia ezită, apoi minţi, spunându-i că nu era sigură. Nu dori să-l supere cu detalii sumbre. Oftă şi se îndreptă repede spre bibliotecă.

— Vezi, avem o masă de biliard. Joci?

— Biliard? zise el, iar muşchii feţei i se tensionară, Emma nefiind sigură dacă era începutul unui zâmbet sau al unei încruntături. Nu ştia.

— Bineînţeles, zise ea, blestemându-se pentru lipsa de empatie. (Se încruntase, sigur se încruntase.) Ei bine, sunt sigură că putem să găsim un prieten care să te înveţe.

Bărbatul se uită la masă, la rafturile cu cărţi, părând să mediteze.

— Vrei să... începu ea.

— Mă întreb dacă pot să merg în camera mea, o întrerupse el înainte ca ea să se ofere să-l ducă în camera de artă. Am avut o dimineaţă lungă.

— Trebuie să-l vezi mai întâi pe doctorul Arnold, zise ea, dar voiam să-ţi arăt...

— Doctorul Arnold? Pentru prima oară, bărbatul o privi direct. Acum?

— Ei bine, da, aşteaptă să te cunoască.

— Atunci, te rog, să nu-l lăsăm să ne aştepte.

— Sigur. Sigur.

Emma îşi întinse mâna din nou, dar bărbatul nu observă, aşa că femeia o lăsă să cadă şi îl conduse prin uşa bibliotecii, spre camerele doctorului.

Ofiţerul Jones era în continuare tăcut, iar pe măsură ce înaintau pe coridoarele spitalului, atenţia lui se fixă pe ferestrele înceţoşate şi zăpada care cădea afară. Emma se temu că bărbatul avea să devină sentimental (de ce nu ar fi făcut-o? bietul de el) şi încercă să-l distragă cu detalii istorice despre clădire, spunându-i că fusese un conac din perioada elisabetană, care fusese transformat într-un spital militar, cu specializarea pe rănile la cap. Omise să-i spună că înainte fusese un azil pentru femeile isterice. I se păru cel mai bine aşa, ca şi cu subiectele pentru cină. Se opri în faţa uşii doctorului Arnold.

— Am ajuns, spuse ea, inutil. Doctorul o să mă cheme când ai terminat şi o să te duc sus.

— Mulţumesc, spuse ofiţerul Jones. Eşti foarte drăguţă.

— Pentru nimic, spuse Emma şi, în ciuda aerului lui detaşat, simţi o strângere de inimă. E plăcerea mea.

O privi îndepărtându-se, luându-şi cuvintele, zâmbetele şi conversaţia despre conace cu ea. Bărbatul ştia că locul fusese un azil pentru nebuni, şoferiţa ambulanţei îi spusese asta.

— Există zvonuri că locul e bântuit, zisese ea, fără să-i ia în considerare nervii întinşi la maximum.

După ce se asigură că sora Lytton plecase, inspiră adânc, obişnuindu-se cu tăcerea, apoi ridică mâna ca să bată la

uşa doctorului. Chiar dacă era epuizat, era fericit să facă asta. Aşteptase cu nerăbdare să ajungă aici, de când doctorul lui, de la London General, îi spusese despre doctorul Arnold că avea reputaţia unui adevărat făcător de miracole.

Jones (ura numele, dar învăţase să se gândească la el însuşi când îl spunea, să accepte senzaţia de incorectitudine, fără să aibă cea mai vagă idee ce era corect) avea nevoie de un miracol. Nu era sigur cum avea să continue să suporte traiul în acest loc sumbru, cu ecou – modul în care bărbaţii din salon se lăfăiau pe scaune. Cel care tremura... dar avea nevoie să creadă că Arnold avea să-l ajute să plece, să se vindece.

Trebuie, cu disperare, să-şi amintească.

Uşa se deschise şi un bărbat slab, în vârstă, apăru. Avea părul alb pieptănat frumos, o mustaţă chiar şi mai albă şi purta pantaloni, papion şi vestă, cu un cardigan tricotat deasupra. Bărbatul zâmbi şi îşi înclină capul, ca să se uite pe deasupra ochelarilor.

— Aici erai, zise el. Am fost cu ochii pe ceas. Făcu un pas în spate şi întinse braţul spre camera de studiu decorată cu cărţi. Intră.

Nu îi spusese ofiţerul Jones. Sau Tommy. Sau Tom. Jones îl plăcu imediat.

Arnold îi făcu semn spre fotoliul din stânga sa, de lângă şemineu. Jones se duse acolo. În cameră era cald, în contrast cu coridorul răcoros şi zăpada de afară. Pielea lui, care încă se acomoda, se înfioră. Arnold turnă ceai pentru amândoi.

— Cum îţi place? întrebă el.

Jones îi zâmbi.

— Doar cu lapte.

— La fel şi mie, spuse Arnold. Excelent! Acum să-ţi spun ce o să facem...

Bărbatul îi zise că şedinţa lor din acea dimineaţă avea să fie scurtă, nu avea să dureze nici măcar o oră. Următoarele aveau să fie mai lungi, dar nu voia să-l epuizeze.

— Ştiu că eşti foarte, foarte obosit.

Chiar aşa era. De fapt, era singurul lucru pe care şi-l amintea.

— Azi o să vorbesc eu cel mai mult, continuă Arnold şi se ţinu de cuvânt.

Îi spuse lui Jones că toţi cei 52 de bărbaţi de la King’s 5 sufereau de boli neurologice. Unii îşi pierduseră o parte din memorie, alţii, precum Jones, o pierduseră pe toată. Alţii se agăţau din toate puterile de câte o amintire.

— Nu-mi dau seama care e răul cel mai mic, spuse Arnold.

— Poate ambele variante sunt la fel de rele, sugeră Jones, care stătuse în Londra cu un ofiţer a cărui minte era blocată în Franţa, în tranşee. Nu putea pleca şi se trezea ţipând tot timpul, încercând să-şi alunge şobolani invizibili de pe piele.

— Da, spuse Arnold. Poate într-o zi o să scriu o carte despre asta. Oricum, ăsta e pentru tine, spuse el în timp ce se întinse în spate, pentru un jurnal din piele. Aşa cum probabil ţi s-a spus, aici operăm delicat. Fără terapie-şoc, fără intervenţii, doar... grijă, păcălirea minţii. Paginile de aici sunt goale, aşteptând amintirile tale. I-l întinse lui Jones. Orice îţi aminteşti, scrie direct. Priveşte trecutul ca pe un puzzle, unul pe care trebuie să-l rezolvi. Nu lăsa să dispară nici o piesă.

— Nu am nici o piesă, spuse Jones.

— Nici una?

Jones ezită.

— Ce e?

Arnold se apleca în faţă, ochii înceţoşaţi sclipindu-i, arcurile din scaun scârţâind.

— Sunt numai vise, zise Jones.

— Nu există aşa ceva, doar un vis. Povesteşte-mi.

— Sunt greu de descris. Jones se uită la foc, retrăind modul în care se trezea, transpirat tot, deseori plângând sau gâfâind frustrat, mintea lui fiind un caleidoscop pe care nu se putea concentra niciodată. Nu văd nimic care să însemne ceva.

— Ce vezi?

— Nu pot să spun exact.

Cum să descrie acele voci anonime, acele feţe neclare?

— Atunci ce simţi?

— Căldură. Cred c-am fost într-un loc cald.

— Altceva?

O altă ezitare. Oare ar trebui să-i spună? Avea vreun sens?

— Spune-mi, îl îndemnă Arnold. Ce poate să te coste?

Jones oftă. Ce avea să-l coste? Deja pierduse totul.

— Era o femeie. Sunt sigur că a fost o femeie.

— Da, zise Arnold, apoi zâmbi trist. De obicei este.

O visă din nou în acea noapte. Avea propria lui cameră. Era recunoscător pentru asta, pentru tăcere. Era caldă, cu covor, cu un birou, o lampă pentru citit şi o privelişte spre gazonul acoperit de zăpadă din faţă. În pat era o sticlă cu apă caldă. În ultimele luni stătuse în condiţii mult mai rele. Visase în locuri mult mai rele.

— Te-am strecurat în primul grup, îi spusese sora Lytton când venise să-l ia. La desert avem prăjitură.

Cina fu una tăcută, după care bărbatul se duse în camera lui. Abia avu energie să se dezbrace şi să se spele înainte să se trântească în pat. Îşi pierdu cunoştinţa în doar câteva secunde. Mereu făcea aşa. Nu ştia cât dura până începea visul, dar după puţin timp, asta era tot ce ştia. Ieşi din frig, din întuneric şi simţi căldura pe faţă, pe umeri. Se afla pe o stradă îngustă cu clădiri de ambele părţi, iar copaci coloraţi mascau soarele. Mulţimi de oameni îl înconjurau. Era o femeie, într-o rochie de culoarea lămâii,

o pălărie de paie, valuri de culoarea untului. Era ea. Era sigur că era ea. Se îndreptă spre ea. Încerca să fugă. Femeia continuă să meargă, din ce în ce mai repede, până când dispăru. Bărbatul se opri pe o treaptă din piatră, respirând din greu. Apoi o văzu din nou. Era prea departe. În faţa ei era un bărbat fără dinţi, care zâmbea. Bărbatul simţi cum i se deschide gura, umplându-i plămânii cu aer. Credea că avea să strige un nume, numele ei...

Jones deschise ochii. Era treaz. Înconjurat de întuneric. Un contrast tăios cu culoarea locului pe care tocmai îl părăsise. Clipi şi încercă să-şi amintească unde se afla. Pielea lui, de sub cearceafuri, era transpirată. Pulsul i-o luase razna. Degetul mare îi atinse sticla rece de apă caldă şi îşi aminti că era la King’s 5. Visul deja se risipea. Dispăru la fel de repede cum venise. Tremurând, se întinse după jurnal şi îşi notă singurele lucruri pe care şi le putea aminti.

Bărbat fără dinţi.

Zgomot.

O piaţă?

Lăsă creionul să-i cadă din mână şi îşi aşeză capul din nou pe perna umedă.

Nu ştia ce putea însemna totul.

Capitolul 5

Bombay, primăvara lui 1914

Cartea poştală de la Luke Devereaux ajunse într-o sâmbătă. Astfel, mai erau numai trei zile până când avea s-o întâlnească pe Maddy în acea cafenea. Trei zile. Părea, în acelaşi timp, o eternitate, dar era şi palpitant de aproape. Lui Maddy nu-i venea să creadă că asta chiar avea să se întâmple. Chiar şi când plănuia cum să plece din vilă fără s-o întrebe mama ei ceva (se hotărî să spună că avea să se întâlnească cu Guy la prânz la clubul Gymkhana. Evident, Alice avea să descopere minciuna, dar Maddy urma să se ocupe de asta mai târziu), i se părea ireal că întâlnirea chiar urma să aibă loc. Încercă să-şi imagineze cum avea să fie: ea avea să intre în cafeneaua necunoscută şi să-l găsească acolo pe Luke Devereaux. Amândoi aveau să stea la o masă, respirând acelaşi aer, privindu-se în ochi, vorbind despre... ce? Nu ştia? Un fior de emoţii o străbătea de fiecare dată când se gândea la asta. Nu reuşi să se hotărască ce să facă în acel weekend nesfârşit şi fierbinte. Cu excepţia ieşirii până la catedrala Saint Thomas, duminică dimineaţa, ea şi Alice îşi petrecuseră timpul acasă. Nu era nici un meci de polo sau de cricket care să întrerupă lucrurile, şi nici vreo ieşire seara, să bea. Căldura era apăsătoare, cobora din cerul fără nori şi opărea iarba, palmierii şi jungla, transformând camerele cu obloanele trase ale vilei în cuptoare: toate inundate cu lumină aurie şi praf plutitor. Maddy căută moduri de a-şi distrage atenţia. Îşi făcu baie de mai multe ori, bucurându-se de relaxarea scurtă adusă de apa rece şi de libertatea resimţită după ce-şi dădea jos corsetul şi lenjeria. Încercă să citească, dar se trezi recitind la nesfârşit acelaşi paragraf, fără să înţeleagă propoziţiile. Începu o scrisoare către mătuşa Edie.

Cum te simţi, acolo în Scoţia? Au apărut semne ale primăverii? Nu-mi place să te ştiu aşa singură, aş vrea să pot veni să stau, să mă laşi măcar să o întreb pe mama...

Dar rămase fără inspiraţie înainte să termine prima pagină, udă de transpiraţie.

Începu o alta, către Della.

Când te întorci?

După care renunţă şi la asta. Ochii i se opriră asupra cărţii poştale de la Luke Devereaux, aflată pe biroul ei. Cuvintele lui.

O să fiu acolo marţi la prânz. O să fii şi tu?

Oare el îşi dădea seama că nu era cazul să întrebe?

Se duse de la birou la şifonier, unde petrecuse mult timp încercând să afle ce rochie ar fi perfectă pentru o cafenea. Ce părere ar fi avut Sylvia Pankhurst? Se plimbă la nesfârşit, îşi făcu vânt la umbra copacilor din grădină şi chiar se duse în bucătărie ca să vadă dacă putea să-l ajute pe bucătar să gătească tortul Victoria pe care-l făcea în fiecare duminică.

— Memsahib, zise el, nu îţi place mâncarea mea?

— Ce? Nu!

Bărbatul o privi.

— Nu, adică nu îţi place?

— Nu, îmi place, dar...

Bărbatul îşi coborî privirea spre masa de lucru (picioarele în castroane cu apă, nici o furnică roşie în jur).

— Dumnezeule, serios, nu vreau decât să ajut. Îmi place la nebunie mâncarea ta, mai ales acel curry de curcan de la Crăciun...

Bărbatul închise ochii. Tânăra plecă.

Weekendul nu fu chiar un dezastru. În mod ciudat, avu loc un eveniment fericit, provocat de Alice.

Era duminică târziu, soarele tocmai apunea, învăluind gazonul vilei într-o lumină diafană, iar cerul din spatele palmierilor şi al junglei era acoperit în nuanţe de roşu, mov şi auriu. Uliii zburau în stoluri de pe acoperişul vilei spre copaci, fâlfâitul aripilor şi zgomotul greierilor amestecându-se cu râsul copiilor grădinarului, care alergau păunii pe iarbă. Maddy, care se uitase la cei trei copii de pe verandă, se hotărî că şi lor le-ar fi prins bine să le distragă cineva atenţia. Luă vopselele în ulei ale lui Alice din salon, îi trimise pe toţi să caute pietre albe, apoi stătu cu ei pe gazon, acoperind pietrele cu culori: maimuţe, buline, diverse modele. Speră că păunii îi erau recunoscători. Pictaseră jumătate dintre pietre când Alice coborî să vadă ce făceau. Se apropie atât de încet, că Maddy nu-şi dădu seama că era acolo până când femeia nu vorbi.

— Şi eu pictam aşa cu tine, Madeline.

Maddy se întoarse şi o privi. Femeia era deja îmbrăcată pentru cină, într-o rochie albă, cu gulerul înalt, iar braţele i se îndoiră în timp ce se aplecă şi privi peste umărul lui Maddy.

— Mereu făceam asta, continuă Alice.

Maddy simţi că mama ei vorbea atât pentru ea însăşi, cât şi pentru fiica ei.

— Îmi amintesc, spuse Maddy.

Spre deosebire de artificii, îşi amintea de orele petrecute în braţele ei, cu bărbia mamei ei pe cap, mâna ei de copil fiind ghidată de degetele subţiri ale lui Alice. Chiar luase în Anglia câteva dintre pietrele făcute împreună. Încercă să împace amintirea acelor momente cu mama pe care nu o vizita niciodată.

— Tu pictai orhidee, zise ea. Te pricepeai la asta.

Alice zâmbi.

— Da?

Din impuls, Maddy îi întinse pensula.

— Nu vrei să vezi dacă te mai pricepi?

Nu se aşteptă ca Alice să fie de acord. Era convinsă că mama ei avea să refuze, la fel cum refuzase să danseze cu Richard de Anul Nou. Dar Alice luă pensula. Îngenunche pe iarbă, îşi aranjă fusta şi îi rugă pe copii să îi aleagă o piatră plată.

— Da, Suya, e perfectă.

Îşi plimbă degetul peste ea, găsi cea mai netedă suprafaţă, apoi înmuie pensula în magenta şi pictă o graţioasă şi complexă floare. Toţi o priviră. Nimeni nu vorbea, copiii se concentrau la ce făcea. Întunericul se lăsă şi ferestrele vilei începură să strălucească, în timp ce servitorii aprinseră lămpile cu ulei dinăuntru.

— Gata, zise Alice după ce adăugă detaliul final şi întoarse piatra, examinând-o în lumina apusului. Nu e rău deloc.

— Chiar deloc, spuse Maddy.

— E pentru tine, zise Alice, întinzându-i-o.

Maddy o luă, emoţionată şi surprinsă.

— Mulţumesc.

— Cu mare plăcere, zise Alice şi pentru o secundă îi susţinu privirea lui Maddy şi colţurile gurii formară un alt zâmbet.

— Mai fă una pentru mine, memsahib Alice! strigară în cor copiii. Pentru mine, pentru mine.

— Nu, nu, zise Alice, e mult prea târziu, dar râse.

Chiar râse. Un sunet delicat, ca un susur, care o surprinse pe Maddy, însă pe care copiii nu părură să-l observe. Alice insistă că era timpul ca toată lumea să meargă înăuntru, înainte să-i mănânce ţânţarii, iar la cină fu din nou tăcută. Maddy aşeză piatra pe noptieră înainte să se culce. Stinse lumânarea şi închise ochii, gândindu-se la zâmbetul şi

râsul mamei ei. Oricât de ciudată continua să fie relaţia dintre ele, era fericită că pictase în grădină.

Piatra fu primul lucru pe care-l văzu când se trezi dimineaţă. Se întinse, atinse cu degetele vopseaua acum uscată şi îşi reaminti râsul lui Alice, gândindu-se pentru scurt timp să o acompanieze la ceaiul ei memsahib din acea dimineaţă. Pentru prima oară, realiză că poate mama ei nu era chiar atât de indiferentă la prezenţa ei. Ignoră însă ideea. După sfârşitul de săptămână lung şi o noapte plină, în care încercase să se simtă confortabil în cearceafurile ei încurcate, simţea că o ia razna. Câteva ore de conversaţii despre îngrijirea casei cu Diana Aldyce şi restul puteau s-o împingă la limită. Însă statul încă o zi în vila fierbinte părea un drum la fel de sigur spre nebunie. Prin urmare, se hotărî să plece în oraş, dar doar după ce pleca Alice. Se ridică, se îndreptă spre şifonier şi scoase o rochie de culoarea lămâii, pe care o aşeză pe pat. Se mişcă repede, transpirase deja. Era uşurată că avea un scop. Nu-i veni să creadă cât de mult stătuse în ultimele zile. Când era la Oxford, mereu trebuia să meargă undeva: la colegiu, ieşiri cu prietenii, întâlniri la şcoală, în trenul care ducea spre teatrul din Paddington, la raliu... Nu ştia sigur ce se întâmplase cu acea persoană ocupată. Poate viaţa plină de zăpuşeală o schimbase. Dacă nu avea grijă, risca să devină una din acele persoane care aşteptau ora potrivită ca să înceapă să bea gin.

— Dumnezeule, zise ea, vocea ei umplând camera fără aer. Nu.

Se hotărî că avea să petreacă dimineaţa la bazar. Era unul la care dorise să meargă, nu departe de terminal. Nu era

cel mai nobil scop, dar speră că aşa ziua avea să treacă mai repede. Micile victorii.

Luă tramvaiul spre gara Victoria, aşezându-se confortabil pe un scaun de lângă geam. Vehiculul era fierbinte, înăbuşitor din cauza mirosului de transpiraţie stătută, iar căldura se înteţea pe măsură ce se apropiau de centru. Peisajul se schimba. În locul mării care clipocea, al plantelor luxuriante şi al cântecelor păsărilor de pe dealul Malabar apărură drumurile prăfuite, cocioabele şi blocurile de apartamente. Şi mai mulţi pasageri intrară, numărul celor care stăteau în picioare fiind egal cu al celor care stăteau jos: femei în sariuri, care cărau coşuri cu fructe înmiresmate, haine şi legume. Bărbaţi în pantaloni largi şi tunici, câţiva cu jachete apretate, care se duceau să lucreze în birourile britanice. Simţi o uşurare când ajunseră, într-un final, la capăt. Maddy coborî bucuroasă scările tramvaiului şi, în mod deliberat, nu se uită în direcţia biroului din apropiere unde lucra tatăl ei. Nu dori să forţeze soarta şi să o observe cineva. Străzile sărutate de soare din jurul zidurilor gotice ale staţiei erau aglomerate. Cămilele şi căruţele trase de boi se înghesuiau pe drumurile prăfuite şi pline de ricşe şi automobile, printre curieri pe biciclete pline cu saci, care duc prânzul sahibilor. Plecă simţindu-se vinovată, apoi se opri la colţul drumului, cu cartea de la Luke Devereaux în mână. Verifică drumul spre bazar, ştergându-şi transpiraţia de pe frunte, apoi continuă, ocolind latura arcuită a zidurilor staţiei. Pe şine scârţâiră roţi când un tren se opri. Aburul se ridică. Prin el, tânăra observă un tânăr cu joben, aflat pe peron. Blestemă în gând după ce îl recunoscu. Era unul din secretarii juniori ai tatălui ei. Bărbatul făcu ochii mari când o observă. O recunoscuse. Îşi dădu pălăria jos şi

părea că avea s-o strige. Cum nu voia să explice ce căuta acolo, Maddy plecă repede, pierzându-se în mulţimea de oameni care mergeau spre pieţe.

Roţile scârţâiră, iar trenul, care avea întârziere din Poona, se opri. Luke, care lucrase în vagonul de altfel gol de la clasa întâi, pregătindu-se pentru întâlnirea la care deja întârziase, îşi strânse hârtiile: listele cu batalioanele preşedinţiei, rangurile şi abilităţile, cerinţele pentru antrenamentele speciale, sfaturile lui pentru mobilizarea trupelor indiene pentru război în Europa, dacă se cerea acest lucru. Evident, spera că nu se va ajunge aici, dar după ultimul deceniu de reînarmare, părea posibil. Jumătate de continent voia să-şi construiască imperiul, cealaltă jumătate să-i blocheze şi dacă vreunii încercau să facă ori una, ori alta, reţeaua de tratate semnate putea trage pe toată lumea în bătălie. Bărbatul se ridică, uşurat că se întorsese. Fuseseră trei luni pline. Fusese chemat în India numai pentru două, dar Statul-Major din Anglia era agitat. Îi tot trimiseseră mesaje, adăugând regiuni despre care voiau ca el să facă rapoarte.

Îţi mulţumim pentru serviciul şi răbdarea ta STOP

Pierduse numărul trecătorilor montane în care stătuse, al vizitelor în cantonamente, al interviurilor cu ofiţerii comandanţi, al orelor petrecute observând trupele locale, sepoy, acei soldaţi indieni, majoritatea dintre ei nu auziseră de Balcani şi cu atât mai puţin de partea din Europa din care erau. Cu cât vorbea cu mai mulţi oameni, perfecţionându-şi dialectul hindi, cu atât se simţea mai rău să-i îndepărteze de familiile şi de satele lor, la mii de

kilometri peste mare. Habar n-avea cum ar fi funcţionat totul. Mulţi dintre ofiţerii comandanţi pe care îi întâlnise îi împărtăşiseră grijile: cum aveau să se descurce bărbaţii dacă aveau să fie conduşi de ofiţeri care nu le ştiau limba, religia, obiceiurile şi sistemul de caste. Cum se vor descurca, după o viaţă petrecută în climatul indian, cu războiul din nordul Europei. Luke fusese tentat de mai multe ori să scrie Statului-Major ca să le spună oamenilor de acolo să-i lase pe sepoy în pace.

Vă mulţumesc pentru înţelegere STOP

Le-ar fi scris, dacă ar fi crezut chiar şi pentru o clipă c-ar fi ajutat câtuşi de puţin. Pentru moment, îşi închise geanta şi se lăsă în jos, uitându-se pe geamul murdar al vagonului la staţia întunecată, plină de aburi. Se uita după bărbatul despre care Peter îi scrisese că o să-l aştepte.

Proaspăt coborât de pe vas, dar spectaculos de doritor şi destul de folositor.

Peronul era plin. Toţi pasagerii care coborau din celelalte vagoane ale trenului îşi cărau bunurile în valize uzate sau le purtau pe braţe. Privirea lui se mişcă pe deasupra tuturor, apoi se opri asupra unui bărbat ars de soare, cu un joben, aflat aproape de boltă şi care se mişca ciudat pe loc. Decis că acesta e bărbatul căutat, Luke se ridică, îşi luă geanta şi deschise uşa, păşind în mulţime. Se opri numai ca să plătească un hamal ca să aibă grijă de lucrurile lui, apoi se îndreptă spre însoţitorul său nerăbdător.

— Fraser Keaton, presupun, zise el mai tare.

Keaton se întoarse şi expiră, vizibil emoţionat. Lui Luke îi fu greu să nu zâmbească atunci când îl văzu.

— Domnule Devereaux, zise el. Slavă Domnului!

— Îmi pare rău că m-ai aşteptat.

— Nu, nu e vorba de asta. Mă bucur să aştept. Sper că nu v-am ofensat...

— În nici un caz.

— Doar că... Keaton se uită spre soarele de afară, apoi din nou la Luke. Îmi pare foarte rău, dar pot să vă las să vă duceţi la birou fără mine?

— Fără tine?

— Nu îmi place să fac asta.

Luke văzu acest lucru.

— Doar că... Ei bine, am văzut pe cineva. Simt că ar trebui să verific. Adică...

Bărbatul se opri, ca şi cum totul ar fi fost prea mult. Luke îl sfătui să respire, ceea ce Keaton şi făcu.

— Bun, zise Luke, care pierdu lupta împotriva nevoii de a zâmbi. Deci, ce voiai să spui?

— E fiica lui Richard Bright. Keaton făcu ochii mari. Cred că e aici. Singură.

Lumina de pe aleile pline era discretă, colorată de prelatele care se întindeau de la clădirile terasate aflate de ambele părţi. Aerul, fierbinte şi dens, era plin de mirosul de ceapă care sfârâia şi usturoi: pakora care se prăjeau în tigăile vânzătorilor. Stomacul lui Maddy se revoltă sub corsetul strâmt. Era pe jumătate tentată să renunţe la precauţie şi să cumpere unul. Probabil ar fi făcut-o, dacă nu ar fi urmărit un bărbat care se afla la distanţă, în faţa ei, cu o bucată de mătase roz pe umărul lui gol. Îl văzuse cu câteva secunde înainte să intre în bazar şi îşi aminti de scrisoarea ei netrimisă către mătuşa Edie. Se hotărî să cumpere un cadou pe care să i-l trimită, iar un şal ar fi făcut-o pe mătuşa ei să zâmbească şi i-ar fi distras atenţia de la unchiul Fitz şi de la noua lui viaţă, cel puţin pentru o clipă. Prin urmare, Maddy începu să-l urmărească pe bărbat. Acesta se mişca însă repede, aşa că tânăra înteţi şi ea mersul, ocolind grămezi de îngrăşământ, fructe pe jumătate mâncate şi gunoi. Pe măsură ce înainta, transpira din ce în ce mai mult, iar transpiraţia îi umezea pielea.

— Încearcă, strigă vânzătorul de la o tarabă cu brăţări, în timp ce flutura una roşie spre ea. Vine perfect. Culoare perfectă.

— Mai târziu, zise ea, fără să se oprească. Poate mai târziu.

Continuă să înainteze prin mulţime, trecu de un colţ, apoi de altul, apoi se opri, trezindu-se pe o alee şi mai aglomerată decât ultima, plină cu tarabe care vindeau bumbac, mătase şi muselină, mii de nuanţe diferite reflectându-se în lumina slabă. Se ridică pe vârfuri, chinuindu-se să-l vadă pe bărbatul pe care-l urmărise. Fu imposibil. Erau prea mulţi oameni înghesuiţi în acel loc

mic. Însă toţi vânzătorii o văzuseră. Maddy abia se oprise când izbucni un cor de... Memsahib, memsahib! Oamenii se îndepărtară de tarabele lor, cu mostre în mâini.

— Uită-te, memsahib. Uită-te!

— Frumos, zise ea, în timp ce încerca să înainteze. Foarte frumos.

— Am ce e mai bun din oraş, zise bărbatul de la cea mai apropiată tarabă. Cumpără de la mine. Cel mai bun din Bombay. Din India.

— Memsahib, strigă vecinul lui, vino aici. Pe aici!

Auzind disperarea din tonul lui, tânăra se întoarse. Ochii negri ai bărbatului sclipiră, plini de speranţă, şi făcu semn spre materialele întinse pe o masă din dreptul lui, apoi făcu un pas în spate şi dezvălui şi mai multe materiale rezemate de clădirea oropsită din spate. Maddy se uită mai bine. Era acolo o culoare cum nu mai văzuse. Un galben-lămâie intens, mai bogat decât cel al rochiei ei, cu un fir luminos cusut prin el. Arăta aproape ca soarele şi era perfect pentru Edie şi pentru vremea scoţiană mohorâtă.

— Cumpără, zise bărbatul. Am mulţi copii, familie mare. Am nevoie de mâncare. Mimă mâncarea. Dau un preţ bun. Preţ bun complet.

Maddy nu ştia ce însemna preţ bun complet, dar îi plăcea cum suna.

— Am nevoie de atât, zise ea şi trasă o linie pe masă. Câte rupii?

Bărbatul spuse o sumă exorbitantă. Tânăra îi zâmbi, iar vânzătorul îi răspunse la zâmbet. Nu avea dinţi.

— Mai puţin, zise ea.

Bărbatul spuse alt preţ.

— Familia mea. Tu îmi ajuţi familia.

— Nu le cumpăr o casă, zise ea, în continuare zâmbind.

Atunci auzi primul strigăt. Nu reuşi să desluşească vocea sau cuvintele, dar ceva din ton o făcu să se oprească. Se auzi din nou, mai încet.

De data asta, Maddy se întoarse. Inima îi bătea cu putere. Părea să strige „Domnişoară Bright”. Şi, cu toate că erau mai mulţi oameni care îi spuneau aşa, un fior o străbătu. Se uită prin mulţime, ochii mişcându-i-se peste tot, dar nu văzu nimic mai mult decât feţele altor cumpărători şi vânzători, iar mulţi dintre ei începură să strige din nou după ea.

— Memsahib, te uiţi la ale mele acum. Vino!

Tânăra dădu din cap. Voia să le spună să tacă, pentru a auzi mai bine. Oare îşi imaginase totul?

— Memsahib? zise bărbatul fără dinţi. Memsahib, cumpără.

— Stai, te rog.

Îşi ţinu respiraţia. Nimic. Apoi, tocmai când se pregătea să renunţe, dezamăgită, simţindu-se puţin stânjenită, îşi auzi numele din nou, numai că era Maddy, nu domnişoara Bright. Nu i se păru în regulă, dar, chiar şi aşa, îşi întoarse

capul, sperând, fără să se poată controla... Apoi se opri. Pentru că îl văzu pe bărbatul care-şi făcea drum spre ea. Numai că nu era cine sperase.

Capitolul 6

Luke se ridică pe scară, ţinându-se cu o mână de clădire, încântat, în ciuda omului în uniformă care stătea aplecat deasupra lui Maddy. Era entuziasmat deoarece, după tot timpul care trecuse, ea era acolo, faţa ei îmbujorată fiind chiar mai frumoasă decât şi-o amintea şi pentru că era aproape sigur că, de data asta, ea îl auzise. Că Maddy spera să fie el. Nu o mai putea vedea însă bine, deşi îşi dorea asta foarte mult. Tânăra stătea cu spatele la el, îndreptată spre bărbatul în uniformă, un maior, după gradele sale, iar pălăria îi ascundea expresia şi trăsăturile.

— Maddy! o strigă maiorul. Maddy, stai acolo! Tocmai l-am văzut pe Keaton...

Afurisitul de Keaton. Luke îi spusese c-o s-o găsească el. Nu se gândi de două ori pe peron înainte să alerge după ea.

— Nu puteţi! exclamă Keaton. Şi aşa am întârziat!

— Mă tem c-o să întârziem şi mai mult, îi răspunse Luke şi râse, în ciuda expresiei neliniştite a lui Keaton.

Râse datorită expresiei tânărului, dar şi pentru că se simţea răzbunat că ea era atât e aproape. În toate săptămânile cât fusese plecat, se întrebase dacă o lua

razna, neputând să şi-o scoată din minte, iar acum ea era chiar acolo, tocmai când el se întorsese.

— Nu vă faceţi griji pentru ea? îl întrebă Keaton. Nu păreţi îngrijorat.

Acuzaţia, deşi spusă pe un ton respectuos, fusese clară.

— Nu sunt îngrijorat, spuse Luke, în timp ce-şi reaminti imaginea cu ea căutând în jur după o ţigară. Sunt sigur că e bine.

— O cunoaşteţi?

— Nu încă, strigă Luke peste umăr, dar o s-o fac. O să vezi tu.

Era evident că tânărul nu-l crezuse, deoarece maiorul pe care-l trimisese tocmai o lua pe Maddy de braţ. Luke privi modul relaxat şi familiar în care făcu asta şi se încruntă. Nu avea cum să fie aşa. Bărbatul era destul de în vârstă cât să fie tatăl ei.

Cu toate astea, expresia lui îl făcu pe Luke să se dea jos de pe scară şi să-şi facă drum prin mulţime, spre locul unde se aflau amândoi. Nu mai putea aştepta. Nu fu însă simplu să ajungă la ea. Oamenii îi tot ieşeau în cale. Se mişcă pe cât de repede putu, cu capul ridicat deasupra mulţimii transpirate, dar îi luă prea mult. Când ajunse în locul unde se aflase Maddy, aceasta plecase. Se uită în jur, disperat s-o vadă, încercând să accepte faptul că ea nu mai era acolo.

— A plecat cu sahib, îi zise vânzătorul fără dinţi, care nu mai zâmbea. Ba dimpotrivă, şi el părea să accepte greu răsturnarea de situaţie.

— Ai văzut unde s-au dus? întrebă Luke.

Bărbatul dădu din cap.

— Cumperi? zise el, ridicând materialul auriu.

Luke respiră frustrat. Nu avea cum s-o fi pierdut. Se părea însă că exact asta se întâmplase. Îi spuse vânzătorului să aştepte o clipă şi se îndreptă spre intrarea în bazar, refăcând traseul, când venise de la staţie ca s-o găsească, în speranţa că şi ea, şi maiorul făcuseră acelaşi lucru. De când ajunsese, şi mai mulţi oameni se strânseseră în bazar, ocupând spaţiu şi alimentând aerul ca un furnal. Deja când Luke reuşi să-şi facă drum spre intrare, cămaşa îi era lipită de piept şi de umeri. Respira greu din cauza alergării. Ieşi în lumina puternică a prânzului şi în gălăgia făcută de clopoţeii ricşelor şi declaxoanele maşinilor. Îşi ridică braţul la ochi şi scană zona, uitându-se după pălăria ei din paie şi rochia de culoarea lămâii. Însă nu-l văzu decât pe Keaton îndreptându-se spre el. Faţa lui roz şi pătată era şi mai aprinsă decât când îl lăsase Luke în staţie.

— Keaton, strigă Luke, credeam că suntem prieteni.

— Prieteni, domnule Devereaux?

Keaton se opri lângă el.

— Prieteni, Keaton.

— Nu înţeleg. Şi trebuie să plecăm.

Luke ştia că ăsta era adevărul, dar chiar şi aşa.

— De ce l-ai trimis pe bărbatul ăla după domnişoara Bright?

— Pe maiorul Bowen?

— Presupun că da. Să sperăm că a fost măcar el.

— Cine altcineva ar fi putut să fie?

— Habar n-am, Keaton. De ce l-ai trimis? Ceea ce mă face să întreb din nou...

— De ce am făcut-o?

— Exact.

— Pentru că o cunoaşte, domnule Devereaux. Aţi spus că nu o cunoaşteţi. Nu ştiam sigur cum o s-o găsiţi.

— E o femeie albă într-un bazar indian.

— Da, sigur, dar cum ea şi maiorul Bowen se vor căsători...

Cuvintele îl loviră pe Luke în piept.

— Ce? Se căsătoresc?

— Aşa mi s-a zis.

— Nu ştii sigur?

Keaton dădu din cap. Ăsta era un da sau un nu?

Luke nu îndrăzni să întrebe. Urma să se căsătorească?

— Oricum, sunt acolo, zise Keaton, arătând pe partea cealaltă a drumului, la o sută de metri depărtare.

Luke o văzu în sfârşit cum intra într-o maşină decapotabilă. O privi făcând asta. Se uită la modul în care îşi strânse fusta şi alunecă înăuntru. O văzu din nou cum arăta de Anul Nou. Silueta ei subţire pe acea alee întunecată, cu mâna pe scaunul lui. Felul în care se întorsese spre el. Să se căsătorească? Nu avea sens. Nu reuşea să înţeleagă. Îşi ţinu privirea fixată asupra ei şi îşi dădu seama că aştepta ca Maddy să se întoarcă, aşa cum făcuse şi sub focul de artificii, ca să-l vadă din nou. Dar tânăra nu o făcu. Automobilul plecă, cu ea înăuntru. Luke privi în urma vehiculului, reuşind să identifice mâna cu care îşi ţinea boneta pe cap. Mai devreme, ţinuse altceva. Luke se încruntă când se gândi la asta. Era convins că Maddy ţinuse ceva...

— Chiar trebuie să ne grăbim, zise Keaton. Am întârziat foarte mult. Dacă vreţi să veniţi cu mine. Dar nu, domnule Devereaux, nu! Unde vă duceţi acum?

Maddy îşi ridică mâna la pălărie la timp ca să o prindă în timp ce Guy porni la drum, ricşele ocolind vehiculul. Bărbatul conducea mai repede decât de obicei şi cu mult mai puţină curtoazie. O dusese foarte repede la maşina lui, surd la protestele tinerei, care voia să rămână sau cel puţin să cumpere mătasea la care se uitase. Săracul vânzător şi familia sa! Săraca mătuşă Edie!

— Maddy, te rog, zisese el când tânăra se oprise şi-i spusese să aştepte. Ar trebui să fiu în sala de operaţii.

— Atunci du-te, zisese ea, fără să-şi ascundă nerăbdarea din cuvinte.

Era presupunerea lui, că Maddy avea nevoie de un salvator, dezamăgirea ei că bărbatul nu era cine sperase c-o să fie. Iritarea ei pentru că sperase. De ce făcuse asta?

— Pot să mă descurc perfect şi singură.

— Bineînţeles că nu poţi, spuse el, blând, conciliant, ca şi cum i-ar fi dat veşti proaste unui pacient.

Replica o enervă şi mai mult pe Maddy.

— De ce n-aş putea?

— Eşti prea isteaţă ca să pui întrebarea asta, răspunse el, virând spre o alee secundară. Mergem pe aici, e mai rapid.

Maddy renunţă, nu pentru că se liniştise, ci pentru că era clar că el nu avea să o facă şi pentru că se gândi la soldatul nerăbdător care aştepta pe masa de operaţie.

— Mă bucur că te-am găsit, zise Guy, pe un ton ridicat. Schimbă vitezele. Aproape că nu am condus în zona asta. Gândeşte-te doar, atunci nu l-aş fi văzut pe Keaton.

— Ca să vezi! spuse ea, în timp ce se gândea că pentru un oraş aşa mare, Bombay era imposibil de mic.

— Nu pot să-mi imaginez unde ţi-a fost mintea, continuă Guy, să ieşi aşa.

Tânăra aproape ţipă la el. „Pentru numele lui Dumnezeu, nu sunt un copil!” Dar se opri, pentru că era vorba de Guy. Guy cel blând, care mereu avea sticle cu apă caldă pentru

ea în portbagaj şi care, până la urmă, făcea doar ce considera că e corect. Oricât de enervant ar fi fost asta.

— Promite-mi că nu o să mai faci aşa ceva vreodată, spuse el.

— Guy...

— Te rog. Altfel, o să vorbesc cu părinţii tăi.

Maddy se întoarse spre el.

— O să mă pârăşti?

Buzele lui tresăriră, şi Maddy se abţinu să râdă, dar era prea nervoasă. Îi plăcea că bărbatul putea găsi ceva amuzant în toată situaţia asta.

— Doar promite-mi.

— Dacă vrei, zise ea oftând, îngropând vinovăţia provocată de faptul că plănuia să-l folosească drept alibi ca să nu se ţină de cuvânt ziua următoare.

„Chiar următoarea. Nu mai am atât de mult de aşteptat”, îşi zise ea. Îşi dorea să nu fi fost aşa mult. Sau să fi ştiut ce avea să facă restul zilei, după ce Guy avea s-o ducă acasă aşa devreme.

Bărbatul înainta repede pe străzile oraşului. Mult prea repede, traficul din jurul lor se împuţină, jungla deveni mai densă şi amândoi erau înapoi pe dealul Malabar. Lumina soarelui aluneca prin frunziş în colibe, reflectându-se în palmieri şi în vilele tăcute şi somnoroase. Servitori indieni mergeau pe marginea drumului, întorcându-se de la piaţă, cu fructe şi legume în coşurile pe care le purtau pe cap.

Din când în când, mai trecea câte o ricşă pe lângă ei. Maddy se uită prin frunziş, la marea de jos, şi nu încercă să lege o conversaţie. Se tot gândi la ţipătul din piaţă, din ce în ce mai puţin sigură că nu auzise, de fapt, nimic. Guy, concentrat la drum, nu spuse nici el nimic. Abia când acesta rupse tăcerea îşi dădu Maddy seama cât timp fusese acolo.

— Îmi pare rău că eşti supărată pe mine, zise el, într-un mod care sugera că bărbatul se gândise la asta de ceva timp.

Reamintindu-şi din nou tot ce făcuse acesta pentru ea, Maddy se forţă să zâmbească.

— Nu sunt supărată, zise ea.

Zâmbetul lui fu la fel de forţat. Ştia că minte.

— Cel puţin acum eşti acasă, zise el, întorcându-se spre porţile casei părinţilor ei.

— Da, spuse ea, mai e şi asta.

Bărbatul nu rămase la vilă. Maddy stătu pe scări, ca să-l privească plecând. Se simţea foarte rău, acum că ştia că şi el e supărat. Ce haos fusese toată dimineaţa. Aşteptă până când maşina lui dispăru, zgomotul motorului dizolvându-se în cântec de păsări, în foşnetul leneş al copacilor, apoi intră în casă. Îşi puse geanta şi cartea sub braţ, îşi scoase mănuşile de pe mâinile transpirate şi se îndreptă spre scări. Apoi se opri. Se întoarse, îşi arcui gâtul şi se uită spre uşa salonului, care era învăluit în lumină, la silueta care stătea acolo, cu bucle şatene şi un zâmbet

strălucitor. Şi oricât de imposibil i s-ar fi părut chiar şi în urmă cu câteva secunde, simţi cum o cuprinde bucuria.

Della râse.

— Bună, bună! zise ea, cu braţele deschise. Credeam că n-o să mai vii.

Della îi zise prietenei ei că toţi sosiseră cu acelaşi tren, în acea dimineaţă, devreme. Richard şi Peter fuseseră nevoiţi să meargă direct la birou, dar ea nu mai avusese răbdare şi venise să o salute.

— Am acceptat oferta pentru prânz, zise ea, când ieşiră pe terasa din spate, unde pe masă se afla o farfurie cu kedgeree.

— Mi-am făcut griji că o să mor. Ai fost departe de mine aşa mult timp.

— Şi eu aş putea să-ţi spun acelaşi lucru, spuse Maddy. De ce nu mi-ai zis că vii? Se gândi la mama ei. Cred că nici măcar mama nu ştie că te-ai întors.

— Totul s-a întâmplat destul de repede, spuse Della, după care se aşeză. Într-o clipă, urma să mai fim plecaţi încă o săptămână, în următoarea clipă, ne grăbeam să ne întoarcem pentru aceste întâlniri.

— Ce întâlniri? întrebă Maddy, care se întinse după carafă ca să-şi toarne ceva de băut.

— Ceva legat de armată, zise Della. Hai să nu vorbim despre asta, sunt lucruri mult mai interesante despre care putem să discutăm. De exemplu, am văzut maşina lui Guy

Bowen care te aducea înapoi? spuse ea, în timp ce-i aruncă o privire plină de subînţeles prietenei sale.

— Sau, zise Maddy zâmbind, tot ce ai făcut cât ai fost plecată.

Della îşi dădu ochii peste cap.

— În regulă, o să vorbim despre Guy mai târziu.

— Ba nu, dar să nu te schimbi niciodată, spuse Maddy.

— Nu ai de ce să-ţi faci griji din cauza asta. Della luă furculiţa şi cuţitul. O să mănânci şi tu?

— Mă inviţi să iau prânzul în propria casă?

— Presupun că da, zise Della râzând. Ţi-a fost dor de mine?

— Nici nu ştii cât de mult, spuse Maddy, care râdea şi ea, pentru că aşa şi era şi pentru că, după dimineaţa pe care o avusese, se simţea cu atât mai bine că nu mai trebuia să se preocupe şi de asta. Poţi să stai şi după-amiază?

— Va trebui să dorm la un moment dat, spuse Della. Trenurile astea. Dar sigur, pot să stau în jur de o oră.

Mai stătu încă patru.

Ahmed aduse mâncare şi mai multă băutură. Farfuriile şi paharele se goliră, iar tinerele nu se opriră din vorbit. Cu cât vorbeau mai mult, cu atât păreau să aibă mai multe de spus şi de întrebat. Della umplu golurile lăsate de scrisorile ei, tachinând-o pe Maddy cu descrierile lacului din Udaipur, ale palatelor pe care le vizitase în Oraşul Albastru, ale

Oraşului Roz, ale safariurilor pe elefanţi. Maddy, conştientă că excursiile prin Bombay păleau în comparaţie cu ale Dellei, vorbi totuşi despre ele, râzând de cât de speriată fusese la început.

— Cu toate astea, mă tem că nu am avut parte de tigri sau de cabane de vânătoare.

— Şi chiar ai mers singură peste tot? întrebă Della.

— Da.

— Sunt foarte mândră de tine.

— Mă bucur că te-am făcut mândră.

— Ce te-a împins să faci asta, totuşi? zise Della, în timp ce-şi împăturea şerveţelul. Nu mi-ai spus niciodată când mi-ai scris.

— Eu... începu Maddy şi aproape îi povesti despre Luke Devereaux. Îşi muşcă buzele şi se abţinu, aşa cum făcuse şi în scrisori. I se părea prea devreme să vorbească, toată treaba, oricare ar fi fost ea, fiind straniu de delicată. Nu voia să rişte să cobească. M-am hotărât să nu-mi mai fie dor de casă, spuse ea, oferind o versiune diferită a adevărului.

Simţi un alt fior de vinovăţie când Della aplaudă fericită.

— Bravo ţie! zise ea. Şi mama ta nu a bănuit niciodată?

— Nu, din câte ştiu.

— Cum merg lucrurile aici?

— Mai bine, spuse Maddy, gândindu-se la pietrele ei pictate de la etaj. Puţin mai bine.

— E evident că ar trebui să plec mai des, spuse Della.

— Te rog nu face asta, spuse Maddy.

Ahmed le curăţă farfuriile şi le aduse fructe tăiate şi câte o felie din tortul Victoria al bucătarului.

— Nu ştiu dacă mai pot, spuse Della şi se rezemă de scaun şi îşi duse mâna la talia strânsă de corset.

— Mănâncă, te rog, spuse Maddy. Altfel va trebui s-o fac eu.

Se ridicară de la masă o singură dată, şi atunci ca să fumeze, la capătul grădinii. Amândouă se ascunseră în spatele tufişurilor de agapanthus, ca nişte copii obraznici, în caz că Alice, care fusese plecată mai mult decât de obicei, avea să se întoarcă acasă. Femeia veni abia după ce Della plecase, iar Maddy tocmai se ducea în cameră ca să facă o baie.

— Tatăl tău m-a surprins la prânz la club, zise Alice, cu o culoare în obraji care sugera că surpriza nu fusese cu totul neplăcută, iar asta o făcu pe Maddy să se întrebe ce altceva îi mai pregătise această zi ciudată. Cu siguranţă cina cu Della şi Peter, deoarece Alice îi spusese şi că Richard organizase asta cu Peter.

— Nu o să se întoarcă decât mult mai târziu, spuse Alice. Se pare că a venit un bărbat din Anglia şi toate treburile au legătură cu el.

Maddy se duse la etaj şi nu mai puse întrebări. Mereu veneau bărbaţi din Anglia să se întâlnească cu tatăl ei. În plus, era prea preocupată să aştepte să-l vadă chiar ea în acea seară ca să se mai gândească la altceva. Se îmbrăcă cu atenţie pentru cină, cu o anticipare entuziastă pe care nu o mai simţise de luni întregi. Îşi alese una dintre rochiile ei preferate, una neagră, cu spatele jos şi mâneci ornate. Îşi prinse părul, trecând o bentiţă cu paiete prin el, apoi îşi puse mănuşile. În acelaşi timp, ascultă şi ce se întâmpla afară, sperând să audă zgomotului maşinii, vocea joasă a tatălui ei, mai nerăbdătoare ca niciodată, acum că ştia că bărbatul era pe drum.

Când soarele izbucni în culorile apusului, bărbatul încă nu se întorsese, însă Peter şi Della sosiră. Peter intră pe alee încet, în apusul răcoros, la patru ace, iar Della se afla lângă el, într-o rochie stacojie. Maddy le ieşi în întâmpinare.

— Aici erai, zise Peter, o încântare pentru ochii noştri. Tatăl tău e pe drum, zise el, înainte ca Maddy să-l întrebe ceva. Pune punct unei după-amiezi interminabile. A avut voie să plece la prânz, deci era rândul meu pentru cină. O înţelegere între domni.

— Crezi că poţi să ieşi după cină? o întrebă Della pe Maddy. Vrem să te ducem undeva.

— A fost ideea mea, spuse Peter.

— Îmi place ideea ta. Unde mergem? Să nu spui clubul Gymkhana.

— La clubul Gymkhana, spuse Peter. Însă înainte să protestezi sau să ne spui că te-ai plictisit de el sau că eşti

enervată de cât de mult ai fost lăsată singură, ia asta, zise bărbatul.

Băgă mâna în buzunar şi scoase un pachet.

— Un cadou? zise Maddy, luându-l.

— Mă tem că nu e din partea noastră, spuse Della. Deschide-l! Peter nu vrea să-mi spună ce e.

— Serios? zise Maddy, zâmbindu-i curioasă lui Peter, care, dintr-odată, păru foarte încântat de el.

— Haide, Maddy, zise el.

Tânăra îl ascultă şi desfăcu cadoul. Rămase şocată.

Materialul la care se uitase în piaţă era înăuntru. Îl scoase încet afară, mătasea revărsându-se peste degetele ei, peste încheieturi, strălucind în lumina apusului.

— Ce minunat e! spuse Della. De la cine e?

Maddy nu răspunse. Îşi ridică privirea spre Peter. Inima îi bătea cu putere.

— E şi un bilet, zise el.

— Ce bilet? spuse Della.

— E acolo? întrebă Maddy încet, simţindu-se înapoi în acel bazar, unde auzise strigătul.

Nu mai era aşa sigură că şi-l imaginase.

— Uite-l, zise el.

Cu degetele tremurânde, căută prin mătase.

„Te rog”, îşi spuse ea, „să nu greşesc”. Apoi văzu bucata de hârtie, o atinse şi degetele îi tremurară şi mai tare. Pentru că nu se înşelase.

Am văzut că aveai ghidul meu turistic. Asta m-a făcut foarte fericit. Sper că ţi-a plăcut. Şi că o să vii în seara asta. Până mâine pare prea mult ca să mai aştept.

Capitolul 7

Maddy se uită la bilet, în timp ce mâinile îi tremurau, fără să-şi poată lua ochii de la el. Era doar uşor conştientă de zâmbetul ei sceptic, de întrebările Dellei, de Peter, care îi spuse Dellei să tacă un minut, Della refuzând însă să facă asta, vocile lor devenind neclare, chiar şi de scrisul lui Luke Devereaux, cerneala contopindu-se cu cât Maddy o privea mai mult. El fusese acolo, chiar fusese acolo. O văzuse. Şi ea avea să-l vadă pe el. În acea seară.

Până mâine pare prea mult ca să mai aştept.

— Ce se întâmplă mâine? întrebă Della, mai tare. Cine e acest Luke Devereaux? Maddy? Madeline Bright? Luă mătasea din mâinile lui Maddy. Mă asculţi?

— Acum da, spuse Maddy, trăgând mătasea înapoi.

— Foarte bine, spuse Della. Acum, spune-mi tot, te rog.

— Nu sunt prea multe de spus.

— Nu te cred, zise Della.

— Foarte perspicace, zise Peter. Trebuie să recunosc, Maddy, arată ca un câine care se uită la un os.

— Un câine dat la o parte, zise Della, care îşi încrucişă braţele la piept, încruntându-se. Nu-mi place că aveţi secrete.

— Nu e un secret, spuse Maddy. În timp ce vorbea, îşi dădu seama că părea să fie, într-adevăr, un secret şi că Della părea puţin rănită. Acesta era ultimul lucru pe care şi-l dorea. Serios, nu ai de ce să fii supărată....

— Nu o să fiu dacă-mi spui, zise Della.

— În regulă, bine, zise ea, dorindu-şi să fi acceptat mai devreme. Îi povesti din nou ce se întâmplase de Anul Nou... ghidul turistic şi chibriturile date înapoi, toate cărţile poştale...

— O mişcare foarte bună, zise Peter, foarte bună, în timp ce se uita iar la mătase, în timp ce ea vorbea, din ce în ce mai emoţionată, deoarece el reuşise s-o surprindă din nou.

Iar ziua următoare era prea departe, dar acea seară era acea seară şi un moment important.

— E opusul la nu prea mult, zise Della. De ce nu mi-ai scris sau nu ai zis nimic la prânz?

— Am vrut, doar că am avut... o superstiţie, cred...

Se opri, temându-se că situaţia va lua o întorsătură proastă, chiar şi în acel moment.

Della oftă exasperată.

— Şi tu? îi zise ea lui Peter. Ai fi putut să-mi spui ceva.

— Nu era treaba mea, răspunse Peter.

— Dar tu i-ai dat adresa lui Maddy? întrebă Della.

— Da, confirmă el, în timp ce o luă spre casă. Nu trebuie să-mi mulţumeşti, zise el zâmbindu-i lui Maddy. Nu aş fi făcut-o pentru altcineva.

— Stai un pic, zise Maddy, care, acum că trecuse primul val de şoc, îşi amintise toate lucrurile pe care dorise să-l întrebe cu disperare. Voi de unde vă cunoaşteţi?

— Ne ştim de ani întregi, spuse Peter, care continua să meargă. Luke a locuit aici.

— Şi ce a făcut?

— A fost soldat, draga mea.

— E ofiţer? întrebă Maddy, şocată.

Nu era sigură de ce. Poate din cauza căldurii mesajelor lui. Sau din cauza modului în care se aşezase la acea masă cu lumânări, atât de relaxat. Nu avea nimic din rigiditatea locotenenţilor şi a căpitanilor pe care îi întâlnise din cantonamente.

— A plecat, zise Peter, ceea ce avea sens. Sau cel puţin e în rezervă.

— Rezervă?

— Da, ca şi mine. Primii care sunt chemaţi dacă începe un război. Sperăm că asta nu o să se întâmple. Oricum, zilele astea ne vor spune Statului-Major şi nouă ce să facem. Acum pot să plec, te rog? Nu mai pot de sete. Câte întrebări!

Cu un zâmbet de tachinare, urcă scările verandei.

Pe când el pleca, Della o fixă pe Maddy cu privirea.

— Pentru o persoană atât de blondă, ai o latură foarte întunecată, zise ea.

Maddy nu putu nega acest lucru.

— Poţi să mă ierţi?

— O s-o fac, la un moment dat. Am nevoie de câteva minute ca să-mi plâng de milă, dar o să trec peste asta după.

— Mulţumesc.

Della se aplecă, uitându-se din nou la bilet.

— Eşti speriată? întrebă ea.

— Puţin.

— De?

— Tot.

Della râse, plină de înţelegere.

— Dacă stric totul, Della?

— Nu o s-o faci.

— Poate o să încep să vorbesc prea mult...

— Slabe şanse.

— Sau nu destul, continuă Maddy, şi el o să stea pur şi simplu acolo, uitându-se la mine, gândindu-se ce Dumnezeului...

— Termină, o întrerupse Della. Nu vreau să aud asta.

Maddy inspiră adânc.

— O să fii bine, spuse Della. Am o senzaţie foarte clară legată de diseară. Se uită la vilă, pereţii săi crem fiind întunecaţi de apus. Bănuiesc însă că cina asta o să pară fără sfârşit.

— Suspectez că ai dreptate, zise Maddy.

Aşa şi a fost. Nu ajută nici faptul că tatăl ei ajunse într-o oră, amânând începutul cinei până când se înnoptă. Sau faptul că Alice li se alătură lui Maddy, Dellei şi lui Peter pe verandă în timp ce aşteptau, ţânţarii roind în jurul oalelor încinse cu ulei de citronella, gin şi vermut cu gheaţă, punându-le întrebări Dellei şi lui Peter despre excursia lor („Mă tem că Madeline ar fi vrut să fi fost acolo cu voi”). Aceasta făcu un efort să fie sociabilă. Maddy vru să fie recunoscătoare pentru asta, dar nu putu, deoarece era o tortură să nu îl poată întreba pe Peter mai multe despre prietenul lui. Della, mai puţin reţinută, îi tot zâmbea lui Maddy. Tânăra îşi surprinse mama părând confuză mai mult de o dată, ca şi cum se întreba de ce Della era atât de entuziasmată.

Richard îşi făcu în sfârşit apariţia la nouă, dar nici măcar faptul că-l văzu intrând pe uşile verandei şi nici măcar senzaţia îmbrăţişării sale calde nu îi putu distrage atenţia lui Maddy de la neliniştea ei. Deşi îl ţinu strâns în braţe, îi spuse cât de dor îi fusese de el, era doar semiconştientă de uşurarea adusă de întoarcerea lui. În timp ce toţi intrară în camera umedă, luminată de lumânări, pentru cină, şi se aşezară ca să mănânce, mintea ei continuă să se plimbe, de la agitaţia din bazar, la mătasea ascunsă în dormitorul ei, înapoi la promenada de Anul Nou, la ceasul care ticăia, la Luke Devereaux, care aştepta în barul plin de la Gymkhana Club, dacă el avea să mai fie acolo când aveau să ajungă şi ei, ce avea să se întâmple dacă era. Nu putea să se concentreze, deoarece cu cât se gândea la posibilitatea că avea să-l vadă în curând, cu atât mai tare nu-i venea să creadă că era adevărat. Însă credea acest lucru destul cât să simtă că avea să i se facă rău.

— Nu ţi-e foame? o întrebă tatăl ei, în timp ce se uita la castronul ei cu supă neatins.

— Nu prea, zise ea. E atât de cald în seara asta, adăugă ea, ştiind cât de repede se îngrijora bărbatul.

— Căldura îţi afectează de obicei apetitul? întrebă Della.

Maddy îi privi zâmbetul.

— Da, Della.

Peter pufni.

— Ar trebui să rămâi acasă? insistă Richard.

— Sunt bine, serios, îl asigură Maddy.

— Sau am putea să venim cu tine, se oferi el. Nu sunt chiar aşa obosit...

— Nu!

Maddy aproape ţipă.

Bărbatul o privi uimit.

Della zâmbi.

Maddy îşi coborî vocea şi spuse:

— Nu e nevoie, serios.

— Eşti sigură?

De data asta o întrebă mama ei.

— Absolut.

— Bea nişte gin, sugeră Della.

— Aş prefera să-şi mănânce supa, zise Alice.

Maddy încercă asta, dar nu reuşi şi abandonă. La fel se întâmplă şi cu celelalte patru feluri pregătite în onoarea întoarcerii sahibului. Tânăra suspectă că inabilitatea ei de a mânca tot avea să fie ultima picătură în relaţia ei cu bucătarul, dar nu avea ce face. Cel puţin Della o ajută cu desertul.

— Dă-mi-l mie, zise ea. Cred că mai am loc.

— Mereu o doamnă, spuse Peter.

Într-un final, cina se sfârşi şi nu mai fu nevoie să stea decât la un pahar înainte să plece. Mai nerăbdătoare ca oricând din cauza timpului care trecea, Maddy dădu paharul ei pe gât repede, ceea ce o făcu pe mama ei să o privească uimită şi pe Della să dea din cap aprobator. Apoi, porniră la drum. Se urcară în maşina care îi aştepta şi conduseră pe străzile întunecate ale oraşului. Maddy se foi întruna. Se întrebă dacă el o aşteptase, încercând să-şi controleze bătăile inimii, însă fără prea mult succes. Apoi ajunseră. Maddy stătea la intrarea în grădină. Se uită la felinarele aprinse în foaier, terasa lungă şi joasă unde stătuse de atâtea ori la ceai cu o nepăsare care acum părea greu de imaginat. Îşi duse mâna la stomac, plămânii fiindu-i plini de aerul prăfuit, iar rochia legănându-i-se în bătaia brizei. Din barul aflat la pavilionul superior, se auzeau voci şi râsete, sunetul unui gramofon la care era pusă, din nou, înregistrarea directorului Harry Lauder.

— Pregătită? întrebă Della.

— Aproape că aş vrea să fi stat acasă, zise ea.

— Nu fi ridicolă, spuse Peter, care deja se îndrepta spre foaier.

— Sinceră să fiu, sunt entuziasmată, zise Della, care îl urmă. Abia aştept să-l văd.

Maddy închise ochii. Oare mai era acolo? Oare chiar dacă el mai era, ea avea să-l mai recunoască? Nu era sigură. Chiar nu ştia. Iar Della şi Peter dispăruseră pe terasă, spre scări, însă ea nu părea să se poată mişca, iar acum trebuia să meargă de una singură. Poate avea să mai stea un pic unde era. Chiar când se gândea la asta, picioarele înaintară singure, părând să aibă propria lor voinţă. Merse

de-a lungul terasei, cu câmpuri goale pentru joacă în stânga, apoi urcă pe scările duble, trecu pe lângă ferestrele de sticlă şi ceasul vechi, spre barul aglomerat.

Se opri din nou în prag. Ventilatoarele din tavan se învârteau, plimbând aer în jurul gâtului ei transpirat şi al obrajilor. Felinarele ardeau pe orice suprafaţă goală, umplând aerul cu ulei şi transformând lambriurile de mahon ale camerei într-un maro-auriu bogat. Privirea i se mişcă, în căutarea lui sau a formei lui, dar era prea emoţionată şi nu putu absorbi nimic dincolo de cadre fragmentate ale scenei din faţa ochilor ei. O clipire îi arătă bărbaţi în haine de seară, care jucau cărţi lângă ferestrele deschise, şi mai mulţi care se aflau la bar. O alta i-o dezvălui pe Diana Aldyce la masa rotundă, capul ei brunet dat pe spate de vorbele unui sergent tânăr, în timp ce căpitanul Aldyce îşi aranja mustaţa lângă ea. Clipi din nou şi, de data asta, văzu cupluri care dansau în singurul spaţiu liber al podelei, cu braţele unul în jurul celuilalt, mişcându-se în ritmul muzicii, mult mai lent decât propriul ei puls, care era alert. Întoarse capul şi văzu sclavii lângă pereţii de lemn, feţele lor fiind inexpresive în timp ce trăgeau de corzile ventilatoarelor. Apoi, îl văzu pe marinarul ars de soare cu care dansase de Anul Nou. Acesta îi făcu cu mâna din cealaltă parte a camerei, dar Guy, în costum de seară, nu o făcu, deoarece era întors cu spatele la ea şi vorbea cu asistentul său de la spital. Nu o văzuse. La fel cum nici ea nu-l putea vedea pe Luke Devereaux.

Se îndreptă spre locul unde erau Della şi Peter, la capătul barului, din ce în ce mai emoţionată, dar în acelaşi timp, dezamăgită deoarece el nu era acolo. Chiar nu părea să fie acolo. „Ne-a luat prea mult”, se gândi ea. Doar că atunci, Diana Aldyce se întoarse spre ea, gura ei rujată zâmbind în

continuare, şi păru s-o facă semn spre ceva aflat dincolo de umărul lui Maddy. Tânăra îi văzu interesul care îi apăru în privire şi simţi cum i se ridică părul pe ceafă. Urmă o pauză. Îşi ţinu respiraţia.

— Bună seara, domnişoară Bright, se auzi o voce joasă din spatele ei, plină de căldură şi amuzată. O voce care îi plăcea. Foarte mult.

Se întoarse fără să se gândească, deoarece ar fi fost imposibil să facă altceva.

Ochii întunecaţi îi întâlniră pe ai ei. Profunzi şi strălucitori, aceştia sclipeau cu entuziasm. Pentru o clipă, aceştia erau totul. Urmă apoi restul: umerii lui, supli, dar puternici sub haina de seară, o pantă pe care şi-o amintea atât de bine. Felul în care el stătea, cu mâinile în buzunare, la fel cum făcuse şi pe promenadă. Atât de relaxat, atât de aproape. Pielea lui, bronzată de soarele indian, maxilarul sculptat, obrajii, faţa pe care ea o ştia şi pe care îşi dădu seama c-ar fi recunoscut-o oriunde. Şi care îi plăcea. Foarte mult.

Bărbatul o fixă şi el cu privirea, studiind-o la rândul lui. Maddy se întrebă ce vedea, ce gândea.

— Mă bucur să te întâlnesc în sfârşit, zise el.

Cumva, ea reuşi să răspundă.

— Şi eu mă bucur să te cunosc, Luke Devereaux.

Buzele lui se curbară într-un zâmbet, ca şi ale ei.

„E aici” îşi spuse ea, „chiar e aici. Asta chiar se întâmplă.”

Tăcerea dintre ei se prelungea, fiind, în acelaşi timp, minunată şi de nesuportat. Zâmbetul ei se mări odată cu asta, iar pielea îi deveni din ce în ce mai fierbinte, până când, obligată să întrerupă momentul, Maddy îi mulţumi pentru mătase, ghidul turistic şi cărţile poştale, vorbind poate cam prea mult (aproape îşi dori ca Della să fi fost acolo, ca s-o audă).

— Eu nu ţi-am dat însă nimic, zise ea, pare un gest unilateral.

— În nici un caz, spuse el. Sper că a fost mătasea potrivită?

— Da, zise ea.

— Foarte bine, spuse el şi zâmbi din nou, muşchii feţei lui mişcându-se încet, ca şi cum erau obişnuiţi ca el să facă asta. Am vrut s-o ai.

— O ador, zise ea şi nu-i spuse că fusese menită pentru mătuşa ei. Ce făceai însă în piaţă?

— Încercam să te găsesc, răspunse el, atât de direct, că Maddy se bucură că a pus întrebarea.

Şi, pe măsură ce el continuă şi îi spuse cât de îngrijorat fusese Fraser Keaton, cât de mult întârziase pentru că o căutase, Maddy se trezi râzând, în ciuda emoţiilor pe care le avea. Iubea faptul că el reuşise asta.

— Mi-ar fi plăcut ca Fraser să nu-i fi spus şi lui Guy, zise ea.

— Şi eu, spuse el.

— Ar fi trebuit să strigi mai tare.

— Aşa e, domnişoară Bright.

— Poţi să-mi spui Maddy, Luke Devereaux.

Un alt zâmbet.

— O să ţin minte asta.

Gramofonul se opri. Pentru acea clipă, cu muzica oprită, era ca şi cum şi clubul dispăruse şi rămăseseră numai ei doi, uitându-se unul la celălalt. Maddy îşi dădu seama cât de mult îşi dorea să fie doar ei doi. Dar, în clipa în care cineva aşeză acul la loc, umplând din nou camera cu jazz, Della şi Peter veniră la ei, iar zgomotul şi conversaţiile îi copleşiră din nou. Peter se întrebă dacă perechea avea de gând să se mişte la un moment dat şi îl felicită pe Luke că supravieţuise acelei după-amiezi.

— Îmi cer scuze pentru Aldyce. Vorbeşte mult.

Della insistă să fie prezentată.

— Ţi-aş spune că am auzit multe despre tine, îi zise ea lui Luke, dar mă tem c-ar fi o minciună, spuse în timp ce-i arunca o privirea lui Maddy.

— Nu! exclamă Luke.

— Ba da, nu e groaznic?

Maddy inspiră adânc, ca să spună ce nu ştia, dar apoi, şi mai mulţi oameni îşi făcură apariţia: grupul lui Peter, care voia să ştie ce-l ţinea pe Luke („Bună, Maddy”), dând

mâna cu Peter, pupându-le pe Maddy şi pe Della, întrebându-i dacă-şi luaseră ceva de băut.

— Nimic, zise Della, e posibil să fiu nevoită să mă întorc în nord.

— Nu, strigă corul, nu face asta!

— Nu trebuie să faci asta, zise Diana Aldyce, care venise şi ea, incapabilă să stea deoparte. Eşti foarte obraznică pentru că ne abandonezi.

Maddy se întrebă de ce-i luase aşa mult.

— Data viitoare, o să-ţi cer permisiunea, spuse Della.

— Ce fată bună! adăugă Diana.

— Nu vorbeam serios, zise Della.

Maddy abia dacă le auzea. Era prea distrasă de ochii lui Luke, de felul în care acesta o privea.

— Dumnezeule, vine soţul, spuse Peter.

„Mai e cineva?” se gândi Maddy.

— Devereaux, spuse căpitanul Aldyce. Trebuie să-ţi spun ceva.

— Chiar trebuie? zise Luke, în timp ce o fixa pe Maddy cu privirea în continuare.

— Chiar trebuie.

Dar nu apucă să o facă, deoarece unul dintre prietenii lui Peter interveni, sugerând să se aşeze la masă.

— Fără discuţii despre muncă, Aldyce. Numai muncă, fără distracţie, îl transformă pe Ernest într-un băiat plictisitor.

Astfel, toată lumea traversă camera, trase scaune şi turnă şampanie în pahare. Ernest Aldyce îi spuse lui Luke să ia loc, deoarece nu avea să dureze mult („Am mai auzit asta”, spuse Luke, fără să se aşeze), marinarul ars de soare întrebă dacă putea să li se alăture, Guy se uita spre ei ca şi când se gândea la acelaşi lucru şi dintr-odată Maddy, care nu se aşezase nici ea, ştiu că dacă avea s-o facă, noaptea, din care trecuse deja jumătate, avea să fie pierdută, iar ea şi Luke nu vor mai avea nici o şansă să fie singuri din nou. Nimeni nu avea să-i lase.

— Domnule Devereaux, zise Diana, de parcă ar mai fi fost nevoie de dovezi, o să mă iei la o tură de dans?

Era ca şi cum ea şi Ernest se vorbiseră.

— O să dansez eu cu tine, Diana, se oferi Peter.

— Am dansat cu tine de o sută de ori.

— De ce să nu fie o sută unu? spuse Della, cu un zâmbet rigid.

Maddy era sigură că Diana nu avea să accepte. Suspecta că şi Peter, care îşi umplea paharul, ştia asta. Nu aşteptă să afle. Se opri doar cât să-i surprindă privirea lui Luke, să îi transmită mesajul, se întoarse cu spatele la toată lumea şi plecă, fără a-i veni să creadă ce făcea. În timp ce traversa camera, emoţionată, începu să respire sacadat.

Fusta ei atinse mesele celorlalţi şi crezu că toată lumea o privea şi ştia ce face: Guy, prietenii lui Peter, Diana. Atenţia lor era îndreptată asupra ei şi îi înţepa pielea care se înroşise de pe spatele şi braţele goale. Cu toate astea, paşii nu-i ezitară. Continuă să meargă, mai repede, trecu de uşi, ajunse înapoi pe terasă, spre terenurile de joacă, şi nu-i păsa decât de un singur lucru: de faptul că Luke înţelesese şi că văzuse unde mergea. Şi că o urmase.

Câmpurile erau goale, iar iarba arsă de soare şi răscolită de la copitele poneilor folosiţi pentru polo, care galopau zilnic peste ea. Palmierii de la periferie tremurau, se auzeau frunzele. Era un acompaniament blând pentru muzica jazz care răsuna dinspre club, ritmul claxoanelor oraşului şi clopoţeii ricşelor.

Cum nu voia să rămână prea aproape de ceilalţi, continuă să meargă, fusta foşnind pe gazonul uscat. Se îndreptă spre nişte şezlonguri din ratan de la marginea terenului. Când se opri, se uită spre club. Iarba din urma ei era în continuare goală, tăcută.

Inspiră adânc şi se aşeză. Liliecii zburau în întunericul nemişcat, dând din aripi. Întunecat pe un fundal şi mai întunecat. Greierii se auzeau peste tot. Era o lume atât de îndepărtată de Anglia, Oxford, şi cu toate astea, nu-şi amintea când îi fusese mai puţin dor de casă. Îşi dori să se fi gândit să ia şi un pahar de şampanie cu ea. Sau de coniac. Nu voia neapărat o ţigară, dar, prea agitată ca să nu facă nimic, îşi deschise geanta. Apoi se opri. Se auzeau paşi? Stătu nemişcată, ascultând. Da, erau paşi. Înghiţi în sec şi nu se mişcă. Îi era prea frică să se uite, în caz că era Guy, care venea s-o întrebe ce făcea acolo singură, sau Della. „A plecat acasă, îmi pare rău.” Ştia însă că nu era

nici Guy, nici Della. Inima începu să-i bată cu putere. Se uită în jos şi şi-l imagină venind spre ea. Când se întoarse, dorind să vadă într-un final, Luke era mai aproape decât şi-l imaginase. Atât de aproape, încât simţi şocul din ochii lui şi îi văzu licărind, cu o privire care era pe jumătate amuzată, pe jumătate o provocare.

— Ăsta a fost un test, domnişoară Bright? Ca să vezi dacă pot să te găsesc?

— Ei bine, l-ai trecut, zise ea, şi nu-i veni să creadă că sună atât de normal.

Bărbatul se opri.

— Să ştii că aveam de gând să mergem departe de masă.

— Da?

— Da, spuse el. Voiam să te invit la dans.

Maddy îl privi, obişnuindu-se cu prezenţa lui acolo.

— Şi după asta?

— Un alt dans.

— Apoi?

Bărbatul râse.

— Altul.

— Da, zise ea, în continuare uimită de calmul de care dădea dovadă. Înţeleg ce urmează.

— Peter mi-a spus cât de deşteaptă eşti.

Fu rândul ei să râdă.

— Deci am fi continuat să dansăm, zise ea. Pe Harry Lauder. Te avertizez că doar asta pun.

— Am observat.

— Şi e atât de cald înăuntru.

— Da, am observat şi asta.

— Hmmm, spuse ea, în timp ce-şi înclină capul într-o parte. Cred că prefer planul meu.

— Cred că şi eu, dar nu o să fim singuri prea mult timp.

Luke se aşeză, genunchiul lui aproape atingându-l pe al ei.

— Nu?

De data asta, Maddy simţi tensiunea din vocea ei.

— Nu. Peter era îngrijorat. Ceva legat de reputaţia ta.

— Nu sunt în siguranţă cu tine? întrebă ea fără să gândească. Simţi cum obrajii îi iau foc. Luke îi zâmbi.

„Nu sunt complet sigur”, păru să spună.

„Nu sunt sigură că mă deranjează”, gândi ea.

Zâmbetul lui se intensifică, de parcă o auzise.

Momentul continuă. Maddy se strădui să nu-şi lase privirea în jos.

Nici Luke nu-şi mută privirea.

— Ei bine, cum nu avem prea mult timp, am face bine să nu-l irosim.

— Cel mai bine.

— Nu ne cunoaştem.

— Deloc, încuviinţă ea.

— Vrei să facem ceva în privinţa asta, atunci?

— Da, cred c-ar trebui.

Şi asta făcură. Începu el şi o întrebă cât locuise în Anglia înainte să se întoarcă în Bombay.

— Peter mi-a spus că te-ai născut aici.

— Da, zise ea, gândind în tăcere cât de mult părea că vorbise cu Peter despre ea. Gândul o bucură. Am plecat când aveam şapte ani, acum cincisprezece ani.

— A trecut ceva timp.

— Foarte mult, spuse ea. La început, se poticni, în timp ce se obişnuia cu ideea cuvintelor ei în urechile lui. Îi zise poveştile care îi fuseseră spuse despre bolile ei din copilărie, amintirile neclare despre mâinile moi de pe fruntea ei („Doica ta?” întrebă el. „Nu sunt sigură”, răspunse ea), maimuţele mici pe care cineva le cususe pe plasa ei de ţânţari, apoi călătoria spre Anglia, cât de puţin îşi amintea despre ea. Doar frigul pe măsură ce ne apropiam. Şi faptul c-am jucat quoits cu tata pe punte.

— Mama ta nu era acolo?

— Nu a venit. Nu ştiu de ce.

— A fost prea greu pentru ea? sugeră Luke.

— Poate, zise ea, în timp ce se gândi la focurile de artificii, la pietrele pictate.

— Nu eşti sigură?

Tânăra ridică din umeri.

— Mama nu e o persoană uşor de citit.

— Dar încerci.

— Cred că amândouă încercăm, zise ea, realizând adevărul vorbelor ei în timp ce le pronunţa. Nu e simplu.

— Pentru că nu vrei să fii aici?

Maddy îi aruncă un zâmbet crispat.

— Cu siguranţă nu plănuiam să fiu, zise ea, şi se trezi vorbind în continuare, fără să vrea asta.

Doar că era foarte uşor să vorbească cu el. Îi povesti despre şocul pe care-l simţise când vacanţa ei devenise permanentă, vestea că îşi pierduse postul de profesoară la Oxford. Îi vorbi chiar şi despre divorţul dintre Edie şi Fitz şi despre mariajul lui Fitz cu prietena ei de la şcoală.

— E fiica unuia dintre guvernatorii de la şcoala unde trebuia să lucrez.

Privirea lui nu se schimbă. Maddy îşi dădu seama că bărbatul ştia deja despre Edie şi Fitz, poate chiar şi despre noul copil al lui Fitz, care urma să se nască. Nu fu surprinsă, majoritatea oamenilor ştiau despre asta. Dar îi plăcu faptul că el nu se simţi jenat şi nici nu făcu tam-tam.

— Tatăl tău probabil îşi face griji pentru mătuşa ta. Doar asta spuse.

— Nu vorbeşte despre asta, dar da.

Când se gândi la Edie singură în Scoţia, recunoscu că mătasea era menită să fie un cadou pentru ea.

Luke o privi, iar ea râse. Simţi cum o parte din seriozitatea dintre ei se dizolvă.

— Îmi pare rău, zise ea.

— Pentru ce?

— Nu ştiu sigur, zise ea, râzând în continuare.

Luke zâmbi.

— Cred c-ar fi bine să-i găsim altceva, spuse el.

— Da, zise ea, cred c-ar trebui. Îi plăcu acel „noi” subînţeles.

Cum nu dori să se întoarcă la discuţii despre lucruri triste, schimbă subiectul, spunând că simţea că vorbise destul şi că era rândul lui acum.

— Ce vrei să ştii? întrebă el, în timp ce-şi aprinse o ţigară.

Flacăra îi lumină pielea bronzată, trăsăturile ferme ale feţei. Luke i-o oferi. Ea o luă absentă şi, într-un final, îl întrebă ce făcea în India, de când era acolo, de ce nu mai era soldat şi ce îl făcuse să devină unul, în primul rând. Luke îşi scoase încă o ţigară şi o aprinse.

— Astea sunt multe întrebări, domnişoară Bright.

— Foarte bine. De ce te-ai înrolat în armată?

— Pentru că aveam optsprezece ani şi nu ştiam ce altceva să fac.

— De ce ai plecat?

Bărbatul expiră fumul, ca şi cum ar fi fost o poveste lungă, pe care o descrise apoi pe scurt. Spuse cât de puţin îi plăcea rigiditatea acelei vieţi, izolarea cantonamentelor şi că renunţase cât de curând putuse.

— Singurul lucru care am simţit că e în regulă a fost faptul că am plecat.

— Ai fost în armata indiană? spuse ea.

Nu prea erau regimente britanice în India şi aproape toţi ofiţerii britanici erau acolo ca să îi conducă pe sepoy.

— Da.

— Deci vorbeşti urdu?

— Trebuie.

Tânăra încuviinţă. Ştia asta. Spre deosebire de alte colonii, soldaţii nativi nu erau obligaţi să vorbească engleză, chiar dacă nu aveau voie să se conducă singuri.

— Şi încă mai lucrezi pentru armată?

— Nu direct. Sunt la Whitehall de cinci ani deja. Dar mi s-a cerut să fac acest proiect.

— Şi anume?

— E secret şi destul de neinteresant.

Apoi fu rândul lui să schimbe subiectul. Îi ceru lui Maddy să-i povestească ce a făcut în perioada cât el fusese plecat.

Tânăra dori să continue cu întrebările, dar se opri. Era evident că Luke nu voia să vorbească despre muncă, iar ea nu voia să-l facă să se simtă nelalocul lui. Singurul lucru pe care voia era să-l facă pe el fericit.

— Am explorat, datorită ţie.

Îi povesti cât de mult îi plăcuse să citească cartea de la el, râse de excursia ei eşuată la piaţa de condimente şi îi spuse despre moscheea pe care o vizitase, în schimb.

— Nu cred c-am auzit de ea, zise el.

— Nu cred că a auzit cineva.

— Dar ai ajuns până la urmă la piaţa de condimente?

— Da, zise ea. Îşi dădu seama că ţigara i se stinsese, o aşeză jos şi vorbi despre cum se minunase de cât de mult

stătuse. Apoi îi povesti despre copiii de la dargah, şi despre tramvaiele aglomerate, şi despre suma de bani pe care o pierduse mituindu-l pe Ahmed să coopereze.

— Şi niciodată nu te-ai simţit în pericol?

— Nici măcar o dată.

— Foarte bine, zise el, terminându-şi ţigara, asta e bine.

Luke îi mai povesti despre călătoriile lui: anii petrecuţi în Bombay, experienţele pe care le avusese în aceleaşi locuri unde fusese şi ea şi în altele unde Maddy nu ajunsese. Vorbi despre o fâşie de coastă, nu foarte departe, unde în fiecare an, în acea perioadă a anului, ţestoasele depuneau ouă când era lună plină.

— Mi-ar plăcea să văd asta, zise ea.

— Da, spuse el, ca şi cum şi lui i-ar fi plăcut asta pentru ea.

În spatele lor continua să se audă muzica. Din când în când, câte o explozie de râsete, un ţipăt străbăteau aerul, amintindu-i lui Maddy de club şi de toţi oamenii care încă mai erau acolo. În cea mai mare parte însă, nu se gândi deloc la ei. Se uita la faţa lui Luke când acesta vorbea, fiecare expresie a lui. Simţi energia din el şi o reacţie ca răspuns din ea. Dorinţa de a se conecta, de a-l atinge, devenea din ce în ce mai puternică. Luke se aplecă spre ea, se apropie. Simţea acelaşi lucru. Numai o adiere îi mai despărţea acum. O singură mişcare şi totul ar fi dispărut. Tăcură amândoi. Maddy nu ştia de cât timp vorbeau. Luke o privi ca şi când o vedea pentru prima oară. „Îmi place de el”, se gândi ea. „Îmi place atât de mult.” O rafală de vânt

se strecură printre copaci şi iarbă. Tânăra deveni foarte conştientă de bătăile inimii. Avu senzaţia că urma să se întâmple ceva.

— Ţi-ai făcut griji vreodată? întrebă el.

— Griji?

— Că poate nu ne potrivim.

— Nu, nu chiar.

— Nici eu.

Când îi simţi mirarea din voce, Maddy se bucură că şi pentru el era ciudat.

— Nu simt că abia ne-am cunoscut, zise el.

— Nici eu.

— Pot să te văd şi mâine?

— Ştii că da.

— Va trebui să vorbesc cu tatăl tău.

— Nu pentru tata trebuie să-ţi faci griji, zise ea, abia conştientă de ce spunea.

Luke zâmbi.

— O să vin să te iau, zise el. Nu mai trebuie să-ţi mituieşti secretarul.

— Pentru cafea?

— Nu.

— Atunci unde mergem?

— Contează? întrebă el, în timp ce buzele lui aproape le atingeau pe ale ei.

— Nu, zise ea. Presupun că nu contează.

Ochii lui se pierdură în ochii ei. Tânăra nu era sigură că mai respira.

— Maddy! se auzi vocea lui Peter de pe terasă. E momentul să plecăm.

Pentru o clipă, nici unul dintre ei nu se mişcă, apoi Luke îşi lăsă capul în jos. O privi şi râse încet. Zâmbi şi ea, din cauza a ceea ce se întâmplase.

— Maddy, strigă Peter din nou. Dacă tatăl tău mă concediază, o să cer recompensă.

Luke oftă şi se ridică. Îi întinse mâna. Tânăra îşi aşeză mâna în mâna lui şi simţi căldura degetelor lui prin mănuşa pe care o purta. O simţi chiar şi după ce el o ajută să se ridice şi-i dădu drumul la mână.

— Madeline. Madeline Bright. Chiar nu vreau să fiu nevoit să vin după tine. E întuneric.

Luke îi zâmbi.

— Pe mâine atunci!

— Pe mâine! îi răspunse ea.

Nu aveau mult de aşteptat.

Capitolul 8

Spitalul militar King's 5, 1916

Dormea. Somnul mistuitor al nopţii. Era afară, o întindere mare, neagră, de iarbă îl înconjura. Era şi ea acolo, îndepărtându-se. Îi privi paşii, atât de lenţi. Simţi că poate zâmbea. Ea purta o rochie închisă la culoare. Văzu cum aceasta forma un V pe spatele ei, iar marginea atingea iarba. Buclele ei blonde, argintii în noapte, îi cădeau de pe bentiţă, mângâindu-i gâtul.

„În sfârşit." Vocea unui bărbat se auzi în noapte. Era plăcut de familiară. „Diana s-a distrat de minune."

Deschise ochii. Se trezi. Se uită la umbrele de pe tavan şi respiră sacadat.

„Unde sunt? Cine sunt?"

Îi luă mai puţin de o secundă cât să-şi aducă aminte că nu ştia cine era. Apoi, când urmă restul – cum se trezise, pierdut într-o pădure tăcută, fără jachetă, fără plăcuţe de identificare, luat de acolo în acea staţie de prim ajutor, după care dus la Dieppe, traversarea friguroasă a Canalului spre azilul din Londra, spitalul în care era acum – lovi salteaua udă de la transpiraţie şi ţipă furios. Era ori asta, ori plâns. Cine e Diana? Cine?

Îşi luă jurnalul şi scrise numele, înainte ca acesta să dispară, ca şi femeia din visele lui.

*

Nu se mai culcă la loc în acea noapte. Nici nu încercă. Nu era vorba că nu era obosit. În continuare, era epuizat tot timpul. Doar că nu reuşise să se întoarcă la acelaşi vis şi nu putea face faţă dezamăgirii provocate de propriul eşec. Voia să se întoarcă în locul unde fusese prea mult. Aşa că se ridică, aprinse o lampă, îşi citi jurnalul, după care îl împinse într-o parte, deoarece în întunericul de dinainte de răsărit, mereu se simţea neputincios. Când sora Emma Lytton veni la uşa lui, cu cana cu ciocolată caldă în mână, el era deja îmbrăcat, dăduse draperia la o parte şi îşi făcuse patul. Îl irita faptul că ştia să facă astfel de lucruri, dar nu-şi amintea cine-l învăţase. Era sigur că fusese mama lui. Se străduise de multe ori să şi-o amintească. Se întreba mereu dacă ea şi tatăl lui încă mai trăiau. Simţea că da, nu ştia de ce. Îşi dădu seama că ei probabil îl credeau mort. („Şi cum te face asta să te simţi?” îl întrebase Arnold. „Urăsc asta”, îi răspunsese el, simţind durerea lor, atâta durere inutilă. „Nu pot să spun în cuvinte cât de mult urăsc asta.”)

— Mă gândeam că o să fii gata pentru micul dejun, ofiţer Jones, spuse sora Lytton. Am văzut lumina aprinsă la tine de la patru.

Nu o întrebă de ce se trezise aşa devreme. Arnold îi povestise despre logodnicul ei mort, despre fratele ei. („Un alt suflet rănit”, spusese Arnold.) Chiar ea recunoscuse că are probleme cu somnul.

— Nu că m-aş plânge, bineînţeles.

— Ai voie, îi spuse Jones.

Femeia râse, ca şi cum el făcuse o glumă.

— Ofiţer Jones, ţi-ai făcut patul din nou.

Îi aruncă o privire disperată, ca în fiecare dimineaţă.

— Dacă o să continui să faci asta, spuse infirmiera voluntară care era cu ea (îi spusese lui Jones să-i zică Poppy), nu o să mai am scuză ca să vin să te văd. Îi zâmbi sugestiv. Şi atunci ce o să ne facem?

Nu era prima oară când Jones simţea aluzia. Uneori se întreba dacă ăsta era unul dintre trucurile lui Arnold, să ceară angajaţilor să se tot repete. Privirea dezaprobatoare pe care i-o aruncă sora Lytton lui Poppy veni la fix. Până şi el îşi jucă rolul, spunându-i lui Poppy că îi părea rău pentru pat.

— O să te iert, ofiţer Jones, zise ea zâmbind.

Bărbatul nu-i răspunse la zâmbet. Niciodată nu o făcea. Se ridică să meargă jos cu sora Lytton. Îşi lăsă jurnalul pe pat şi nici nu observă modul în care Poppy îl privi plecând.

Camera unde se servea micul dejun era deja plină când el şi sora Lytton ajunseră acolo. Nu era gălăgioasă, pentru că nimeni nu vorbea (se auzea fiecare muşcătură din pâinea prăjită, fiecare clinchet al cănilor şi fiecare cub de zahăr care cădea în ceai), dar era plină. Mai multe infirmiere erau acolo, supraveghind totul. Mereu erau supravegheaţi. Aproape toate locurile de la masa de mahon erau ocupate

de ceilalţi pacienţi, colegii lui Jones, cocoşaţi, palizi şi cu aceeaşi uniformă albastră scorţoasă pe care o purta şi el.

Zări un loc liber lângă căpitanul pe care-l văzuse în salon, când ajunsese prima oară la King’s 5, cel care purta o mască pe faţa distrusă. Se îndreptă spre el. Când se aşeză, se pregăti pentru prezentările bâlbâite. Spre deosebire de el, acest căpitan uita în fiecare zi, cu fiecare secundă care trecea. Jones făcuse deja cunoştinţă cu el de 203 ori, fiecare zi fiind marcată în jurnalul său. Infirmiera Lytton îi spusese lui Jones, într-una dintre plimbările pe care le făceau împreună („Singurătatea nu e prietenul nimănui”), că avea grijă să fie lângă căpitan în fiecare dimineaţă când acesta se trezea, gata să-i spună unde era înainte ca acesta să ţipe panicat. Bărbatul avea şi o soţie, care nu îl vizita însă niciodată. Numai mama lui venea să-l vadă. Cu cât aceasta stătea mai mult cu fiul ei, cu atât acesta tremura mai puţin. Era groaznic însă cum plângea bărbatul când aceasta pleca.

— Bună, îi zise Jones.

— B-B... d-d-d...

— Dimineaţa, spuse Jones.

— Eu... eu...

— Nu cred că am făcut cunoştinţă, spuse Jones, oprind chinul bărbatului să pronunţe cuvintele. Se foi în scaun când infirmiera Lytton se aplecă între ei doi şi se întinse spre preparate, lăsând în urmă un miros de apret, lavandă şi săpun carbonic. Luă şuncă şi pâine prăjită pentru căpitan şi i le aşeză pe farfurie, ca să le mănânce, cu toate că bărbatul tremura aşa tare, că nu reuşea să-şi taie

singur mâncarea. Jones refuză oferta ei de a-l servi, apoi, în clipa în care aceasta plecă, gluga ei de infirmieră mişcându-se în timp ce femeia înconjura masa şi supraveghea ce mâncau sau nu ceilalţi, se întinse spre farfuria colegului său. Îşi forţă un zâmbet la auzul mulţumirilor lui bâlbâite („S-s-sunt a-a-aşa un b-b-bufon a-a-a-azi”) şi îi tăie şunca, îi dădu pâinea prăjită cu unt şi apoi o tăie în bucăţi mici. În timp ce făcea asta, se uita pe geam. Iarna trecuse. Şi primăvara. Gazonul grădinii era bogat, umed de la ploaia de vară care căzuse încă de la răsărit. Puse farfuria cu şuncă şi pâine prăjită din nou în faţa bărbatului. Cu blândeţe, îi luă degetele reci, simţindu-i pielea uscată şi oasele, şi i le aşeză în jurul furculiţei, apoi îi mută masca uşor, pentru ca mâncarea să-i poată ajunge la gură.

— Gata, eşti pregătit acum.

Nu ştia de ce spunea mereu asta. Nici unul dintre ei nu era pregătit.

— Nu o să se facă mai bine dacă o să-l tot ajuţi, îl certă Arnold pe Jones mai târziu în aceeaşi zi, când stăteau împreună în livadă.

Colţul acela mic şi sălbatic era locul preferat al lui Jones din grădinile care erau, altfel, atent îngrijite. În contrast cu peluzele întinse şi tunse ale spitalului, iarba de aici era neîngrijită, plină cu frunze şi mere căzute. Pomii erau şi ei grei de la mere şi de la pere, iar tufişurile, pline cu mure verzi şi mov. Trecea şi un pârâu pe acolo, iar Jones adora sunetul făcut de acesta şi faptul că exista. Ca şi vocea din visul lui, apa îi era familiară, îi oferea confort. Începu din nou să plouă. Îi udă hainele albastre din lână, jacheta lui

Arnold şi ochelarii. Era atât de fină, că ar fi putut s-o inspire. Îşi arcui gâtul şi privi cerul alb al verii. Atingerea răcoroasă a umezelii pe faţă.

— Nici nu e ploaie, nu? zise Arnold.

— Nu, încuviinţă Jones şi simţi un impuls ciudat să o compare cu altceva, doar că nu ştia cu ce.

Se încruntă. Încercă să se gândească. Îl durea capul când făcea asta şi nu avea nici un rezultat. Însă înainte să îşi verbalizeze frustrarea de nesuportat, auzi un mormăit în cer. Nu era tunet. Arnold, care în ultimul timp îi vorbise despre Franţa şi Flandra („Poţi să faci faţă situaţiei şi, într-una din zilele astea, o să dai peste un cuvânt sau un nume care o să însemne ceva pentru tine, sunt convins de asta"), îi spusese că zgomotul venea de la tunurile de la Somme. Bătălia, care începuse pe 1 iulie, omorâse deja prea mulţi.

Jones închise ochii şi ascultă bombardamentul. Se gândi la tranşeele pe care nu şi le putea aminti şi speră că nu ploua şi acolo. Îşi imagină râurile noroioase, bărbaţii şi băieţii care se adăposteau sub resturi de prelată, gloanţele care treceau pe lângă ei şi simţi că îl strânge ceva în piept. Durere. Furie.

Îi spuse lui Arnold despre asta.

— Nu ştiu ce anume provoacă asta.

— Iubirea, spuse Arnold. Pentru oamenii tăi.

— Dar nu mi-i amintesc.

— Nu conştient.

— Deloc, zise Jones.

Arnold nu spuse nimic şi urmă o tăcere scurtă. O pasăre ţopăia printre merele căzute. Cerul continuă să freamăte. „Howitzers” se gândi Jones şi nu-şi aminti dacă Arnold îi spusese că aşa se numeau tunurile.

— Infirmierele te plac, zise Arnold, schimbând subiectul. Mai ales sora Lytton.

— Cred că ei îi plac toţi pacienţii pe care-i are.

— Mi-a spus că îi aduci aminte de fratele ei mai mic, spuse Arnold.

— Da? întrebă Jones surprins şi întristat în egală măsură. Cât de nepotrivit trebuie să fie prin comparaţie. Aş vrea să mai fie lângă ea.

— Şi eu, spuse Arnold. Are o inimă prea bună ca să fi pierdut atât de mult.

— Aşa e, încuviinţă Jones şi se hotărî să fie mai bun următoarea dată când femeia avea să propună o plimbare.

— Şi mai e şi infirmiera voluntară.

— Infirmiera voluntară?

— Cea care arată ca şi cum mereu pune ceva la cale.

— Poppy?

— Da, Poppy, spuse Arnold. E foarte drăguţă. Mă duce cu gândul la o lăptăreasă.

— Nu ştiu dacă are chiar aceleaşi calităţi.

— Ţi se pare drăguţă? îl întrebă Arnold.

Tonul lui era neutru. Sigur voia să afle ceva.

Jones îl privi cu coada ochiului, curios în ce direcţie avea s-o ia discuţia. Mereu ajungea undeva.

— Nu m-am gândit la asta.

— Nu?

— Nu, zise Jones sincer.

— Pot să te asigur că e neobişnuit de drăguţă.

— Ei bine, spuse Jones, neştiind ce altă reacţie putea avea.

–Dar nu o priveşti aşa.

Nu era o întrebare, dar Jones tot îi răspunse.

— Nu, zise el, în timp ce îşi aminti din nou de rochia aceea neagră şi de buclele blonde. Nu o văd aşa.

— Probabil ai avut multe infirmiere până acum, continuă Arnold.

— Da.

— Şi nu te-ai simţit niciodată... tentat?

— Nici măcar o dată.

— Atunci asta e, spuse Arnold, care nu schimbase deloc subiectul. Iubire.

— Iubire, repetă Jones.

— Da. Ochii lui Arnold sclipiră în spatele ochelarilor. Prietene, te asigur că îţi aminteşti foarte multe. Nu trebuie decât să aflăm unde se ascunde totul.

Capitolul 9

Bombay, primăvară, 1914

Maddy se trezi târziu după acea primă noapte cu Luke. Încă procesa ce se întâmplase şi zâmbea pentru că se întâmplase. Îşi reaminti cum arăta el lângă ea, în întuneric, acel aproape-sărut, „Nu simt că abia ne-am cunoscut”. Îşi muşcă buza, încântată că avea să fie din nou cu el peste numai câteva ore. Încă mai procesa şi acest lucru. După tăcerea din casă, bănui că tatăl ei era deja la birou, poate chiar cu Luke. Acesta nu mai trebuia să-i spună că avea să vină, îl anunţase ea deja. Richard încă era treaz când Maddy se întorsese acasă. Aştepta pe verandă, îmbrăcat în halat, în ciuda epuizării declarate. Era trecut de miezul nopţii. „Am vrut să mă asigur că eşti bine.” Fusese pe cât de deschis bănuise că avea să fie când îi spusese că Luke avea s-o scoată în oraş. Surprins, dar nu neplăcut, îi spusese că Luke îi lăsase impresia că era un om bun.

— Da, foarte bun, zise ea.

Richard zâmbi obosit.

— Peter clar îl respectă, spusese el, în timp ce-şi ridica lumânarea. Am dreptate dacă spun că nu vrei s-o iei pe mama ta cu tine ca să te supravegheze?

— Da.

— Hmmm, zise el, zâmbind. Nu ştiu ce părere o să aibă ea despre asta.

Nici Maddy nu ştia.

Tânăra se întoarse în pat şi se uită la piatra pictată de alături. I se schimbă starea puţin când se gândi că acum trebuia să coboare şi să afle. În ciuda schimbării de comportament a lui Alice, Maddy nu era nerăbdătoare să vorbească cu ea despre Luke.

Ar fi putut s-o facă cu o noapte în urmă, deoarece văzuse lumina aprinsă la fereastra ei şi ştia că e trează. Însă, după ce Della o obligase să vorbească pe tot drumul spre casă („Nici măcar să nu încerci să-mi spui că eşti prea obosită, vreau să aflu tot”, îi spusese Della. „Of, Dumnezeule, chiar trebuie să facem asta?” mormăise Peter), nu putu rezista tentaţiei de a dispărea în dormitor pentru a rămâne singură cu propriile gânduri. În plus, era mama ei. Cu excepţie momentului în care pictaseră în grădină, Maddy nu-şi amintea ultima oară când vorbiseră despre ceva mai personal decât căldura. Însă cum nu putea să evite asta, se ridică, prea repede, şi simţi cum camera se învârte cu ea. Văzu cât era ora şi îşi dădu seama cât de puţin mai era „până mâine”. Se duse la şifonier, nerăbdătoare să se schimbe. După o jumătate de oră în care făcu baie, îşi trase ciorapii pe picioarele umede (niciodată o treabă uşoară), îşi prinse părul, legă rochia albă din dantelă (oare lui Luke avea să-i placă? Nu ştia, pur şi simplu nu ştia), o

găsi pe Alice brodând pe verandă, la umbră. Masa cu micul dejun fusese strânsă, iar pe ea nu mai rămăsese decât o farfurie care o aştepta pe Maddy sub o plasă de muşte. (Se întrebă dacă asta însemna că bucătarul încă mai vorbea cu ea.)

Înaintă stângace, nefiind sigură de ce se gândea la bucătar. O ascultă pe Alice spunând cât de surprinsă fusese să afle că Maddy avea o cunoştinţă nouă.

— Tata ţi-a spus? întrebă Maddy, cu toate că era evident că acesta o făcuse.

— Da. A spus că e un prieten de-al lui Peter.

După tonul ei, Maddy se întrebă şi ce altceva îi mai spusese Richard. Dacă o avertizase să nu fie dificilă şi să o lase pe Maddy să se ducă fără ea. Cu expresia neutră şi mişcând acul prin material, Alice reuşea de minune să lase impresia unei persoane căreia i se spusese că nu trebuie să facă tam-tam. Oare avea de-a face numai cu faptul că Maddy refuza să o lase s-o însoţească? Nu credea asta. Nici nu întrebă, însă. Bănuia că avea de-a face la fel de mult cu ea ieşind cu oricine altcineva în afară de Guy, dar preferă să nu i se confirme asta. Muncise din greu să ignore ce credea că mama ei spera în acea direcţie. La fel cum prefera să nu se gândească prea mult la posibilitatea ca Guy să se considere ceva mai mult decât un unchi (toate sticlele alea fierbinţi de apă).

Iar acum Alice vorbea din nou. Îi spuse că dorea ca Maddy să-şi regândească planurile pentru după-amiază şi să rămână acasă, să ia ceaiul cu Luke acolo. Maddy îi spuse că nu avea de gând să se răzgândească.

— Nu poţi să te plimbi ca şi cum nu ar şti lumea cine suntem în oraşul ăsta, zise Alice. Gândeşte-te la tatăl tău. La funcţia lui.

— El nu a părut deloc îngrijorat.

— Vor apărea bârfe.

— Mereu sunt bârfe, contracară Maddy, obişnuită cu asta. („Mulţumesc, unchiule Fitz.”)

Alice se încruntă, ca şi cum şi ea se gândea la el. Bineînţeles că nu spuse asta. Niciodată nu vorbea de el sau de Edie. Pur şi simplu se opri din brodat, apoi împături materialul şi se ridică.

— Mă doare capul. Mă duc să mă odihnesc. Nu o să cobor când vine aici.

— Ce? Maddy o privi derutată. Nu se aşteptase la asta. Nici măcar nu o să faci cunoştinţă cu el?

— E evident că vrei să fii lăsată singură, spuse Alice.

— Dar... început Maddy, apoi se opri.

Chiar voia să fie lăsată în pace? O parte din ea voia asta. Dar mai era o altă parte, surprinzător de mare, care voia ca mama ei să-l salute pe Luke, poate chiar să-i zâmbească. Aşa cum zâmbise seara trecută, când pictase în grădină. O durea faptul că mama ei nici măcar nu avea să încerce. Însă, înainte ca Maddy să poată spune asta, Alice se întoarse cu spatele la ea, îi spuse să mănânce ceva înainte să plece şi se duse în camera ei. Cu gura deschisă, Maddy o privi cum pleca, prea dezorientată de viteza cu care se îndepărta ca s-o mai cheme înapoi. Când

îşi dădu seama că voia asta, era prea târziu. Se aşeză pe scaunul cel mai apropiat de ea. Ce se întâmplase? Habar n-avea. Sau de ce se simţea atât de dezamăgită. Chiar fusese destul de naivă cât să creadă că Alice putea fi curioasă în privinţa lui Luke, că va vrea să afle cine era şi de unde era, să fie chiar mulţumită că Maddy era fericită? Tânăra oftă, deoarece chiar asta se întâmplase şi ar fi trebuit să ştie mai bine de atât. Ridică plasa de muşte de pe farfuria cu fructe şi pâine, doar ca s-o pună la loc. Nu-i era foame deloc. Încercă să nu se mai gândească la Alice, să nu îi permită să strice asta, se rezemă şi privi, prin uşă, la ceas. Rămăsese mai puţin de o oră. Inspiră emoţionată şi şi-l imagină pe Luke într-una dintre sălile tatălui ei, chipeş, în cămaşă şi vestă, vorbind despre acele lucruri clasificate (pregătea armata indiană pentru război, dacă avea să aibă loc unul. Peter îi spusese asta în drumul spre casă). Îl văzu plecând din birou, alergând pe treptele principale, afară în strada aglomerată. Intrând apoi în maşina pentru angajaţi, în drum spre ea. Spre ea.

Se ridică, fără să ştie că avea să facă asta şi fără nici cea mai vagă idee despre ce avea să facă. Dar nu putea sta unde era, doar uitându-se la mâncarea ce nu putea fi mâncată. O lăsă acolo.

Deprimant de versată deja în arta de a face minutele nesfârşite să treacă, îşi reluă activităţile obişnuite: un cântec mediocru la pian, care a umplut vila cu ritmul ei stângaci; un studiu ca s-o găsească, apoi ca s-o abandoneze pe Brontë. Urcă în camera ei, ca să-şi aranjeze părul. Trecu pe lângă camera lui Alice, ca să asculte la uşă. Când îi mai rămase numai un sfert de oră, incapabilă să suporte un alt moment care să treacă pe lângă ea, încercând să nu se gândească prea mult la mama ei, aşteptă sunetul motorului, care părea să nu se

mai audă. Îşi aranjă pălăria, îşi puse mănuşile şi se duse să stea pe treptele de teracotă ale vilei. Era prea cald, mult prea cald ca să stea afară fără pic de umbră. Insectele se auzeau peste tot. Aleea lungă şi prăfuită se pierdea în depărtare.

„Unde e acum?” se întrebă ea şi imediat se simţi şi mai emoţionată. Îşi lipi mâinile de obrajii care-i ardeau. „Fii calmă, pur şi simplu, fii calmă”, îşi spuse. Păsările mâncau liniştite pe gazon. Chiar şi păunii săraci şi persecutaţi, aflaţi lângă nişte hibiscus, păreau mai relaxaţi decât se simţea ea. Se întrebă din nou unde avea s-o ducă. Închise ochii din cauza luminii. Transpiraţia îi brăzdă fruntea. Spera cu tărie că, oriunde era el, avea să ajungă repede, ca s-o ia. Nu ştia cât mai putea să suporte.

Luke o văzu stând gânditoare pe treptele însorite, rochia albă reflectând lumina. O văzu înainte ca ea să-l vadă. Se opri la poartă, uimit şi de strania realitate că ea, cu mâinile puse în poală – mâini pe care le ţinuse, chiar dacă numai puţin, noaptea trecută –, îl aştepta pe el. Pe el.

În acea dimineaţă, fusese nerăbdător să ajungă la ea. Stătuse în biroul tatălui ei, unde Ernest Aldyce vorbise întruna despre motivul pentru care în nici un caz nu trebuia trimis nicăieri în Europa, dar că era nevoie de el în Bombay („Acum trebuie să vorbim despre numerele actuale de rezerve”, îi reamintise Luke nu numai o dată). O văzuse în minte, se gândise la vocea ei, la râsul ei, la nenumăratele lucruri pe care încă nu le ştia despre ea – ce îi plăcea, ce nu îi plăcea, ce citea, toate astea –, fiind mai disperat ca niciodată să plece, cu fiecare oră care trecea. Tatăl ei cel puţin fusese foarte direct, neavând nici un argument când Luke îi spusese unde voia s-o ducă.

— Peter a garantat pentru tine, spusese el, iar fiica mea e clar că are o părere bună despre tine. Nu am nevoie de mai mult. Atâta timp cât ea e fericită, şi eu sunt.

În vocea lui se auzise o urmă de relaxare. Uşurare, se gândise Luke. Nu fusese foarte surprins s-o audă. Până la urmă, Richard îi spusese cât de îngrijorat era de interesul maiorului Guy Bowen faţă de fiica lui. Asta se întâmplase cu o zi în urmă, când Luke îl întrebase pe Peter de ce Fraser Keaton credea că Maddy era logodită cu Guy.

— Poate pentru că Keaton nu a învăţat încă să nu creadă tot ce i se spune, îi răspunsese Peter, după care continuase şi spusese că Keaton trebuia să fie atent să nu repete bârfa şi în faţa lui Richard. Alice a continuat să-i scrie când eram plecaţi, să-i spună despre toate excursiile în care o dusese Guy pe Maddy.

— Nu e de acord? întrebase Luke, în condiţiile în care nici el nu era.

— Pur şi simplu nu crede că e potrivit pentru Maddy, spusese Peter.

Luke nu insistase să-i spună mai multe. Nu dorea să vorbească despre Guy Bowen sau despre ce era corect sau nu. În nici un caz nu voia să se gândească la el atunci, când stătea în capătul aleii lui Maddy şi o privea, neştiutoare, în lumina soarelui. Tot nu se mişcă. Îşi dădu seama că aştepta, aşa cum aşteptase şi în bazar ziua anterioară, ca ea să ridice privirea şi să-l observe. De data asta, chiar asta se şi întâmplă.

Luke văzu, chiar şi de la distanţă, cum un zâmbet îi apăru pe faţă, zâmbet care avu imediat un anumit efect asupra

lui. Nu mai ezită şi merse, mai repede, fără să îşi explice, acum că era în drum spre ea, cum putuse să aştepte atât. Tânăra se ridică în picioare când el se apropie. Îşi aranjă fusta cu mâini tremurânde, ochi sclipitori, care îl cercetau: era prima oară când îl vedea la lumina zilei. Luke purta un costum gri şi avea haina deschisă, iar nasturele de sus al cămăşii era desfăcut. Buclele de sub pălărie erau mai închise la culoare decât şi le imaginase. Pielea îi era mai palidă: un bronz uşor şi nu arsura intensă a multora de aici. Faţa lui însă era aceeaşi.

„Calmează-te!” îşi spuse ea. „Fii calmă!” Nu era însă calmă deloc. Auzi asta în propria voce tremurândă când îl salută. Răspunsul lui fu cald.

— Voiam să-ţi aduc flori, spuse el şi se opri. Dar atunci aş fi întârziat.

— Atunci mă bucur că nu ai adus flori.

Luke zâmbi. Avea riduri în jurul ochilor. Simţi tensiunea din relaxarea ei. Doar puţin.

— Mergem înăuntru? întrebă el şi se uită spre vilă.

— Doar dacă vrei, zise ea, gândindu-se din nou la mama ei.

Pentru o secundă, uitase de ea.

— Nu e nevoie, spuse el, iar ea se gândi din nou la ce-i spusese noaptea trecută– („Nu pentru tata trebuie să-ţi faci griji”) şi se întrebă dacă şi el se gândea la Alice.

Dacă o făcu, nu se dădu de gol.

O întrebă dacă era pregătită să plece.

— Cred că da, zise ea. Încă nu ştiu unde mergem.

— Atunci hai să aflăm!

Nu îi aştepta nici o maşină pe drum. Nici o ricşă şi nici o trăsură. Luke nu se opri, ci continuă să meargă spre copacii deşi din cealaltă parte, ţinând câte o ramură ca să o ajute să treacă.

Tânăra ezită, având pe faţă o expresie pe jumătate zâmbet, pe jumătate încruntătură amuzată.

— Unde mergem?

— Nu există decât un singur mod ca să afli, spuse el.

Maddy îl privi o clipă, apoi, mai curioasă ca oricând, se aplecă şi simţi cum se adânceşte în grămada de frunze de sub picioare.

Era mult mai întuneric sub frunziş. Ramurile ascundeau lumina. Aerul mirosea a proaspăt, a căldură şi a pământ reavăn şi se simţea o adiere de sare de la marea aflată dedesubt. Luke continuă să meargă, iar ea îl urmă. Rămase fără aer în timp ce coborau spre plajă.

— Cred că sunt şerpi aici, spuse ea.

— Da, răspunse el, zâmbind peste umăr. Trebuie să ne grăbim.

Nu mai era nimeni acolo. Singurul zgomot venea de la pantofii ei, care alunecau pe pământ, cântecul păsărilor şi vocile lor când ea îl întrebă cum fusese dimineaţa lui, dacă

trebuia să se întoarcă la muncă în acea după-amiază. Simţi cum devine din ce în ce mai entuziasmată când el îi spuse că nu trebuia.

— Peter mi-a spus ce faci aici, zise ea, când păşi pe o pantă abruptă şi se opri la timp dintr-o căzătură.

Chiar şi aşa, el o prinse de cot, puternic şi ferm, iar ea îi simţi toţi muşchii din braţ încordându-se.

— Deci acum ştii, zise el, fără să-i dea drumul. Aşa cum ţi-am spus, nu e deloc interesant.

— Cred că asta e o chestiune de perspectivă.

— Poate ai avea o altă părere, zise el în timp ce dădu la o parte o altă ramură, dacă ai petrece dimineaţa cu Aldyce.

— Am petrecut destul timp cu Diana, spuse ea.

Bărbatul râse. Lui Maddy îi plăcea atât de mult râsul lui.

Aproape ajunseseră pe plajă. Se auzea clipocitul uşor al apei. Maddy se aplecă şi se uită prin frunziş la nisip.

— O să facem picnic? întrebă ea.

— Nu aici, zise el.

— Altundeva atunci?

— O idee excelentă! zise el, sărind pe plajă.

Sări şi ea, lăsând în urmă umbra şi mijindu-şi ochii când simţi lumina soarelui. Puse mâinile la ochi, iar tânăra se

uită spre mare, orbitor de albastră, apoi de-a lungul coastei, spre oraş. Se întrebă unde avea de gând s-o ducă.

— O să înotăm acolo? spuse ea, încercând să-şi ascundă nedumerirea.

— Dacă e în regulă, zise el, intrând în jocul ei.

Şi ea zâmbi.

— Cât de departe mergem?

— Aproape doi kilometri.

De data asta, ea râse.

— A, doar atât.

— Ştiam că o să vrei, spuse el. Dar, ca să fiu sigur, am închiriat şi o barcă.

Arătă în jos, spre nisip, către nişte pescari în pantaloni tăiaţi şi bluze pline de sare, care îşi puneau plasele la uscat, spre o barcă mică ancorată la câţiva metri de ţărm. Tânăra privi într-acolo, apoi se uită la fusta ei şi se gândi la ghete şi la ciorapi.

Îi luă ceva ca să-şi dea seama că el o privea şi se abţinea să zâmbească.

— Nu e cazul să fii aşa îngrijorată, zise el, în timp ce se aşeza pe stânci. Îşi dădu jos şi pantofii şi îşi suflecă pantalonii. Nu o să te uzi.

— O să tragi barca la mal? întrebă ea, în timp ce se strădui să nu roşească.

— Nu am mai reuşi să plecăm în larg după.

— Dar... zise ea, apoi se opri în timp ce el se ridică şi o luă spre mare.

Atunci îşi dădu seama ce avea de gând să facă Luke.

— Vii?

— Da, spuse ea, bineînţeles.

El ajunse primul la barcă, îşi puse pantofii şi pălăria înăuntru, apoi îşi dădu jacheta jos şi o aruncă alături de celelalte. Ea aşteptă la marginea apei, în timp ce el îşi sufleca mânecile. Soarele îi transforma profilul întunecat într-o siluetă. Apoi Luke se întoarse, iar ea înghiţi în sec şi se strădui să se relaxeze în timp ce el se îndrepta spre ea.

— Eşti pregătită, Maddy?

Era prima oară când îi spunea pe nume. O luă prin surprindere. Înainte să-i poată răspunde, el îşi trecu braţul în jurul taliei ei, pe celălalt sub picioare şi o ridică. Ea îl luă instinctiv de gât şi se încordă şi mai mult când simţi apropierea.

— E caldă apa? întrebă ea, dorind să umple tăcerea.

— E perfectă. Nu ai intrat?

— Nu.

— Trebuie să facem ceva în privinţa asta.

Maddy nu crezu că se referea chiar la acel moment. Dar el o aplecă, o făcu să ţipe, apoi o trase înapoi spre el,

asigurând-o că nu-i va da drumul niciodată. Continuă să înainteze. Maddy îi simţea respiraţia şi se gândi la sugestia mamei ei, să rămână la ceai. Nu-i venea să creadă că existase posibilitatea să rateze aşa ceva. Nu o interesau bârfele. În acel moment, nu-i păsa decât că era în braţele lui Luke. Tot ce voia era ca el să o lase să-şi sprijine capul pe pieptul lui, să-i simtă bătăile inimii. Era foarte conştientă de cât de mult îşi dorea să facă asta.

Ajunseră la barcă mult prea repede. O aşeză, iar ea îşi dori să nu fi făcut asta. Apoi însă nu mai contă, deoarece şi el se aşeză lângă ea şi o întrebă dacă navigase vreodată (nu o făcuse). Îi spuse că asta e prima ei lecţie. Îi arătă cum să desfacă vela, cum să lege frânghia, îi povesti ceva despre vânt şi cârmă, ceva ce nu înţelese („Nu eşti deloc de ajutor” zise el. „Eşti atentă?”)

Maddy râse, era foarte atentă la el, apoi exclamă şi se aplecă atunci când el trase de cârmă (deci asta încercase să-i spună). Porniră la drum.

— Te distrezi? strigă el.

— Da, îi răspunse ea, aerul cald plimbându-se peste faţa ei, intrându-i în ochi. Da.

Pălăria îi zbură. Se întinse după ea, dar degeaba. O privi plutind în sus, apoi jos, pe mare. Se aplecă peste margine şi privi luciul albastru al apei, se uită la sutele de peşti care înotau şi îi întreceau. Se uită din nou la zâmbetul lui, la cămaşa care îi flutura în vânt. Maddy îşi ţinea părul pe spate cu ambele mâini şi îşi întoarse faţa spre cerul însorit.

— O să te arzi, o avertiză el.

— Nu-mi pasă.

— Ia pălăria mea.

Ea dădu din cap.

— Niciodată nu am ocazia să nu port pălărie.

Mergeau de-a lungul ţărmului. Oraşul se întindea în stânga lui, o altă lume, a căldurii şi a agitaţiei, a mirosurilor din canale şi a mizeriei. În dreapta lor era orizontul aburind, silueta unui alt vas P&O îndreptându-se lent spre Anglia. Tânăra surprinse modul în care Luke se uita, expresia serioasă de pe chip, şi se gândi că poate acesta îşi amintea de propria călătorie înapoi acasă. Nu voia să ştie dacă aşa şi era. Nu voia să ştie adevărul. Nu voia ca acea călătorie să se termine vreodată. Iubea faptul că el o luase într-un asemenea voiaj, că nu se aflau într-o maşină, blocaţi în traficul din Bombay.

Se gândi că probabil o ducea să ia prânzul la Yacht Club sau la Taj Hotel. Amândouă se aflau lângă apă. Dar mai întâi, trecură pe lângă domurile grandioase ale hotelului, pe lângă mesele de pe ţărm de la Sea Lounge şi apoi pe lângă acoperişul roşu şi pereţii galbeni ai clubului, pe lângă scările pe care stătuse de Anul Nou. Continuau să înainteze. Abia când renunţase să mai afle unde mergeau, el îi spuse să se aplece, apoi schimbă direcţia şi se îndreptă spre o fâşie de plajă. Ţărmul era plin cu oameni şi, chiar şi de la distanţă, Maddy auzi zgomotul, acordurile unui sitar, ritmul constant al tobelor de pe stradă. Cu cât se apropiau mai mult, vedea că între mozaicul de sariuri şi tunici erau pături cu bijuterii, beţişoare parfumate cu miros dulce, ornamente, covoare şi materiale. Era o altă piaţă. Care nu semăna cu nimic din ce văzuse înainte. Fumul se

ridica de la cărbunele vânzătorilor: legume la grătar şi paneer, scăldate în grăsime. Bărcile acopereau apele puţin adânci, fiind pline cu legume, pungi cu orez, buchete mari de coriandru şi frunze de curry, puse la soare. Se întoarse spre Luke şi îi întâlni privirea zâmbitoare. Râse în sine când observă cum el o privise şi aşteptase să o audă vorbind.

— Asta nu era în ghidul tău turistic.

— Am vrut să te duc într-un loc nou. Şi în plus, trebuie să-i cumpărăm mătuşii tale un cadou.

— E incredibil, zise ea, în timp ce privea din nou în jur, uimită de faptul că erau în acel loc. Era şocată că se gândise că poate aveau să meargă la Taj.

Se gândi la trăsurile şi la maşinile aliniate la intrare, la salonul formal dinăuntru – servitorii inexpresivi, aerul cald şi stătut, clinchetul veselei şi râsetele politicoase – şi îi părea foarte rău pentru toţi cei de acolo. Senzaţia se intensifică pe parcursul după-amiezii. Ajunseră la mal, se opriră la tarabe ca să-i cumpere lui Edie un şal din lână. Apoi îşi luară câte un chebap în lipie pe care îl mâncară pe un dig de lemn. Vânzătorii îi tot îndemnau să vină şi să cumpere de la ei.

— Mai târziu, răspundeau amândoi, mai târziu.

Vorbiră mult. Cuvintele curgeau fără nici un efort, exact ca în noaptea trecută. La insistenţele ei, Luke îi spuse mai multe despre cum devenise prieten cu Peter, despre jocul de polo la care participau.

— Peter joacă polo? întrebă ea.

— Joacă versiunea lui, care, dacă nu a fost interzisă încă, ar trebui să fie.

Îi descrise casa din Richmond, iar tonul îi deveni nostalgic când vorbi de pacea de acolo, chiar dacă era atât de aproape de Londra, de modul în care Tamisa îi curgea prin partea de jos a grădinii, de barca pe care o avea şi cu care se plimba cu fiecare ocazie pe care o avea.

— Deci de asta te pricepi aşa bine la navigat, zise ea.

— Nu, pentru asta trebuie să-i mulţumesc tatălui meu. Am crescut în Sandbanks şi obişnuia să mă scoată pe Solent. Încă o face când merg în vizită.

Maddy zâmbi. Îi plăcu imaginea cu el şi o versiune mai în vârstă a lui, în haine groase, de lână, navigând pe marea agitată.

Îşi terminară chebapul şi luară nişte kulfi. Nu îi spuse că Guy o avertizase în legătură cu mâncatul îngheţatei. Nu se gândi deloc la Guy. Vorbi mai mult despre micul sat din Oxfordshire în care crescuse, cum petrecea vacanţa la lacuri, de perioada petrecută la Somerville, toate raliurile din Londra.

— Ai fost arestată vreodată? o întrebă Luke.

— Nu.

— Nu e cazul să fii aşa dezamăgită.

Orele trecură, iar căldura intensă se mai calmă până când, fără ca vreunul dintre ei să pomenească asta, mulţimea se mai rări, apele se retraseră, iar pescarii îşi strânseră marfa şi porniră spre casă.

Luke privi cerul care se întuneca, apoi se uită în direcţia soarelui care sângera la orizont.

— Trebuie să plecăm?

— I-am promis tatălui tău că o să te aduc înapoi acasă până se lasă întunericul, zise el. Nu părea să aibă prea multă încredere în abilitatea mea de a naviga în întuneric.

— Nu?

— Nu.

— Câte griji îşi face!

Luke zâmbi.

— Stai aici, o să aduc barca până la tine.

Călătoria înapoi spre casă, la apus, a fost, dacă aşa ceva e posibil, şi mai frumoasă decât la venire. Şi mai lentă. Marea era mai calmă, de culoarea cernelei, iar vântul, care îşi schimbase direcţia, umfla vela destul cât să îi împingă uşor de la spate. Se aşezară unul lângă altul. Luke îi arătă lui Maddy cum să mânuiască cârma, ghidându-i mâna cu a lui. Ea privi în jos, la degetele lor. Ale ei erau pale, ale lui, închise la culoare. Se minună de emoţiile ei anterioare şi de timiditatea sa. Păreau să aparţină altei persoane. Luminile oraşului apărură una câte una, strălucind pe mal, iar ea îşi odihni capul pe umărul lui, inspirând mirosul de cărbuni de pe plajă imprimat pe cămaşa lui, precum şi parfumul de săpun şi căldură. Maddy închise ochii şi se bucură de briza caldă care îi aluneca pe faţă şi de întinderea mării.

Stelele apăruseră deja când ajunseseră pe plajă. Toţi pescarii se duseseră acasă. Luke aruncă ancora, sări în mare şi se întoarse, trăgând barca spre el. Maddy îşi aşeză mâinile pe umerii lui iar el o luă de talie. Privi în jos, se relaxă şi se aplecă.

— Mulţumesc, zise ea.

— Pentru ce?

— Pentru ziua de azi.

— Ştii că am plănuit-o doar ca să am scuza asta să te ţin în braţe.

— M-am gândit eu.

Încet, simţi fiecare bătaie a inimii sale şi se aplecă spre el.

De data asta, Peter nu mai era acolo ca să-i întrerupă. Nu era nimeni. Credea că ştie că urmează. Până la urmă, nu era primul ei sărut. Mai fuseseră băieţi la Oxford. Câteva momente furate pe aleile întunecate ale balurilor şi petrecerilor de colegiu.

Doar că fusese altceva. Ce se întâmpla între ei era diferit. Buzele lui le atinseră pe ale ei, apoi din nou, iar ea se simţi cum cade din barcă în braţele lui, cu un abandon care o şocă. Nu îşi puse întrebări. Luke o sărută mai apăsat, o trase mai aproape, iar Maddy nu se gândi deloc la asta. Se lipi de el, iar el o strânse. Sărutul continuă într-un mod minunat. Maddy nu voia decât să fie complet fericită. Aproape era. Dar, când se îndepărtară, iar ea îşi odihni fruntea de a lui, fusta ei se udă în mare şi tânăra văzu modul în care el o privea, mişcarea gândurilor din spatele

privirii lui întunecate şi, de nicăieri, îşi reaminti modul în care privise vasul P&O plecând mai devreme. De data asta însă, fu imposibil să înlăture ideea că el avea să plece. În schimb, în timp ce-l fixa cu privirea, se gândi la ce îl adusese în India în primul rând, acest război despre care nu voia să creadă că avea să înceapă, doar că citise prea multe articole despre trupele care se pregăteau în Europa, teritorii pe care toată lumea le voia. Simţi din nou junghiul vechii ei frici: că această fericire, atât de neaşteptată, atât de ireală, nu avea să dureze. O umbră se lăsă peste acea zi perfectă. „Să nu te încrezi în asta.”

Luke o strânse şi mai tare, ca şi cum ghicise ce gândea. Nu îi puse însă nici o întrebare. La fel cum nici ea nu-l întrebase nimic când văzuseră mai devreme acel vas. O sărută din nou, iar ea încercă să renunţe la teamă. Ce rost avea să se ţină strâns de ea? Acolo, în întuneric, cu valurile mării şi tăcere în jur, care ţineau lumea la depărtare, şi pe ei, doar pe ei doi, înăuntru, ea îşi spuse că nu avea nici un rost, absolut nici unul. „Totul o să fie bine.”

Capitolul 10

„Totul o să fie bine.”

Alice îşi spuse asta în timp ce aştepta lângă fereastra sufrageriei, cu privirea fixată asupra fiicei ei şi a acestui Luke Devereaux. Aceştia abia se vedeau pe fundalul nopţii. Intraseră pe porţi şi se îndreptau spre casă. Îşi odihni degetele pe fereastră şi urmări modul lent în care mergeau, ţinându-se de mână şi cu capetele aplecate unul spre celălalt. Nu erau atenţi la nimic în jurul lor. În ciuda

rezervelor sale (care erau o mulţime), simţi cum îi tresare inima şi un zâmbet trist îi umbri faţa: parţial amintire a cum era să meargă aşa cu un tânăr, parţial durere, deoarece nu o mai văzuse pe fiica ei atât de fericită de când venise în India, parţial teamă că Luke avea să plece (Richard îi spusese că urma să stea mai puţin de o săptămână în ţară), ceea ce fie o va convinge pe Madeline să îl urmeze, fie o va răni foarte tare.

Îşi lipi mâna de geamul cald şi se încruntă şi mai mult când îşi dădu seama că Madeline nu purta pălărie. Buclele ei blonde erau ciufulite şi cădeau pe spate. Navigase, bineînţeles. Richard îi spusese şi asta lui Alice, când se întorsese de la birou, cu o oră mai devreme. Alice fusese foarte supărată pe el, deoarece nu încercase s-o oprească.

— Fiica noastră a fost undeva pe o barcă? Toată ziua?

— Există şi lucruri mai rele care se pot întâmpla, Alice.

— Serios? Chiar e cazul să-ţi reamintesc ce o să spună oamenii?

— Cui îi pasă? zise el, în timp ce turna coniac pentru amândoi. Lasă-i să vorbească. Ce contează?

— Contează, şi încă mult, chiar dacă ar trebui sau nu.

— E o femeie în toată firea, fie că-ţi place sau nu.

— Poate mi-ar plăcea mult mai mult dacă copilăria ei nu mi-ar fi fost furată...

— Nu, o întrerupse el, nu. Nu facem asta din nou.

Bărbatul se întoarse şi urcă scările, lăsând paharele cu coniac neatinse. Acestea încă mai erau pe dulap. O muscă aterizase într-unul şi se înecase în alcool (Părea un sfârşit destul de fericit. „Există şi lucruri mai rele.”) Nu îl mai văzuse pe Richard de atunci. Încă voia să fie supărată pe el (era o bătălie familiară), mai ales acum, când o văzuse pe fiica lor atât de răvăşită. Cu toate astea, în timp ce continua s-o privească, bronzată şi fericită, nu reuşi să menţină starea. Şi-o imagină pe Madeline pe valuri, cu capul pe spate – acel râs ca un susur pe care Alice se temuse că-l va uita în fiecare zi din ultimii cincisprezece ani – şi zâmbi.

— Eşti pregătită?

Tresări când auzi vocea lui Richard, care sparse tăcerea. Bărbatul se afla lângă uşă, îmbrăcat pentru cină într-un costum alb. Îşi dădu seama din blândeţea expresiei lui că o surprinsese zâmbind.

— Vorbeşti din nou cu mine? îl întrebă ea.

— Alice, mereu vorbesc cu tine.

Bărbatul traversă camera şi îi cuprinse talia. Alice se încordă, dar nu se retrase. Orice resentimente avea faţă de el, niciodată nu voia să facă asta.

— E aşa cum îţi tot spun, Guy nu e bărbatul potrivit pentru ea.

— E bărbatul perfect pentru ea, zise Alice.

— Ba nu. El nu o să plece pur şi simplu. Nu e acelaşi lucru.

— Ar avea grijă de ea, Richard, ştii asta.

— Maddy are doi părinţi foarte buni.

— Nu cred că Guy vrea să fie asta.

— Nu sunt sigur că vreau să mă gândesc la asta.

Alice oftă.

— E de vârsta ta, spuse Richard, e cu aproape 20 de ani mai mare decât Maddy.

— Şi tu eşti cu aproape 20 de ani mai mare decât mine, zise ea, ceea ce era adevărat.

El avea 60 de ani, iar ea 44. Se logodiseră când ea avea 21 de ani şi inima frântă (mulţumesc, Fitz, mulţumesc, Edie). Richard era în permisie la Oxford. O scosese la plimbări de-a lungul râului, la ceaiuri pe aleile pietruite din Oxford şi o convinsese că totul avea să fie în regulă din nou. Se căsătoriseră repede. El îi spusese că era terifiat că ea avea să se răzgândească (ceea ce Alice nu avusese niciodată de gând) şi, spre furia părinţilor ei, porniseră spre Bombay în aceeaşi zi. Madeline (un nume pe care Alice îl adorase mereu şi pe care nu voia să-l prescurteze), se născuse peste 10 luni, singurul dintre copii care supravieţuise sarcinilor pe care le avusese. Tot ce contase, de la prima ei respiraţie.

— Am greşit când m-am căsătorit cu tine? îl întrebă pe Richard acum.

— A fost cel mai isteţ lucru pe care l-ai făcut vreodată, dar Maddy nu e ca tine.

— Ar fi fericită cu Guy, spuse ea. O apreciază foarte mult.

Richard nu spuse nimic.

Alice îşi mută atenţia spre fereastră. Cei doi erau foarte aproape de casă. Ascunsă de obloane, îl studie pe Luke. Nu reuşise s-o facă mai devreme, de la geamul dormitorului. Era mult mai tânăr decât Guy, avea probabil 30 de ani şi era, fără doar şi poate, chipeş. Avea genul de faţă pe care o observai, însă nu acest lucru o îngrijoră. Şi Guy era chipeş, chiar dacă într-un mod mai tipic pentru un gentleman. Ceea ce o deranja era căldura acestui străin, vitalitatea lui aproape magnetică. Felul în care o privea pe Madeline. Modul în care ea îl privea. Un fior de teamă o străbătu.

— Nu pot s-o pierd, îi spuse ea lui Richard. Nu din nou.

Bărbatul nu-i spuse că era prea devreme ca să-şi facă griji din cauza asta. Nu insistă că şi ea avea să poată să meargă în Anglia, dacă se ajungea la asta. Doar fusese şi el cu ea, singura dată când se dusese acolo. În acea vară groaznică, după ce o dusese pe Madeline pentru prima oară.

— Atunci nu o mai îndepărta, îi zise el.

Apoi amândoi se întoarseră când auziră paşi dinspre verandă. El o strânse de umeri.

— Invită-l pe Luke la cină, spuse el. Încearcă.

Ea încuviinţă încet, controlându-şi emoţiile. Era atât de ciudat să fie timidă cu propria fiică. Dar avea să facă aşa cum îi spusese Richard. Oricât de mult spera că toată legătura avea să se termine la fel de repede pe cât începuse (cu cât mai puţină durere posibilă), ştia că

trebuie să facă asta. Seara trecută, când pictase acea piatră, zâmbetul lui Madeline însemnase... tot. De atunci, se tot uitase în camera ei, ca să se asigure că piatra încă mai era pe noptieră. Ajunseseră într-un anumit punct, dar stricase totul mai devreme, când se prefăcuse că o durea capul. Nu putea să rişte să facă din nou asta. Trebuia să încerce. Trebuia.

„Totul o să fie bine.”

Se întoarse spre uşă, iar privirea i se plimbă peste faţa lui Madeline când aceasta intră în cameră, plină de bucurie.

„Arăţi ca şi cum ai avut o zi minunată”, dori să-i spună.

Nu era sigură de ce, dar „Se pare că ţi-ai pierdut pălăria” a fost tot ceea ce a ieşit.

— A fost supărată? o întrebă Della pe Maddy dimineaţa următoare.

Maddy o vizitase, aşa cum îi promisese, acasă la Peter: o vilă mică între Malabar Hill şi oraş. Luau micul dejun, cu chifle moi şi miere, în grădina lui. Copacii foşneau din toate părţile, blocând necruţători soarele deja fierbinte, dar nu şi zgomotul traficului şi claxoanele tramvaielor, vocile din stradă ajungând până la ele.

— Legat de pălărie? întrebă Maddy.

— Legat de orice, spuse Della.

— Cred c-a fost dezamăgită, spuse Maddy, în timp ce înghiţi mâncarea.

— O, nu, asta e mereu mai rău.

— Nu e aşa? spuse Maddy, care era şi ea destul de dezamăgită.

Iniţial, fusese fericită s-o vadă pe mama ei aşteptând în sufragerie. Era uşurată că mama ei era dispusă să-l întâlnească pe Luke.

— Dacă ai fi auzit modul în care l-a rugat să stea la cină, îi zise Dellei. Ar fi putut la fel de uşor să-i ceară să-i scoată dinţii.

— Şi el nu a stat?

— Nu, trebuia să fie la nouă la unul dintre cantonamente. O să vină însă diseară.

— Ca să ia cina cu părinţii tăi?

— Nu, ei merg la ceva pentru munca lui tata. Mă scoate în oraş, nu ştiu unde.

„Contează?” îi zisese el când îl întrebase înainte să plece şi erau singuri pe alee. „Nu”, zisese ea când Luke o luase de mână, o trăsese aproape şi îşi îndepărtase gândurile despre comportamentul lui Alice. „Presupun că nu contează.”

— Zâmbeşti, zise Della. Ca o nebună. Şi, apropo, te-ai ars pe faţă.

— Ştiu, spuse Maddy, care îşi atinse obrajii. Sper doar să dispară înainte s-o văd din nou pe Diana Aldyce.

— Dumnezeule, da.

— Să sperăm că nu o să avem pistrui, o imitară amândouă şi izbucniră în râs.

— Abia aşteaptă să te vadă, zise Della. Avea o mulţime de întrebări despre cum de tu şi Luke vă cunoaşteţi, asta când aţi dispărut noaptea trecută. Nu că i-aş fi spus ceva.

— Mulţumesc.

— Cu mare plăcere. Să o enervez pe Diana e posibil să fie noul meu sport preferat. Îţi dai seama c-o să aibă o mulţime de lucruri de spus când o să afle că te-ai dus nesupravegheată.

Maddy ridică din umeri.

— Dacă nu era asta, era altceva.

— Şi mama ta e chiar aşa relaxată în privinţa asta?

— Nu prea. Ceea ce e interesant, deoarece nu a avut niciodată vreo problemă că ies cu Guy, şi se pare că obişnuia să meargă nesupravegheată cu tata tot timpul.

Richard îi spusese asta în timpul cinei, când Alice încercase să-i atragă din nou atenţia lui Maddy că făcea asta acum. Maddy încă procesa informaţia.

— Niciodată nu mi-am imaginat-o făcând asta.

— Îmi place ideea. Alice, rebela.

Maddy ridică o sprânceană.

— I-am cerut să aibă încredere în mine şi i-am promis că o să ne întoarcem până la miezul nopţii.

— Ora de basm, zise Della.

Maddy nu râse. Nici Della, care o privea îngrijorată şi o făcea să se teamă.

O întrebă ce era în neregulă.

— Doar că... Ei bine, Peter a spus că... Oftă. Luke ţi-a spus că o să plece?

— A, zise Maddy sec. (Deci despre asta era vorba.) Da. Îi spusese când mergeau spre casă de pe plajă. Nu mai e mult, nu?

— Nu prea.

Maddy se încruntă.

— Nu vreau să mă gândesc la asta.

— Multă baftă! zise Della. Şi nu te gândeşti nici la Guy?

— Foarte bine, spuse Maddy.

Evitase toată dimineaţa să se gândească la el. La fel cum fusese hotărâtă să ignore cât de straniu era faptul că Fraser Keaton îi spusese lui Luke că ea era logodită cu Guy (un alt lucru pe care Luke i-l spusese în timpul plimbării lor spre casă. „Ce?” îl întrebase ea. „Ce?”) Asta ca să nu mai pună la socoteală curiozitatea ei dacă Guy ştia de acest zvon, dacă făcuse ceva ca să-l corecteze sau dacă fusese rănit de faptul că ea nici măcar nu-l salutase la Gymkhana Club. (În plus, toate acele sticle cu apă caldă.)

— Cred că Guy o să fie foarte furios când o să afle că tu şi Luke aţi navigat împreună.

— Nu cred că Guy se înfurie, spuse Maddy, care încercă să şi-l imagineze pe acest bărbat atât de blând fiind supărat. Se simţi imediat rău, deoarece Guy era un om atât de bun. Putem să vorbim despre altceva?

— Sigur, pentru că e vorba de tine.

În timp ce Della continuă să vorbească şi să ghicească unde avea s-o ducă Luke în acea seară pe prietena ei („Un restaurant? Sau o altă plajă? Nu, ar fi prea mult pentru o întâlnire noaptea, ai fi ruinată”), Maddy se relaxă din nou, distrasă de gândul ademenitor de a fi ruinată de către Luke, repetându-i Dellei ce-i spusese bărbatul cu o noapte în urmă.

Nu-i păsa unde se ducea. Chiar nu îi păsa.

Nu în acea noapte, când n-au mers nici pe plajă şi nici cu o altă barcă, ci au condus, doar ei doi, cu maşina împrumutată de Luke, în partea portugheză, veche, a oraşului. Parcară pe o stradă lăturalnică, pietruită. Case europene frumoase, cu obloane şi balcoane de ambele părţi. Intrară pe uşa joasă a unei locuinţe. Luke o luă pe Maddy de mână, o conduse pe o scară îngustă din piatră, spre mirosul de frunze de curry şi orez fiert. Bărbatul râse peste umăr când îi văzu zâmbetul intrigat, apoi deschise o altă uşă, dezvăluind cel mai frumos restaurant de pe terasă, cu felinare aprinse, beţişoare parfumate şi tandoor afumat, indieni îmbrăcaţi în cele mai bune haine de mătase ale lor, femei cu brăţări multe.

— Îţi place? întrebă el.

— Dacă-mi place? spuse ea, uimită că o putea întreba aşa ceva. Ador locul ăsta.

Se aşezară la o masă joasă, pe care era aprinsă o lumânare. Proprietarul, un bărbat impunător de vârstă mijlocie, într-o tunică şi pantaloni din pânză, le-a adus nişte lipie moale, platouri cu legume condimentate, pe care probabil le-au mâncat, însă Maddy nu mai ştia. Nu-şi aminti când ajunse acasă şi era singură în pat. Încerca să-şi amintească fiecare secundă a nopţii (în timp ce zâmbea, ca o nebună). Nu-şi amintea decât cum se simţise să-l ţină de mână când urcaseră scările, momentul când el îi susţinuse privirea şi o întrebase ce părere avea să îşi folosească relaţiile de la Cartierul General şi să stea mai mult în Bombay.

— Poţi să faci asta? zise ea, temându-se chiar să-l întrebe dacă aşa ceva era posibil.

— Nu văd de ce n-aş putea, zise el.

Ochii îi sclipeau şi părea fericit de faptul că ea era atât de fericită. De parcă putea să se simtă altfel. Încă mai sunt multe de făcut.

— Dumnezeule!

Luke râse.

— Asta înseamnă că da, vrei să rămân?

— Bineînţeles, zise ea, râzând la rândul ei, uşurată, şocată, uimită de faptul că el chiar avea să facă aşa ceva. Nu vrei să te întorci pe râul tău din Richmond?

— Ba da, foarte mult, zise el. Dar nu o să plece nicăieri.

— Dar dacă ei nu sunt de acord să rămâi?

— Atunci o să-mi iau o vacanţă, zise el, râzând şi mai tare, ca şi cum încerca să îşi dea seama şi el de lucruri. Nu eşti uşor de lăsat în urmă, domnişoară Bright.

Nu fu nevoie să-şi ia o vacanţă. Contactul lui îi spuse că cei de la Cartierul General erau bucuroşi să-l păstreze în Bombay. Ziua următoare, între întâlniri, Luke se duse să îi spună lui Maddy. O găsi pe verandă, unde aceasta se gândea când aveau să obţină un răspuns şi lua ceaiul cu mama ei (care şi ea avusese un comportament surprinzător – adusese tava – şi apoi o întrebase pe Maddy, chiar dacă pe un ton rigid, cum fusese masa din seara anterioară. „Sună foarte... exotic. Mâncarea a fost în regulă?")

Alice fusese cea care îl întrebase pe Luke cât avea să stea, vorbind în numele lui Maddy (care, pentru moment, rămăsese fără cuvinte).

— Nu ştiu, zise el, în timp ce o privea pe Maddy. Purta un alt costum închis la culoare şi o cămaşă albă, apretată. Un zâmbet îi juca pe buze. Cred că depinde de ce o să se întâmple. Cu siguranţă încă o lună.

— O lună? întrebă Alice.

„O lună", se gândi Maddy, în timp ce inima îi bătea cu putere. „O lună întreagă."

Luke spuse în continuare că era posibil să stea mai mult, iar Alice îl întrebă dacă asta însemna că şederea lui era pe termen nedeterminat.

— Nu, zise el. O să mă întorc. Cu siguranţă până la vară. Mă tem că nu sunt făcut pentru viaţa în Raj.

Alice îl privi, ca şi cum nu înţelegea ce voia să spună.

Maddy înţelegea însă. Oricât de mult se bucurase de perioada petrecută în India, mai ales de ultimele zile, nici ea nu era făcută pentru viaţa de acolo. Chiar dacă nu voia să se ducă prea departe cu gândul (acea veche superstiţie apăruse din nou), deja îşi imagina o iarbă moale, sub o salcie plângătoare, o barcă navigând pe Tamisa, în timpul verii.

Până atunci însă, el rămânea acolo. Cu adevărat. Pentru ea. Ea.

— O lună, spuse ea, după ce-i reveni vocea.

Voia să se ridice, să-l ia în braţe şi să-l sărute aşa cum o făcuse pe mare.

Ochii lui străluciră din capătul opus al camerei. Luke părea că încerca şi el să-şi controleze acelaşi impuls.

— Cel puţin o lună, zise el.

Maddy zâmbi, chicoti şi se uită de la el la mama ei (care nu zâmbea), apoi din nou la el.

— E o nebunie? întrebă ea.

— Probabil, zise el, râzând.

Alice oftă.

— Cred c-ar trebui să vii la cină diseară, zise ea.

Luke asta şi făcu.

Şi totul merse bine. Nu se comparase cu orele pe care le petrecuseră doar ei doi, dar fu în regulă. În ciuda reticenţei lui Alice de a se gândi măcar să înceapă să-l placă pe Luke, aceasta făcu un efort evident. Ba chiar făcu un drum special până la bucătăriile din Taj, ca să ia stridii proaspete pentru primul fel, apoi aranjă chiar ea masa. În plus, fu politicoasă când Luke sosi, îi mulţumi pentru florile pe care le adusese („Şi nici măcar nu ai întârziat pentru că le-ai cumpărat", zise Maddy încet. „Nu am crezut c-ar fi cea mai bună idee", zise el) şi îi oferi ceva de băut. După asta însă, nu vorbi prea mult. Luke încercă să lege o conversaţie cu ea de mai multe ori pe parcursul mesei. O întrebă despre orice, de la copilăria ei din Anglia, la locurile pe care le vizitase în India, însă nu primi decât nişte răspunsuri foarte scurte. Îi spuse că crescuse în Oxford (informaţie pe care Maddy o ştia deja şi pe care o dăduse mai departe), fusese în multe locuri din India, dar nu era sigură că avea unul preferat, cu toate că îi plăcea răcoarea dealurilor.

— Îţi plăcea să te dai cu sania cu Maddy, zise Richard. O făceai ore întregi.

— Îmi amintesc, zise ea.

— Da?

— Era prea mică, spuse Alice.

— Ba cred că-mi amintesc, zise Maddy.

Nu spusese asta doar ca să fie drăguţă. Sau cel puţin, nu doar din cauza asta. Acum că încerca, era sigură că îşi amintea alunecatul pe o pantă, în timp ce se ţinea de o fustă lungă din lână şi auzea o voce răguşită. „Încă o

dată.” Sau fusese Edie? Maddy avusese mult mai multe ierni cu ea în Oxford, aşa că era greu de spus.

— Vă mai duceţi acolo acum?, o întrebă Luke pe Alice, întrerupându-i gândurile.

— Nu am mai fost de când Madeline a plecat în Anglia. Acum, întrebă Alice, a terminat toată lumea?

— Nu e vina ta, îi spuse Maddy lui Luke, în timp ce se îndreptau spre maşina lui, după ce se terminase cina.

Era foarte cald, deşi era aproape ora unsprezece noaptea. Rochia de seară se lipea de pielea ei transpirată. Nopţile erau din ce în ce mai calde. Aerul era impregnat de parfumul soarelui şi de aroma florilor din grădină.

— Aşa e ea.

— Da? zise el, în timp ce se uită peste umăr spre casă.

Părea să se gândească la asta. Chipul lui colţuros era contemplativ în întuneric.

— Ai observat cum se uita la tine?

— La mine?

— E ca şi cum nu-i vine să creadă că eşti aici, zise el.

— Nu, spuse ea.

— Ba da. Te priveşte tot timpul. Te adoră, Maddy!

Tânăra râse, deoarece era un gând straniu, chiar plăcut.

— Abia dacă a venit să mă viziteze în Oxford, îi reaminti. Nu a venit decât o dată.

— Ai întrebat-o vreodată de ce?

— I-am întrebat pe tata, pe Edie...

— Dar nu pe ea?

— Eu... Nu mi-ar spune nici dacă aş face-o.

— Poate ar trebui să-i dai ocazia s-o facă.

— Poate, zise ea, fără să aibă intenţia să facă asta.

Luke îi aruncă o privire exasperată, apoi se întoarse să deschidă uşa.

— Ne vedem mâine la şapte.

Maddy zâmbi.

— Unde o să mergem?

Şi el îi zâmbi. Aruncă încă o privire spre casă şi îşi aşeză mâna în jurul gâtului ei, mişcare ce îi provocă fiori lui Maddy.

— Contează?

— Nu, zise ea, în timp ce se aplecă şi îl sărută. Nu contează.

O duse într-un restaurant de curry, slab luminat, care se afla la periferia oraşului, la capătul unei alei atât de întunecate, că era aproape beznă. Locul era plin de

localnici care îi priviră când intrară, dar apoi îi ignorară, prinşi în propriile lor râsete. Mâncau cu mâinile, iar conversaţiile erau zgomotoase, indescifrabile. Rochia de seară a lui Maddy atingea podeaua în timp ce-l urma pe Luke spre una dintre puţinele mese goale. („Se pare că ţi-ai stricat tivul”, îi spusese Alice, care o aşteptase la întoarcere). Inspiră mirosul de orez fiert şi condimente, kerosenul folosit în cuptoare şi aroma specifică a mulţimii de corpuri, vacile plimbându-se şi aşteptând să mănânce farfuriile din frunze de banane ale oamenilor. Comandară daal şi roti, ceai în căni şi el îi povesti despre ziua lui, despre numeroasele treburi pe care le avea de făcut („Am decis că, în cele din urmă, nu eşti spion”, zise el. „Excelent”, spuse ea. „Înseamnă că-mi fac treaba bine”), cât de greu era să le dea de urmă rezervelor într-o ţară atât de mare, să le afle nivelul abilităţilor, apoi transporturile suplimentare pe uscat şi pe ape de care era nevoie să fie în aşteptare, cerinţele antrenamentelor din India şi ce se întâmpla în Anglia.

— Este nesfârşit, zise el.

— Şi, sper, inutil, spuse ea.

— Asta sper şi eu, zise el, iar lui Maddy i-ar fi plăcut să simtă mai multă convingere în vocea lui.

— Şi mie mi-ar plăcea, zise el.

Seara următoare, ca un compromis pentru Alice, care în continuare nu era fericită că cei doi ieşeau atât de mult singuri, îi luară pe Peter şi Della cu ei. Merseră la restaurantul de la Watson’s Hotel, care nu era departe de locul pentru cricket. De data asta, acolo erau şi alţi britanici, în mare parte turişti, şi nu cunoşteau pe nimeni.

Se aşezară în colţul camerei aglomerate, vorbiră, râseră şi mâncară până când Maddy simţi că rochia avea să-i plesnească („Cred că a mea a făcut-o deja”). Orele zburară. Ca urmare a întrebărilor lui Maddy, Luke vorbi mai mult despre familia lui, despre tatăl lui care era avocat, despre mama lui care era doctor.

— A, doctor, zise Maddy. Acum mă simt şi mai prost că eu nu sunt nimic.

— Nu e adevărat, zise el.

Mai târziu, îl lăsară pe Peter în urmă şi urcară încet dealul Malabar, în timp ce se ţineau de mână, iar maşina era parcată jos. Voiau să aibă puţin timp doar ei doi, departe de ochii lumii. Maddy îi spuse mai multe despre Oxford şi cum mereu îi plăcuse să se gândească la cum mama ei crescuse acolo, când trăise în satul lui Edie şi Fitz.

— Cred că mă făcea să mă simt mai apropiată de ea.

— Părinţii ei mai sunt acolo?

— Nu, au murit când eram mică. Abia dacă i-am cunoscut. Edie îi ştia şi au spus că mereu au fost foarte stricţi cu mama.

— Ea şi Alice au fost prietene?

— Foarte bune, chiar. Edie mi-a spus că s-au îndepărtat după şcoală, dar sunt sigură că povestea e ceva mai complicată.

— Ăsta e un alt lucru despre care nu ai întrebat-o pe mama ta?

— Cât eşti de isteţ!

Luke zâmbi.

— Tatăl tău o cunoştea atunci pe mama ta?

— Nu, deja lucra aici. Edie spune că s-a întors în permisie când ea şi mama aveau optsprezece ani şi s-a îndrăgostit nebuneşte de ea, dar mama nu a vrut să audă de asta. Abia când s-a întors din nou, peste trei ani, a fost de acord să se căsătorească cu el.

— Şi după aia ai apărut tu.

— Aşa cum bine vezi.

— Ei bine, slavă Domnului că Alice a fost de acord! zise Luke şi o trase încet spre el, cu o expresie serioasă pe faţă şi o licărire în ochi.

Îşi ridică mână, o atinse pe obraz, iar ea se întoarse şi îşi lipi buzele de palma lui, auzindu-i inspiraţia. Luke se apropie: un alt sărut care Maddy spera că nu avea să se termine vreodată.

Săptămânile trecură repede. Se duseră din nou la restaurantul de pe acoperiş, la mai multe localuri de curry şi, cu toate că au mai fost ocazii când Peter şi Della i-au însoţit („Frunze pe post de farfurii”, zise Peter. „Ce glumă”. „Taci din gură”, spuse Della), în cea mai mare parte a timpului erau doar ei doi. Petreceau ore întregi în restaurante-grădină ascunse, pline cu copaci mango şi frangipani, dându-le subiect de discuţie familiei Aldyce şi prietenilor lor. („Toţi vorbesc despre asta la club, deşi tac

când sunt părinţii tăi în apropiere. Aş vrea să-i poţi auzi, Maddy”, îi zise Della).

În weekenduri, Luke venea la vilă şi persevera în relaţia cu Alice. Vorbea cu ea despre Bombay, cât de mult se dezvolta, zgomotul care era atât de uşor de uitat când nu erai acolo şi dacă voia cineva să-i oprească pe copiii care-l torturau pe acel păun?

— O s-o fac eu, zise Maddy, care se îndreptă spre locul unde Suya stătea între rudele ei şi ţinea în mână coada păunului care ciripea.

— Suya, Suya....

— Suya, strigă Richard, în urma lui Maddy, cu ce ţi-a greşit pasărea aia?

Suya nu răspunse. Continuă să tragă de penele păunului, faţa ei fiind tensionată din cauza efortului, în timp ce pasărea dădea din aripi şi ciripea.

— Opreşte-te, zise Maddy.

— Gata, strigă Luke de pe verandă, pe jumătate în glumă, pe jumătate serios.

Suya îl privi. Încurajată de fratele şi de sora ei, trase pentru ultima oară şi, tocmai când Maddy şi Richard ajunseră la ea, strigă victorioasă, eliberă pasărea şi ridică penele rupte spre cer.

— Dumnezeule! spuse Richard.

Alte dăţi, Maddy şi Luke se plimbau în Grădinile Suspendate aflate în vârful dealului. Libelule umpleau

aerul, iar păsările zburau în cercuri deasupra. Printre ele, se aflau şi vulturi, atraşi de cadavrele pe care comunitatea locală Parsi le lăsa pentru ei aproape de Turnurile Tăcerii.

— Nu! strigă Maddy, oripilată când Luke îi spuse de această tradiţie.

— Ba da, zise el şi râse.

— Acum doar la asta o să mă pot gândi când mai vin aici.

— Asta nu e bine. Hai să văd dacă pot să-ţi distrag atenţia.

Vorbeau puţin cu ceilalţi oameni cu care se întâlneau aici („Dumnezeule”, spuse marinarul ars de soare, „Maddy, devii o raritate. Ce onoare”) şi se aşezau la umbra palmierilor. Ea îşi odihnea capul pe umărul lui, îşi punea mâna într-a lui şi amândoi priveau marea şi oraşul care se întindeau jos. „Nu vreau ca momentul ăsta să se termine vreodată”, gândea el. „Te rog, să nu se termine vreodată.”

Se întorceau la plaja de pe care plecaseră şi se bucurau de un picnic pe care Maddy îl rugase pe bucătar să-l pregătească (încercă chiar să-l farmece vorbind în hindi când îi spuse lui Luke să îi dea coşul cu mâncare. „Poate acum o să vorbeşti în engleză”, zise bucătarul, „ca să înţeleg ce spui”.) Pescarii se întoarseră toţi, acoperind ţărmul. Luke îi plăti ca să ia nişte biban proaspăt, pe care să-l mănânce cu orezul cu şofran şi salata de roşii. O făcu pe Maddy să râdă cu lacrimi când încercă să aprindă focul ca să-i prăjească şi eşuă abisal. Într-un final, tânăra scoase nişte chibrituri din geantă, cele pe care el i le dăduse înapoi după Anul Nou şi pe care le păstrase în tot acest timp.

Luke o fixă cu privirea.

— Chiar nu ştiai că le ai la tine? întrebă el.

— Am uitat, zise ea, râzând în continuare. Îţi jur. Nu folosi prea multe, vreau să le păstrez.

— Acum nu am nevoie decât de unul, zise el, în timp ce îngenunche în nisip.

Luna aprilie se transformă în mai, iar el nu fu chemat înapoi în Anglia. Luke plecă de la hotelul Taj Mahal şi se mută în nişte camere private aproape de apă şi de docuri. Îi spuse lui Maddy că prefera intimitatea şi siguranţa că nu avea să se întâlnească cu familia Aldyce pe hol. („Te înţeleg perfect”, oftă Richard). Maddy nu îl vizită acolo. Se temea că avea să fie văzută intrând în apartamentul lui. Era însă foarte tentată să facă asta. Era deja disperată să fie singură cu el pentru mai mult decât câteva momente furate înainte să se întoarcă la vilă, la miezul nopţii, care venea mult prea repede. De fiecare dată când se sărutau, îi era şi mai greu să se îndepărteze de el. Din felul în care Luke se forţa să se îndepărteze de ea, îşi dădea seama că şi el simţea la fel.

— Maddy, zise el, nu ştiu sigur ce-mi faci.

Ea nu era sigură ce-i făcea el ei.

Luna mai trecu. Temperaturile crescură. Maddy se străduia să doarmă în orele fierbinţi ale nopţii. Nu se gândea decât la Luke, dacă şi el era treaz şi agitat. Cum ar fi să fie lângă el. În fiecare noapte, voia ca el, ca ei, să meargă mai departe. Nu ştia însă cum să-i spună şi lui asta. Exista vreun mod prin care să-i spui unui bărbat să te ruineze?

— Nu, zise Della, în timp ce beau ceaiul într-o dimineaţă. Căldura stătea ca o pătură umedă pe copacii lui Peter şi peste iarba uscată. Clar, nu.

— Nu-mi eşti de ajutor.

— Îmi pare rău, zise Della, care luă o chiflă cu cardamom. Dar poate nu ar trebui să mă crezi pe cuvânt. Nu am nici un fel de experienţă cu asta.

— Nici eu.

— Nu mi-e milă de tine, pentru că sunt mult prea invidioasă. Apropo, Diana a întrebat de tine aseară. S-a plâns că nu v-a mai văzut nici pe tine, nici pe Luke de mult prea mult timp. Cred că şi ea ar vrea puţină ruinare din partea domnului Devereaux.

— Va trebui să se mulţumească cu Ernest, spuse Maddy.

— Groaznic, nici nu vreau să mă gândesc.

Nici Maddy nu voia asta.

— Înapoi la problema ta, spuse Della, în timp ce mesteca ce avea în gură. Din punctul meu de vedere, ai două opţiuni: ori spui clar ce vrei, doar suntem în secolul XX, ori aştepţi ca el să facă pasul.

Maddy se încruntă şi îşi aminti cuvintele lui.

„Nu ştiu sigur ce îmi faci.”

— Cred că şi el aşteaptă.

— Atunci ştii ce ai de făcut.

Luke aşteptase.

Încercase să-şi distragă atenţia în timp ce aştepta. Chiar dacă era secolul XX, ştia cum funcţionează lumea şi, oricum, deja făceau destule valuri. (Peter îl ţinuse la zi cu zvonurile: „Oamenilor abia le vine să creadă ce noroc pe capul lor. Fiica lui Alice şi Richard...”) Lui Luke nu-i păsa câtuşi de puţin în ceea ce-l privea, dar îi păsa de ea, dacă avea s-o supere la un moment dat. Dacă avea să fie prea mult din partea lui să ceară şi altceva.

În fiecare noapte, nu se gândea decât la ea. Stătea transpirat şi treaz în patul lui, în timp ce valurile se loveau de pereţii clădirii, şi se gândea la fiecare moment pe care-l împărtăşiseră: sunetul vocii ei, râsul ei, fiecare mişcare a capului, fiecare privire şi zâmbet. Mii de gânduri îi umpleau deja mintea.

Nu ştia ce aveau să facă. Nu putea să rămână în India, de atâta lucru era sigur. Fusese fericit să se întoarcă, să guste din nou toate lucrurile care-l fermecaseră când era căpitan în armată, frumuseţea vastă a ţării, viaţa sălbatică, căldura şi culorile. Însă, câteva luni fuseseră îndeajuns cât să-i amintească de ce fusese atât de disperat atunci să plece. Doar faptul că era cu ea putuse să-l convingă să stea atât de mult în acel haos. Gândul că o vedea pe ea în fiecare seară era singurul lucru care îl ajuta să facă faţă întâlnirilor nesfârşite de zi cu zi, exerciţiilor de pe terenuri expuse şi pline de muşte, orelor petrecute transpirând în trafic şi necesităţii de a fi politicos cu oameni care erau departe de a fi la fel.

Bineînţeles că voia s-o ia în Anglia cu el (oricât de groaznic se simţea în legătură cu ce efect avea să aibă asta asupra mamei ei şi se simţea cu adevărat oribil. „Aşa ar şi trebui”, îi spusese Peter. „Săraca Alice, e copleşită de situaţie”). Dorise să facă asta de când se întorsese în Bombay şi o văzuse în acel bazar aglomerat. Dar trecuseră doar câteva luni şi nu voia s-o grăbească. Nu voia să grăbească nimic. Nu când nu era nevoie. Nimeni nu îl presa să se întoarcă în Anglia. Ba chiar dimpotrivă.

Îţi suntem recunoscători pentru serviciul tău STOP

Era mai bine să amâne să o întrebe. Şi dacă avea să amâne să o întrebe asta, nu avea de gând să îi ceară altceva. Aşa că aşteptase. Nu dorise s-o grăbească.

În acea seară de la începutul lui iunie, când închiriase o altă barcă de la Yacht Club ca să o ducă la plaja de care-i spusese la Gymkhana Club, ca să vadă dacă găseau pui de ţestoasă care ies din ouă, nu avusese nici un gând să facă ceva mai mult. Nu dorise decât să meargă într-o altă plimbare pe mare cu ea şi să stea unul lângă altul pe nisip.

Faptul că ea avea alte planuri pentru acea seară îl făcu fericit. Ba chiar extaziat. Dar el nu avea intenţii de genul. Nu cu adevărat. În nici un caz.

(„Mincinosule”, îi spusese ea după.)

Maddy era entuziasmată când îl întâmpină pe alee. Pielea ei crem emana o căldură neobişnuită, iar zâmbetul avea o nuanţă de subînţeles. Nu îl interpretă însă şi nu despică firu-n patru nici când ea fu mai tăcută decât de obicei în

timpul plimbării pe plajă sau când traversară marea cu nuanţe roz, de la apus. Era prea vrăjit să o privească admirând marea, cu buclele blonde libere, bărbia lipită de umăr, care era gol, cu excepţia mânecilor scurte ale rochiei ei de seară, de o culoare închisă.

Ajunseră la plaja pustie tocmai când soarele dispărea. Era linişte, cu excepţia zgomotului timid al valurilor şi al pescăruşilor. Numai fumul care se ridica din vegetaţia densă din spate, care purta cu el mirosul de cărbune şi de condimente făcute la grătar, dădea de gol faptul că mai era cineva în apropiere.

Luke ghidă barca spre mal. Ea se aplecă, privi în jos şi îşi muşcă buzele. Fusese o altă zi foarte călduroasă. Căldura de la orizont era în continuare la fel de intensă ca într-o după-amiază în Europa. Luke aproape îi simţea tentaţia.

— Ar trebui să sari, zise el.

— Cât de caldă e apa?

— Ca o baie.

Luke înota în fiecare dimineaţă, în golful de lângă camera lui.

— O baie, repetă ea.

Maddy îşi dădu jos mănuşile, iar el o privi. Nu-şi putea lua ochii de la ea. Degetele ei tremurau când atinse apa.

Era emoţionată. Această revelaţie îl lovi cu putere. Nu înţelese imediat de ce, dar pieptul i se încordă când văzu asta. Nu voia ca ea să fie emoţionată. Nu când era cu el. Niciodată. Era ultimul lucru pe care şi-l dorea. La fel cum

nu suportase gândul ca ei să-i fie dor de casă. Nu o ştia decât de cinci minute, dar nu-şi dorise nimic altceva pentru ea decât fericire.

Iar în acel moment, în timp ce transpiraţia îi curgea pe spate, voia ca ea să afle cum e ca Marea Arabiei să spele transpiraţia de pe piele, să nu mai fiarbă nici măcar o clipă în plus în ciorapi, corset şi Dumnezeu ştie mai ce.

— Aia nu o să intre, zise el.

— Nu? spuse ea, în timp ce-i zâmbea.

— Cred că ştii că nu, spuse el. Nu era sigur ce avea să facă. Se duse spre ea, în timp ce barca se legăna, şi râse când o auzi pe ea izbucnind în râs şi privindu-l curioasă. Sigur ştii să înoţi?

— Da, dar...

Luke nu aşteptă ca tânăra să termine propoziţia. O luă în braţe, îi simţi râsul prin tot corpul, adoră senzaţia şi, ignorând protestele legate de rochia ei şi de hainele lui, sări odată cu ea în apă. Nu-i dădu drumul nici măcar când apa îi înconjură. Încă mai râdea când ieşiră la suprafaţă. Ca şi ea, de altfel. Maddy avea părul lipit de obraji şi faţa pe cât de aprinsă, pe atât de entuziasmată.

— Nu-mi vine să cred că ai făcut asta, mama o să te omoare.

— Nu vreau să vorbesc despre mama ta, zise el, sărutând-o. Nu mai vorbi despre mama ta.

Maddy continuă să râdă şi îi răspunse la sărut, puternic, mai intens decât o făcuse până atunci. Şi Luke simţea

acelaşi impuls. O strânse mai tare în braţe, susţinând-o împotriva greutăţii rochiei care o trăgea în jos. Îi gustă buzele. Mâinile ei se plimbară pe spatele lui, pe cămaşa udă, pe muşchi, care, la rândul lor, se încordară la atingere. Luke îi sărută gâtul, umerii, şi gustă sarea şi căldura nopţii de pe pielea ei.

Fără să gândească, începu să-i desfacă corsetul, apoi se opri. O ultimă ezitare. Maddy îl privi, iar cerul se întunecă în spatele ei. Se aplecă, ducându-şi buzele la urechea lui.

— Ai permisiunea mea, şopti ea.

Luke mormăi şi ştiu că aşteptarea luase sfârşit.

— Sunt prea îndrăzneaţă? întrebă ea.

— Eşti o desfrânată, dar te iubesc pentru asta.

— Mă iubeşti? zise ea, veselă.

El continuă să o sărute.

— Ştii că te iubesc.

Rămaseră în apă mult timp în acea noapte. Se dezbrăcară şi îşi aruncară hainele în barcă, fără să-şi dea drumul, nici măcar pentru o clipă.

— E ca o baie, zise ea.

Luke sărută fiecare părticică din ea, într-un mod în care-şi dorise cu ardoare să o facă. Lent, savurând fiecare secundă, fără să o grăbească, fără să grăbească nimic. Îi simţi fiecare mişcare, fiecare atingere. Nu dorea decât ca momentul să continue la nesfârşit. În acea noapte, nu

văzură pui de ţestoase. Luke uită complet că de asta merseseră acolo. Înotară înapoi la barcă. Vestele de salvare erau ca nişte perne sub ei. Capul ei era pe pieptul lui, mâna într-a lui, iar el uită de tot, cu excepţia ei. Nimic altceva nu mai conta. Nu practicile cu baioneta sau avertizările despre intensificarea situaţiei din Europa, cum Germania, Austro-Ungaria şi cam toată lumea, cu excepţia Marii Britanii, trebuia să-şi controleze ambiţiile imperialiste. Doar ei doi existau. Doar de asta aveau nevoie. Apoi, bucuria că au trăit acele momente. Că în acele ore când au stat împreună în barca ce se legăna, vorbind pentru prima oară de o luncă din Richmond şi de o casă care ar fi prea goală fără ea, nu-şi dăduseră seama că totul era, de fapt, o fantezie. Fuseseră atât de fericiţi, fără limite de fericiţi. Habar n-aveau cât de repede avea să se schimbe totul.

Capitolul 11

Spitalul militar King's 5, 1917

Salonul era aglomerat, plin cu infirmiere, mai mulţi îngrijitori şi toţi pacienţii. Focul ardea în şemineu. Lămpi de mai multe forme şi mărimi ardeau pe mese, pe pervazurile ferestrelor şi pe cămin, încălzind lumina gri. Era iarnă. Din nou. Şi ningea, aşa cum se întâmplase în ziua când sosise Jones.

Mai devreme, bărbatul se înfăşurase într-o haină groasă, îşi pusese ghetele şi mersese cu câţiva îngrijitori prin pădurea din apropiere, ca să taie un brad. Păşea vioi şi

savura faptul că era afară, în aerul rece. Pentru o oră, deveni altceva decât un pacient. Era a treia oară când făcea un asemenea drum, al treilea Crăciun la King’s 5.

Sperase atât de mult că avea să experimenteze doar unul. („Toţi am sperat asta”, îi spusese Arnold.)

În zilele senine, încă mai auzeau focurile armelor, nu la Somme în ultimele luni, ci la Passchendaele. Bătălia, care acum se apropia de final, provocase sute de mii de morţi. Jones îl întâlnise pe unul dintre bărbaţii care fusese pe câmpul de luptă. Acesta vorbise, înainte ca sora Lytton să intervină şi să-i spună să nu se mai supere în legătură cu modul în care pământul de la Ypres se transformase în mlaştină pe timpul ploii, iar bărbaţii căzuseră şi se înecaseră în nămol.

— Da, se trezi Jones vorbind, îmi amintesc asta, apoi se opri, auzindu-şi propriile vorbe. „Îmi amintesc”... Inima îi bătu cu putere, anticipând...

Nimic.

Nu mai urmă nimic. Nu-şi dădu seama ce anume îl făcuse să spună asta. Fusese o tachinare, amintirea unei amintiri, dar atât.

Acel soldat plecase deja acasă la soţia lui, în Portsmouth, şi la un doctor local, la care Arnold îl trimisese pentru ceea ce s-ar fi numit şoc psihic. Mulţi alţii plecaseră, de asemenea. Majoritatea pacienţilor pe care Luke îi întâlnise când ajunsese în spital nu mai erau. Starea multora se îmbunătăţise destul cât să poată fi îngrijiţi de familiile lor. Alţii îşi reveniseră complet, aparent peste noapte (un miracol la care Jones spera, chiar dacă asta însemna să se

întoarcă înapoi în tranşee). În anul anterior, câţiva renunţaseră şi părăsiseră spitalul într-un alt mod, care îl întristă pe Jones. Se şi temu, într-un mod egoist, că şi el putea să ajungă aşa.

— Nu tu, ai prea multe pentru care să trăieşti, îi spusese Arnold.

Sora Lytton fusese foarte afectată, spunând că îi dezamăgise. Imediat după ce murise al doilea, fix după Somme, cu un an în urmă, şi ea plecă, pentru o lună.

— E un loc de unde oamenii pleacă, îi spusese Arnold lui Jones. O să vezi, o să se întoarcă cu cana de cacao înainte să-ţi dai seama.

— Sper, spusese Jones.

Oricât de epuizantă i se părea veselia surorii Lytton, fusese groaznic să o vadă scurgându-se din ea.

Îi spuse asta când aceasta se întoarse în octombrie.

— Ţi-a fost dor de mine?

Probabil ăsta era şi adevărul. Atât cât putea să ducă dorul cuiva.

— Ce s-a mai întâmplat pe aici cât am fost plecată?

El îi spuse despre vizita soţiei căpitanului mascat, o femeie cu capul în nori, prea aranjată, şi despre cum el, Jones, nu o văzu decât în treacăt când a plecat, pe hol, împreună cu Poppy. Nici una nu părea să-şi dea seama ce epavă de bărbat lăsaseră în urmă. Abia fusese atent la ele, fiind prea preocupat să-şi consoleze prietenul ciudat („M-m-

mo...” spusese căpitanul. „Nu, nu vrei să mori. E suficient”, îi spusese Jones.)

— Cum a zis Reid că era? întrebă sora Lytton.

— Nu a spus nimic, o lămuri el, nedorind să intre în jocul ei.

— Nu pare stilul ei. Poate o să fii surprins, dar era mult mai supusă la început, înainte să ajungi aici.

Acest lucru chiar îl surprinse.

Se străduia să creadă acest lucru acum, în timp ce o privea pe Poppy în salon. Era departe de a fi supusă. Dădea ordine în timp ce se învârtea în jurul pomului de Crăciun, spunând oamenilor să-l mute la stânga, ba nu, la dreapta, înapoi la stânga, ba nu, ba nu, nu atât de aproape de foc.

— Ce crezi, ofiţer Jones? zise ea, ridicând o sprânceană. Greşesc? Am nevoie de ajutor?

Cumva, reuşi să facă întrebarea să pară sugestivă. Jones nu ridică însă o sprânceană, aşa cum părea ea să aştepte. Şi nici nu continuă să o privească atunci când aceasta luă o jucărie, se întoarse şi îşi ridică fusta ca să urce pe scară, lăsând la iveală ciorapii de lână. Închise ochii. Ca întotdeauna, se închiseră uşor. După acea plimbare, era mai obosit ca de obicei. Oare avea să existe un moment când nu avea să mai fie atât de obosit? Se lăsă pe spate în scaunul său. Greutatea lui îl arcui, iar somnul se apropie. Uşor, simţi o urmă de anticipare: sosirea unui vis. Doar că, de data asta, nu era unul în care-şi dorea să fie. Nu erau culori, lumină, nimic cald sau familiar. Forme negre se

mişcau prin faţa ochilor săi: frunze ovale se legănau, având pe fundal un cer ameninţător şi nori care aduceau furtuni. Atât mai era. Întuneric. Întuneric şi o senzaţie copleşitoare de durere.

Capitolul 12

Bombay, iunie–iulie 1914

Au avut două săptămâni la dispoziţie până când au aflat vestea asasinării arhiducelui austro-ungar. Două săptămâni pe parcursul cărora norii s-au strâns, întunecând cerul înaintea ploilor, familia Aldyce s-a dus înapoi în Anglia pe parcursul verii, mulţi alţii s-au pregătit pentru ieşiri prin zonele deluroase din împrejurimi, iar Maddy şi Luke continuară să îi facă să creadă pe părinţii lui Maddy că în fiecare noapte ieşeau la restaurante, localuri de curry şi în pieţe. În schimb, mergeau în camera lui Luke, pe marginea apei, unde o duse în sfârşit pe Maddy în seara de după excursia lor, atunci când nu văzuseră ţestoase. Acea primă dată, tânăra se plimbă în jur, în lumina felinarelor, conştientă că nu trebuia să fie acolo. Îi plăcea la nebunie. Picioarele păşiră pe podelele calde de teracotă, ochii i se mişcau, admirând uşile sculptate, obloanele cu grilaje ale ferestrelor, marea argintie, care abia se vedea printre zăbrele. Se gândi că nu fusese niciodată într-un loc mai frumos.

— Înţeleg de ce preferi locul ăsta în locul Tajului, zise ea.

— Da, spuse el, în timp ce o săruta pe ureche, pe gât. Mai sunt şi alte motive, bineînţeles.

Când se aflau în acele camere, restul lumii dispărea, iar ei doi erau de neatins, invincibili. Nu-şi făceau griji pentru nimic. Deşi uneori mai discutau dacă trebuie să fie mai atenţi, ca să nu rămână însărcinată, nici unul dintre ei nu făcea nimic în privinţa asta. Maddy nu era sigură că voia să facă ceva. Adevărul era că abia se gândea la asta. Nu se gândea decât la Luke.

Când li se făcea foame, Luke trăgea pe el o pereche de pantaloni şi o cămaşă şi cumpăra ceva de la un vânzător de pe stradă, din apropiere. Cât el era plecat, ea se înfăşura în cearceaf şi turna şampanie în cănile din ceramică. Mâncau la lumina lumânării, ascunşi în spatele obloanelor deschise, pe care intra briza răcoroasă, iar marea se auzea mai jos.

Cu o noapte înainte ca arhiducele să fie împuşcat, stăteau pe pat, iar Luke ţinea mâna pe talia ei. Ale ei se odihneau pe umerii lui bronzaţi, iar degetele i se plimbau leneşe peste curbura braţului lui. Luke îi spuse că avea ceva pentru ea.

— Da? zise ea adormită.

— Da, spuse el, mult mai treaz. Am ceva pentru tine.

Se întoarse pe pernă şi se întinse să se uite sub pat.

Maddy îl privi, mai trează, dar fără să bănuiască nimic. El era cu faţa spre ea şi cu un săculeţ din catifea în mână. Ea îl fixă cu privirea.

— Nu e un ghid turistic, zise ea încet.

— Nu, nu e, spuse el, în timp ce ochii îi reflectau strălucirea lumânărilor.

— Sau mătase.

— Nici asta, încuviinţă el, în timp ce îi întinse cadoul.

Ea îl privi zâmbind, fără să-l atingă, şi deveni din ce în ce mai suspicioasă.

— Sunt cercei?

Luke râse.

— Uită-te mai bine.

Asta făcu Maddy. Se ridică şi luă săculeţul. Cu degetele tremurânde, îl deschise, iar zâmbetul i se lăţi pe faţă. Simţea căldura privirii lui pe pielea ei. Se uită înăuntru, iar ochii i se măriră când văzu diamantele care străluceau înăuntru.

— Presupun c-ar putea fi cercei, zise el, sau o broşă.

— O broşă? Nu vreau o broşă.

— Foarte bine, spuse el, zâmbind pentru că eu mă gândeam la un inel.

Maddy îl privi, râse, suspină, apoi râse din nou. Îi luă faţa în mâini şi îl sărută, fără să se oprească.

— Ăsta e un da? întrebă el.

— Este un nu, evident, zise ea, apoi chicoti când el o luă în braţe şi o aşeză înapoi pe pat.

Plănuiră atât de multe în acea noapte: nunta, care voiau să fie cât de curând posibil, ca să poată petrece cel puţin o parte din vară în Anglia. În luna de miere, aveau să plece într-o călătorie, să se oprească la Port Said, poate chiar să viziteze piramidele („Mereu am vrut să fac asta”, spuse ea, din ce în ce mai entuziasmată). Apoi vorbiră despre cum ar trebui să se întoarcă înapoi la vila părinţilor ei, să le spună, apoi să le transmită părinţilor lui, luni, la prima oră, deoarece ziua următoare era duminică.

— Şi lui Edie. Nu putem s-o uităm pe Edie. Şi Della m-ar ucide dacă nu va fi prima care află.

— O să-l vizităm pe Peter mâine, spuse Luke.

— Guy o să vrea şi el să ştie, spuse ea, întristându-se puţin când se gândi la reacţia lui.

Abia îl văzuse în ultimele săptămâni. Acesta nu o mai vizitase. De fiecare dată când îl întâlnea, ceea ce se întâmpla uneori la biserică, la Grădinile Suspendate, apoi de câteva ori când fusese cu Della la Gymkhana Club, nu stăteau mai mult decât pentru un simplu salut şi un zâmbet blând. („Of, acel zâmbet”, spusese Della. „Sunt eu dată peste cap şi nici măcar nu am făcut ceva. Măcar de m-ar lăsa.”)

— Guy o să fie în regulă, spuse Luke.

— Oare?

— Probabil că nu, zise el, iar ea se întinse spre el şi îl lovi uşor. Nu aş suporta dacă te-ai căsători cu el în loc de mine, continuă el, râzând şi frecându-şi braţul.

–De parcă aş putea să fac vreodată aşa ceva.

— O să-i spui?

— Nu, o s-o las pe mama. Poţi să zici că sunt o laşă.

— Nu o s-o fac. În mod straniu, îmi convine să nu ai o întâlnire emoţionantă cu Guy Bowen. Deşi nu o să fie uşor nici să vorbesc cu mama ta, zise el încruntat.

Maddy oftă, deoarece ştia asta.

Îşi dăduse seama că mama ei se temea că o să plece. Nu era sigură de ce-i luase atât de mult să vadă exact cât de frică îi era. („Nu”, spusese Luke. „Reaminteşte-mi unde ai fost la universitate”), dar de când îi spusese Luke despre modul în care o privea mama ei, începuse să o observe mai atent. În ultimul timp, observase în sfârşit blândeţea secretă, dar nu ascunsă, în albastrul ochilor mamei ei, tensiunea din nemişcarea ei, apoi modul în care îşi pierdea controlul, doar pentru o fracţiune de secundă, de fiecare dată când Maddy o privea. Cu toate că eşecul femeii de a o vizita la Oxford încă o deranja, şi încă rău, Maddy începu să nu mai iasă din cameră de fiecare dată când Alice intra. Începuse să facă mai multe eforturi să vorbească cu ea, despre orice: Luke, Della, toate păţaniile ei cu bucătarul, şi era sigură că nu-şi imagina faptul că Alice începuse să zâmbească mai des. („Nu”, spusese Richard, „şi eu am observat asta”.) Cu toate că Alice nu fusese deloc impresionată când Maddy şi Luke se întorseseră din excursia în care nu au văzut ţestoase, cu hainele ude şi

şifonate, părul lui Maddy plin de sare („Aţi căzut în apă? Amândoi?” întrebase ea. „Amândoi”, zisese Luke. „A fost vina mea. Să nu vă supăraţi pe Maddy.” „Nu mă supăr”), nu făcu o scenă. Păru mai degrabă resemnată. De atunci, era aproape... dulce. Aştepta să ia micul dejun, pentru ca ea şi Maddy să mănânce împreună. Remarcă ce uşurare simţea că atâţia oameni plecau din Bombay în momentul de faţă, spunând cât de mult îi plăcea liniştea.

— Nu ţi-e dor de Diana, acum că e plecată? o întrebase Maddy.

— Suport cât pot de bine, îi răspunsese mama ei.

Doar atât. Apoi urmase zâmbetul. Ba chiar sugerase în acea după-amiază să o ducă pe Maddy să viziteze o şcoală locală la care mergeau cei trei copii ai grădinarului.

— Mereu au nevoie de mai mult ajutor, spusese ea. Îmi dau seama că speri... Ei bine, ca Luke să... Se oprise, inspirase adânc, ca şi cum îşi făcea curaj. Maddy simţise tristeţe. Dacă există o şansă să stea, continuase ea, cred că copiii ar fi foarte norocoşi să te aibă.

„Dumnezeule”, se gândise Maddy.

— O să fie bine, îi spuse lui Luke acum.

— Da?

— Probabil că nu.

Şi nu fu. Deloc.

Tatăl ei a fost cel care îi felicită când le arătară diamantele, încuviinţând în timp ce vorbeau despre nuntă

şi luna de miere pe care voiau s-o petreacă în august. Se ridică din scaunul lui din sufragerie, dădu mâna cu Luke şi o îmbrăţişă strâns pe Maddy, spuse cât de trist avea să fie să o vadă plecând, chiar distrus, dar înţelegea, bineînţeles că înţelegea, şi avea să-i viziteze, nu aveau cum să-l oprească.

— Să vedeţi voi că o să vă săturaţi de mine.

— Şi tu, Alice? O să vii? o întrebă Luke.

— Eu... eu... Nu putu să continue. Te rog să mă scuzi, zise ea, după care se ridică atât de repede că dărâmă masa pe care se aflau băuturile şi plecă.

Maddy o privi. Era, în acelaşi timp, disperată să fugă, să o prindă din urmă şi incapabilă să se mişte, chiar să se gândească la ce putea spune.

Tatăl ei îi spuse:

— O să mă ocup eu de asta. O strânse de umeri şi apoi se îndreptă spre uşă. Vă rog să nu vă faceţi griji.

Maddy se întoarse spre Luke şi se simţi şi mai rău când observă compasiunea din privirea întunecată a lui Luke.

— Cum să nu-mi fac griji?

Bărbatul nu răspunse. Doar traversă camera şi o luă în braţe. Îşi lipi capul de pieptul lui, închise ochii şi se concentră pe respiraţia lui.

— Nu trebuie să mergem în Anglia, îi spuse el, cu toate că Maddy ştia cât de disperat era să se întoarcă, ce îl costa să spună acest lucru.

Îl iubi şi mai mult pentru asta.

— Trebuie s-o facem, zise ea, în timp ce se gândea la tot ce îi aştepta acolo (malul râului, sălcii şi apusuri violete). Nu pot să nu merg, îmi doresc prea mult.

— Atunci o să venim în vizită, spuse el. Dacă nu o să vină ea la noi, o să venim noi aici.

Maddy îşi ridică privirea spre tavan şi şi-o imagină pe mama ei plângând la etaj.

— Nu înţeleg de ce nu vrea să vină, zise ea.

— Trebuie s-o întrebi.

Ea încuviinţă. Avea s-o facă. Însă dimineaţa următoare vorbi cu tatăl ei, nu cu mama ei, care, de data asta, se plânse de o durere de stomac şi nu coborî să ia prânzul.

— Să nu încerci să mă duci cu vorba, îi spuse Maddy lui Richard, înainte ca acesta să aibă şansa să-şi toarne nişte cafea. E prea important.

Bărbatul făcu o pauză, cu mâna deasupra ibricului. Se încruntă. Expresia de pe faţa lui era obosită. Maddy nu ştia până la cât stătuse treaz. Încă era treaz şi vorbea cu mama ei când tânăra se dusese să se culce.

— Nu vreau să te duc cu vorba. Habar n-ai cât de mult îmi doresc să înţelegi...

— Atunci spune-mi care e problema.

Bărbatul oftă.

— Te rog, tată, zise ea, ştiind că bărbatul ezita şi că adevărul era aproape. De ce nu vrea să călătorească?

— Draga mea, nu e vorba că nu vrea, ci că nu poate.

Tânăra se încruntă.

— Nu poate?

Tatăl ei o privi din nou îndelung, ca şi cum se gândea cum să înceapă.

Maddy se aplecă în faţă pe scaunul ei, îndemnându-l şi pe el să facă acelaşi lucru. Dar tatăl ei dădu din cap, ca şi cum îşi amintise ceva, şi spuse:

— Trebuie să vorbeşti cu ea. I-am promis că nu o să afli de la mine.

Se întinse din nou după cafea şi îşi turnă în cană. Părea să aibă nevoie.

— Dar acum las-o în pace, te rog. Se odihneşte.

— Dar...

— Te rog, draga mea, zise el, în timp ce o fixa cu privirea.

Tânăra ezită, iar bărbatul o privi. Chiar părea obosit.

Lent, Maddy încuviinţă. Ce altceva putea face?

— O să vorbesc cu ea când o să se simtă mai bine, îi zise lui Luke când acesta sosi, la scurt timp, ca să o ducă la Peter şi Della.

Bărbatul o privi.

— Promiţi?

— Da.

— Eşti sigur că încă mai vrei să mergi la familia Wilson?

— Absolut, altfel aş fi tristă toată ziua.

Luke zâmbi.

— Nu putem să permitem aşa ceva.

— Nu-mi vine să cred, zise Della, după ce ajunseră la Peter şi le spuseră vestea. Sunt încântată pentru tine, era timpul.

— Aşa e, zise Peter, care-şi dădu părul la o parte de pe faţa strălucitoare.

Dădu mâna cu Luke, o pupă pe Maddy şi îi îndemnă să intre în sufragerie, unde deschise geamurile şi apoi o sticlă de şampanie.

— Asta înseamnă că o să pleci şi tu, Della? se întoarse el spre sora lui. Pot să i te returnez mamei?

— Îmi pare rău, dar nu. O să rămân aici încă un sezon, şi nu te preface că nu mi-ai duce dorul dacă aş pleca.

Peter o fixă cu privirea şi nu negă, dar nici nu confirmă acest lucru. Umplu paharele tuturor.

— Cum rămâne cu biserica? întrebă Della.

— Hai să întârziem şi s-o ratăm, zise Luke, care oricum mereu întârzia. Sunt sigur că Dumnezeu o să înţeleagă.

Poate nu avea s-o facă. Sau poate era supărat pe altcineva (de exemplu, pe Franz Ferdinand). Dar în acea noapte, când se reîntâlniră, de data asta ca să îşi sărbătorească logodna la Gymkhana Club (Richard insistase, însă Alice, care în continuare susţinea că nu se simte bine, nu îl însoţise. Cu toate astea, o surprinsese pe Maddy când coborâse ca să-şi ia rămas-bun, înainte să plece. „Vreau să fii fericită”, zisese ea încet. „Sper că ştii asta”. „Da”, răspunsese Maddy. „Îmi doresc doar să te fi făcut şi pe tine mai fericită.”), primiră vestea de la casa viceregelui că arhiducele Ferdinand fusese împuşcat de naţionaliştii sârbi.

Nu toată lumea era îngrijorată. Della, de exemplu, recunoscu că nu înţelegea ce era cu toată agitaţia.

— Ce înseamnă arhiducele ăsta pentru noi?

— Sper că nimic, spuse Peter, care nu părea prea convins.

Nici Maddy nu era convinsă. Se întoarse, îl privi pe Luke şi văzu expresia serioasă de pe faţa lui. Ştia la ce se gândea. Vorbiseră de mult prea multe ori despre ce se întâmpla în Europa ca să nu aibă dubii că Luke era îngrijorat, ca şi ea, că Austro-Ungaria, care căutase de mult timp o scuză ca să atace Serbia şi să obţină putere în Balcani, tocmai primise ocazia. Dacă atacau, urma apoi Rusia, care jurase să susţină Serbia. Apoi avea să urmeze Franţa, care avea un tratat cu Rusia, apoi Marea Britanie (mulţumesc, Triplă Antantă) şi Germania odată cu ele (erau aliaţi cu Austro-Ungaria). Maddy închise ochii şi simţi enormitatea a ce era posibil să se întâmple. „Totul este aranjat ca un joc de

domino”, spusese ea noaptea trecută. „Doar că nu e distractiv.”

— E posibil să nu se întâmple, spuse ea acum, mai mult ca să se aline pe ea însăşi.

— Hai să mergem pe varianta asta, zise Luke. O să beau în cinstea ei.

Toţi făcură asta. Seara nu fu stricată, ba chiar dimpotrivă. Aproape toată lumea care încă mai era în Bombay în timpul verii venise, mai puţin Guy, care îşi trimisese scuzele printr-un bilet.

Mă tem că trebuie să lucrez seara asta, dar îţi doresc numai fericire.

— Eşti şocată? o întrebase Della pe Maddy.

— Foarte!

Clubul era plin, în aer răsuna Harry Lauder, clinchetul paharelor şi agitaţia fericirii. Maddy dansă cu Luke, iar el o învârti, o lăsă până la podea şi o făcu să râdă în hohote. Se tachinară, zâmbiră şi vorbiră din nou despre ce îi aştepta în acea vară (nunta, luna de miere, plaja din Richmond). Nu pomeniră însă nimic despre munca lui şi cum, până la urmă, nu avea să fi fost în zadar. Richard ţinu un toast în cinstea viitorului şi toată lumea aclamă şi ridică paharele. Nimeni nu voia să se gândească prea mult la personalitatea austriacă asasinată. Nu în acea seară. Dar păru să fie ultima oară când toţi făcură asta. Din acea zi, nu se vorbi decât dacă Austro-Ungaria va riposta sau nu,

erau discuţii la fel de obişnuite ca şi cele despre vreme. Nimeni nu părea să mai aibă dubii că avea să aibă loc un război. Peste noapte, întrebarea deveni doar când, iar Maddy nu suporta acest lucru.

Capitolul 13

După asta, totul se întâmplă foarte repede.

Chiar în dimineaţa în care arhiducele fusese împuşcat, tatăl lui Maddy îl sunase pe episcopul catedralei St. Thomas. Îl convinsese că slujba putea fi realizată în scurt timp şi stabili ceremonia pentru 3 august. În aceeaşi după-amiază, Luke se duse la sediul telegrafului central ca să le trimită vestea lui Edie şi părinţilor săi.

Sunt încântată până în adâncul sufletului.

Asta răspunse Edie, iar părinţii lui spuseră:

Absolut minunat, aşteptăm cu nerăbdare să o întâlnim pe noua noastră noră.

El şi Maddy se duseră în port şi îşi rezervară călătoria înapoi spre casă, pe 7 august.

— Nici măcar o lună nu mai e până atunci, spuse Maddy când stătea la biroul funcţionarului şi îşi scria datele pe

formularul pasagerilor. Îşi muşcă buza când scrise pentru prima oară Devereaux. Nu mai e mult.

— Nu mai e mult deloc, zise Luke, zâmbind.

Maddy îl privi.

— Nu o să se întâmple nimic cu sârbii înainte de asta, nu? Nu are cum să se întâmple aşa repede...

— Nu, răspunse el. Nu.

Dar pe 6 iulie, tocmai când invitaţiile pentru nuntă erau gata, cerul din Bombay se rupse în două şi ploaia se revărsă peste oraş. Richard se întoarse acasă cu vestea că Germania îi trimisese un cec în alb Austro-Ungariei, confirmându-şi sprijinul pentru Serbia.

— Asta tot nu înseamnă că o să fie război, zise Della, care era acolo ca să admire invitaţiile.

— Ţine-o tot aşa, îi zise Richard.

Doar că nimeni nu părea să împărtăşească optimismul Dellei, ba chiar destul de mulţi păreau să creadă că se înşela.

— Fraser Keaton abia aşteaptă să îmbrace uniforma, tot spune că vrea să facă ce ţine de el, zise Peter în acea seară când se strânseră cu toţii în sufrageria umedă, luminată de lumânări, ca să finalizeze mica listă cu invitaţi. Singura care lipsea era Alice, care susţinea, în continuare, că nu se simte bine.

— Şi mai exact ce crede că ţine de el? zise Luke, aprinzând o ţigară.

— Să poarte o jachetă formală, evident, îi răspunse Peter.

— Păi pot să-i cumpăr una de la magazinul armatei şi flotei marine, zise Richard.

— O să-i dau eu o jachetă, spuse Luke. O să-i spun să se potolească după asta.

Cu toate astea, nu vorbi cu Fraser. Nu avu ocazia. Cum toată lumea, mai puţin Della, credea că nevoia pentru o armată indiană în Europa era inevitabilă, devenise mai ocupat ca oricând, tot făcând drumuri la Poona, unde se antrena cu una dintre primele divizii alese pentru mobilizare. Cu toate că el şi Maddy profitau de fiecare ocazie posibilă ca să fie împreună când erau în Bombay, rată aproape toate pregătirile pentru nuntă. Maddy chiar îl invidie, deoarece rata discuţii nesfârşite despre planuri de aşezare a invitaţilor la mese, beneficiile tortului de fructe versus pandişpan.

— Nu-mi pasă ce tort avem, îi zise el într-o seară, când erau în pat. Asta te ajută?

— Nu, chiar deloc. Putem să facem schimb de locuri de muncă?

Luke mergea întruna la întâlniri, cu ofiţeri navali, şefi ai armatei, comandanţi ai companiei. Pregătea planuri de transport, muniţie şi cerinţele aprovizionării, cazări temporare pentru numeroasele trupe care aveau să vină în oraş dacă situaţia se înrăutăţea, gata să navigheze.

Nu erau însă destui ofiţeri. Cum peste un sfert dintre comandanţii armatei indiene erau plecaţi în permisie în

Anglia, nu rămăseseră destui care să-i conducă pe sepoy, nici pe terenul de paradă, nici în război.

— E absurd, îi spuse Luke lui Maddy când stăteau la fereastra lui, la mijlocul lunii, în timp ce ploaia cădea cu putere în întunericul nopţii, lovind marea invizibilă. Nu ştiu ce o să se întâmple...

— Dar nu o să ne afecteze, nu? întrebă Maddy, care avu o presimţire.

Doar Luke făcea parte din rezerve. Peter îi spuse la un moment dat că era în prima linie dacă începea un război, iar tânăra îşi aminti cu groază cuvintele.

— Nu va trebui să rămâi aici ca să conduci pe nimeni, nu? Maddy se ridică şi se întoarse spre el. Ne-am rezervat deja călătoria...

— Nu face asta, nu s-a întâmplat încă. Della are dreptate, e posibil să nu se întâmple.

— Luke...

— Nu, serios. Atât timp cât Franţa nu se implică, putem şi noi să facem la fel.

Dar, evident, Franţa nu se ţinu la distanţă prea mult.

În a treia săptămână a lunii iulie, preşedintele francez Poincaré vizită Rusia şi jură sprijinul Franţei în apărarea Serbiei, împotriva Austriei. Maddy începu să se teamă că războiul avea să înceapă înainte ca ea şi Luke să se căsătorească şi, când merse să probeze rochia de mireasă, nu se putu gândi decât la asta. Mama ei era cu ea. Insistase să o însoţească la toate întâlnirile stabilite, chiar

dacă se tot plângea de dureri de stomac şi în fiecare zi era din ce în ce mai palidă. Într-una dintre călătoriile lor cu maşina, Maddy vorbi în sfârşit cu ea, aşa cum îi promisese lui Luke, şi ei. Gura i se uscă de la teama subită. O întrebă de ce nu voia să viziteze Richmond, ce o oprise să meargă la Oxford în toţi acei ani şi de ce nu o însoţise în acea primă călătorie, ca să o ducă la Edie şi Fitz. Cuvintele ieşiră rapid şi, odată ce fură eliberate, tânăra se simţi uşurată.

— Cred că ţi-a frânt inima.

Iniţial, Alice nu-i răspunse. Avu o privire aproape temătoare, ca şi cum acestea erau întrebările pe care le evitase în tot acest timp. Maddy începu să-şi dorească să nu fi spus nimic. Senzaţia se intensifică atunci când Alice vorbi, fiecare silabă fiind o agonie.

— Chiar mi-a frânt inima, Madeline. A fost cel mai dificil lucru pe care l-am făcut vreodată. Am vrut atât de mult să merg cu tine.

— Dar...

— A fost imposibil. Părea imposibil.

— Imposibil? întrebă Madeline confuză. Din cauza lui Edie? Parcă eraţi prietene. V-aţi certat?

Alice oftă, ceea ce Maddy interpretă ca un da, însă înainte să se gândească cum să o întrebe pe mama ei mai multe despre presupusa ceartă, Alice continuă şi o asigură că Edie nu avea nici o legătură cu faptul că nu navigase.

— Nici Fitz n-a avut nici o legătură cu asta. Nu aş lăsa niciodată aşa ceva să mă oprească.

„Atunci ce s-a întâmplat între voi?” aproape întrebă Maddy.

Abia atunci Alice îşi atinse talia şi se încruntă, ca şi cum avea dureri. Presupunând că aşa şi era şi simţindu-se groaznic pentru ea, şi vinovată, deoarece era sigură că ea provocase cumva asta, Maddy nu o mai întrebă nimic, ca să n-o supere.

Spre frustrarea lui Luke şi a Dellei, nu mai deschise acest subiect. La fel cum nu o făcu nici acum, când se roti pe loc, privind dincolo de rochia ei albă din dantelă, la reflexia lui Alice din oglindă – „Perfect”, spuse aceasta. „Impecabil” – şi simţi un gol în stomac provocat de ce promisese Poincaré şi imprevizibilitatea îngrozitoare a ce urma.

— Vreau să se oprească toţi, îi zise ea lui Luke. Vreau să mă duc acolo şi să le ordon să se oprească.

— Ar trebui s-o faci, spuse el, în timp ce o săruta pe gât. Chiar aş prefera să nu mai fiu soldat şi sunt sigur că te-ar asculta.

Dar, evident, nu o făcu, iar pe 23 iulie, Austro-Ungaria îi dădu un ultimatum Serbiei, prin care cereau libertate deplină ca să ancheteze moartea arhiducelui, lucru pe care Serbia îl respinse.

Apoi, cu doar câteva zile înainte de ceremonie, piesele de domino căzură.

Pe 31 iulie, după ce Maddy se trezi înainte de răsărit şi se duse cu Ahmed şi cu Della în pieţele aromate de flori ale oraşului, aflară vestea că ruşii se mobilizaseră să sprijine Serbia.

— Asta nu înseamnă... zise Della, după care se opri.

Nici măcar ea nu se mai putea preface că nu se întâmpla nimic.

Cu toate astea, tot trimiseră flori la catedrală. Toţi îşi spuseră că nimic altceva nu se mai putea întâmpla decât după nuntă. Cu siguranţă nu avea cum. Însă ziua următoare, când Maddy era în bucătăria vilei şi degusta tortul de nuntă care era cu adevărat bun (de fructe, nu pandişpan), Luke veni să-i spună că germanii se instalaseră în Belgia neutră.

— Tot o să ne căsătorim, zise el, odată ce se retraseră în sufrageria goală. Nimic nu o să oprească asta.

— Dar după...

— E după, zise el, în timp ce o trase aproape. O să ne descurcăm atunci. O să fie în regulă.

Maddy oftă, se lipi de el şi se lăsă convinsă de ce-i spunea Luke, cel puţin pentru moment.

— Acum nu o să fugi nicăieri, nu?

— Trebuie să fiu în cantonament.

— Aş prefera să stai cu mine, spuse ea.

— Şi eu, îi răspunse el, cu un sărut prelung. Şi ăsta e planul meu, după ce o să se termine tot haosul. Nu am de gând să fac nimic altceva.

— Şi asta o să se întâmple până de Crăciun, nu?

— Poate chiar mai devreme.

Maddy spera că aşa era.

Speră din nou acest lucru ziua următoare, când Franţa şi Belgia începură să se mobilizeze. Se duse să-şi ia rochia de la Taj şi se opri să se uite la ziarele din hol – poze cu englezi fericiţi în timpul vacanţei, titluri din care reieşea că ţara, afectată de un val de căldură, era pregătită pentru bătălie. Se rugă ca asta să fie numai un scurt moment de nebunie.

În mod inevitabil, Marea Britanie îi dădu un ultimatum Germaniei, ordonându-le să plece din Belgia sau să înfrunte declaraţia de război. Deja în dimineaţa nunţii, toate trupele britanice şi indiene, active şi în rezervă, fuseseră puse în aşteptare. Luke şi Peter se numărau, inevitabil, printre ei.

Pe cât de terifiată era Maddy, tot se trezi mult prea devreme pentru nuntă, cu un zâmbet încăpăţânat pe buze, plin de euforia zilei care o aştepta, de gândul că Luke se trezea în camera lui şi de realitatea zguduitoare şi minunată că, în câteva zile, aveau să fie căsătoriţi.

Căsătoriţi.

Entuziasmul o copleşi în timp ce se spălă, îşi îmbrăcă rochia albă şi îşi prinse părul. Mâinile îi tremurau. Teama ei

legată de situaţie dispăru în timp ce tatăl ei o conducea spre biserică, iar ea îl ţinea de mână. Apoi îl luă de braţ şi alergă pe ploaie, intrând în catedrala Saint Thomas, voalul lăsând o urmă pe treptele alunecoase din faţă. Stătea în capul culoarului de marmură şi îl privea pe Luke, care era la altar. Era atât de chipeş în costumul lui (nu uniformă, nu încă), atât de fericit în timp ce o privea, pe ea, şi nu se gândi decât la el şi la ce aveau să facă. Făcu un pas, ameţită de la respiraţia sacadată provocată de entuziasm, iar mintea i se goli de toate rezervele care erau mobilizate în India. Uită de vasele goale din Bombay, care erau pregătite să transporte armata. Nu se gândi ce armată trecea vreo graniţă interzisă sau cât de rău arăta mama ei pe rândul din faţă, sau la faptul că Guy trimisese o altă scrisoare prin care refuza să participe la nuntă.

Sunt sigur că o să fie destul de minunat fără mine.

Se opri când ajunse lângă Luke, cu voalul pe umeri, iar el se aplecă spre ea. Când vocea lui îi susură în urechi, Maddy simţi că niciodată nu fusese mai fericită.

— Ăsta e momentul, zise el.

Tânăra abia dacă ascultă cuvintele episcopului. Simţi braţul lui Luke lângă al ei, căldura prezenţei lui şi îi tot arunca priviri, la fel cum făcea şi el spre ea, amândoi încercând să-şi suprime zâmbete care nu puteau fi oprite. Episcopul anunţă primul imn, se auziră sunetele corzilor orgii, şi, în timp ce toată lumea se ridica şi cânta, Luke se aplecă din nou spre ea şi îi spuse cât de bine o prindea albul.

— Mulţumesc, şopti ea.

— Cu plăcere! Arăţi foarte pură.

Maddy zâmbi.

— Da?

— Da, zise el, în timp ce se apropia de ea. Aproape că m-ai păcălit...

Tânăra râse, ceea ce îi aduse o privire dezaprobatoare de la episcop. Râse mai tare doar din cauza modului în care o privea episcopul.

— Termină, zise Luke, în timp ce privirea îi zburda, o să avem probleme din cauza ta.

Della citi superb din Epistola către Corinteni („A exersat", spuse Peter după), toţi cântară un alt imn, de data asta plin de speranţă, episcopul îşi ţinu predica, una scurtă), iar apoi întrebă dacă ştia cineva vreun motiv pentru care Luke şi Madeline să nu se căsătorească, şi nimeni, nici măcar Alice, nu spuse nimic.

Îşi spuseră jurămintele, fără să-şi ia ochii unul de la celălalt în timp ce-şi promiseră că se vor iubi până când moartea îi va despărţi şi ieşiră din biserică într-o ploaie de confetti. Se îndreptară înapoi spre vilă la mica petrecere de nuntă. Asta era tot ce-şi doriseră. Cu iarba şi palmierii uzi de la ploaie şi un cvartet de coarde pe verandă, tăiară tortul magnific al bucătarului, băură şampanie, dansară, râseră şi nu vorbiră deloc de război. Apoi, când se lăsă întunericul, ieşiră din nou afară, îndreptându-se înapoi către apartamentul lui Luke.

— O să te iubesc pentru totdeauna, îi zise Maddy, în timp ce el o ducea de la maşină la adăpostul călduros şi tăcut al camerei lui. O să te iubesc chiar mai mult de atât.

— Foarte bine, zise el, cuvintele lui fiind pe buzele şi gâtul ei. Am de gând să te trag la răspundere pentru asta.

Capitolul 14

Alice nu se simţise destul de bine ca să meargă la nuntă. Nu se simţise destul de bine nici cât să se ducă la proba de rochie, dar ştia că nu avea să le rateze, aşa cum nu avea să rateze să o vadă pe Madeline îndreptându-se spre altar. Chiar şi când stătea pe bancă, în magazinul acelei croitorese (,„fata mea”, se gândise ea, în timp ce o privea, „fiica mea”), ştiu că îşi crea amintiri care se vor alătura celorlalte mii pe care le avea, gata să le deruleze la nesfârşit în lunile şi anii ce aveau să urmeze. În momentele ei cele mai lipsite de speranţă, aproape îşi dori ca Madeline să nu se fi întors. În anumite moduri, ar fi fost mai uşor să nu o piardă din nou.

Încercă să-şi păstreze controlul în biserică, apoi din nou în acea după-amiază la vilă. Fusese atât de uşurată când Madeline îi ceruse un eveniment discret, fără pompă. „Pot să mă descurc cu asta”, se gândise ea. Nu dansase. Abia reuşise să se ridice. Durerile ei de stomac din ultimele săptămâni nu fuseseră o prefăcătorie sau o scuză în spatele căreia să-şi ascundă durerea şi teama (deşi fusese şi asta): fuseseră foarte reale şi se înrăutăţiseră, la fel ca şi greaţa. Credea că totul avea legătură cu anxietatea.

— Nu, spuse Guy când veni târziu seara următoare, e apendicele.

Richard îl chemase, după ce Alice petrecuse toată ziua în pat, cu febră, fiind ba conştientă, ba nu, visând la nuntă, la Madeline când era mică şi plângea şi o implora să nu o oblige să meargă în Anglia („Nu vreau să merg, te rog, o să fiu mai cuminte, îţi promit”), apoi din nou, când era adultă şi se urca pe puntea unui alt vas, un vas pe care Alice era sigură că nu va putea păşi. Odată cu trecerea orelor, durerea se intensifica şi tot corpul începea să-i tremure incontrolabil de la febră, vila din jurul ei fiind o insulă opresivă, ce se legăna în ploaia din Bombay.

— Ar fi trebuit să vii să mă vezi, Alice, zise Guy, cu faţa obosită şi încruntată de la îngrijorare.

Scoase o seringă din valiză, îi spuse că o va ajuta cu durerea şi apoi o înţepă.

Alice închise ochii şi simţi cum opioidele i se împrăştiau în corp şi amorţeau durerea, apoi îşi mişcă cu greutate capul. Guy se mută de lângă ea. Îl auzi vorbind cu Richard la uşa dormitorului, vocile lor abia fiind auzite din cauza ploii. Ceva despre mutarea ei în spitalul lui Guy, o operaţie. Se gândi că se temea de operaţie, însă sentimentul trecu mai departe. Atât timp cât durerea se oprea, ce mai conta?

— Cred că s-a rupt, zise Guy. (Poate asta conta.) Cu permisiunea ta, vreau să fac eu operaţia.

— Bineînţeles, sigur că da, încuviinţă Richard.

Chiar şi amorţită, Alice observă tensiunea dintre ei. În ultimul timp petrecuseră atât de puţin timp împreună, şi

nu la cină sau ca să bea ceva, cum făceau de obicei. Şi ea îi scrisese lui Guy numai despre logodna şi apoi despre nunta lui Madeline. Se evitaseră unii pe alţii. Fuseseră nevoiţi să o facă. Toţi ştiau prea multe despre ce simţeau, fără cuvinte, aşa că era mai uşor să încerce să nu vorbească deloc. Nu că ar fi putut vorbi atunci, chiar dacă şi-ar fi dorit. Buzele o dureau, faţa, picioarele şi mâinile erau din ce în ce mai grele cu fiecare secundă care trecea. În ceaţă, îşi dădu seama că Richard se întorsese la ea. Camera se învârtea în timp ce o ridică şi o duse jos. Simţi blândeţea mereu surprinzătoare a braţelor sale. Apoi, era deja pe bancheta din piele neagră a maşinii, cu capul în poala lui şi mâna lui în părul ei. Câte astfel de aventuri în miezul nopţii făcuseră? Toţi acei copii...

Se puseră în mişcare. Probabil îşi pierdu cunoştinţa, deoarece când deschise ochii, era ridicată din nou şi aşezată pe un pat care se mişca şi scotea un zgomot ciudat. „O targă, suntem la spital”, îşi spuse ea. Era o informaţie suprimată. Până şi panica ei, când un bărbat îi puse o mască pe faţă şi îi spuse că o duceau în sala de operaţie, unde maiorul Bowen îi aştepta, părea să se afle altundeva decât în ea însăşi.

Nu avea claritate decât asupra faptului că Madeline avea să plece, foarte curând, şi ea îşi dorea ca fiica ei să rămână. O voia aproape. Îşi dorea să fi putut să-i spună lui Madeline asta, cât de mult o iubea şi să-i explice... totul. Acesta fu ultimul ei gând când lichidul îi curse pe mască. Şi faptul că cineva din cameră e posibil să fi spus că Marea Britanie declarase război Germaniei, însă masca începuse să aibă un gust foarte straniu, iar vocea dispăruse. Înota, nu în apă, lângă care nu se mai aflase de mulţi ani, ci în întuneric. Numai întuneric.

Un mesager ud până la piele de ploaie sosi la primele ore ale zilei de 5 august. Bătu la uşa lui Luke, trezindu-i pe el şi pe Maddy din somn. Cearceafurile erau şifonate sub ei şi plasa de ţânţari greoaie de la căldura umedă. Maddy se ascunse. Inima îi bătea cu putere în timp ce se trezea, iar sângele îi îngheţă în vene când realiză ce însemna acea intruziune. Aşteptaseră acest moment. Oricât de reticenţi fuseseră să părăsească apartamentul, chiar şi pentru o clipă, grija lor despre cât timp mai aveau unul cu celălalt şi dacă Germania răspunsese la ultimatumul Marii Britanii fuseseră prea puternice ca să fie ignorate. Cu o seară în urmă, conduseseră până la biroul colonelului din cantonamentul principal, ca să afle ce ştia acesta, sperând, cu disperare, că Germania se retrăsese din Belgia.

— Mă tem că nu, şi nu mai au decât câteva ore, spuse colonelul Whittaker.

Apoi oftă şi scoase o sticlă de rom din sertarul biroului.

Le oferi câte un pahar. Aceştia refuzară, îndreptându-se deja spre uşă. Când Whittaker insistă, spunând că el şi Luke aveau o mulţime de lucruri despre care să vorbească, mai ales despre acel Ernest Aldyce şi numeroşii alţi ofiţeri din cauza cărora sute de oameni rămăseseră fără colonei, Luke o strânse mai tare de mână pe Maddy şi îi spuse:

— Mâine. Putem să facem asta mâine.

Alergară prin ploaie până la maşină. Luke conduse repede, în mare parte în tăcere. Nici unul dintre ei nu vorbi despre ce avea să urmeze şi care mai mult ca sigur nu avea să fie călătoria lor spre casă. Maddy simţea că era posibil să se înece dacă doar pomenea asta. Cum ajunseră înapoi în

apartament, se întoarseră unul spre celălalt. Se sărutară, se dezbrăcară şi-şi lăsară hainele să cadă pe valizele de lângă uşă. Nici măcar nu ajunseră în dormitor. Nici unul dintre ei nu încetini, nu acum, când timpul era cel mai preţios lux.

Hainele lor încă mai erau aruncate pe valize. Luke, care-şi trase o pereche de pantaloni pe el, trecu pe lângă ele în drum spre uşa de la intrare. Maddy îl privi din camera întunecată. Privi formele negre şi umbrele, tăcerea sufocantă. Bărbatul deschise uşa şi lăsă înăuntru zgomotul furtunii, precum şi o telegramă din Londra. Văzu cum Luke o luă de la mesager, o citi, apoi spuse câteva cuvinte scurte în limba urdu, închise uşa, se aplecă în faţă, cu mâna pe lemn, ca şi cum se sprijinea. Maddy nici nu avu nevoie ca el să se întoarcă, să-i vadă faţă, ca să ştie ce scria în acea telegramă. Nici nu trebuia să vadă mesajul cu ochii ei, dar o făcu. Când Luke se întoarse la ea şi îngenunche lângă saltea, înmânându-i bucata de hârtie udă, o luă cu mâini reci.

Marea Britanie în război cu Germania STOP Nu te întoarce în Anglia, dar mergi la colonelul Whittaker STOP Toţi ofiţerii din India sunt chemaţi STOP Felicitări pentru luptă STOP Sunt recunoscător pentru serviciul şi răbdarea ta STOP

— Deci nu mergi nicăieri, zise ea, iar cuvintele părură stranii, departe de a fi reale şi profund greşite.

Luke nu spuse nimic.

Ea îl privi. Ochii lui erau plini de furie.

— Ştii de câte ori le-am spus unor oameni precum colonelul Whittaker să anuleze toate permisiile ofiţerilor? Vocea lui era joasă, abia controlată. Dacă m-ar fi ascultat, acum ar fi o mulţime de ofiţeri aici. Aş putea să mă duc acasă cu tine, să mă înscriu acolo, dar în schimb, trebuie să am grijă de oamenii lui Ernest Aldyce în timp ce el stă cu picioarele-n sus şi cu o soţie pe care o urăşte.

Maddy râse. Era un sunet straniu, care încerca prea mult să nu fie un plânset, şi care o surprinse. Fusese declanşat de imaginea cu Ernest şi Diana blocaţi în Dorking, cât de mult ura Diana să nu aibă servitori, poate chiar era nevoită să-şi ungă singură pâinea prăjită cu unt. Luke continuă să o privească. Nu râdea, pentru că nimic nu era amuzant, după care nici ea nu mai râse, ci plânse, plânse tare.

— Nu face asta, zise el, în timp ce o trase aproape. Te rog...

— Nu pot să mă abţin. Îşi îngropă capul în pieptul lui, îi simţi căldura inimii, fragilitatea. O să fii soldat din nou.

— Da, zise el.

— Ar fi trebuit să vorbesc cu Poincaré.

— Ar fi trebuit.

— Nu suport asta, zise ea, în timp ce lacrimile îi curgeau în continuare pe obraji. Nu pot.

Nu putea procesa informaţia. Nu avea să fie nici o călătorie pentru ei, nici o cabină sau luna august petrecută în Richmond. El avea să lupte, poate avea să fie rănit, sau...

— Mi-e frică, zise ea. Mi-e atât de frică.

El o strânse şi mai tare, fără să spună nimic. Maddy se gândi că poate şi el era speriat, iar acest lucru o făcu să se simtă şi mai rău. În tot acest timp, crezuse că era pregătită, îşi spuse să nu aibă încredere în senzaţia că totul va lua o întorsătură proastă, dar nu era deloc pregătită. Undeva de-a lungul drumului, păru să fi început să aibă încredere în tot, iar acum tot entuziasmul ei, toată fericirea sângerau din ea, iar ea nu putea face nimic în privinţa asta. Nu ştia cum.

— Tu încă poţi să călătoreşti înapoi, zise el, care încerca să fie optimist pentru amândoi. O să fiu aici să te conduc, încă nu există nici un plan ca divizia din Bombay să plece. Nu sunt decât Poona, Lahore...

— Atunci o să stau cu tine.

— Nu, zise el. Nu ştiu cât timp vor mai merge vasele cu pasageri. O să fiu în urma ta. O sărută şi o împinse puţin, ca să se poată privi. Sepoy-i au nevoie de antrenament, zise el. Sunt sigur că o să facem asta în Anglia. O să obţin o permisie şi o să vin să te văd. E posibil chiar ca totul să se termine când o să fim pregătiţi pentru luptă. Asta nu schimbă nimic pentru noi.

Tânăra încuviinţă, îşi înghiţi propriile-i lacrimi şi nu spuse nimic. Avea o senzaţie groaznică, ca şi cum totul avea să se schimbe. Era însă mai bine să nu spună asta cu voce tare.

Şi Peter primise ordin să se prezinte la Whittaker. Venise să le spună lui Maddy şi lui Luke, fix după ce răsărise soarele. Deja vorbise cu colonelul.

— De asta sunt aici, zise el, în timp ce intra pe uşă şi îşi scutura umbrela. Îi aruncă o privire îndurerată lui Luke. Trebuie să te duc la cantonament, prietene.

— Whittaker are nevoie de mine acum? întrebă Luke, care abia se îmbrăcase.

— Da, dar hai să aşteptăm şi să dăm vina pe trafic. Nu mă grăbesc să mă întorc. Îşi trase un scaun şi se aşeză. Whittaker a spus să nu pierzi timpul şi să încerci să-l convingi că ai nevoie de luna ta de miere. Se pare că ce ştiu eu în urdu e mai puţin decât ce ştie fiul lui de patru ani şi că ai fost promovat deja la gradul de colonel. Aşa că felicitări!

Luke voia să lovească peretele.

— Ar fi trebuit să ne căsătorim săptămâna trecută, zise Maddy, care strânse prea tare cana cu ceai rece.

Degetele i se albiseră. Luke nu văzuse niciodată mâini atât de expresive, care să scoată la iveală anxietatea. Acest lucru îl duru. Îşi dori să fi putut să repare situaţia, dar nu avea cum. Nu ştia ce să facă.

— Am fi deja pe un vas, continuă ea, stând la soare, pe şezlongurile de pe punte.

— Termină, zise Luke. Te rog, termină.

— Mă tem că e mai rău de atât, spuse Peter.

— Cum adică mai rău? întrebă Luke, care abia dacă voia să ştie.

— Nu o să stăm în Bombay.

— Unde mergem?

— Karachi. În seara asta.

De data asta, Luke lovi peretele.

Peter oftă, ca şi cum îl înţelegea, apoi îi spuse lui Luke ceva ce acesta ştia deja, dar nu-şi imaginase niciodată că-l va afecta: că Lahore 3, una dintre cele mai mari unităţi create pentru prima linie a frontului, aveau şi mai puţini ofiţeri decât diviziile din Bombay.

— O să ne alăturăm lor şi o să navigăm în Karachi, zise Peter.

— Cum rămâne cu oamenii de aici? întrebă Luke, care căuta o scăpare. Aldyce...?

— O să luăm jumătate cu noi, iar de restul se va ocupa Whittaker. Nu e prea încântat.

— Ar fi trebuit să se împotrivească.

— I-am sugerat asta, dar mi-a reamintit că acum sunt în armată.

— Dumnezeule! strigă Luke furios.

— Unde o să mergeţi? În Anglia? întrebă Maddy.

— Probabil, îi răspunse Luke, cu mai multă convingere decât simţea.

Îi era greaţă. Habar n-avea unde avea să navigheze divizia Lahore, doar că, spre deosebire de divizia 6 Poona, avea să fie undeva în Europa, nu în Golful Persic.

Peter continuă şi le zise că nu îi spusese încă Dellei, dar, evident, nu o putea lăsa acolo singură. Se întoarse spre Maddy şi o întrebă dacă putea să călătorească cu ea înapoi acasă pe şapte ale lunii.

— Da, răspunse ea sec, cu privirea fixată pe Luke. Bineînţeles.

El se uita la ea şi încerca, dar nu reuşea să se imagineze părăsindu-i în acea seară, tocmai în acea seară. Încerca să găsească o scăpare. Ştia însă că nu exista nici una. Ea merse la el şi îşi înfăşură braţele în jurul taliei lui. Luke se mişcă instinctiv şi o trase mai aproape, muşchii săi relaxându-se la atingerea corpului ei, la senzaţia confortului. Îl durea gândul că peste numai câteva ore, nu avea să mai aibă acest lucru. Nu avuseseră destul timp. Nu era îndeajuns. Niciodată nu putea fi îndeajuns...

— O să plecăm în acelaşi timp, se auzi el spunând, atât pentru el însuşi, cât şi pentru ea. În două săptămâni, o să fim din nou împreună.

— Două săptămâni, repetă ea, în timp ce se uită în sus. Ochii ei erau mai albaştri ca niciodată.

Luke zâmbi. Maddy încercă să îi răspundă. Luke văzu că se chinuie. Era prima oară când vedea acest lucru, iar asta îl duru foarte tare. Oare ştiuse de atunci ce avea să urmeze?

Ulterior, Luke se întrebă asta de multe ori O întrebă şi pe ea în scrisorile pe care i le trimitea. Nu, cum aş fi putut să ştiu? îi răspundea ea.

Plănuiră ca el să meargă în cantonament să vorbească cu Whittaker, apoi să se întoarcă, să petreacă după-amiaza împreună, aşa cum avea să facă Peter cu Della. („Sunt destul de trist să o las în urmă, deşi, evident, să nu-i spui ei asta”, zisese Peter.) Whittaker, care nu era un om neînţelegător, îi lăsă pe toţi bărbaţii cu familii aflate în apropiere să îşi ia rămas-bun.

— Tu pleci spre Karachi la opt, zise el. Să te întorci la timp în port.

Luke nu voia să se gândească la transportul din port. Nu voia decât să stea în pat cu soţia lui, soţie pe care nu ştia dacă avea să accepte vreodată că fusese destul de norocos s-o aibă, şi să uite de uniforma pe care i-o dăduse Whittaker, cu însemnele de maior cusute pe mâneci, rucsacul, puşca şi baioneta, care toate îi purtau acum numele.

Ultimul lucru pe care credea vreodată c-o să-l găsească când intră pe uşile camerei sale era Maddy plecată şi un bilet scris în grabă în care-l anunţa că tatăl ei o dusese pe mama ei la spitalul lui Guy Bowen. Niciodată nu-şi imaginase că vor petrece restul zilei înghesuiţi pe un coridor aglomerat, în scaune incomode din lemn, aşteptând ca Alice să se trezească. Amândoi încercau să rămână calmi, deşi nimeni nu ştia că Alice avea să fie bine, şi aveau senzaţia că lumea era întoarsă cu susul în jos. Se uitară la uşa camerei lui Alice, la acele ceasului, care nu se opreau. Se ţineau de mână, deoarece doar asta puteau

face. Amândoi voiau să fie oriunde altundeva decât acolo, iar tăcerea era presărată cu groaza despărţirii lor.

Guy apăru. Luke nu putu să nu îl aprecieze, deoarece bărbatul se purtă impecabil, spunându-i lui Maddy că nu avea de ce să-şi facă griji, deoarece operaţia lui Alice mersese bine. Folosi acelaşi ton cu care Luke era obişnuit de la mama lui, când vorbea despre treburi medicale. Se tot gândea la mama lui. Ştia că era îngrozită. Îşi începuse cariera ca asistentă în primul război al burilor şi văzuse ororile de pe câmpul de luptă. Faptul că avea s-o vadă era singura parte bună a plecării lui iminente.

Guy continuă şi spuse cât de rău îi părea că Luke trebuia să plece în acea noapte. Părea să vorbească serios. Poate Luke chiar l-ar fi plăcut dacă nu ar fi fost atât de sigur că bărbatul era îndrăgostit de Maddy.

— O să plec şi eu în scurt timp, o să mai stau aici puţin, cât să am grijă de voi toţi, zise Maddy.

— Excelent, spuse Luke.

— Cât timp o să stea mama în spital?

— Depinde. Important e să nu facă infecţie. Nu vrem să se repete...

Se opri dintr-odată.

De ce făcuse asta?

Maddy se încruntă şi se întrebă acelaşi lucru.

— Ce să se repete?

— Nimic. Iartă-mă, am stat treaz toată noaptea, nu ştiu de ce am spus asta.

— Acum poţi să ne spui mai multe? întrebă Luke.

— Nu. Şi trebuie să continui...

— Stai un pic, zise Luke nerăbdător.

— Guy, te rog, insistă Maddy, pe acelaşi ton.

— Îmi pare rău, spuse Guy. Să mă chemaţi dacă se trezeşte.

După ce spuse asta, plecă. Maddy se uită în urma lui, oftând pe jumătate resemnată, pe jumătate frustrată.

— Vrei să mă duc şi să-l oblig să-ţi spună? întrebă Luke.

— Ar fi tentant, zise ea. Ochii ei obosiţi se îndreptară spre camera lui Alice, unde Richard stătea lângă patul ei. O să-l întreb pe tata, după ce se trezeşte mama.

Când se înnoptă, Alice încă nu-şi revenise. Luke, conştient că vasul îl aştepta în port, nu mai putea să amâne întoarcerea în cantonament, nu dacă nu voia să fie împuşcat ca dezertor. În plus, acum avea sub comanda sa sute de oameni. Oameni care îşi părăseau şi ei familiile, casele. Chiar dacă o făcea fără tragere de inimă, asta nu era vina lor. Acei oameni îl aşteptau.

— Sper să vă descurcaţi cu puţinele cuvinte în urdu pe care le ştie Peter, zise Maddy, chinuindu-se să zâmbească.

Traversau încet coridoarele din ce în ce mai întunecate ale spitalului şi se îndreptau spre terasa din faţă.

— Ce o să faci? o întrebă el. Nu cred că o să navighezi undeva încă.

— Nici eu nu cred. Se uită peste umăr, spre camera lui Alice. O s-o fac cât de repede pot.

Luke inspiră adânc şi nu repetă avertismentul de mai devreme, că nu ştiau cât timp vor mai merge vasele cu pasageri. Nu-i putea cere să-şi lase în urmă mama. Nu avea să-i ceară asta. În schimb, îi spuse că avea să facă tot ce ţinea de el ca să fie în port când Maddy avea să ajungă în Anglia. Şi dacă nu putea să facă asta, avea să se asigure că părinţii lui o aşteptau.

— Pot să te conducă acasă. Sunt sigur că, dacă vrei, ar fi încântaţi să stai cu ei...

— Aş prefera să fii tu acolo.

— Dacă pot, o să fiu.

Ajunseră la uşile spitalului. Luke le deschise larg. Nu-i venea să creadă că punea un picior în faţa celuilalt, când părea nebunie curată să nu stea exact unde era. Cu toate astea, ţinu uşa deschisă, cât ea păşi afară. Ploua torenţial, iar picăturile săreau de pe aleea murdară şi udau dalele de la picioarele lor. Palmierii se înălţau, având pe fundal nori întunecaţi, iar frunzele lor ovale se aplecau din cauza apei. Luke îi fixă cu privirea, când îl lovi o premoniţie, gândul că odată ce pleca, nu avea să mai vadă vreodată astfel de pomi.

— Luke, zise ea, ca şi cum îi simţi teama. Luke...

Îi atinse gâtul, ca să-i atragă din nou atenţia. Bărbatul simţi cum privirea i se îmblânzi când o întâlni pe a ei. Maddy nu clipi şi nu-şi mută privirea. Părul îi era ciufulit. Pielea îi era roşie din cauza căldurii, a durerii, iar Luke nu voia decât s-o vadă fericită din nou. Voia s-o facă fericită. Şi voia să se trezească ziua următoare şi să fie cu ea. Voia să fie cu ea în fiecare zi. Să vorbească cu ea, să o privească, să nu ştie niciodată cum era să nu facă asta. Dar cum nu putea, o sărută şi îi spuse iar că o iubeşte. Ea îi răspunse la sărut.

— Şi eu te iubesc. O să te iubesc mereu. Şi o să ne vedem în curând.

— În curând. Foarte curând.

Îşi lipi fruntea de a ei, în timp ce îi ţinea faţa în mâini şi îşi amintea momentul când o văzuse prima oară: o străină frumoasă pe o promenadă întunecată din Bombay. Se văzu pe el sub tavanul intrării în foaier, aplecându-se pe mozaic, împachetând chibriturile ei, ghidul lui turistic, toată fericirea care îi aştepta. Mintea i se umplea cu fiecare privire şi cuvânt pe care le împărtăşiseră de atunci şi apoi, pentru că avea senzaţia prea puternică că vedea o viaţă în faţa ochilor săi, împinse imaginile la o parte şi îşi promise că aveau să urmeze multe altele. Multe, multe altele.

— O să ne vedem în Anglia, zise el. Ne vedem acasă.

— Acasă, zise ea, iar de data asta, zâmbetul ei era real. Da.

Şi el zâmbi, extrem de recunoscător că ea făcuse asta, că îi văzuse din nou zâmbetul. Erau atâtea lucruri pe care

voia să i le spună, dar nu avea timp. Ştia asta. În acel moment, nu mai erau decât două cuvinte posibile. Îşi dori mai mult ca orice ca acestea să nu fi fost :

— La revedere!

Capitolul 15

Maddy nu reuşi să anuleze călătoria spre Anglia. Nu putu nici măcar să se întoarcă în camera lui Luke, ca să-şi ia valiza. Ideea de a intra în acel spaţiu gol, de a vedea patul în care dormiseră, cănile din care băuseră, locul de lângă geam unde petrecuseră ore întregi, îi era prea greu pentru a-i face faţă. Fără ca Maddy să spună ceva, Della înţelese acest lucru. Ea aranjă ca valiza să fie dusă înapoi la părinţii lui Maddy.

— Am împachetat restul, spuse ea, când o găsi pe Maddy în camera de spital, după ce Luke şi Peter plecaseră spre Karachi. Am lăsat cheia la uşa vecină. Sper că e în regulă.

— Da, zise Maddy, deşi nimic nu era în regulă. Mulţumesc.

Della se uită la Alice, care dormea din nou, dar care părea departe de a fi refăcută.

— Chiar nu-i pot da nimic altceva? întrebă ea îngrijorată.

— Nu, spuse Maddy, care pusese şi ea aceeaşi întrebare, terifiată de petele de pe pielea mamei ei, de modul în care buzele şi pleoapele i se tot mişcau. I-au dat toată morfina pe care i-o puteau da. Febra e problema.

Începuse la primele ore: o infecţie pe care nici măcar Guy nu o putuse ţine sub control. Cu numai o oră înainte, acesta spusese că nu puteau face altceva decât să aştepte şi să spere că o să treacă.

— Să sper? spusese Maddy, cu privirea epuizată şi furia care stătea să izbucnească, deoarece tot ce se întâmpla era mult prea mult.

— Da, repetă el lipsit de putere.

„Credeam că o să ai grijă de noi.” Aproape ţipă, însă îşi opri impulsul la timp. Nu era vina lui. Nimic din ce se întâmpla nu era vina lui. Guy făcuse tot ce putuse, încercase să ajute.

Acum ştia că nu era prima oară când o făcuse. Îl întrebase pe tatăl ei despre ce-i spusese Guy, când era pe coridor şi vorbea cu ea şi Luke.

„Nu vrem să se repete...”

Nu-şi aminti exact să o facă. Când Richard o găsi pe terasa spitalului, după ce Luke plecă, o strânse în braţe şi o opri să alerge după el („nu o să te ajute, nu o s-o facă”), iar ea plânse, prea consumată de tristeţe ca să se mai gândească la altceva. Dar mai târziu, rămasă fără lacrimi, când stătea cu Richard lângă patul lui Alice, uitându-se la mama ei cum respira, îşi aminti cuvintele stranii ale lui Guy.

Tatăl ei nu păru surprins când îi spuse de asta. Continuă pur şi simplu să se uite la Alice, oftând, ca şi cum se gândise deja la ce se întâmplase.

Nu îi spuse prea multe, însă mai mult decât înainte. O şocase cu revelaţia că mama ei fusese nevoită să facă o operaţie în drumul spre India, după acea singură dată când o vizitase pe Maddy în Anglia.

— A fost... groaznic, zise el, cu privirea pierdută în depărtare. A fost în spital când ne-am întors aici, pentru mult timp. În spitalul ăsta. În perioada aia Guy era doctor stagiar, dar a ajutat-o.

— Pentru ce a fost operaţia?

Bărbatul dădu din cap.

„I-am promis că nu o să-ţi spun eu.”

— Întreab-o pe mama ta, îi spuse el, după ce o să se simtă mai bine. Fă-o să-ţi spună.

— Nu pot s-o oblig.

— Bineînţeles că poţi. Draga mea, ţi-ar da luna de pe cer dacă ar putea.

Acum, în timp ce mângâia mâna mamei ei, Maddy se gândi la acele cuvinte. Nu o ţinuse de mână de atâta timp.

— Unde e tatăl tău? întrebă Della.

— La birou, să le spună că nu o să vină o perioadă. Vocea îi tremură. Îi cere lui Fraser Keaton să-mi anuleze călătoria.

— A, zise Della, care ocoli patul. Vino aici.

Maddy făcu exact aşa, iar Della o îmbrăţişă. Avea nevoie de acea îmbrăţişare. Încercă din greu să nu se gândească

cum putea fi să se cufunde în celelalte braţe, care se aflau pe mare, spre Karachi. Apoi, plânse din nou, deoarece nu mai dormise de aproape două zile şi era sfârşită.

— Nu o să plec până nu o faci şi tu, zise Della. Nu ştiu dacă asta ajută.

Maddy o strânse şi mai tare.

— Bineînţeles că ajută, spuse ea.

„Îi cere lui Fraser Keaton să-mi anuleze călătoria."

Alice o auzi pe Madeline spunând asta, simţi tristeţea fiicei ei, dezamăgirea ei apăsătoare şi ridică mâna spre ea. Dori să strângă acele degete din nou, degete care alunecau atât de natural printre ale ei (în fiecare zi), dar nu dădu decât de aerul umed.

„Nu plânge", încercă să-i spună lui Madeline. „Te rog, nu mai plânge."

Oare o asculta? O asculta cineva?

I se părea că nu. Madeline vorbea cu Della. Ceva despre Della, să vină să stea la vilă. Ce drăguţ! Casa mereu păruse prea goală, prea tăcută, din camerele ei lipsind mai multe bătăi de inimă: ale lui Madeline, timp de mult prea mulţi ani. Toţi acei bebeluşi.

„Termină, nu face asta", îşi spuse ea.

Nu se putu abţine. Era de la faptul că se afla din nou în acel spital. Niciodată nu se gândise că se va întoarce, dar acum că o făcuse şi simţurile ei erau pline de mirosul de

dezinfectant, boală şi transpiraţie, zgomotul metalic al tărgilor, vocile asistentelor, căldura lipicioasă a cearceafului de pe patul ei, nu se putea gândi decât la ce o adusese acolo ultima oară. Băiatul mic pe care aproape crezuse că putea să-l crească, dar despre care chirurgul de pe vas îi spusese, din nou, că venea prea devreme şi poziţia lui nu era cea bună.

„Acum o să adormi puţin, doamnă Bright. Când o să te trezeşti, totul o să fie în regulă.”

Şi atunci folosiseră cloroform. Îi uitase gustul. Absolut groaznic.

Nimeni nu o lăsase să îl vadă. Când se trezise, era deja dispărut. „E îngropat în mare”, îi spusese Richard, iar ea ţipă, ţipă şi ţipă. Refuză să-l lase să se apropie de ea, deoarece îi lăsase să facă asta. Dăduse vina pe el, nu se putuse controla. Se învinovăţi şi pe ea. Bineînţeles că o făcu. Doar el o avertizase să nu călătorească în Anglia. „E drumul prea lung, prea obositor.” În vara anterioară, când o dusese prima oară pe Madeline şi ea era din nou însărcinată, îi ascultase sfatul că era imposibil pentru ea să călătorească şi rămăsese în Bombay. Se gândi că o mică parte din ea chiar fusese uşurată că nu avea să-i vadă pe Edie şi pe Fitz. Nu voia să o privească pe Edie în ochi, după ce aceasta furase ceva al ei. Asta era însă o mică parte. În cea mai mare parte, regretase că nu se dusese, din secunda în care Madeline plecase. Şi mai mult atunci când oricum pierduse copilul, cât Richard era plecat. Pierduse doi copii în acel an.

În fiecare zi care trecu apoi, aşteptase cu nerăbdare momentul când avea să se urce pe un vas, imaginându-şi că o să o ţină din nou pe Madeline în braţe. Doar că

Madeline tot fugea la Edie când Alice a ajuns la Oxford, alegând-o pe ea, la fel cum o făcuse şi Fitz, prima persoană care o sărutase pe Alice şi îi dăduse un inel. Câtă durere simţise când o văzuse pe Madeline ascunzându-se în braţele lui Edie, mica ei faţă care se iţea peste umărul lui Edie. Hidoşenia momentului cât Edie îi explica lui Alice comportamentul lui Madeline, al propriei ei fiice. „E pentru că mă cunoaşte acum.” Modul ciudat în care Fitz, chipeş şi plin de sine, se uita la Alice, ca şi cum îi era milă de ea. Tot timpul. Lui Alice îi venea să ţipe la el să nu mai îndrăznească să-i mai plângă de milă.

Propriei ei mame nu-i fusese milă de ea. Încă era furioasă pe ea, pentru că-l pierduse pe Fitz, apoi pentru că fugise în India, fără nici o grijă. Fusese atât de rece atunci când Alice şi Richard o duseseră pe Madeline în vizită, încât Alice preferase să păstreze distanţa.

— Niciodată nu o să mă convingi că ai făcut-o fericită pe fiica mea, îi spusese Edna lui Richard la plecare. Uită-te la ea. Alice, să ştii că tristeţea te îmbătrâneşte.

Tatăl lui Alice, a cărui stare se înrăutăţise deja din cauza bolii de plămâni – murise ulterior din acest motiv – nu spusese nimic. Arăta groaznic de trist şi de bătrân. Aceea fu ziua când Madeline o îmbrăţişase pe Alice pentru prima oară, fără ca Alice s-o fi rugat asta. „Nici mie nu-mi place de ei.” După asta, nu mai arătă nici o urmă de interes faţă de Edie şi de Richard. Nu o voia decât pe Alice, se ducea în patul ei în fiecare noapte şi o implora să o ducă înapoi în India. „Te rog, mamă, te rog.”

— Nu putem? îl întrebase Alice pe Richard. E mai mare acum, poate nu o să i se facă aşa rău...

— E mai mare pentru că nu s-a îmbolnăvit îi spusese Richard. Ştii asta foarte bine, Alice.

Ştia, undeva în adâncul ei. Altfel nu ar fi acceptat. Însă, ca şi în cazul bebeluşului de pe mare, era mai simplu să dea vina pe el.

Oare fusese vina ei că murise? Fusese prea obosită, prea copleşită?

„Nu”, îi spusese Guy atunci, „bineînţeles că n-a fost vina ta.”

Simţea că fusese vina ei, dar nimeni nu vorbea despre asta. După ce ieşi din spital, nimeni nici măcar nu pomeni de existenţa unui copil. Ştia că trebuia să uite, dar nu dorise să facă asta, deoarece ar fi fost ca şi cum micile lui lovituri şi sughiţurile din ea nu se întâmplaseră niciodată.

De atunci, nu a mai putut să urce pe alt vas. Încercase de mai multe ori. În acei primi ani îi ceruse lui Richard să rezerve călătorie după călătorie. Însă în secunda în care punea piciorul pe punte, simţea legănatul scândurilor de sub ea, apropierea celorlalţi pasageri şi mirosul de abur, se întorcea înapoi în sala de operaţii, ţipa din nou şi se gândea la acel corp mic undeva în apă. Atunci făcea un pas în spate, se întorcea şi se ducea spre marginea debarcaderului, respirând, dar fără să respire. Privirea i se împăienjenea şi transpira abundent.

În cele din urmă, se lăsase pradă propriei terori şi renunţase să mai meargă la debarcader. Deja pierduse mult timp, timp pe care l-ar fi putut petrece cu Madeline, ani întregi din viaţa ei. Cumva, fusese mai uşor să creadă că nu mai avea nici un rost să încerce să ajungă la ea. Aşa

că se oprise şi simţise cum Madeline se îndepărta de ea la fiecare aniversare şi fiecare Crăciun, devenind la fel de distantă ca fraţii şi surorile ei.

Asta până când se întoarse.

Iar acum era aici, nu mai vorbea cu Della, ci stătea din nou jos şi o ţinea de mână.

„Spune-i”, îi zisese Richard lui Alice de nenumărate ori. „O să te tot învinovăţească până o s-o faci.”

Putea s-o facă? Să-i spună?

În tot acest timp, se convinsese că o proteja pe Madeline de tristeţe cu tăcerea ei. Acum îşi dădu însă seama că se proteja pe ea însăşi. De ruşinea ei.

Încet, îşi reveni. Foarte încet. Pe şapte ale lunii, încă mai avea febră mare, iar Maddy, înţepenită şi epuizată de la o altă noapte în care adormise în scaun, abia dacă se gândi la vasul ei care pleca din portul din Bombay, prindea viteză şi se ducea pe mare. O privi pe Alice cu ochii roşii, uscaţi, terifiată de cum părea să-şi fi părăsit propriul corp fierbinte, încercând să nu accepte posibilitatea foarte reală că ar putea muri. Încercă să se lase alinată de asigurările lui Guy că văzuse asta de multe ori şi că starea ei se înrăutăţea. Acum că era chiar posibil să-şi piardă mama, nu se gândea decât la râsul ei şi la cum nu-i dăduse destule motive să facă asta. Voia s-o audă râzând din nou.

— Toţi vrem asta, zise Richard.

Ziua următoare, Alice nu râse, dar febra mai scăzu şi deveni destul de lucidă cât să deschidă ochii şi să o privească pe Maddy. („Eşti aici, Madeline”, dorise să-i spună. „Sunt atât de fericită că eşti aici.” Nu ştia de ce îi spusese, în schimb, că trebuia să-şi facă o baie.)

În ciuda stării proaste, Maddy zâmbi.

— Bună, mamă.

Ziua următoare, temperatura revenise la normal, iar inflamaţia din jurul cicatricii ei se retrăsese. Guy, care îi scosese pe Maddy şi Richard pe coridor, ca să-i avertizeze despre posibilitatea apariţiei unor infecţii secundare, le spusese că voia ca Alice să rămână în spital cel puţin alte două săptămâni, până când cicatricea era complet vindecată.

— Dar pericolul a trecut pentru moment? întrebă Richard.

— Pentru moment, spuse Guy, aproape la fel de uşurat pe cât se simţi Maddy.

— Mulţumesc, zise ea, care se întinse să-l ia în braţe, dar se retrase când îl simţi încordându-se.

— Chiar nu am făcut nimic zise el, faţa lui bronzată având o culoare pe care tânăra nu o mai văzuse.

— Ai făcut destule, zise Richard.

În acea după-amiază, Maddy se întoarse la vilă pentru prima oară, făcu baia de care avea nevoie cu ardoare şi îşi schimbă hainele. Datorită Dellei, acestea erau deja despachetate şi în şifonierul ei. Stătu în faţa acestuia, copleşită de oboseală, de realitatea faptului că era înapoi

în camera pe care o părăsise atât de fericită în urmă cu câteva dimineţi şi îşi lăsă mintea să zburde spre Luke, spre dorul pe care-l simţea. Încă mai era la vilă când sosi scrisoarea lui. Era ca şi cum simţise cât de mult avea nevoie de veşti de la el. Îi spunea că el şi Peter ajunseseră cu bine în Karachi, îi lăsă adresa hotelului unde stăteau în timp ce aşteptau trupele din Lahore, care traversau terenul inundat din cauza sezonului musonic.

Scrie-mi, te rog scrie-mi STOP Nu plecăm încă nicăieri STOP

Asta şi făcu, povestindu-i tot ce se întâmplase de când plecase şi cât de dor îi era de el.

O să vin şi eu, cât de repede pot.

Ziua următoare, când temperatura lui Alice era în continuare stabilă, Richard începu să se ducă din nou la birou. Era nevoie de oameni, având în vedere că mulţi erau plecaţi în vacanţă şi alţii, precum Peter şi Luke, erau deja în uniformă, însă era, în continuare, nevoie de guvernare. Trebuiau aprobate contracte comerciale, revizuite licenţe de bunuri şi oferte pentru construcţie, dispute pe salarii, crize de apă, reparaţii la calea ferată.

— Nu pot să nu mă întreb dacă tot ce am adus în India nu este doar birocraţie, zise el obosit când se întoarse la spital în acea seară. Deja mi-e dor de Peter.

— Bănuiesc că şi lui îi e dor de tine, zise Della, cu un zâmbet care era mai degrabă curajos decât amuzat. Nu pot să mi-l imaginez soldat.

— Ei, nici chiar aşa, interveni Alice.

Cei din cameră se uitară unii la alţii, asigurându-se că toţi auziseră bine, prea obosiţi ca să creadă că Alice părea să fie ea din nou.

Pentru prima oară în aproape o săptămână, o lăsară singură în acea noapte, iar Maddy se duse în patul din vechea ei cameră. Nu se mai concentră pe tristeţea faptului că era din nou acolo. Nici măcar nu îşi închise plasa de ţânţari după ce căzu pe cearceafurile ei moi. Se uită la telegrama de la Luke, care se afla pe pernă, şi o ascultă pe Della, care se mişca în camera vecină, apoi închise ochii şi adormi. Dormi, dormi şi dormi. Nu-şi amintea ultima oară când făcuse asta atât de profund sau pentru atât timp. La fel şi nopţile care urmară. Crezuse că, din cauza anxietăţii, va avea probleme să adoarmă, dar se întâmplă opusul: nu putea să-şi ţină ochii deschişi. Se ducea la culcare din ce în ce mai devreme, deseori (spre disperarea Dellei), cum se întorcea de la spital. Uneori, nici măcar nu rezista atât de mult şi adormea lângă mama ei.

— Odihneşte-te, îi spunea Alice, care nu o trezea niciodată. E clar că ai nevoie de asta.

Nu dormea tot timpul când era acolo. Vorbea, ca şi mama ei, amândouă conştiente că fuseseră la un pas să nu mai poată face asta din nou. Nu aveau de gând să rateze această a doua şansă.

Slavă Domnului pentru asta, nu-mi doresc decât să fi fost acolo, să văd cât de mult vă uşurează asta şi pe tine, dar şi pe ea. Aş vrea să fiu acolo din mai multe motive.

Asta îi scrisese Luke. Poate datorită opioidelor şi fără ca Maddy să o întrebe, Alice chiar deschise subiectul ultimei ei şederi în spital. Acea operaţie de pe mare.

— Ştii, am mai fost aici şi înainte, zise ea, în prima zi când îi scăzu febra.

Nu-şi mută privirea de la Maddy în timp ce vorbea. Era evident că se obliga să facă asta.

— Da? întrebă Maddy încet.

Nu voia să rişte şi să facă ceva ce nu dorea.

— Da, zise Alice şi urmă o pauză atât de mare, încât Maddy se temu că acolo avea să se oprească discuţia.

Maddy o îndemnă.

— Tata a spus că nu te-ai simţit bine în călătoria din Anglia.

— Nu m-am simţit bine? Nu, Maddy, nu a fost asta.

Nu spuse totul sub forma unei singure mărturisiri, a unei singure dezvăluiri. Erau numeroase lucruri pe care Maddy îşi dorise să le fi ştiut de mai mult timp. După momentul în care Maddy înlăcrimată află că aproape avusese un frate, Alice spuse totul. Fiecare secret părea să-l elibereze pe următorul. Acel băieţel, îngropat în mare, şi săptămânile lungi petrecute de Alice în spital.

— Chirurgul de pe vas nu era... experimentat. După asta, nu am mai putut să... sper la un altul.

Fitz şi Edie nu putuseră avea copii nici ei, dar o avuseseră pe ea, pe Maddy.

— Dac-aş fi ştiut... zise Maddy, fără să ştie cum să continue sau ce ar fi putut face, decât că-şi dorea cu disperare să existe ceva.

— Erai prea mică, îi spuse Alice.

— Mă bucur că l-ai ales pe tata şi nu pe Fitz.

— El de fapt m-a ales pe mine, zise Alice. Dar şi eu mă bucur.

Apoi, îi spuse despre ceilalţi bebeluşi, opt în total, care nu trăiseră. Unul în aceeaşi vară în care Maddy se dusese pentru prima oară în Anglia.

— Ar fi trebuit să-mi spui, îi zise Maddy, care înţelese în sfârşit de ce mama ei nu venise să o viziteze.

„Era imposibil, mi se părea imposibil.”

— Nu am ştiut cum s-o fac, spuse Alice.

Toţi acei ani în care Alice încercase din greu să plece din Bombay, fără să reuşească.

— Scrisorile tale erau mereu... Maddy se opri şi îşi şterse lacrimile. Niciodată nu părea... să-ţi pese.

— O, Madeline. Ochii albaştri ai lui Alice erau înlăcrimaţi. Îmi pare atât de rău pentru asta.

Situaţia nu se schimbă brusc între ele. Petrecuseră atâta timp prinse într-o relaţie ciudată, că fu dificil să o depăşească. Maddy, afectată de toate lucrurile prin care trecuse Alice, nu se putea relaxa şi nu putea vorbi despre ceva care o putea răni. Cu atât mai puţin despre cât de hotărâtă era în continuare să călătorească înapoi în Anglia, acasă, ca să-şi înceapă acolo viaţa alături de Luke. Dar citeau împreună, mâncau preparatele trimise de bucătar prin curier, rezolvau rebusuri, vorbeau despre Luke, despre cât de dor îi era lui Maddy de el, cât de mult o speria gândul că el avea să lupte, iar alteori, pur şi simplu tăceau. Zilele trecură, iar Alice se întremă. Culoarea palidă a feţei ei dispăru. Guy îi asigură că, dacă avea să continue în acelaşi ritm, putea pleca acasă până la sfârşitul lunii.

— Slavă cerului! zisese Alice.

„Slavă Domnului!” se gândise Maddy.

Tot veneau veşti din Europa: bătălii între forţele franceze, germane şi belgiene la frontiera germano-franceză, apoi avansarea germanilor şi aterizarea Forţelor Britanice Expediţionare. Toată lumea spunea că asta va pune punct războiului în câteva zile, numai că germanii îi tot învingeau, împingând linia frontului de la Mons spre Paris, kilometru după kilometru din teritoriu francez ajungând în mâinile germanilor. Luke îi scrise:

Trupele sunt toate acum aici, în Karachi, cu toate că jumătate dintre soldaţi sunt bolnavi de malarie şi nici unul nu are uniformă de iarnă. Plecăm mâine şi nu suport gândul că o să navighez în direcţia opusă locului în care te

afli. Maddy, îmi pare rău, dar nu o să mergem în Anglia. Nu pot să-ţi spun unde o să fim, decât că e undeva în Franţa.

Maddy îi răspunse, dezolată.

Undeva în Franţa. Nu pot să-ţi spun cât de mult mă sperie asta.

— Şi pe mine mă sperie, îi zise Della, care nici măcar nu mai încerca să zâmbească atunci când se gândea că Peter era soldat, nu după toate înfrângerile din Franţa. Şi el îi scrisese, glumind, că aveau să ajungă toţi în Europa în haine de vară, deşi avea să fie deja octombrie. Nu am un sentiment bun, Maddy.

— Nu, zise Maddy, care şi ea simţea acelaşi lucru.

Avea un impuls şi mai puternic să ignore dorinţa de a rămâne cu mama ei şi să călătorească în Anglia, cât de curând posibil. Chiar dacă Luke era în Franţa, era sigură că avea să se simtă mai bine odată ce se întorcea. Nu era doar dorinţa să ajungă în casa lor din Richmond. Pur şi simplu i se părea foarte important să fie acolo.

— Aşteaptă până când mama ta iese din spital, îi zise tatăl ei.

— O să plec când pleci şi tu, spuse Della.

Ziarele aduceau veşti proaspete în fiecare zi despre retragerea continuă din Mons: o cursă spre mare despre care nimeni nu voia să vorbească, deoarece era un

fenomen inimaginabil ca britanicii să fie împinşi undeva. Trupele ajunseseră cu trenul în Bombay, pregătite să participe la apărare. Hotelul Taj Mahal era plin de ofiţeri, toţi în aceeaşi uniformă pe care o purta şi Luke, doar că nici unul dintre ei nu era el. Maddy, care ieşi la ceai la Sea Lounge cu Della – o pauză bine-venită de la zilele ei lungi în scaunele neprimitoare ale spitalului –, avu impresia de câteva ori că îi văzuse părul negru, o urmă a profilului său când dădea colţul, în hotel, apoi îşi dădea seama că nu era aşa. Era insuportabil. Îi privi pe toţi fumând şi râzând în foaier, pe veranda adăpostită a localului, şi se întrebă dacă doar se prefăceau că erau atât de relaxaţi în privinţa viitorului.

— În nici un caz, zise unul dintre ofiţerii care le oferiseră ei şi Dellei ceva mai puternic decât un ceai (idee care îi provoca lui Maddy din ce în ce mai multă greaţă). Totul e cum le spun oamenilor mei, o mare aventură. Sper doar să nu se termine până când ajungem acolo.

— Eu o să sper opusul, zise Maddy, asta ca să ştii.

În port erau o mulţime de corturi ridicate pentru a-i găzdui pe locuitorii temporari în Bombay. Maddy nici nu se putea uita la satul din pânză, atât de gri şi desumbru în ploaie, fără să-şi imagineze că Luke avusese probabil de-a face cu planificarea acestui lucru, poate chiar aprobase totul. Cei care nu dormeau în corturi stăteau în depozitele portului sau în cabinele vaselor. În fiecare zi, când Maddy conducea spre spital, îi vedea pe sepoy afară, în tururi de vizitare a oraşului, organizate în grabă. Sute de sepoy se ţineau de mână şi priveau uimiţi tramvaiele, traficul, şi se gândi că dacă nu ar fi atât de obosită (şi femeie), putea să se ofere voluntar. Della, care făcea voluntariat (într-o funcţie potrivită pentru o femeie la una dintre cantinele

din port), o făcuse să zâmbească atunci când îi spusese o poveste despre un regiment gurkha care nu văzuse niciodată marea şi încercase să se spele în ea.

— Nu înţelegeau de ce săpunul nu se lua şi de ce apa îi făcea să le fie şi mai sete.

— Câţiva dintre ei au fost aici, zise Guy, care era în camera lui Alice şi îi citea fişa când Maddy spuse povestea din nou. Apa sărată nu te face doar să-ţi fie mai sete.

Maddy se strâmbă când îşi imagină gustul.

— Alice, cred că eşti gata să pleci acasă, spuse Guy, care-şi ridică privirea din fişă.

— Da? întrebă Alice, care se săltă pe coate, iar părul blond îi căzu pe umeri, făcând-o să pară mult mai tânără. Guy, îţi mulţumesc!

— Cu mare plăcere! Mă bucur să văd că eşti mai bine înainte să plec.

Maddy nu se gândi să-l întrebe unde se ducea. Nu-i spuse că avea să-i ducă dorul, ceea ce era adevărat. Cineva din spital începuse să gătească orez, iar mirosul tocmai o lovi şi o împinse dincolo de marginea unde o adusese gândul la apa sărată. Abia dacă ajunse la chiuveta mare din cameră înainte ca nevoia de a vomita să o copleşească. Se apucă de bazin cu ambele mâini, iaurtul şi mango pe care le mâncase la micul dejun făcându-şi apariţia. Respiră greu şi apoi plânse, deoarece mereu plângea când era bolnavă. Era oripilată de faptul că mama ei şi Guy erau de faţă şi o priveau, însă ea îl voia pe Luke. Îl voia pe el.

— Madeline, zise mama ei din pat, Madeline...

— Dumnezeule, respiră tânăra greu în timp ce se ştergea la gură.

— Madeline, o strigă mama ei din nou.

Ştiind că trebuia s-o facă la un moment dat, se întoarse încet.

— Ai mâncat ceva?

— Nu ştiu, zise Maddy. Nu era chiar adevărul, dar nu era pregătită să-şi verbalizeze suspiciunile. Erau prea preţioase, prea minunate.

„Nu cobi."

Guy însă o privea foarte ciudat. Nu mai zâmbea. Când îşi dădu seama că Maddy îl privea, îi spuse că avea să-i aducă nişte apă, însă tânăra fu zguduită de neclintirea lui şi de expresia încordată. Văzu că ceva din el se rupsese.

Spre supărarea ei, Guy plecă în Europa trei zile mai târziu, cu primul convoi din portul Bombay, împreună cu aproape toţi bărbaţii care beau şampanie la Taj şi cei care dormiseră în satul de pânză. Golul subit nu dură prea mult. Următorul val de bărbaţi era pregătit să intre în Bombay şi să plece.

Înainte ca Guy să plece, trecu pe la vilă ca să-şi ia rămas-bun. Se îndrepta spre Franţa, cu sarcina de a ridica una dintre noile facilităţi medicale de-a lungul liniei frontului. I-au spus să aibă grijă. Maddy era îndurerată, deoarece nu-şi putea imagina unde se ducea Guy şi pentru că era atât

de singur. Îl conduse spre verandă. La uşă, Guy îi dădu o carte de vizită a unui doctor.

— E cel mai bun, să nu te duci la nimeni altcineva.

— Guy... zise ea.

— Te rog, o întrerupse el înainte ca ea să spună ceva ce nici unul dintre ei nu voia să recunoască, să nu călătoreşti. Nu când nu e cazul. Chiar dacă s-a oprit ploaia, apele tot vor fi periculoase.

— Sper că o să fii bine, zise ea, fără să fie de acord cu nimic şi gândindu-se la Luke. La cum el şi Luke se ocupau de oamenii lor deja bolnavi pe mare.

— Sunt rezistent, zise el, iar ea ştia că Guy nu o liniştea numai în privinţa valurilor.

Maddy se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe obraz.

— O să-mi fie dor de tine.

El nu-i spuse că îi va duce dorul.

Guy se opri numai ca să-i arunce un ultim zâmbet şi se grăbi spre maşină, aceeaşi care transportase toate acele sticle cu apă caldă.

Maddy încă mai avea de gând să călătorească. Deşi nu îşi făcuse curaj cât să discute despre asta cu mama ei, îi spusese tatălui ei că trebuia să fie în Anglia când Luke primea prima lui permisie. Avea să petreacă restul lunii cu Alice, apoi avea să plece când putea.

Dar pe 5 septembrie, primul submarin german atacă şi scufundă nava britanică de război HMS Pathfinder. La scurt timp după, cum bătălia de la Marne continua în Franţa, oprind într-un final avansarea germanilor la râul Aisne, numeroase alte nave britanice de război avură aceeaşi soartă. Maddy nu avea nevoie ca Della şi tatăl ei să-i spună că era nebunie curată să călătorească. Singurul lucru de care-i păsa era ca Luke să ajungă în siguranţă în Franţa, ca şi Peter şi Guy. Cu toate că, spre uimirea tuturor, primiră telegrame din Franţa, care îi asigurau că erau toţi în siguranţă pe uscat, era greu să fie fericită. Nu acum, când fusese publicată lista cu victimele bătăliei de la Marne. Pe ea se aflau mai mulţi băieţi pe care Maddy îi cunoscuse la universitate. Fuseseră ucişi în acţiune, răniţi, daţi dispăruţi... O durea să se gândească că aceştia pur şi simplu nu mai erau. Voia să creadă că nu e real, că fusese o greşeală la printat şi că încă mai existau undeva, aşa cum şi-i amintea – mergând cu bicicleta prin Oxford, în timp ce le fluturau eşarfele, cu obrajii roşii de la soarele verii, în timp ce beau bere caldă în grădinile aflate pe malul râului – însă lumea părea mai goală, mai tristă. Nu apăru decât o singură veste cu adevărat bună, oferită de destul de bătrânul şi extrem de distinsul doctor Tully, la care o trimisese Guy.

— Şi-a cerut scuze înainte să mă examineze, îi povesti Maddy Dellei când se întoarse în camera de aşteptare. Era roşie la faţă de la ce se întâmplase. Nu cred că o să îmi treacă vreodată jena.

— Dar...?

— Dar, zise Maddy, în timp ce un zâmbet îi lumină faţa. Încă nu-i venea să creadă că în ea chiar creştea un omuleţ (omuleţul lor). Della, o să fiu mamă, spuse ea râzând şi

deschizându-şi braţele pentru îmbrăţişarea prietenei ei. O să fiu mamă.

Deşi era foarte fericită, avea emoţii să le spună părinţilor ei. Ştiind cât suferiseră, se simţi jenată de bucuria ei, aproape vinovată. Tremura în acea seară când ieşi cu Della pe verandă, unde amândouă luau aperitive la lumina lămpilor cu miros de citronella. Uleiul de citrice o copleşi. Încă îi era rău.

— Cred că e fată, îi spusese doctorul Tully. Nu am nici un motiv ştiinţific, doar faptul că mereu par să le provoace mai multă greaţă mamelor.

Maddy înghiţi înainte să vorbească şi forţă afară cuvinte, nu vomă.

— Sper că nu o să fiţi ocupaţi în martie, zise ea.

— De ce? întrebă Richard.

— Tu, mamă, pari prea tânără pentru asta, dar o să fiţi bunici.

Feţele lor!

Richard strigă, chiar strigă. Alice icni, îşi duse mâinile la gură şi se uită de la Maddy la Della, de la Della la Richard, apoi înapoi la Maddy.

— Un copil? Aici?

— Cred că da, zise Maddy care acum nici măcar nu visa să rişte o întâlnire cu submarinele şi începuse să accepte faptul că nimic nu avea să se termine până de Crăciun, oricât de mult îşi dorea opusul.

Nu ştia cum va putea să facă faţă agoniei, dacă nu era mica minune ce creştea în ea.

Aproape merită durerea de a sta, doar ca să vadă fericirea părinţilor ei şi lacrimile din ochii mamei ei. Adora faptul că le oferise asta. Dar tot era pregătită să facă orice ca să nu-i spună lui Luke că avea să devină tată printr-o telegramă.Având în vedere situaţia, zâmbetul lui, bucuria la aflarea veştii aveau să existe numai în imaginaţia ei.

Telegrama nu ajunse la el decât la mijlocul lui octombrie, urmărindu-l de la tabăra din Marsilia în Orléans, unde ajutorul desemnat lui Luke – un sepoy tânăr care călătorise împreună cu el şi cu Peter încă din Bombay – i-o dădu în mijlocul unui antrenament. În jurul gardurilor cu sârmă se strânseseră localnicii, care înfruntaseră ploaia şi vântul ca să-i vadă din nou pe sepoy. Nu păreau să se mai sature de asta. Soldaţii, care majoritatea îşi reveniseră după malaria care le înrăutăţise călătoria spre Franţa, erau aliniaţi. Uniformele lor subţiri erau ude, iar din turbane picura apă. Trăgeau şi îşi încărcau puştile, mâinile li se mişcau rapid, în ciuda frigului. Trăgeau în saci cu nisip atârnaţi, în timp ce căpitanii lor, inclusiv Peter, care tremura, strigau ordine.

Luke îl privi pe Peter în timp ce-l ajuta pe unul dintre oamenii lui să-şi deblocheze arma. Respira aerul îngheţat în timp ce vorbea (mai mult ca sigur că greşise nişte cuvinte în urdu). Era foarte frig pentru luna octombrie. Toţi îngheţau, în uniformele lor indiene, în ciuda cererilor repetate făcute de Luke superiorilor să primească haine şi pantaloni mai groşi. Ridică privirea spre cer, simţi umezeala pe faţă şi se încruntă când se gândi la săptămânile care urmau pe câmpurile din Ypres. Acolo se

formase un fel de trupă de amestec, din francezi, belgieni şi britanici, care încercau să oprească căderea porturilor Canalului în mâinile germanilor. Funcţiona, dar la limită, şi cum nu ajunseseră alte trupe britanice antrenate în Franţa, armata indiană trebuia să ajute. Colonelul Whittaker, care era acum şi el în Orléans, mergea împreună cu ei. Aveau să ajungă noaptea următoare şi cine ştie peste ce măcel aveau să dea. Prin Orléans trecuseră o mulţime de bărbaţi. Luke fusese îngrozit de numeroasele poveşti despre companiile decimate de focul mitralierelor, de puterea gloanţelor howitzer...

Toate astea îi dispărură însă din minte când soldatul veni şi îi dădu telegrama. O deschise, ştiind că era de la ea, dorind să-i citească cuvintele, orice cuvinte, ca un dependent. Înconjurat de tirul puştilor şi de ordinele în urdu, ochii îi alunecară peste mesaj.

Ce deştepţi suntem STOP Un băiat mic sau o fetiţă se pregăteşte pentru sosirea de la primăvară STOP Acum ai un alt motiv ca să ai grijă de tine STOP

Inspiră adânc. Îl copleşi un val de fericire pe care nici măcar imaginaţia lui Maddy nu reuşi să-l creeze. Un copil. Copilul lor.

— Dumnezeule! exclamă el, în timp ce citi din nou telegrama.

Zâmbea, râdea, nu-i venea să creadă.

Şi-o imagină pe Maddy la oficiul telegrafic din Bombay, îmbrăcată într-una din rochiile ei în culori şterse, cu pielea

înroşită de la căldură. Şi-o imagină în timp ce scria şi zâmbi. Pentru o clipă, fu acolo, cu ea. Voia să fie cu ea. Simţea acea nevoie în toată fiinţa sa.

„Ai grijă de tine”, îl îndemnase ea.

„Ai grijă de tine”, îşi spuse lui însuşi, apoi tresări când un glonţ de la o armă care ţintise prost trecu aproape de faţa lui.

— Îmi pare rău, zise Peter. Încă e blocată.

Luke reveni cu picioarele pe pământ, la ploaie şi la frig, la oamenii care nu se plângeau niciodată şi pe care ziua următoare avea să-i conducă în luptă pentru prima oară.

„Ai grijă de tine.”

Trebuia s-o facă. Cumva, trebuia s-o facă şi să se întoarcă la ea, la copilul lor. La familia lor. Nimic din viaţa lui nu mai fusese vreodată aşa important.

Capitolul 16

Germanii nu ajunseră în porturile Canalului în acea iarnă. Zi după zi, proiectilele urlau, ploua cu gloanţe, însă, în ciuda atacurilor şi a contraatacurilor continue din ambele părţi, de-a lungul câmpiilor inundate, de netrecut, din Ypres, linia abia dacă se mişcă. Singurul lucru prezent era dezastrul războiului. În timpul pauzelor rare, Luke îşi îndemna oamenii să îşi lase jos baionetele, să se odihnească. Îmbrăcaţi în continuare în hainele lor de vară, se strângeau pentru adăpost sub copacii căzuţi. Încercau

să doarmă în băile îngheţate de nămol şi să uite de cadavrele care se aflau peste tot, de tunurile care puteau oricând să fie îndreptate spre ei, să le facă ce le făcuseră şi fraţilor, prietenilor lor. Lunetiştii invizibili, care mereu îi priveau.

Ăsta nu e război, e sfârşitul lumii.

Asta scrisese un sergent indian într-una din scrisorile pentru acasă pe care Luke le citea în fiecare noapte, ghemuit într-o gaură, adăpostind hârtia de ploaie. Oamenii mureau, în fiecare zi, în moduri pe care Luke nu le-ar fi crezut admisibile dacă nu era acolo cu ei, ţipând la ei să se mişte o secundă prea târziu, ţinându-i în braţe când îşi dădeau sufletul.

— E privirea aia din ochii lor, zise Peter, care-şi aprinsese o ţigară într-o noapte furtunoasă, când renunţă la expresia relaxată. Modul în care te privesc. Disperarea îl făcu pe Luke să se întindă spre el, să-l atingă pe braţul ud, de parcă asta avea să ajute. Nu vreau ca ăsta să fie ultimul lucru pe care-l văd, spuse Peter.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, hai să nu fie.

— Ai un plan?

— E în lucru, spuse Luke, care, bineînţeles, nu avea un plan şi era din ce în ce mai sigur că supravieţuirea unui asemenea simulacru nu depindea decât de un joc macabru al şansei.

Peter trase din ţigară. Şi el ştia asta. Dar îi spuse să-l ţină la curent şi reuşi să zâmbească, deoarece era Peter şi asta făcea.

Zilele treceau, fiecare mult mai grea decât ultima. Luke nu ştia cum supravieţuiau, dar el, care se simţea groaznic pentru rolul pe care îl jucase ca să-i aducă pe toţi acolo şi nu voia decât să îi trimită acasă (şi pe el), primise ordin de la superiori să se mute unde era nevoie de mai mult sprijin, mişcându-se de colo colo, de la o bătălie la alta. Rareori dormeau. Mereu le era frig, mereu erau înfometaţi. Trăiau numai cu carne de vită la conservă. Comandantul lui Luke suferi arsuri de la o grenadă care explodă şi fu trimis la unul dintre noii chirurgi plastici din Blighty.

— Plastici, mormăi el prin buzele arse când Luke îşi luă rămas-bun la spitalul de pe câmp. Pare tortură.

Ceilalţi ofiţeri, cu care Luke şi Peter călătoriseră din Karachi, care instruiseră, antrenaseră şi conduseseră trupele, bărbaţi cu familii, vieţi şi speranţe, dispăruseră.

Am fost numit locotenent-colonel. Nu mai e nimeni aici care să facă asta. Peter e acum maior. Promoţiile vin repede pe frontul vestic. Nu ştiu cum de mai trăim amândoi. Am început să credem că suntem talismanul norocos al celuilalt. Foarte puţini dintre căpitanii care au venit aici cu noi mai trăiesc, iar asta mă termină. Am primit subofiţeri britanici noi, dar limba lor urdu e chiar mai proastă decât a lui Peter. Încearcă, dar nimeni nu poate să-i înţeleagă şi-i pierdem şi pe ei. Maddy, majoritatea erau la şcoală anul trecut pe vremea asta, aproape copii. Lunetiştii trag în noi toţi. Ştiu că ofiţerii poartă chipiu cu cozoroc, nu turban.

Asta îi scrise Luke lui Maddy, iar aceasta, la rândul ei, îi răspunse: Pentru numele lui Dumnezeu, începe să porţi turban. Era, bineînţeles, o idee excelentă.

— Chiar un plan, zise Peter. Bravo, Maddy!

Toţi ofiţerii lui Luke îşi înlocuiră şepcile înainte să pornească în următorul lor atac, la răsărit, pe teritoriul accidentat de la Nuns’ Woods, sau Nonneboche. O altă avansare frenetică, plină de fum, de data asta ca să-i împingă pe germani să nu cucerească Menin Road. Lui Whittaker nu-i plăcu schimbarea uniformei şi refuză să poarte turban.

„Eşti în armată acum.”

Dar fu ucis apoi de un lunetist în timpul aceluiaşi atac, chiar dacă nu trebuia să fie implicat, însă insistase să ajute, spunând că oamenii aveau dreptul să audă ordinul de atac în propria lor limbă. Fu împuşcat chiar înainte să aibă şansa de a ajunge la germani şi de a-i lua pe soldaţii hipotermici de acolo prizonieri. („Danke”, se bâlbâiau oamenii. „Danke”). Mai târziu în aceeaşi zi, Luke îi scrise soţiei lui Whittaker, după ce el şi restul bărbaţilor care nu fuseseră răniţi se prăbuşiră printre ruinele de piatră ale unei capele, deasupra lor fiind lumina bizară a reflectoarelor de căutare. Tocul i se mişca pe hârtia udă, repetând aceleaşi platitudini inutile despre curaj şi finaluri rapide pe care le scrisese deja de nenumărate ori.

Maddy îi scria şi ea, în mod constant: scrisori care ajungeau în grămezi, ceea ce dura mereu prea mult, şi îl distrăgeau cu discuţii despre viaţa pe care şi-o dorea. Tânăra vorbea ca şi cum erau unul lângă celălalt, pe o plajă, într-un restaurant, în pat, ca şi cum şi ea îşi imagina

că erau de fapt alături. Descria mişcările copilului lor care creştea şi îi spuse, la cererea lui, despre fiecare dintre consultaţiile ei cu doctorul Tully.

Tot vorbeşte despre copil, care se pare că se dezvoltă foarte bine, de parcă e una dintre prăjiturile bucătarului. Bucătar care nu numai că vorbeşte din nou cu mine, dar vorbeşte în urdu. Urdu! Sunt sigură că e foarte plin de el, deoarece condimentele lui m-au ajutat foarte mult cu starea de greaţă.

Îi scrise şi cum începuse să predea la şcoala locală unde mergeau copiii posedaţi ai grădinarului, unde nu existau reguli ridicole împotriva profesoarelor care erau căsătorite (sau a celor care erau divorţate).

Mă bucur atât de mult că faci asta. Îţi place?

Foarte mult, ar fi trebuit să încep mai demult. Mama vine şi ea uneori.

Cum e mama ta?

Atât de diferită, nici nu pot să-ţi spun. E mai bine acum şi în continuare tăcută (tata crede c-a uitat cum să nu fie aşa), dar mai blândă, mai puţin... ascunsă. E atât de plăcut să fiu cu ea şi e mult mai uşor să-i vorbesc, chiar şi Della a zis asta, mai ales când vine vorba de orice are legătură cu copilul. I-a brodat, lui sau ei, o nouă plasă pentru ţânţari,

care e acoperită cu cele mai minunate stele. Acum ştiu cine a cusut toate plasele mele! E, bineînţeles, uimită că mi-am amintit de ele. Încep să-mi dau seama exact cât de mult adoră copiii şi sunt atât de tristă că nu m-a avut decât pe mine. De fiecare dată când vine la şcoală, spune că e numai ca să se asigure că nu mă obosesc prea mult pe drum, dar în clipa în care intră în clasă şi copiii îi cer să picteze cu ei, e de acord, de parcă nu avea de gând să stea...

Iar copiii ştiu că aştepţi un copil?

Da, le place să-l simtă când se mişcă.

Ce ar spune Diana Aldyce?

Ce nu ar spune?

Sunt gelos. Vreau să simt şi eu loviturile.

Se făcu mai rece, iar mama lui Luke îi trimise o haină groasă.

Ai grijă de ea, te rog. Fără lacrimi, fără gloanţe. Suntem alături de tine în fiecare secundă. Să nu uiţi că în mâinile tale se află şi vieţile noastre. Eşti tot ce avem.

Luke îi împrumută haina ajutorului său care, înainte de acel iad, nu experimentase o temperatură mai mică decât cea dintr-o noapte din Bombay. Acesta îl întrebă dacă i-o putea împrumuta şi fratelui său, un naik, aflat sub comanda lui Peter. După asta, bărbaţii o purtară cu rândul, savurând momentele de căldură. Abia la finalul lui noiembrie, când bătălia pentru Ypres ajunsese la un final neconcludent şi totul fu cuprins de tăcere, iar albul acoperi peisajul spulberat, ajunseră în sfârşit şi uniformele groase de iarnă. Erau însă prea multe. Aproape jumătate dintre bărbaţii pentru care fuseseră croite erau morţi, îngropaţi în pământul îngheţat. Nu mai aveau să simtă vreodată căldura Indiei, căreia îi duseseră dorul.

Luke îi scrise lui Maddy:

Nu am uitat-o. Uneori o simt în vise. Pe tine însă nu pot să te văd niciodată. Poţi să îţi faci o poză? Am nevoie disperată să îţi văd faţa.

Maddy făcu aşa cum îi ceruse şi îi trimise un portret sepia realizat de Richard pe verandă. Acesta ajunse la Luke când era într-o nouă poziţie, aproape de oraşul Neuve Chapelle, cucerit de germani, unde noul lui şef, un colonel din Ipswich, îi comandase să pregătească trupele rămase pentru iarnă. Era un sector mai liniştit, deşi se auzeau zvonuri despre o ofensivă în primăvară. Era mai uşor şi să trăieşti acolo, deşi totul era relativ. Avea tranşee adânci, construite de ingineri, alei acoperite, care le protejau picioarele să calce în bălţi îngheţate şi saci cu nisip care le protejau capetele de focul lunetiştilor. Mai erau şi adăposturi, unde puteau dormi fără să-i plouă sau să-i bată vântul.

Luke se aşeză pe patul lui, ca să deschidă scrisoarea lui Maddy. Deasupra lui, din tavan, cădea pământ de la schimbul zilnic de focuri (doar ca să le reamintească tuturor, de parcă puteau uita, de ce se aflau acolo). În colţul camerei, un grup de naik, inclusiv servitorul lui, jucau un joc cu zaruri. La masă, Peter şi alţi câţiva subofiţeri jucau rummy şi se certau dacă cursele de şobolani aveau să fie un sport care să ridice sau nu moralul trupelor.

— Simplul fapt că faceţi o dispută din asta îmi dă de înţeles că suntem aici de prea mult timp, spuse Luke, în timp ce deschidea plicul.

Scoase conţinutul, degetele lui atingând hârtia pe care o atinsese şi ea, şi luă fotografia în mâinile lui crăpate, pline de noroi.

Tata a cumpărat un aparat de fotografiat Brownie, aşa că o să trimitem poze cu copilul, cum o să se nască. Şi părinţii tăi au cerut nişte poze, iar Edie aşteaptă şi ea cu nerăbdare.

Se uită la poza ei, iar privirea i se înceţoşă de la efortul de a reţine fiecare detaliu. Maddy purta o rochie de culoare deschisă şi nu avea pălărie. Părul ei era numai bucle, care atingeau pielea mătăsoasă a gâtului. Se uita direct în aparatul de fotografiat şi zâmbea. Îi zâmbea lui. Văzu curbura stomacului ei şi simţi cum i se încleştează maxilarul de la durerea insuportabilă de a nu fi cu ea. Pe masa de lângă ea se afla un pahar cu apă pe jumătate băut şi o farfurie cu fructe tăiate. Şi-o imagină bând şi punând paharul jos. Îi auzi vocea: „Bun, gata, sunt

pregătită. Nu, stai... Ar trebui să zâmbesc? E voie în fotografii?”

Mulţumesc, îi scrise el. Nu pot să-ţi spun ce a însemnat să primesc asta.

Acum vreau una cu tine, îi răspunse ea.

Iar el îi trimise o fotografie făcută de servitorul lui cu el şi Peter. Aparatul de fotografiat fusese împrumutat de la tutungeria locală, când plecaseră într-o permisie de o săptămână într-un cătun din apropiere. Amândoi stăteau pe strada pietruită şi purtau peste uniforme cojoacele pe care le cumpăraseră de la un fermier local.

Foarte stilaţi, vă stă bine. În caz că vă ajută, trimit şi şosete şi mănuşi. Copiii din clasa mea m-au ajutat să le tricotez (au fost foarte entuziasmaţi de pauza de la aritmetică). Câţiva dintre ei au fraţi mai mari şi taţi trimişi pe front, aşa că acum facem asta cam o oră în fiecare zi. E o clasă muncitoare. Toţi suntem ocupaţi. Ţi-a spus Peter că Della nu mai e la cantină şi că s-a oferit voluntară la spitalul lui Guy? A întâlnit acolo un chirurg dentar destul de dulce, Jeffrey, dar m-a asigurat că nu e singurul motiv pentru care se duce. Toată lumea simte lipsa de personal zilele astea şi nu suportăm să stăm şi să aşteptăm pur şi simplu acasă. Mă tot gândesc cum anul trecut, pe vremea asta, urma să te întâlnesc pentru prima oară la Yacht Club. Nu am mai fost acolo de când ai plecat. Nu pot. De Anul Nou nu vor mai organiza nici o petrecere. Nu ar fi în regulă şi oricum, ultimul lucru pe care-l vrea lumea e să danseze. Nu că eu aş putea face asta. Datorită bucătarului (care ne-

a asigurat că de Crăciun nu o să facă curry de curcan), copilul ăsta o să fie cu siguranţă unul osos...

Asta îi scrise ea, la care el îi răspunse:

O să dansez eu cu tine. Dacă aş fi acolo, te-aş duce înapoi pe plaja noastră şi aş dansa cu tine pe nisip...

Ce gând frumos, îi răspunse ea.

În mijlocul lunii decembrie, sosiră trupe noi, care să le completeze pe cele pierdute, iar printre ele, se aflau şi ofiţeri care vorbeau urdu şi de care era nevoie. Fraser Keaton, care tocmai sosise din Bombay, se afla printre ei, iar Richard îi scrise lui Luke: Fii cu ochii pe el, da? Pur şi simplu n-a vrut să rămână aici şi pare mult prea tânăr ca să moară.

Ernest Aldyce veni şi el.

— Dumnezeule, situaţia chiar poate să se înrăutăţească! exclamă Peter în timp ce se scărpina din cauza puricilor.

Era însă un Ernest mai tăcut. Unul sleit. Fusese şi la Ypres, cu BEF, deoarece fusese plecat în permisie în Anglia când se mobilizaseră soldaţii şi unul dintre puţinii din compania sa care venise. Dacă puteai spune că venise. Din punct de vedere fizic, totul la el se subţiase: părul, corpul. Până şi pielea lui de ceară atârna pe liniile prost definite ale feţei. Nu-şi mai ţinea capul drept, ci aplecat, cu bărbia pe

umărul lui osos. Privirea i se tot mişca, de parcă se temea să se oprească asupra unui singur loc. Era un om cu totul diferit faţă de ofiţerul indian care-l epuizase pe Luke cu discuţiile şi întrebările nesfârşite în Bombay. Luke nu era sigur că l-ar fi recunoscut dacă nu i-ar fi văzut hârtiile.

— Nu a vrut să vină, îi reaminti Luke lui Peter. Îţi aminteşti cât de ferm a fost c-ar trebui să rămână în Bombay?

— E mai isteţ decât l-am crezut, spuse Peter, cu o doză de înţelegere.

Toţi fuseseră şocaţi de schimbarea lui Ernest. De asemenea, toţi se temeau, deşi nu recunoşteau asta, că teroarea de nedescris care îl afectase pe el avea să se abată şi asupra lor.

— Încep să cred că, până la urmă, ar fi trebuit să rămân în Bombay, spuse Fraser, care tresărea la auzul schimbului de focuri din depărtare, în timpul primei sale nopţi în tranşee.

— Abia acum ţi-ai dat seama de asta? îl întrebă Luke cu un oftat.

Îi ţinu pe ambii bărbaţi aproape de el. Îl puse pe Fraser direct sub comanda sa şi pe Ernest în tranşee, între el şi Peter. Astfel, avu vreme să observe cât timp petrecea Ernest stând pe podeaua tranşeelor şi privind efectele pirotehnice din cer, în timp ce-şi freca mâinile. Sepoy-i lui văzuseră şi ei asta şi se duseseră la Luke, cerându-i să fie mutaţi.

— Aş putea să-i iau eu, zise Peter. Cu mare drag, sunt bărbaţi buni…

Chiar erau. Luke îşi dorea să-i fi putut muta sub comanda lui Peter, dar cu toate astea nu o făcu.

— Nu pot, ar trebui să raportez asta.

Ştia foarte bine ce avea să i se întâmple lui Ernest atunci. Toţi auziseră poveştile. Cum Ernest nu avea răni, avea să fie judecat la Curtea Marţială pentru laşitate şi probabil împuşcat.

Luke se hotărî să-l ajute pe Ernest cum putea. Ca să-l ajute să-şi revină, îl luă în nişte operaţiuni minore şi îl ajută să-şi întărească rezistenţa, iar abia după îi ceru să lupte într-o operaţiune mai serioasă. Pe 30 decembrie era stabilit un raid, ultimul din 1914. O operaţiune mică, menită să distrugă câteva puncte de observaţie de pe partea opusă, a germanilor. Nici nu era nevoie de o expediţie. Avea să-l ia pe el.

— Hai să-l luăm şi pe Keaton, zise Peter. Mă sperie cât de necopt e...

Plecară devreme, cu mult înainte de răsăritul soarelui. Luke, care condusese nenumărate astfel de expediţii, abia dacă simţi vreo urmă de adrenalină când se urcă pe scară, făcându-le semn celorlalţi să-l urmeze. Nu se aştepta la probleme. Pe parcursul Crăciunului avuseseră un fel de armistiţiu. Nimic de genul meciurilor amicale de fotbal de care auzise în alte sectoare, fără Silent Night pe tărâmul nimănui, dar oamenii se opriseră din tras. Era destulă linişte cât să doarmă puţin, să scrie mai multe scrisori pentru acasă, iar Luke să privească cerul nopţii şi să se roage unui Dumnezeu care părea să-l facă să creadă că acesta era ultimul Crăciun pe care avea să-l petreacă în Franţa.

— E rugăciunea greşită, îi spusese Peter, când îl împinse cu pumnul strâns. Ai putea ajunge undeva mai rău.

— Unde anume?

— Sunt sigur că 1915 ne-a pregătit ceva.

Toţi trăiseră şi-i lăsaseră pe ceilalţi să trăiască, iar nemţii nu anticipau o luptă în acea dimineaţă. Era întuneric beznă. Atât timp cât stăteau cu capul plecat, nici o santinelă nu avea să-i vadă. Apoi, aveau să-şi arunce mortierele, să dezactiveze posturile de observare şi să plece fără victime.

Erau cincisprezece oameni în total. Patru ofiţeri – el, Peter, Ernest şi Fraser –, apoi o mână de ingineri întăriţi de luptă şi câţiva naiks care supravieţuiseră în Ypres şi toţi ştiau ce făceau. Luke nu fu nevoit să le spună să păstreze tăcerea în timp ce se târau pe terenul îngheţat, spre tranşeele germanilor. Nici prin cap nu-i trecea că va fi nevoit să-l avertizeze pe Ernest, care oricum era tăcut mereu, să nu spună nimic. Dar pe măsură ce se apropiau de ţintă, destul de mult cât să simtă mirosul cafelei germane, al grăsimii şuncii, Ernest scoase un sunet ciudat, ceva între un behăit şi un bocet, presărat cu suspine.

Şocat, Luke îi şopti să tacă, iar ceilalţi bărbaţi făcură la fel.

— Pentru numele lui Dumnezeu, zise Fraser, cu o voce tremurândă din cauza fricii, poate cineva să-l facă să tacă?

— Aldyce, trebuie să te opreşti, îi spuse Luke, care începuse să se panicheze şi el.

Bărbatul însă nu se opri. Începu să plângă şi îşi îngropă faţa în pământul rece, poate ruşinat, poate doar ca să tacă. O scenă groaznică. Dacă Luke ar fi putut face asta, l-ar fi ridicat, l-ar fi dus înapoi în tranşee, l-ar fi împuşcat în mână dacă era nevoie, orice scuză ca să-l ducă înapoi acasă în siguranţă. Dar să se ridice era sinucidere curată. Aşa că se dădu în spate, lângă el, şi îi puse mâna pe umăr.

— Aldyce, haide.

— Nu pot. Nu pot, nu pot, nu pot, nu pot.

Ernest vorbea mai tare.

— Hai să ne mişcăm, spuse Peter, să-i acoperim vocea cu mortiere şi apoi îl ducem înapoi.

Însă înainte ca Luke să fie de acord, Ernest îl dădu la o parte, cu o forţă care-l surprinse, şi se ridică, ţipând, pe teritoriul nimănui. Restul bărbaţilor îl priviră oripilaţi. După câteva secunde, care au părut o eternitate, germanii deschiseră focul cu o mitralieră. Luke ţipă la oamenii lui să fugă. Unul dintre ingineri îl ignoră, cu un curaj care avea să-i aducă o medalie pentru curaj, şi merse înainte, până la linia frontului, ca să arunce grenadele, distrugând arma. În aceeaşi clipă, Luke îl prinse pe Ernest, îl aruncă peste umăr, fără să observe cât de flasc îi devenise corpul, şi fugi în urma oamenilor săi până în siguranţa tranşeelor. Plămânii îi ardeau. Datorită inginerului şi grenadelor lui, nimeni nu murise. Fraser fusese atins pe obraz de un glonţ, care măcar îl dădu la o parte. Inginerul cu grenadele fusese atins de mai multe gloanţe în umăr. Îi scrise lui Luke de la Spitalul indian de convalescenţă din Brighton. Îi spuse că avea să fie trimis acasă, la soţia şi copiii săi, în Lahore, şi îi mulţumi pentru că fusese comandantul lui.

Ai fi avut mai multe pentru care să-mi mulţumeşti dacă nu ai fi fost împuşcat, îi scrise Luke.

Nici măcar tu nu poţi să controlezi gloanţele, sahib. Nu am fi vrut pe nimeni decât pe tine.

Luke era sigur că Ernest ar fi vrut pe altcineva. Dacă nu ar fi fost el, Ernest nu ar fi ajuns pe tărâmul nimănui, stând în picioare, ţipând, până la acel glonţ care îi distrusese jumătate de faţă. Luke nici măcar nu-şi dăduse seama că bărbatul fusese rănit până nu observă sângele care îi curgea când se întoarseră în tranşee şi când îşi dădu seama că Ernest nu mai răspundea.

— Nu, nu, nu... strigă el, în timp ce îşi lipi mâna de ce mai rămăsese din maxilarul lui.

Purtătorii de targă îl duseră la staţia de prim ajutor, iar de acolo, la una dintre numeroasele staţii de îngrijire a răniţilor care se aflau pe linia frontului şi apoi în Londra, la o unitate de reconstrucţie facială. În cele din urmă, bărbatul ajunse într-un spital de boli nervoase din Surrey, King’s 5. Luke le scrise, disperat să afle dacă bărbatul era în regulă. Una dintre infirmiere, sora Lytton, îi spuse că Ernest nu era deloc în regulă. Nu-şi mai amintea nimic.

Nimic despre trecutul lui, dar vă asigurăm că avem grijă de el cât de bine putem. Îi plac ciocolata caldă şi weekendurile în care-l vizitează mama lui.

Lui Luke i se făcu rău când citi acea scrisoare. O strânse în pumn. Ruşinea îl copleşea din cauza a ceea ce-i făcuse lui Ernest. Să continui să respiri, să funcţionezi, dar să fii blocat aşa în corpul tău, fără faţă, fără viaţă, fără memorie... Peter avea dreptate, chiar exista ceva mai rău decât Franţa. Aproape mai rău decât moartea.

— Nu a fost vina ta, îi tot repeta Peter.

Maddy îi scrise şi ea.

Trebuie să ştii asta. Dacă vrei să dai vina pe cineva, dă vina pe cel care a tras. Sau pe Ypres. Dă vina pe Ypres, pe generali, pe tot războiul ăsta hidos. Te rog nu te învinovăţi.

Dar Luke nu se putea controla. Februarie se preschimbă în martie. Zilele deveniră mai lungi, dar nu şi mai calde, ci doar umede. În tranşeele inundate, soldaţii sufereau din cauza picioarelor umflate, înnegrite, dar şi de degerături. Luke făcu tot posibilul ca să-i înveselească cu promisiunile unei permisii de primăvară care spera că le va fi oferită, în timp ce-i tot revenea în minte decizia de a-l lua pe Ernest cu el în decembrie, dis-de-dimineaţă. Felul în care el stătuse întins, în timp ce Ernest se ridicase. Nu se mişcase destul de repede cât să-l tragă înapoi.

În a doua săptămână a lui martie, Fraser Keaton se întoarse de la spital şi sute de soldaţi sosiră pe front. Li se trimiseseră muniţie suplimentară şi gloanţe pentru artilerie grea. Toţi primiră ordine pentru ofensiva despre care se vorbea de mult, cea prin care să recucerească oraşul Neuve Chapelle. Urmă o altă baie de sânge de ambele părţi, cu zeci de mii de victime. Bărbaţii şi băieţii răniţi

erau lăsaţi întinşi pe câmpul de luptă până când schimbul de focuri se oprea. Atunci, cei care puteau alergau, le duceau apă şi încercau să îi tragă înapoi în siguranţă. Cu toate astea, operaţiunea fu considerată un succes.

Neuve Chapelle e înapoi în mâini britanice, iar linia de front a înaintat acum cu aproape un kilometru.

— *Aproape un kilometru, spuse Peter, când bătălia se opri în sfârşit şi mărşăluiră în oraşul demolat, ca să se stabilească în orice clădire care mai era în picioare şi să se odihnească timp de şase zile. Aproape. Un kilometru. Câte victime ar însemna asta pe fiecare metru?*

— Câteva sute, zise Fraser, care reuşise să supravieţuiască masacrului şi se pare că făcuse deja calculele.

— *Câteva sute, repetă Luke.*

Îşi lăsă privirea să se plimbe de-a lungul liniei şerpuite a celor care încă mai trăiau, a turbanelor şi a uniformelor lor pătate cu noroi şi sânge. Era şocat, ca de obicei, de felul în care mergeau, atât de drepţi, în ciuda picioarelor lor afectate de statul în tranşee şi în ciuda frigului şi a privării de somn, precum şi a bărbaţilor pe care-i îngropaseră, îi împuşcaseră şi îi văzuseră împuşcaţi. Cât mai puteau oare să continue în acest ritm, să tot respecte ordinele?

În ultimul timp, scrisorile lor deveniseră din ce în ce mai critice, era acolo o furie pe care el o înţelegea şi pe care nu avea de gând s-o raporteze vreodată. Era posibil oare ca zilele lor de subordonare să fie numărate? Probabil că

da. Apoi, deoarece Ernest nu era niciodată departe de gândurile lui, se întrebă ce ar fi crezut el despre toată situaţia dacă încă i-ar mai fi funcţionat mintea? Şi dacă ar fi fost acolo, de cealaltă parte a celor trei zile pe care tocmai le suportaseră, dacă el, Luke, i-ar fi dat mai mult timp să îşi revină?

Ar fi trebuit să găsesc un mod să-l trimit înapoi acasă, îi scrise lui Maddy, înainte ca batalionul să se mute din nou, spre oroarea lui, spre Ypres, unde se zvonea că se dădea o altă bătălie pentru porturile canalului. Nu pot să nu mă gândesc la el în acel spital.

Cel mai probabil vei putea veni acasă în curând, îi răspunse ea. Du-te la spital, să-l vizitezi.

Asta o să fac, spuse el. Trebuie s-o fac.

Însă gândul că va face asta, că va pune piciorul în acel spital, îl îngrozea.

Dacă Maddy ar fi fost în Anglia, s-ar fi dus la el. Ar fi vizitat acel spital tot timpul, dacă asta l-ar fi ajutat să se simtă mai bine. S-ar fi dus la King’s 5, unde ar fi stat cu Ernest, l-ar fi ţinut de mână şi i-ar fi vorbit despre toate lucrurile care poate l-ar fi ajutat să-şi amintească de ceva – Gymkhana Club, polo pe iarba prăfuită, gin şi tonic la apus. Apoi îi scrise lui Luke să-l asigure că Ernest avusese companie în acea zi, era îngrijit.

Ai făcut tot ce ai putut mai bun pentru el.

Încercă să o contacteze pe Diana, care încă era prinsă în Doorking. Îi scrisese în ianuarie şi-i spusese cât de rău îi pare să audă de rănile lui Ernest. Diana nu-i răspunsese. Acum era aproape aprilie, iar Maddy, aşezată pe o grămadă de perne în dormitorul ei, cu ferestrele deschise, într-o încercare inutilă de a invita briza în camera fierbinte, acceptase că femeia nu avea s-o facă. Era probabil prea tristă.

— Pun pariu că-i pare prea rău pentru ea însăşi, zise Della, care nu curăţa ploşti la spital în acea zi şi nici nu împărţea ceaiul de la ora trei cu Jeff. Stătea lângă Maddy şi privea cu iubire fiinţa mică şi preţioasă din braţele lui Maddy. Treci peste asta, Maddy, ai alte lucruri la care să te gândeşti.

Maddy, care abia dacă-şi luase privirea de la omuleţul perfect pe care-l ţinea în braţe, nu avea nevoie să i se reamintească asta. Fiica ei şi a lui Luke sosise noaptea trecută, la mai bine de o săptămână de când doctorul Tully îi spusese că era termenul. Ca şi fratele pierdut al lui Maddy, venise în poziţia greşită. Doctorul Tully, care o avertizase pe Maddy că fetiţa era întoarsă în uter şi încuviinţă înţelegător când aceasta păli, iar Alice îşi exprimă oroarea la aflarea veştii, le dăduse tuturor cuvântul lui că nu era nevoie de operaţie. Că adusese pe lume mai mulţi bebeluşi în poziţie inversă în mod tradiţional şi nu era câtuşi de puţin îngrijorat, aşa că nici ele nu aveau de ce să fie.

Maddy avusese momente groaznice în noaptea plină de durere care trecuse. Era convinsă că şi tatăl ei, care se

plimba prin vilă şi bătea la uşă pentru veşti la fiecare jumătate de oră, se simţise la fel. Era sigură că mama ei era îngrijorată şi chiar şi Della trecuse prin stări similare. Nici una nu plecase de lângă ea. Îngenuncheaseră lângă patul ei şi îi repetaseră că totul avea să fie bine şi că şi ele îşi doreau ca Luke să fi fost acolo, dar ea trebuia să continue. Doctorul Tully se ţinuse de cuvânt. Nu păru să se panicheze deloc. Îi spuse calm să respire, apoi să împingă, să se relaxeze, să împingă, să respire şi să împingă şi tot aşa, până când micuţa Iris apăru, caldă şi moale, cu bucle negre şi ochi albaştri mari, în braţele ei.

— Mulţumesc, îi spuse Maddy doctorului Tully, sufocată de la lacrimile de bucurie şi recunoştinţă.

Îi mulţumi în tăcere şi lui Guy, care ştiuse exact ce face când îi spusese să nu se ducă la altcineva.

— Chiar seamănă cu Luke ca două picături de apă, zise Della. În afară de ochi, nu cred c-ai avut un cuvânt de spus în treaba asta, Maddy.

— Nu mă deranjează, spuse Maddy, care nu-şi dorea decât ca Luke să vadă totul cu ochii lui, pe fiica lor frumoasă.

Mama ei se dusese deja la oficiul telegrafic ca să-i transmită mesajul. Le scrise şi părinţilor lui. O dovadă a euforiei (şi uşurării) lui Alice fu faptul că se oferi să-i scrie şi lui Edie.

— Dacă vrei, pot să fac eu asta, îi spusese Richard.

— Nu, răspunsese Alice, care o sărută din nou pe Iris pe cap. Cred că mă descurc să împărtăşesc asta.

Maddy îşi dorea să ştie unde avea să fie Luke când primea vestea şi spera să fie într-un loc sigur. Acesta trimisese mai multe telegrame în ultimele două săptămâni, de undeva din Franţa sau din Flandra, fără să-i poată spune niciodată de unde. Nu-i scria decât că se gândea mereu la ea şi aştepta veşti.

Peter însuşi e foarte nerăbdător STOP

Maddy era şi ea nerăbdătoare şi aştepta vestea că amândoi fuseseră trimişi în permisie în Anglia. Atrasă de ideea de a-i face o surpriză lui Luke când acesta ajungea, devenise din ce în ce mai tentată să plece şi ea, în ciuda submarinelor. Chiar se oferise să-l plătească pe Ahmed ca să-i aducă un program de călătorie al vasului P&O. Acesta se dusese, dar refuzase să-i ia banii.

— Memsahib, nu vă recomand asta, îi spuse el, cu o privire îngrijorată când îi dădu hârtia.

Avusese dreptate. Trebuia să-i spună asta.

„Nu mă duc nicăieri."

Mângâie obrajii moi şi roz ai lui Iris, dădu la o parte faşa de muselină de la bărbia acesteia şi fu îngrozită că se gândise măcar să o pună în pericol. Simplul gând de a ieşi cu ea pe drumurile din Bombay o făcea să se cutremure. Oricât de imposibil de dureros era, trebuia să aştepte să fie din nou cu Luke. Amândoi trebuiau să facă asta.

Della o luă de mână. Parcă ar fi ştiut la ce se gândea prietena ei.

— O să aibă o fotografie, îi zise.

Maddy încuviinţă. Făcură fotografia în acea după-amiază, în grădină. O poză care trebuia să fie suficientă până când Luke putea s-o ţină chiar el în braţe pe Iris, în acele braţe pe care ea, Maddy, nu le mai simţise în jurul ei de luni întregi şi de care-i era atât de dor.

— O să fie bine, zise Della cu blândeţe. Nu o să moară acolo. Nici unul nu o s-o facă.

— Ştiu asta, zise Maddy, dar nu era sigură de ce.

Nici una dintre ele nu ştia aşa ceva.

Luke nu era bine. Era în Ypres, un iad pe care iarna lungă nu-l îmbunătăţise cu nimic. Era din ce în ce mai sumbru, chiar şi când era inundat de soarele lunii aprilie, mai sumbru decât fusese umezit de ploaia din noiembrie.

— Poetic, spuse Peter, care se afla lângă el în şanţul săpat în grabă şi în care ei, Fraser şi alte câteva sute, erau îngrămădiţi, cu baionetele fixate, aşteptând să treacă dincolo de culme pentru a doua oară în acea zi.

— O să scriu asta pe o carte poştală, adăugă Luke, care se uită la ceas, apoi îşi ridică fluierul la gură, gata să dea semnalul.

Deasupra capului lor zburau gloanţe şi grenade, care bombardau ceea ce toţi sperau că era poziţia germanilor, pe care urmau să o atace, deşi putea fi la fel de uşor şi un teren gol. Se luptau deja de două zile. Ambele părţi trăgeau în mod constant, apoi se retrăgeau, avansau, se

retrăgeau din nou, până când nimeni nu mai ştia de nimeni. Ofiţerii care se duseseră în recunoaştere prin zonă înaintea acestui atac nu se mai întorseseră, iar obuzierele trăgeau în gol. Luke nu putea decât să ghicească în ce direcţie trebuiau să fugă. Pe jumătate dintre oamenii pe care îi conducea acum nu îi cunoscuse decât cu o oră înainte. Batalioanele deveniseră mixte. Britanicii şi indienii se luptau în haosul bătăliei şi alergau panicaţi de gazul pe care germanii începuseră să-l folosească pentru prima oară şi se ascundeau oriunde vedeau cu ochii. Nici unul dintre ei nu avea măşti de gaze. Singura strategie pentru a supravieţui era să stea departe de gaz, pe cât posibil.

— Ăsta este planul, le spuse Luke.

Îşi duse mâna la buzunarul jachetei şi simţi foşnetul scrisorii lui Maddy care se afla înăuntru. O primise cu o dimineaţă în urmă. Aşteptase nerăbdător să o primească, de când telegrama lui Alice îl găsise la un popas în Poperinghe şi-l făcuse să ţipe şi să ţopăie de bucurie.

Frumoasa Iris e aici STOP Fotografia e pe drum STOP Madeline s-a descurcat minunat STOP Familia ta te aşteaptă STOP Ai grijă de tine STOP

Nu deschisese plicul ca să se uite înăuntru. Dorise să mai aştepte cât încă se afla în Ypres, ca să aibă un motiv să meargă mai departe. Acum însă, acum... Îşi lăsă fluierul jos, înghiţi în sec şi se întoarse, lipit de zidul de pământ. Se uită prin fumul înecăcios spre copacii din zare, la ce îi aştepta acolo, şi simţi cum inima îi bate cu putere în piept. Se mişcă fără să-şi dea seama că avea să facă asta, ştiind

că are numai câteva secunde să facă ceva. Îşi băgă mâna în buzunar, scoase plicul şi îl deschise.

— Nu, zise Peter, dându-şi seama ce făcea, nu trebuie să, nu încă...

Bărbatul îl ignoră. Ignoră totul. Nu respiră, doar se uită. Pentru că ea era acolo. Fiica lui. O minune în braţele lui Maddy. Frunzele de palmier aruncau umbre pe pleoapele lui Maddy, pe obrajii ei şi pe ochii perfecţi ai lui Iris, buzele ei în miniatură, pe piciorul ei mic. Nu-i venea să creadă că se abţinuse să o vadă. Cum putuse să creadă că avea să fie ghinion să se uite la ea, la ele?

Ridică fotografia la buze şi, pentru prima oară în ultimele luni, se simţi plin de speranţă şi putere. Se simţi invincibil.

— Chiar dacă e cât se poate de frumoasă, trebuie să fii atent, pentru că o să vrea să aibă un tată.

— Are unul, zise el, când aruncă o ultimă privire spre fotografie, apoi îşi luă fluierul. Nu plec nicăieri.

— Doar peste culme, spuse Peter, care îşi ridică baioneta.

— Doar asta, zise Luke şi suflă în fluier.

Pentru o clipă, aproape un minut întreg, avansară ca la carte. Urcară în ordine, înaintară încet spre copaci, rămânând cu mult în spatele protecţiei barajului de artilerie care nu avea să se ridice până când nu ajungeau în pădure. Nu era nici un răspuns de la focul din faţă. Nimeni nu căzu sau ţipă. Erau aproape de copaci. Luke se uită într-o parte la Peter, iar acesta îl privi, la rândul său. „Chiar poate să fie atât de uşor?”

În acel moment, începu să plouă cu alice din cer. Căzură fără nici un sunet pe iarbă şi eliminară vapori galbeni care făcură lumina soarelui opacă şi le umplură ochii, nasul, plămânii...

Luke abia respira de la fum. Îşi rupse jacheta şi îşi acoperi gura. Îşi aruncă plăcuţele de identificare. Îl văzu pe Fraser Keaton care se împiedică. Îi strigă să nu-şi facă griji, dar vocea lui se pierdu din cauza zgomotului asurzitor. Germanii începură şi ei să tragă, lovind câmpul cu gloanţe numai dintr-o parte a pădurii, nu din interior, cum crezuseră, secerând iarba şi oamenii. Fugeau prin ploaia de grenade care explodau şi lăsau în urmă sânge, fără să poată să vadă sau să respire.

Luke se scufundă sub gazul care se ridica uşor, cu mâinile la gât. Îşi văzu servitorul aproape, încercând să dea jos jacheta fratelui său care se sufoca. Se târî spre el. Rupse jacheta şi o puse pe faţa băiatului. Le strigă să stea jos şi să se adăpostească. Îl văzu pe Peter, cu un braţ peste gură şi nas. Prietenul lui şchiopăta şi era evident că fusese lovit.

— Peter, Peter, jos...

Îşi văzu prietenul cum se uita în jur, cu ochii mari, fără contenire. De nicăieri, Luke îşi aminti cuvintele acestuia din iarna trecută. „Nu vreau ca ăsta să fie ultimul lucru pe care-l văd.”

— Jos! strigă Luke din nou, tuşind din cauza efortului.

— Luke? strigă Peter. Luke?

— Jos! ţipă Luke din nou, apoi înjură, deoarece văzuse cum ţâşnise sângele din piciorul lui Peter şi era evident că

bărbatul nu putea să facă nimic. Oamenii cădeau în jurul lui. Toţi aveau să fie ucişi în acel loc. Acel loc. Unii, ca servitorul lui Peter şi fratele lui, încercau să ajungă la copaci ca să scape, însă Peter nu se mişca. Bărbatul tresări, apoi căzu lovit din nou.

— Peter, strigă Luke!

Bărbatul încă mai încerca să respire în timp ce lacrimi îi curgeau din ochi. Se ridică şi alergă spre Peter în timp ce se ferea de proiectile. În timp ce înainta, Fraser se împiedică în faţa lui. Cămaşa lui era numai zdrenţe. Trăsăturile feţei erau de nerecunoscut. Nu mai avea plăcuţe la gât, care era la fel de distrus ca faţa lui, dar încă ţinea cu putere plăcuţele lui Luke. Era singurul mod în care Luke reuşi să-şi dea seama că era el. Şocat, se duse spre el şi îl apucă de mijloc. Se apleca, îşi aruncă jacheta ca să-i ţină de cald până când se putea întoarce la el, apoi fugi spre Peter. Acesta îşi pierduse conştiinţa şi abia respira. Îl întoarse pe spate, iar Luke fugi, gâfâind, spre copaci.

Era aproape când proiectilul lovi pământul. Nu-l auzi. Dar simţi cum e învăluit de calm, iar sângele cum i se răceşte din cauza unei presimţiri. Apoi, un val de căldură îl lovi cu putere peste faţă. Sări în aer, spre cerul din Ypres. Ultimul lucru pe care-l văzu fu Peter culcat în iarbă. Acesta îşi deschise ochii pentru scurt timp. O expresie de groază i se citi pe faţă. Ultimul gând al său fu iubirea pe care le-o purta fiicei lui şi lui Maddy. Poza cu ele, pe care o lăsase în jacheta lui, pe corpul fără faţă al lui Fraser. Şi cât de bucuros era că se uitase la ea.

Capitolul 17

Când îşi reveni, era întins pe iarbă, chircit. În jur erau copaci. Privi în sus, la ramurile copacilor care se mişcau, dar nu auzi nici un foşnet, doar un ţiuit. Sub picioarele lui goale pământul vibra. Nu era sigur de unde venea zgomotul. Nu purta decât pantaloni şi o vestă sfâşiată. „Ar trebui să am şi o jachetă”, se gândi el şi acest lucru i se păru important. Însă nu ştia de ce sau unde putea fi jacheta lui. Când îşi atinse capul, care îl durea foarte tare, aproape la fel de tare ca şi braţul, coastele şi picioarele, mâna i se înroşi.

„Sânge”, se gândi. „Sângerez.”

Din nou, nu reuşi să-şi dea seama de ce se întâmpla asta sau de ce îi e atât de greu să respire. Braţul i se bălăngănea. Îl ţinu ca să nu cadă. Avea răni peste tot pe mâini şi simţea gustul de sânge în gură. „Trebuie să găsesc pe cineva care să mă ajute”, se gândi el şi continuă să se târască. Când se întunecă, ajunse la un drum pe care văzu alţi soldaţi care se împiedicau şi sângerau. Erau şi maşini ale Crucii Roşii, din care sări o femeie care părea obosită. Aceasta îl privi în ochi, îl prinse când căzu şi strigă să-i aducă cineva o targă.

„Mă ajută”, îşi spuse. „E bine. Asta e bine. Unde sunt?”

— Cum te cheamă? îl întrebă femeia.

El îi privi buzele care se mişcau. Se holbă la ea. Îl întrebă din nou. El dădu din cap şi avu o revelaţie groaznică. Nu-şi ştia numele. Spre oroarea lui, nu avea nici cea mai vagă idee cine era.

*

Telegramele ajunseră imediat la Bombay, când toată familia lua prânzul pe verandă. Iris stătea în căruciorul ei. Toţi erau şocaţi. Richard tocmai auzise cu o oră înainte că simpaticul Fraser Keaton fusese declarat dispărut în misiune, probabil mort. Cu toate că toţi încercau să-l convingă că încă mai exista speranţă („Dacă nu au găsit corpul, cum pot să ştie sigur?”), bărbatul nu părea să mai aibă nici urmă de aşa ceva. Se învinovăţea că nu reuşise să-l convingă pe Fraser să nu se înroleze. Chiar dacă era tristă din cauza situaţiei legate de Fraser, Maddy nu bănuia nimic când băiatul cu telegrama ajunse la vilă. Doar venea atât de frecvent, cu mesaje pentru tatăl ei şi pentru ea. Nu se panică atunci când Ahmed îl invită în sufragerie. Spera doar că Luke îi scrisese din nou. Dar băiatul o chemă pe Della, nu pe ea. Della, care îl aştepta pe Jeff să li se alăture la prânz, nu primea niciodată telegrame, însă mama ei o asigurase că îi va scrie în clipa în care va avea veşti despre Peter. Della se ridică panicată şi luă hârtia. Maddy îi privi fiecare mişcare şi un fior rece îi străbătu şira spinării. Părinţii ei stăteau nemişcaţi. Bâjbâind, Della deschise telegrama şi o citi.

— Dumnezeule…

— Ce s-a întâmplat? întrebă Alice.

— Şi-a pierdut un picior. E în spital în Franţa.

— Nu… Of, Peter! exclamă Richard.

Della spuse, cu o voce tremurândă, că era în regulă. Măcar trăia, avea să se facă bine şi să se mute în Blighty în curând.

— Cel puţin a plecat de-acolo, spuse Richard. E ceva...

Maddy ştia că şi ea ar fi trebuit să vorbească, să se ducă la prietena ei, să-i spună cât de rău îi părea pentru Peter, ceea ce era adevărat, dar băiatul cu telegramele se întoarse spre ea. Avea o altă hârtie în mână. Aceasta avea o culoare diferită şi era direct de la armată.

— Nu o vreau, se auzi spunând. Vocea nu părea să fie a ei. Poţi s-o iei cu tine, te rog.

Vag, îi văzu pe părinţii ei şi pe Della întorcându-se. Della se uita înlăcrimată de la unul la altul.

— *Memsahib, spuse băiatul, trebuie s-o citeşti.*

O aşeză spăsit pe masă şi păşi în spate.

Maddy se uită la telegramă. Toţi se uitau la ea. O bucată atât de mică de hârtie.

Iris se foi şi îşi dădu faşa la o parte, deschizând ochii, ca şi cum simţise teama din aer. Maddy se duse, o luă în braţe şi îşi dădu seama cât de tare îi tremurau braţele. Apoi, se întoarse şi privi din nou telegrama.

— Vrei s-o deschid eu? se oferi tatăl ei.

— Pot s-o fac eu, zise Alice.

Anesteziată, Maddy dădu din cap. Mai studie hârtia câteva secunde, dorindu-şi ca pe ea să scrie orice, dar nu lucrul

de care se temea cel mai mult. Apoi, ştiind că oricât ar fi aşteptat, ce era scris nu avea să se schimbe, şi că băiatul avea dreptate, trebuia s-o citească, i-o dădu pe Iris mamei ei şi, cu degetele tremurânde, deschise telegrama. Nu se mişcă. Nu respiră. Doar citi cuvintele, iar şi iar. Auzi vocile neliniştite ale părinţilor ei şi a Dellei, care puneau întrebări. Pe peluză, se auzi unul dintre păuni, iar sus, o uşă se trânti. Totul se întâmplă însă în altă lume, o lume în care părea că el nu mai exista. „Ucis în acţiune" scria acolo. Nu dispărut, ca Fraser, nu tratat pentru răni, ci ucis. Nu putea să creadă asta. Nu putea. Nu era posibil ca el să fi dispărut. Nu se putea. Ar fi simţit ceva...

Lăsă hârtia să cadă pe jos, se întoarse spre mama ei şi o luă pe Iris în braţe.

— Madeline, ce s-a întâmplat? întrebă Alice.

— Trebuie să-i scriu ofiţerului comandant al lui Luke, e o greşeală groaznică.

Cu prima ocazie, cam la o lună după ce Peter fusese rănit, Guy îl vizită la spitalul improvizat Quai d'Escale, care era de fapt o staţie de tren acoperită din Le Havre. Auzise ce li se întâmplase lui şi lui Luke de la un naik din compania lui Peter. Soldatul indian fusese internat în staţia sa de îngrijire a victimelor – un spital cu corturi pe post de saloane şi săli de operaţie lângă Ypres – cu răni de la şrapnel în piept şi gaz inhalat. Spre durerea lui Guy, acesta vorbi despre locotenent-colonelul al cărui corp înfăşurat fusese adus pe targă şi lăsat pe jos, pentru a fi îngropat, şi de maiorul care fusese împuşcat în picior. Naik-ul încercase să dea la o parte masca anestezistului când se chinuiseră să-l adoarmă pentru operaţie. Dar acesta se

zvârcolea pe masa de operaţie şi se revolta împotriva acestui război. Amesteca vorbe, armată şi fiica despre care ofiţerul fusese atât de fericit să primească veşti. Îşi aminti că bărbatul avea fotografia cu el. Guy încercă să-l consoleze, cu toate că şi el era foarte afectat. Şi-i imagină pe Luke şi pe Peter aşa cum fuseseră în Bombay. Nu de curând, ci cu ani în urmă, când Luke locuise prima oară acolo şi atât el, cât şi Peter râdeau şi se purtau prosteşte la Gymkhana Club, întrecându-se pe terenul de polo. Toată acea fericire dispăruse. Dispăruse. În cele din urmă, îi ceru unui alt chirurg să facă operaţia, deoarece nu avea încredere în propriile mâini. Simţi o mare uşurare că e atât de trist. Că în toată afurisita de gelozie, putuse să simtă o asemenea tristeţe pentru moartea lui Luke şi dezolare pentru Maddy, biata Maddy... Vru să-i transmită condoleanţele sale, oricât ar fi contat. Să îi trimită toată dragostea lui şi lui Iris, care acum nu va mai putea să-şi cunoască tatăl. Însă Alice îl contactase prima.

Nu vreau să te deranjez, mai ales cu o asemenea problemă. Nici nu pot să-mi imaginez cu ce ai de-a face acolo, dar sunt prea îngrijorată ca să n-o fac. Madeline nu vrea să accepte că el nu mai e. Nu plânge şi nici nu jeleşte, dar tot scrie scrisori, mai întâi către ofiţerul comandant al lui Luke, apoi către Statul-Major, spunându-le că trebuie să-l găsească. Chiar i-a cerut mătuşii ei Edie să se ducă la Londra, să viziteze toate spitalele. Richard i-a zis că nu are nici un rost să facă asta, dar a înfuriat-o teribil. Guy, nu pare normal ce se întâmplă. Ar trebui s-o ducem să vadă pe cineva? Are nevoie de ajutor? Tocmai ce a avut-o şi pe Iris şi mă tem că e prea mult...

Guy îi răspunse şi îi spuse cât de mult se bucura că îl deranjase şi că niciodată nu trebuia să-şi facă griji pentru asta. De asemenea, se temea că nu există nici o şansă ca Maddy să aibă dreptate, deoarece chiar el îl întâlnise pe unul dintre soldaţii care fuseseră la înmormântarea lui Luke.

Te rog nu te grăbi să o duci undeva. Las-o în pace încă puţin. Sunt sigur că tot ce se întâmplă e destul de normal. Cum se poartă cu Iris?

E topită după ea. Toţi suntem. Copilul ăsta e singura persoană care-şi poate face mama să zâmbească.

Atunci cred că nu aveţi nici un motiv de îngrijorare. Sfatul meu e să petreacă cât de mult timp posibil cu copilul. Sunt sigur că atunci când o să fie pregătită, o să accepte ce s-a întâmplat. Te rog să-i spui Dellei că o să-i vizitez fratele mâine. O să-i transmit toată dragostea ei.

Guy se afla în salonul lui Peter, unde încă se mai găseau ceasurile şi ferestrele mari ale sălii de aşteptare din gară, dar acum era plin cu pacienţi în loc de pasageri. Rânduri de paturi umpleau camera. Peter se afla în capăt, într-un colţ. Cu toate că făcuse mii de amputări, pe Guy îl duru să vadă locul plat acolo unde ar fi trebuit să fie piciorul stâng al lui Peter. Amintirea cu el alergând şi râzând pe terenul de polo...

— Cum e? o întrebă pe infirmiera-şefă, sora Owen. („E foarte drăguţă”, îi spusese Peter când Guy se dusese lângă el. „Mult prea drăguţă ca să fie într-un asemenea loc.”)

— Devastat, spuse sora Owen. Tot vorbeşte despre un anume Luke.

— Erau prieteni buni. Au fost aici împreună de la început.

— Sigur a murit?

— Da, zise Guy, gândindu-se la cuvintele acelui naik şi la Maddy şi toate scrisorile ei. De ce întrebi?

Femeia se uită spre patul lui Peter.

— Tot spune că are impresia că l-a văzut.

Acest lucru nu-l surprinse pe Guy. Foarte mulţi dintre oamenii care trecuseră prin spital îşi imaginaseră fraţii sau verişorii în paturile de lângă ei, aşa că nu se gândi că putea fi ceva adevărat. Doar îi frânse inima că fantomele nu erau niciodată reale.

— Dar părea atât de real, spuse Peter peste câteva minute, când Guy se aşeză lângă el.

Cineva îi spălase părul deschis la culoare şi îl pieptănase. Purta o pereche de pijamale cu dungi, probabil trimise de acasă. Îi erau prea mari. Slăbise îngrijorător de mult.

— A fost ucis chiar în faţa mea, continuă Peter. Bărbaţii l-au îngropat cu fotografia cu Maddy şi Iris, dar tot l-am văzut intrând într-o ambulanţă pe Menin Road.

— Cât de mult sânge pierduseşi?

— Nu ştiu.

— Presupun că destul de mult.

— Mi-a salvat viaţa, Guy. Lacrimile îi curgeau pe obraji. Nu trebuie să moară.

— Îmi pare atât de rău, zise Guy, în timp ce-şi dorea să fi putut spune ceva mai potrivit momentului.

Peter izbucni în plâns. Guy nu tresări când îi văzu lacrimile şi nici nu-i spuse să fie tare, aşa cum ar fi făcut alţi doctori. Făcu singurul lucru pe care putea să-l facă şi anume să stea lângă Peter şi să-i spună că nu e singur. Apoi, Guy îl întrebă ce avea să facă în continuare.

— Nu o să mă duc acasă pentru ca să aibă mama grijă de mine, spuse Peter, iar buzele i se strânseră într-un rictus care imita vag vechiul lui zâmbet.

Guy, căruia nu-i venea să râdă câtuşi de puţin, reuşi să zâmbească, după ce-şi dădu seama că de asta avea nevoie Peter.

— Atunci?

— În Londra e un spital de reabilitare unde vreau să mă duc, imediat ce-o să fie siguri că nu o să sângerez de moarte pe barcă. Odată ce învăţ să merg cu piciorul de lemn, o să-l vizitez pe Ernest Aldyce. Luke ar vrea asta.

— Da, zise Guy, care aflase totul despre Ernest.

Diana îi scrisese, întrebându-l dacă situaţia chiar era atât de lipsită de speranţă pe cât i se spusese.

Dragă Guy, pot face ceva? Sunt foarte singură acum, mă simt ca o văduvă. Şi mă tot gândesc la săracul şi bătrânul de tine singur undeva în Franţa. Poate ne putem întâlni când te întorci în permisie şi poţi să-mi dai nişte sfaturi.

Bărbatul îi citi scrisoarea în timpul unei pauze, într-o zi complicată, cu multe operaţii, şi îi răspunse scurt.

Consideră-te norocoasă că nu eşti văduvă. Nu pot să te sfătuiesc, mă tem că nu e aria mea de specializare. Dar doctorul Arnold are o reputaţie excelentă. Te rog să-i transmiţi soţului tău toate cele bune.

Diana nu-i mai scrise. Fu evident că nu era ce dorise să audă.

— Della e încă în Bombay, continuă Peter, şi nu o să plece nicăieri, dacă tipul ăsta, Jeff, e cu capul pe umeri.

— Este. Alice mi-a zis de el şi de Della. Nu-l cunosc prea bine, tocmai ce sosise când eu plecam, dar mi-a plăcut ce am văzut.

Peter încuviinţă ca şi cum era bucuros că erau veşti bune.

— Richard a spus că vechiul meu loc de muncă mă aşteaptă. E posibil să risc şi să mă întorc, să-i transmit lui Iris toate cele bune de la tatăl ei şi să fiu acolo pentru biata Maddy.

— Nu o să-i spui că ai impresia că l-ai văzut pe Luke, nu?

Doar de asta nu avea nevoie.

— Nu, nu aş face aşa ceva. Se foi pe pernă şi privi tavanul. Della mi-a spus totul în scrisorile ei.

— Maddy o să se bucure dacă te întorci, zise el cu un tremur în voce. Îşi dorea ca el să fi fost cel care se întorcea la ea. Poţi să vorbeşti cu ea şi să o ajuţi... să creadă.

— Da.

— Să-i spui cât de rău îmi pare, da? Îmi pare atât de rău, Peter.

— Ştiu, zise Peter, cu un nod în gât. Tuturor ne pare rău.

Guy nu mai putu să stea mult după asta, fiind nevoit să se întoarcă pentru tura de noapte. Întârziase deoarece trenul cu care venise se tot oprise din cauza focului. Stătu destul cât să se uite la ciotul lui Peter şi să se asigure, atât pe el, cât şi pe Peter, că acesta se vindeca bine. De asemenea, îi promise lui Peter că o să-l scoată la un pahar, imediat cum se întorcea şi el în Bombay.

— Vezi că o să ţin minte, îi spuse Peter şi îi întinse mâna.

Guy dădu mâna cu el şi apoi, în drum spre uşă, vorbi din nou cu sora Owen. Aceasta îl opri înainte să ajungă la uşă şi îi dădu adresa unei staţii de prim ajutor, care nu era departe de a lui.

— Ce e asta?

— Aici a fost Peter. M-am gândit... Poate, zise ea roşind, poate te poţi opri, să îi întrebi dacă a fost internat cineva care corespunde descrierii.

Guy o privi lung. Oare vorbea serios? Femeia se înroşi şi mai tare, dar îi susţinu privirea.

— Soră Owen...

— Ştiu, ştiu, zise ea, ridicând mâinile. E probabil fără speranţă.

— Mai mult ca sigur. A fost ucis, soră Owen. L-am întâlnit pe bărbatul care l-a înmormântat.

— Peter pare atât de sigur pe el uneori...

— Nu cred că e sigur deloc, zise Guy.

— Dar strică să pui câteva întrebări? Chiar în dimineaţa asta, un sergent despre care toţi credeam că se simte destul de bine cât să plece mâine la mama lui a murit. Un cheag despre care nu ştia nimeni că e acolo. În toată hidoşenia asta a războiului, nu ar fi frumos să credem că încă mai pot avea loc surprize plăcute?

Bărbatul ezită.

— Am înţeles că fiica lui Luke Devereaux tocmai s-a născut, zise ea, profitând de moment. Ai face asta pentru ea?

Guy ezită o clipă, dar femeia îl fixă în continuare cu privirea.

— În regulă, zise el, băgând hârtia cu adresa în buzunar. În regulă.

Chiar avea de gând să facă asta, oricât de inutil i se părea. Însă când se întoarse în acea noapte la propria unitate,

descoperi că avusese loc un nou atac asupra trupelor britanice. Trebui să-şi facă loc printre rândurile de ambulanţe, căruţele trase de cai şi tărgi, doar ca să ajungă înapoi. Nu ieşi din sala de operaţie în acea noapte, dormi doar câteva ore şi nu plecă nici ziua următoare şi nici cea de după. Munci fără oprire, împărţind sala din pânză cu alţi trei chirurgi. Ochii i se uscaseră, iar picioarele îi tremurau din cauza efortului. Era copleşit de spline şi ficaţi rupţi, rinichi distruşi, mâini care se mişcau, artere care erau cusute. Făcea tot ce putea până când următorul rănit era pus pe masă. Când ritmul se mai linişti şi avu timp să sune la unitatea mobilă unde fusese Peter, aceasta se mutase deja în Artois, unde se pregătea pentru inevitabilele victime ale următoarei ofensive planificate.

În acea primăvară şi vară, stătu în Ypres. Nu avu loc nici o acţiune importantă, dar focul de artilerie dintre tranşee se auzea în fiecare zi, iar un ritm constant de răni provocate de gloanţe şi şrapnele, hemoragii şi amputări îl ţinură ocupat. În septembrie, toţi fură trimişi în Loos, unde avu loc un atac vast despre care se zvonea că avea să fie începutul sfârşitului războiului, dar care nu termină nimic, decât zeci de mii de vieţi, mult prea multe chiar şi pe masa de operaţie a lui Guy. Toamna continuă şi apărură zvonuri despre răscoala din rândurile indienilor – unităţi care refuzau să lupte sau îşi abandonau poziţiile, oameni care se săturaseră să fie conduşi spre moarte, după ce îi pierduseră pe ofiţerii în care aveau încredere şi fuseseră puşi sub comanda unor soldaţi care nu le înţelegeau limba şi nu ştiau nimic despre ei. Ca urmare, generalii hotărâră că avea să fie prea mult să le ceară soldaţilor sepoy să suporte o altă iarnă îngheţată şi îi trimiseră în Gallipoli. Guy se duse şi el în est. Într-o dimineaţă friguroasă de noiembrie, la şapte luni după ce-l vizitase pe Peter, luă un

vas care să-l ducă în Egipt, la un spital din Alexandria. Deja uitase complet de sora Owen. După toată oroarea şi epuizarea verii, nu îşi mai amintea că vorbiseră de lucruri precum surprize frumoase sau că femeia îi dăduse o bucată de hârtie.

Capitolul 18

Spitalul militar King’s 5 / Bombay, 1915–1916

Ajunse chiar înainte de prânz, într-o dimineaţă friguroasă de noiembrie. Toate operaţiile dureroase din Franţa şi din Marea Britanie ca să-i repare corpul distrus şi scalpul afectat erau în urma lui. Din punct de vedere fizic, fusese declarat apt. Acum, numai mintea lui avea nevoie de reparaţii.

— Drumurile astea... spuse şoferiţa ambulanţei. Conducea cu faţa atât de aproape de parbrizul îngheţat, că respiraţia ei aburea geamul.

— Te descurci foarte bine.

— Ştii că se spune că e bântuit, zise ea, cu privirea fixată pe clădirea de calcar din faţă. A fost un azil de nebuni.

Bărbatul ridică o sprânceană.

— Presupun că încă este.

Femeia zâmbi.

— Oricum, te aşteaptă un grup de întâmpinare, adăugă ea şi făcu semn prin semicercurile făcute de ştergătoare spre locul unde o infirmieră zgribulită aştepta pe treptele din faţa spitalului. Pare capabilă, sunt sigură că o să te ajute să-ţi faci prieteni şi să joci biliard în scurt timp.

— Excelent, zise el şi îşi odihni capul pe geamul ambulanţei. Era atât de obosit...

Se opriră.

— Slavă Domnului, zise şoferiţa, care trase frâna de mână.

Aceasta ieşi şi vorbi puţin cu infirmiera.

— Nu există nimic ce nu poate fi rezolvat cu ciocolată caldă, o auzi el pe infirmieră.

„Clar e capabilă”, îşi zise bărbatul.

— Simt că mi-au căzut degetele, zise şoferiţa lui (deloc capabilă).

Bărbatul se ridică atunci când femeia deschise uşile, iar aerul rece dădu buzna înăuntru.

— Eşti pregătit? îl întrebă.

— Nu ştiu.

— Da, nici eu nu ştiu dacă aş fi.

Bărbatul încuviinţă, recunoscător pentru sinceritatea ei.

— Sper că nu o să stai aici prea mult timp.

— Şi eu, răspunse el în timp ce ieşea din maşină.

Îi ură noroc, iar el îi mulţumi. Era pregătit să încerce orice. Se opri pe scările ambulanţei, îşi arcui gâtul şi se uită, prin ninsoare, la pereţii prăfuiţi ai spitalului, refuzând să ia în considerare posibilitatea că nu ar putea reuşi. Nu-şi putea da voie să facă asta. Dacă o făcea, dacă dădea frâu liber fricii că se va trezi bătrân şi singur, încă alergând după visele sale, aşteptând fără speranţă ca mintea lui distrusă să-l ajute să se întoarcă la viaţa pe care o pierduse într-un mod atât de nechibzuit, se temea că frica avea să-l distrugă.

Aşa că păşi jos. Deşi tresări când sora Lytton îi spuse ofiţerul Jones (nu suporta numele), nu zise nimic. Era evident că femeia era bună şi capabilă, şi nu voia s-o facă să se simtă inconfortabil. Până la urmă, cum altcumva îi putea spune? O însoţi în turul locului şi se trezi holbându-se la căpitanul cu mască din salon.

— Ce a păţit? o întrebă pe sora Lytton.

— Ernest? Nu sunt sigură.

Nu reacţionă când femeia îi arătă camera de biliard şi nici când apoi, în sfârşit, îl întâlni pe doctorul Arnold, de care îi plăcu foarte mult, iar acest lucru îl linişti. Luă jurnalul pe care i-l dădu Arnold, se duse la cină, unde nu scoase o vorbă, şi apoi se întoarse în patul lui cu sticla cu apă caldă şi se culcă. La miezul nopţii, se trezi în întuneric, transpirat. Gâfâia şi era disperat să se întoarcă la femeia în rochia de culoarea lămâii, pe care tocmai o părăsise. Îşi luă jurnalul şi scrise în el pentru prima oară (bărbat fără dinţi; zgomot; o piaţă?), după care îşi puse din nou capul pe pernă, deoarece habar n-avea ce putea însemna totul.

Noiembrie trecu. Se plimba ore întregi în grădinile albe, apoi stătea lângă foc şi simţea cum pielea lui rece îl înţeapă într-un mod care-l făcea nostalgic, deşi nu ştia motivul.

— Răbdare, îi spunea Arnold, la care se ducea câte o oră pe zi, răbdare.

Nu juca biliard, deoarece nu uitase tachinările şoferiţei lui, dar îşi făcu un fel de prieten, spre bucuria surorii Lytton, în persoana lui Ernest. Nu era vorba că îi plăceau introducerile lor zilnice sau comentariile groaznic pronunţate şi deseori repetate ale lui Ernest despre zgomotul focului, dificultatea de a mânca supă cu masca şi mâinile care îi tremurau întruna. Pur şi simplu simţea un imbold să-i ţină companie de fiecare dată când îl vedea stând singur.

— Nu trebuie să-ţi petreci tot timpul cu el, îi spuse Poppy într-o dimineaţă de decembrie, când se aşeză lângă ei pe unul dintre scaunele din salon. Ai putea să vii să te plimbi cu mine. Se aplecă spre el şi îi şopti: Îţi promit că sunt mult mai distractivă decât sora Lytton.

— Sunt bine, îi zise Jones. Suntem bine.

— T-t-t-te c-c-c-unosc? zise Ernest.

— Ce zici de o ceaşcă de ciocolată caldă? întrebă sora Lytton, care traversa camera. Ernest, mă duc să-ţi aduc un pai.

Sosi Crăciunul. Nimeni nu cânta colinde, din cauza lui Ernest, dar în camera de arte şi meşteşuguri, mai mulţi pacienţi făceau ghirlande din hârtie ca să decoreze holul şi

salonul. Deşi Jones refuză să fie atras în munca festivă (pe principiul că nu ştia el multe, dar ştia că nu e un copil), se îmbrăcă în haina lui groasă, îşi trase ghetele în picioare şi ieşi cu patru infirmieri – toţi prea bătrâni sau cu probleme ca să lupte, pentru o plimbare prin pădurile învăluite în ceaţă – ca să taie un brad. El ieşi pentru mişcare, ca să facă ceva. Nu se aşteptă să-i placă. Dacă era să fie sincer, nu voia să-i placă ceva la King’s 5.

— De ce? îl întrebase Arnold.

— Ar fi ca şi cum aş accepta faptul că rămân aici.

În timp ce traversau câmpurile, cel mai bătrân infirmier înjură, deoarece uitase să comande curcan de Crăciun pentru soţia lui. Jones se oferi să scrie în jurnal să-i reamintească să se ducă la măcelar, la care bărbatul râse şi spuse:

— Hai mai bine să facem un ocol acum şi să ne oprim şi la Bull ca să bem ceva.

Localul satului era aglomerat, cald şi zgomotos, plin cu bărbaţi ai căror fii erau pe front. Aceştia observară uniforma albastră a lui Jones şi insistară să-i facă cinste cu bere. Iniţial, bărbatul protestă:

— Nu am bani să dau următorul rând.

Cei prezenţi îi ziseră însă că plătise deja destul.

— Ia berea, şopti infirmierul bătrân şi îi zâmbi. Ia-o!

Asta şi făcu. Şi se îmbătă. Toţi se făcură criţă şi se întoarseră la King’s 5 la căderea nopţii, târând după ei un brad pe care-l tăiaseră cu puţin timp înainte. Se

împiedicau unul de altul în timp ce intrau pe holul spitalului.

— Păreţi veseli, zise Poppy, care coborî pe scările late, ca şi cum îi aşteptase acolo. Am aflat că v-aţi distrat.

— Să nu mai repetaţi asta, vă rog, zise sora Lytton, care apăru din salon şi îl certă pe Jones, deoarece fusese îngrijorată înainte ca proprietarul localului să-i fi sunat.

Bărbatul îşi ceru scuze.

— Mă iei şi pe mine data viitoare? îl întrebă doctorul Arnold ziua următoare.

Nu îl certă, părea mai degrabă fericit. Spuse că era un semn bun că Jones făcuse un asemenea pas spre libertate.

Nu ştiu dacă e vreun semn.

Asta scrise Jones nu în jurnalul său, ci pe o bucată de hârtie. Una dintre multele scrisori pe care le scrisese acum unei femei pe care încerca cu disperare să şi-o amintească.

E însă o uşurare să am o altfel de zi în acest loc care e mereu la fel. M-am simţit pe mine însumi când am ieşit. Am simţit că ştiu cine sunt pentru prima oară de când am intrat în ambulanţa aia, de pe Menin Road.

Îmi amintesc drumul ăla. Îl văd pe şoferul care m-a ajutat. Pot să simt pietrele de sub roţile ambulanţei. Văd spitalul la care am fost dus şi simt gustul sângelui din gură şi

teama când stăteam întins în mijlocul acelui câmp acoperit de tărgi, întrebându-mă dacă o să trăiesc sau o să mor. A venit o infirmieră şi mi-a pus o etichetă, apoi m-a trimis direct la un tren. Am ajuns la spitalul din Dieppe, unde au fost drăguţi şi obosiţi şi au scos bucăţile de şrapnel din cap, corp şi mi-au îngrijit coastele rupte. Ştiu toate astea pentru că totul mi-a rămas întipărit în minte. Dar nu vreau aceste amintiri. Nu am nevoie de ele.

Am nevoie de tine?

Unde eşti Crăciunul ăsta? Stai afară, cu căldura pe faţă? O faţă pe care nu pot să o văd. Zâmbeşti? Eşti fericită? Vreau să cred că eşti.

Mă aştepţi, aşa cum te aştept eu pe tine?

Te gândeşti la mine în clipa asta?

Îşi puse tocul jos şi îşi prinse capul care-l durea în mâini.

„Eşti măcar acolo?”

Maddy privi cerul indian luminos. În poală o avea pe Iris, care acum avea opt luni. O ţinea absent de mână şi o oprea să tragă de dantela de la gâtul rochiei. Se gândea la Luke, aşa cum făcea mereu. Ochii îi lăcrimară în lumina acelei după-amiezi şi încercă să facă ce îi spunea toată lumea, să creadă că el murise.

— Trebuie să renunţ, doar că nu ştiu cum să fac asta, îi şopti ea fiicei ei.

Iris, căreia cuvintele mamei ei i se părură amuzante, râse.

— Eşti lipsită de suflet, zise Maddy, care o pupă. Fără suflet.

Era ajunul Crăciunului. Ziua următoare avea să fie primul Crăciun al lui Iris şi, în ciuda promisiunilor pe care Maddy le făcuse părinţilor ei, lui Della şi lui Peter, îşi tot imagina că va primi un mesaj de la Luke, care-i va spune că era bine şi că e în drum spre ele. Mai mult, că acesta va apărea pe verandă, cu mâinile în buzunare şi faţa lui chipeşă întoarsă spre ei în grădină.

„Chiar credeai că aş rata un alt Crăciun?”

Maddy se uită spre verandă, ca să se asigure.

Dar nu, soţul ei nu era acolo. Niciodată nu era.

Ultimele scrisori pe care i le trimisese pe front îi fuseseră returnate. Plicurile, care conţineau descrieri ale fiecărui zâmbet şi gângurit al lui Iris nu fuseseră deschise. Erau marcate, în mod crud: Ucis în acţiune. Le aruncă. Şi renunţă într-un final să încerce să găsească pe cineva care să recunoască faptul că trăia. Nu pentru c-ar fi crezut că era inutil să încerce, ci pentru că nu mai avea oameni cărora să le scrie.

Într-o seară, îl auzi pe tatăl ei spunându-i mamei ei „Slavă Domnului”, înainte de cină, şi abia se abţinuse să intre în sufragerie şi să le spună amândurora cât de mult o dureau cuvintele lor. „De ce nu puteţi să mă lăsaţi să cred?”

Scrisorile oricum nu o duseseră nicăieri. Ofiţerul comandant al lui Luke fusese primul care îi năruise speranţele. Acesta răspunsese la întrebările ei, dacă era

posibil să fi fost o greşeală, cu asigurări blânde, dar ferme, că nu fusese, şi cu sfatul groaznic să-şi vadă de viaţă.

Nu aş vrea ca soţia mea să-şi irosească viaţa aşteptându-mă.

Furioasă, aruncă scrisoarea. Nu putu să facă asta şi cu răspunsul de la vechiul contact al lui Luke de la Statul-Major, deoarece acesta nu-i trimisese unul. Nici superiorul lui. Sau superiorul superiorului său.

— Nu poţi să tragi nişte sfori? îl implorase Maddy pe tatăl ei.

— Draga mea, îi spuse acesta bând, sforile de care ai tu nevoie nu există.

Cel puţin secretarele de la toate spitalele îi răspunseseră, dar cu scrisori formale, prin care o informau că erau prea mulţi bărbaţi răniţi ca să le răspundă rudelor la cazuri individuale. Vă rugăm să ne acceptaţi sincerele condoleanţe. La fel de întâmplă şi cu secretarele din Londra. Dacă Maddy ar fi fost în Anglia, ar fi vizitat chiar ea toate saloanele, dar submarinele încă mai reprezentau un pericol şi nu voia să o expună pe Iris. Edie refuzase clar să se ducă pentru ea, scriindu-i că nu voia să-i dea speranţe, fiind de acord cu tatăl ei în acea privinţă. Acum, Maddy nu ştia ce să mai facă.

— Mergi mai departe, Maddy, îi spusese Peter când se întorsese, palid, tăcut şi mult prea slab.

Se plimbaseră prin grădină, doar ei doi, înfruntând ultima ploaie a anotimpului musonilor. Della ieşise la prânzul de duminică cu Jeff, ale cărui servicii nu fuseseră cerute de

forţa expediţionară, iar părinţii lui Maddy aveau grijă de Iris înăuntru.

— Dinţii sunt ultima lor grijă, zise Peter.

— Nu pot să trec mai departe.

— Dar trebuie s-o faci, spuse Peter. Acesta se opri, stând strâmb pe proteza piciorului, cu faţa albă împietrită de durere. Nu mai e. Îmi pare atât de rău...

— Dacă e ca Ernest Aldyce? îl întrerupse ea. Dacă a uitat şi mă aşteaptă să...

— Nu aşteaptă nimic, îi spuse Peter plângând, pe o voce joasă.

Bărbatul continuă, reamintindu-i că fusese să-l vadă pe Ernest la sfârşitul lui august. Luke nu fusese cu el.

— Chiar am întrebat-o pe infirmieră dacă văzuse pe cineva ca el.

Maddy profită de asta.

— Deci şi tu crezi că e posibil să trăiască...

— Nu. Nu. Peter îşi întoarse faţa spre ploaie, cu maxilarul încordat. Doar... îmi doresc asta. Mi-e dor de el. În fiecare zi. Şi mă simt atât de vinovat că eu sunt aici şi el nu e. Infirmiera mi-a spus că oamenii le scriu tot timpul, sute de scrisori în fiecare lună, întrebând de oameni la care nu pot renunţa.

— Dar...

— Nu! Peter aproape ţipă. Fără dar.

Îşi întinse mâna liberă spre ea.

Maddy încercă să se ferească. Îi era teamă să îl lase s-o atingă, ca să nu o convingă. Peter îi luă degetele.

— Am fost acolo, Maddy.

— L-ai văzut mort? îl întrebă plângând. L-ai văzut cu ochii tăi?

— Am văzut tot, spuse Peter, care plângea şi el. Nu mă pune să-ţi spun ce am văzut...

— Ce? Ce-ai văzut?

— L-am văzut murind.

— Nu, spuse ea, clipă în care îl văzu pe Luke, nu în uniformă, nu în Franţa, ci într-o jachetă de pânză, pe promenadă, în costumul formal la Gymkhana Club, lângă ea în acel restaurant de pe acoperiş, în faţa catedralei St. Thomas, ţinând-o în braţe în mare...

— A fost aruncat în aer, zise Peter şi o strânse de mână. Maddy trebuie să ai încredere în mine.

— Asta nu e acelaşi lucru cu a muri, încercă ea să răspundă, dar nu reuşi, deoarece plângea prea tare.

— L-au găsit, îi spuse Peter, l-au înmormântat, cu fotografia cu tine şi Iris pe piept. Are un mormânt.

Iar Maddy plânse, plânse şi iar plânse. Peter aruncă umbrelele pe jos şi o luă în braţe. Amândoi se udară până

la piele, până când Alice ieşi în grabă din vilă, se udă şi ea şi insistă să intre cu toţii înăuntru.

— Nu e bine, nu e bine pentru tine...

Toată lumea presupusese că Maddy acceptase moartea lui Luke. Îi lăsă să creadă asta, deoarece i se părea mai bine ca ei să nu-i amintească în mod constant că trebuia să facă asta.

Acum, plângea mai mult. Făcea asta aproape în fiecare noapte, după ce Iris se culca şi nu putea s-o audă. Niciodată nu o lăsa să o audă. Se temea că tristeţea putea, cumva, să păteze inocenţa existenţei ei. Plângea pentru că, deşi nu credea că el fusese unde toată lumea spusese că fusese, nu era nici cu ea şi-i ducea dorul. Îi era atât de dor de el.

— Am nevoie de el, şopti ea.

De data asta, Iris nu mai râse. Se ridică, lăsă gulerul de dantelă al lui Maddy, îşi aşeză mânuţa pe obrazul ei, buzele pe buzele ei şi o pupă, în timp ce saliva.

— Minunat, spuse Maddy. Mulţumesc. Şi mai multă salivă. Iris, mulţumesc! Ce norocoasă sunt că te am!

— Nu o ai doar pe Iris, îi spuse mama ei, mai târziu în acea noapte, când Iris se culcase.

Cele două lucrau lângă lampă, în sufragerie, împachetând jucăriile cumpărate din puţinele magazine de jucării din Bombay şi care aşteptau să fie puse sub copac şi să aştepte dimineaţa sub pomul de Crăciun din ramuri de

bananier. Della ieşise. Era la Gymkhana Club, unde petrecea Ajunul Crăciunului împreună cu Jeff. Peter şi Richard beau pe verandă.

— Nu eşti singură, Madeline, continuă Alice cu blândeţe.

Lăsă la o parte funda pe care o lega şi îşi privi fiica, privirea ei albastră luminând în strălucirea lămpilor.

— Eşti înconjurată de oameni cărora... le pasă... atât de mult.

— Ştiu asta, şopti Maddy şi simţi cum ochii îi lăcrimau.

Bineînţeles că ştia asta şi era foarte recunoscătoare, dar însemna foarte mult să o audă spunând, să vadă dragostea de pe faţa ei. O dragoste pe care, nici după tot acest timp, nu o lua de-a gata.

— Vreau să... zâmbeşti de Crăciunul ăsta, zise Alice. Vreau să ştiu cum pot să te ajut ca să faci asta.

— O să fiu bine.

— Oh, Madeline.

— O să zâmbesc atât timp cât Iris o să se bucure. Asta contează.

— Nu, nu doar asta...

— Mamă...

— Nu, repetă Alice, care o luă pe Maddy de mână. Tu eşti Iris a mea, zise ea, în timp ce-i strânse degetele. Şi tu contezi.

Întristată de cuvintele şi îngrijorarea mamei ei, Maddy încercă să zâmbească mai mult de Crăciun. Făcu asta pentru toată lumea. Emoţionată de efortul pe care toată lumea îl făcea pentru ca ziua să fie una veselă – ciorapul pe care părinţii ei îl ascunseseră la capătul patului, plin cu cărţi, săruri de baie şi ciocolată Cadbury importată (nu foarte topită). O mişcă şi bucuria zgomotoasă a lui Peter, a Dellei şi a lui Jeff, care umplea fiecare oră, cât de preocupată era toată lumea de Iris, înghesuiala în maşină ca să meargă la biserică, ospăţul (vegetarian) al bucătarului de pe verandă, pălăriile de hârtie ale lui Richard. Încercă să intre în atmosferă. Era foarte conştientă de faptul că nu era singura care suferise în acel an (săracii Peter, Fraser, Ernest...) şi nu voia să se poarte astfel. Dacă Peter, care-şi pierduse piciorul şi suferise foarte mult, putea să se bucure de festivităţi, cu siguranţă şi ea îşi putea forţa un zâmbet.

Dar era atât de greu. Oricât încerca să fie prezentă, gândurile ei continuau să se plimbe prin saloanele europene, un brad de Crăciun într-un spital necunoscut, patul în care stătea el, aşteptând-o să-l găsească. Deseori, îşi dădea seama că nu răspunsese întrebării cuiva sau nu reacţionase la o glumă. Deşi exclama ca toată lumea atunci când Iris se târa peste copacul din ramuri de bananier şi trăgea de el, când o îmbrăţişa pe aceasta, nu se putea gândi decât la cât de mult i-ar fi plăcut lui Luke să vadă haosul provocat de mica lor aventurieră şi câte lucruri rata din viaţa ei. Când îngenunche ca să deschidă cadoul trimis de părinţii lui îndureraţi, Nina şi Theo (care îi scriseseră săptămânal de când Maddy fusese forţată să le trimită acea scrisoare groaznică, imposibil de scris, despre presupusa moarte a fiului lor), scoase un pandantiv auriu-

trandafiriu, pe care era gravat „Pentru iubita noastră nepoată”, nu reuşi să zâmbească. Cu greu reuşi să nu se prăbuşească.

— Cu greu am reuşit şi noi asta, zise Della, odată ce soarele apuse peste o zi epuizantă, şi cele două se întorceau după ce o adormiseră pe Iris. Dar cum nimeni nu te vede acum, poţi să plângi puţin înainte ca Jeff să propună nişte jocuri.

Maddy se simţi ceva mai capabilă să facă faţă restului serii după ce plânse. Întremată de coniacul pe care Jeff i-l turnase, chiar reuşi să mimeze The Old Curiosity Shop pentru Peter la jocul de mimă.

— Mi-am dat seama ce e după „old”, dar a fost mult prea distractiv să te văd mimând „curiosity” ca să spun asta.

Cu toate astea, răsuflă uşurată, cu mult înainte de zece, când tatăl ei sugeră să se ducă la culcare. Din felul în care toată lumea încuviinţă, bănui că nu era singura fericită că petrecerea se terminase.

Nu se duse la balul de Anul Nou găzduit de biroul tatălui ei la Taj, pentru ajutorarea eforturilor de război. Chiar dacă era o cauză caritabilă, ar fi fost prea greu, mult prea greu, să fie acolo unde erau alţi oameni tocmai în acea noapte. Nu era sigură că putea să suporte să audă şi cu atât mai mult să vadă artificiile. Aşa că în timp ce Della, Jeff şi părinţii ei acceptaseră, ea rămase la vilă. Peter stătu şi el acasă, cu binecuvântarea lui Richard.

— A trecut prin foarte multe anul ăsta, îi spusese Richard lui Maddy. Voi doi puteţi să vă ţineţi companie. Astfel, eu şi mama ta ne-am simţi mult mai bine să nu fim aici.

Nu plănuiseră decât să ia cina pe verandă şi să bea un pahar sau două de şampanie. În cea mai mare parte a serii, exact asta şi făcură. Vorbiră foarte mult despre Luke. Cu greierii care cântau pe fundal şi copacii care şuierau, Peter îi spuse poveşti despre o perioadă cu mult înainte ca Maddy să-l fi cunoscut: toate poveştile despre meciurile de polo, cursele de iahturi, nopţile de beţie şi audierile disciplinare pentru că rămăseseră închişi în afara cantonamentului. La rândul ei, Maddy îi povesti despre scrisorile lui Luke de pe front: cât de des vorbise despre Peter, cât de mult se bazase pe el.

— A fost reciproc, crede-mă, îi zise Peter.

Cu şampania care se împuţina şi orele care treceau, îşi amintiră de acea petrecere de la Yacht Club, din urmă cu doi ani, şi râseră când vorbiră de indignarea Dellei deoarece Peter nu se dusese acasă ca să o ia (ce afurisit!) şi căutarea nesfârşită a lui Maddy pentru chibriturile ei.

— Încă le mai ai?

— Bineînţeles.

Poate datorită şampaniei sau a discuţiilor despre Yacht Club, pe măsură ce se apropia miezul nopţii, Maddy îşi dădu seama că voia, de fapt, să vadă artificiile.

— Eşti sigură?

— Da, zise ea, cred că da.

Cei doi se opriră doar ca să se asigure că Iris era bine şi să ia nişte şampanie, apoi coborâră până la baza dealului, încet, din cauza piciorului lui Peter. Ajunseră la plaja

delimitată de junglă pe care Maddy o vizitase de atâtea ori cu Luke şi pe care nu mai păşise de când el dispăruse. Se opri când ajunseră acolo şi ezită printre palmieri, înmărmurită de amintirile care dăduseră năvală. Dunele de nisip luminate de lună erau exact aşa cum şi le amintea. Ţărmul negru era dureros de neschimbat.

— Putem să ne întoarcem, îi zise Peter, cu o expresie îngrijorată în lumina argintie. Nu trebuie să stăm aici.

— Vreau să stăm, zise ea cu sinceritate. Vreau să fiu aici.

Aproape simţi că şi Luke era acolo. Cum putea să întoarcă spatele acestui lucru? Lui?

Nu mai era mult până la miezul nopţii. Avură timp doar să-şi umple paharele şi apoi izbucniră focurile de artificii deasupra liniei de orizont. Se ţinură de mână cu ochii la ele. Nici unul nu spuse nimic. Îşi ridicară paharele.

— Pentru Luke! zise Peter, care ridică apoi capul spre cer.

Maddy nu-i urmări privirea. Îşi menţinu ochii fixaţi asupra oraşului, asupra pământului care pulsa, ţinându-se strâns de crezul că Luke încă mai era pe el. Treaz, spera ea. Nu prea rănit, se rugă. Undeva în siguranţă, undeva unde era cald. Undeva unde respira. Undeva acolo.

Jumătate dintre pacienţii de la King’s 5 stătură treji ca să salute 1916, dar nu şi Ernest. Asta însemna că puteau da drumul la gramofon, iar infirmierele aveau voie să cânte. Când începură Auld Land Syne, unii bărbaţi li se alăturară. Erau cei care începuseră să se îngraşe, să vorbească mai mult, să tresară mai puţin şi despre care Arnold spusese

că nu va avea de ales şi va trebui să îi certifice ca fiind apţi pentru serviciu activ. Jones însă tăcu, nu pentru că nu ştia cuvintele, ci tocmai pentru că le ştia. Curgeau prin el, şi fiecare fibră a sistemului său nervos tresări. Prin minte îi trecură imagini. Nu auzi când Poppy îi oferi un pahar de vin din soc. Nu o observă pe sora Lytton când aceasta îi zâmbi într-un mod curios. Se gândi numai la jurnalul său, se întoarse, urcă scările câte două şi îşi notă totul. Versurile, senzaţia căldurii care îl lovi, imaginea cu el aplecându-se pe o podea de mozaic (o staţie de tren? scrise el) şi o mână subţire, cu mănuşă, care se întinse şi atinse spatele unui scaun de pe terasă.

— E bine, zise Arnold dimineaţa următoare. Foarte bine. E posibil ca ăsta să fie anul nostru.

Dar nu fu.

Ianuarie se transformă în februarie. Iarna deveni primăvară. Primăvara deveni vară. Auziră tunurile de la Somme, iar Jones simţi disperarea soldaţilor care încă mai erau în tranşee. Chiar dacă era epuizat, se lupta cu insomnia, cu visele sale fragmentate şi lipsite de sens. Într-o dimineaţă, când Poppy veni să-i facă patul, chiar dacă el îl făcea mereu, şi râse prostesc, remarcând că avea să fie nevoită să-l certe pe ofiţerul Jones, bărbatul răbufni şi ţipă că Jones nu era afurisitul lui de nume şi că putea să-l certe oricât de mult voia.

Regretă imediat răbufnirea. Nu dorise să devină genul acela de pacient şi se întoarse, pregătit să-şi ceară scuze. Însă când o privi pe Poppy din nou, aceasta nu păru câtuşi de puţin afectată, doar se înroşise. Decise că aceasta avea nevoie de mai puţină şi nu de mai multă atenţie şi nu mai spuse nimic.

Mai târziu în acea lună, spre groaza tuturor, doi ofiţeri se sinuciseră la scurt timp unul după altul. Unul dintre ei urma să plece din spital, înapoi în tranşee.

— Sora Lytton se învinovăţeşte, îi spuse Arnold, care-şi lustruia ochelarii ce nu aveau nevoie să fie şterşi. Însă simt că eu sunt cel care are sânge pe mâini.

— Nu e vina ta, spuse Jones şi fu lovit de senzaţia că cineva îi spusese ceva asemănător şi lui înainte.

— Ba e, oftă Arnold. I-am dat liber surorii Lytton...

Tocmai în perioada când femeia fusese plecată, soţia absentă a lui Ernest venise la spital. Jones, care fusese în camera lui pentru cea mai mare parte a vizitei ei, neştiind de prezenţa ei, o văzu doar în trecere când trecu pe lângă ea în timp ce se îndrepta spre salon. Se întoarse, se uită la părul ei negru, la faţa ascuţită şi machiată a femeii, apoi se încruntă, întrebându-se ce-l făcuse să se uite de două ori. Dar apoi îl auzi pe Ernest plângând în scaunul lui. Se duse direct la el, împins de impulsul de a-l proteja, de a-l consola. Nu observă modul în care soţia lui Ernest se uită înapoi la el. Era prea preocupat să strângă rămăşiţele lăsate de aceasta.

— D-D-Di, zise Ernest.

— Nu, zise Jones, nu e nici un dric aici. Am avut parte de moarte.

Încet, îşi dădu seama că soţia lui Ernest îi ceruse acestuia să semneze nişte hârtii şi că femeia se enervase când bărbatul nu putuse. Se înfurie pe el însuşi şi pe Poppy, pentru că o lăsase pe soţia lui Ernest să vorbească cu el

fără ca Arnold să fie de faţă. Trebuia să fi intervenit mai devreme. Îi spuse asta mai târziu.

— Unde ţi-a fost mintea, nu ai văzut cum plângea?

— Tu unde erai? Scriai încă una dintre scrisorile tale?

— Ce naiba ştii tu de scrisorile mele?

Tânăra îl privi, fără să spună nimic, şi îşi muşcă buzele. Nu-şi dădu seama dacă făcu asta ca să nu plângă sau să nu râdă şi nici nu-i păsa.

— Nu ai nimic de spus? întrebă el.

— Nu atât de multe ca tine.

Oare glumea?

Nu o întrebă.

— Stai departe de lucrurile mele, zise el, întorcându-se cu spatele.

Nu scrise în jurnal de acest incident. Ştia că avea să-şi amintească foarte bine de el. Până la urmă, nu cu prezentul avea probleme, ci cu trecutul, numai cu trecutul.

Biletul ciudat al Dianei ajunse la vilă într-o dimineaţă însorită, răcoroasă de la sfârşitul lui 1916. În casă era linişte. Richard era la muncă. Della şi Peter se mutaseră la începutul anului. Della se căsătorise cu Jeff şi locuia aproape de casa lui Maddy. Peter începuse să meargă mai bine, se mai îngrăşase şi se întorsese în bungaloul guvernamental vechi de la baza dealului. Însă venea la vilă

în majoritatea serilor, pentru cină şi ca să vorbească despre Luke cu Madeline, să-i citească poveşti lui Iris. Alice era convinsă că parţial făcea asta pentru că le iubea pe amândouă, dar şi ca să se căiască pentru moartea lui Luke, de care încă se considera vinovat. Aşa cum Luke se învinovăţise mereu pentru ce se întâmplase cu Ernest. Ernest, a cărui soţie le scrisese.

Alice se încruntă când văzu scrisul Dianei pe plic. Îl ridică cu atenţie de pe tava de argint. Trecuseră mai bine de doi ani de când auziseră ceva de la ea. Oare ce voia acum?

Înţelegere, se părea, deoarece se considera văduvă din toate punctele de vedere, mai puţin cu numele. Şi se părea că şi susţinere, pentru planul ei aparent de a divorţa de bietul Ernest şi de a se recăsători.

Ca şi cu Edie şi Fitz, sper să am parte de un nou început. Ştiu că mulţi pot avea dubii când vine vorba de aceste lucruri, mai ales la club (e posibil chiar eu să fi fost vinovată de asta în trecut), sunt sigură că nu o să mă judeci, având în vedere că propria ta cumnată e divorţată. Sunt încă atât de tânără şi am o viaţă întreagă în faţă de care să mă bucur. Gândurile mele s-au îndreptat spre un vechi prieten, dar mi-am amintit că fiica ta are mulţi admiratori.

Alice scrâşni din dinţi, iritată. Se referea la Guy? Un prieten vechi? Guy nu avusese niciodată timp pentru Diana. Era sigură că-şi dăduse seama de asta.

În orice caz, am întâlnit un bărbat minunat în Whitehall, care ar fi dispus să încerce viaţa în Raj, dacă Richard ar fi înţelegător.

Deci asta voia. Alice aproape că lăsă scrisoarea jos. Nu o interesa câtuşi de puţin să o ajute pe Diana să se întoarcă în Bombay. Însă un cuvânt îi atrase atenţia. Un nume: Luke, în josul paginii. Se încruntă şi, mai îngrijorată ca niciodată, continuă să citească.

Sinceră să fiu, era leit el. Niciodată nu te gândeşti că o să întâlneşti o asemenea faţă de două ori. Chiar am întrebat-o pe infirmieră despre el, atât de mult semăna, dar m-a asigurat că bărbatul nu avea soţie sau copii. Ba chiar mi-a lăsat impresia că era o înţelegere între ei doi. Norocoasa de Poppy Reid. Cât de amuzant, însă!

Lui Alice nu i se păru nimic amuzant şi mototoli hârtia, cuvintele încreţindu-se în timp ce le reciti. „Niciodată nu te gândeşti c-o să întâlneşti o asemenea faţă de două ori.” Gura i se uscă şi se uită în grădină, unde Della, însărcinată, era cu Madeline. Amândouă băteau din palme şi exclamau, în timp ce Iris, în vârstă de 18 luni, arăta spre copaci, frunze şi păuni, spunându-le pe nume. Madeline se aplecă, fustele mai scurte, pe care atâtea femei începuseră să le poarte, expunându-i gleznele cu ciorapi, şi o trase pe Iris aproape, gâdilând-o. Iris îşi dădu capul pe spate, cu buclele sale negre, şi ţipă încântată.

— Maimuţico! spuse Madeline, care râdea şi ea: acel râs superb, pe care numai Iris putea să-l scoată de la ea şi pe care restul îl auziseră mult prea rar.

Fusese o tortură să o vadă devenind o umbră a ce fusese în ultimul an şi jumătate. Alice nu-şi amintea să se fi simţit vreodată atât de lipsită de putere, atât de incapabilă să îşi ajute propria fiică. Savurase fiecare secundă a apropierii lor după ce ieşise din spital, la începutul războiului. Dimineţile la şcoală, orele în care decorau creşa, plimbările lor, discuţiile, apoi bucuria supremă când se născuse Iris. Simţi însă că o primise pe Madeline înapoi numai ca să o piardă din nou. Toţi o pierduseră pentru o perioadă. Cu toate că zilele astea se simţea mai bine, mult mai bine, Alice era convinsă că fiica ei nu renunţase la Luke. Observase modul plin de speranţă în care Maddy încă se uita la poartă de fiecare dată când băiatul cu telegramele venea cu un mesaj pentru Richard. Nu se ducea la petreceri sau la club. Alice era convinsă că fiica ei era prea speriată să se distreze sau să fie invitată la dans de alt bărbat. Aştepta.

Alice ura acest lucru. Oricât de mult îi displăcea gândul că ea ar fi putut pleca, i l-ar fi adus pe Luke înapoi într-o fracţiune de secundă dacă ar fi putut. Dar Peter îl văzuse murind. Le fusese trimisă înapoi jacheta lui distrusă de gloanţe, scrisorile lui, documentele şi ţigările. Bărbatul era mort. Îngropat de un om pe care Guy, tocmai Guy îl întâlnise. Se uită din nou la scrisoarea mototolită a Dianei. Ar fi fost prea dur să-i spună lui Madeline despre asta. Alice pierduse atâţia ani din propria viaţă jelind pierderi ce nu puteau fi schimbate, cum o putea încuraja pe fiica ei să facă acelaşi lucru? Băgă scrisoarea înapoi în plic şi, nedorind să dea semne de slăbiciune, se aşeză ca să-i răspundă Dianei chiar atunci.

Sunt sigură că Richard ar fi bucuros să îl ajute pe prietenul tău. Te rog numai un singur lucru. Bărbatul pe care l-ai

văzut la spitalul unde e Ernest nu avea cum să fie Luke. E imposibil, Diana, şi nu pot să permit ca Madeline să spere. Dezamăgirea ar ucide-o. Am nevoie să-mi promiţi că nu o să spui o vorbă despre asta nimănui, cu atât mai puţin ei.

Răspunsul Dianei sosi peste o lună.

Absolut, dragă Alice. Buzele îmi sunt pecetluite, ai cuvântul meu.

Patru ani mai târziu

Capitolul 19

Bombay, 1920

Abia la finalul lui septembrie 1920, la aproape doi ani după ce armistiţiul pusese capăt războiului, Guy, care rămăsese în Alexandria să ajute victimele dezastruoasei campanii din Orientul Mijlociu, se întoarse în Bombay.

Era un loc mai trist. Prea mulţi dintre bărbaţii care băuseră şi fumaseră la petrecerea de Anul Nou de la Yacht Club la începutul lui 1914 dispăruseră: marinarul ars de soare, aproape toţi prietenii lui Peter, acel ofiţer care le spusese lui Maddy şi Dellei că îi frângeau inima. Din cei un milion şi jumătate de soldaţi indieni care plecaseră pe front, peste 60 de mii nu se mai întorseseră. Oraşul părea schimbat

fără ei. India era altfel. Nu era vorba numai de senzaţia de pierdere de peste tot. După numărul mare de victime, zilele fierbinţi aveau o tensiune pe care Maddy nu şi-o amintea. Chiar şi înainte de pierderile groaznice de la Dardanele, tatăl ei tot fusese la Delhi pentru întâlniri de urgenţă despre cum să controleze numărul din ce în ce mai mare de proteste şi demonstraţii împotriva conducerii britanice, dar fusese prea prinsă în suferinţa provocată de pierderea lui Luke, de îngrijirea lui Iris, ca să fie atentă la asta. Deşi tatăl ei vorbise despre grijile lui legate de măsurile implementate eventual prin Actul de Apărare a Indiei, care permitea guvernului să închidă, fără proces sau mandat, orice indian suspectat că ameninţă Rajul, abia când oficialii provinciali începură să abuzeze de puterile lor, făcând prea multe arestări şi provocând şi mai multă violenţă, îşi dădu seama exact de ce Richard fusese atât de îngrijorat. Situaţia se înrăutăţise anul anterior, în 1919, când persoane precum Mahatma Gandhi promovau independenţa, consiliul viceregelui, panicat, votă extinderea actului, cu toate că războiul se terminase, provocând controverse peste tot, la cele mai înalte niveluri ale societăţii indiene. Cel mai rău fu în Punjab, unde sute de protestatari fuseseră ucişi de focul britanicilor.

— Şi femei, şi copii, zise Richard afectat, când venise acasă cu vestea. Ar trebui să ne plecăm capetele ruşinaţi.

— Şi cu toate astea, violenţa continuă, zise Peter.

Meritau animozitatea de care aveau parte, iar Maddy era foarte conştientă de asta. Era uimită că oamenii nu erau mai ostili. Însă copiii de la şcoală, cărora începuse să le predea din nou când Iris împlinise trei ani, erau la fel de exuberanţi ca întotdeauna, iar părinţii lor la fel de zâmbitori şi de recunoscători. Cei trei copii ai grădinarului,

prea mari acum ca să mai alerge după păuni, se jucau cu Iris ca şi cum era sora lor mai mică. Bucătarul, care încercase din răsputeri să o ajute pe Maddy cu greţurile ei de dimineaţă şi apoi să o tenteze să mănânce bine din nou după ce Luke dispăruse (făcându-i curry şi rulouri kathi pe care aflase că Luke o făcuse să le îndrăgească) îi devenise prieten, ca şi Ahmed. Deseori, beau ceai masala împreună în bucătărie, certându-se în urdu dacă cărţile lui Hardy erau deprimante sau frumoase sau vorbind despre politică, despre familia bucătarului şi a lui Ahmed din Goe şi Poona, durerea pierderii fratelui celui mic al bucătarului în Gallipoli...

Însă pe străzi erau destule priviri acuzatoare, astfel că Maddy nu se simţea la fel de confortabil ca în trecut să meargă singură.

— Atunci nu mai face asta, zise Della. Te rog. Chiar şi numai pentru propria ta siguranţă.

Nu se putu opri. Şi după atâţia ani, încă petrecea ore întregi stând singură printre libelule şi florile din Grădinile Suspendate, pe plaja pe care ea şi Luke stătuseră la un moment dat. Îşi imagina căldura corpului lui lângă al ei, îi auzea vocea („să văd dacă pot să-ţi distrag atenţia”), se uita dincolo de mare, spre oraşul pe care el îl lăsase atât de gol. Maddy se temea din ce în ce mai tare că Luke nu avea să se mai întoarcă niciodată. În unele nopţi, când nu putea dormi, ieşea din vila părinţilor ei, o lua prin pădure şi chema o ricşă spre vechea lui cameră. Îşi plimba degetele pe pervazul ferestrei şi se uita la tăcerea goală dinăuntru, apoi se aşeza şi rămânea pe treptele din faţă, deseori până la răsărit, doar pentru că şi el le atinsese.

La fel simt şi eu. Sunt sigură că ţi-am mai spus asta, dar a venit să luăm prânzul chiar înainte să te întâlnească pe tine în India. Am avut cea mai minunată zi, l-am plimbat pe Coco pe plajă, am băut mult vin lângă şemineu. Luke mi-a reparat aragazul stricat. Îl rugasem pe tatăl lui să-l repare de câteva săptămâni. Luke nu a făcut asta cum trebuia, din cauza vinului, şi tot stricat e. Uneori, petrec toată dimineaţa de duminică uitându-mă la acea uşă. Sper că o să vii să ne vezi. Ne-ar plăcea să te cunoaştem şi să o ţinem, în sfârşit, în braţe pe Iris.

Asta îi spusese Nina, mama lui, care încă îi scria tot timpul. Scrisori lungi şi calde care, cumva, reuşeau s-o facă pe Maddy să simtă că Luke era mai aproape de ea. Urmau să plece în curând. Edie, care cedase şi îl lăsase pe Fitz să îi cumpere, din vinovăţie, o căsuţă în Sussex, îi scrisese şi ea, întrebând dacă Maddy şi Iris voiau să vină în vizită de Crăciun.

— E momentul, îi spuse Maddy mamei ei. O să fie doar o vacanţă. Ştii că nu aş rupe-o niciodată pe Iris de la viaţa ei de aici. Nu te-aş părăsi.

— Ştiu, spuse Alice. Ştiu asta. Reuşi să zâmbească. Pari entuziasmată.

Maddy chiar era, pentru că urma s-o vadă pe Edie din nou, să doarmă în casa lui Luke, să respire aerul din camerele în care el crescuse, să-i cunoască părinţii, să-i plimbe câinele, pe Coco, pe acea plajă... Era pentru prima oară de atâta amar de vreme când aştepta ceva cu nerăbdare. Plănuia s-o ducă pe Iris să vadă un spectacol în West End şi să cumpere o jucărie de la Hamleys. În sfârşit, avea să-l viziteze şi pe Ernest. Săracul Ernest, de care Diana, care

se întorsese în India în noul an, reuşise să divorţeze abia în acea lună.

— Mă tem că nu o să te recunoască, o avertiză Peter.

— Nu e nimic, răspunse ea. Eu o să-l ştiu pe el.

— O să călătoreşti abia peste câteva luni, zise tatăl ei, în seara călduroasă după ce ajunsese şi Guy.

Maddy, care tocmai o pusese pe Iris la culcare (o lăsase dormind sub plasa de ţânţari şi sub privirea atentă a bunicii ei), încuviinţă.

Richard se întinse după ţigările sale aflate pe masa de pe verandă.

— De ce nu-ţi canalizezi această energie nou-găsită în ceva distractiv aici? Ai 29 de ani, eşti prea tânără ca să trăieşti ca o pustnică.

— Am aproape 30 de ani.

— Eşti chiar antică, zise el sec, aprinzând bricheta. Te rog, du-te la club diseară.

— Da, spuse Della, care venise cu Peter să ia cina.

Jeff era şi el pe drum. Avusese o tură lungă la spital şi se schimba acasă. Le sărutase de noapte bună pe cele două fiice pe care le avea cu Della: Lucy, de trei ani, care semăna leit cu Della, cu buclele ei şatene rebele, obrajii rotunzi şi ochii mari, şi Emily, în vârstă de un an, care moştenise oasele puternice ale lui Jeff şi bărbia ieşită în evidenţă. („Sperăm că a moştenit şi personalitatea mea veselă”, spusese Jeff, „care o să compenseze pentru tot.”)

— Maddy, dacă nu o să te simţi bine, o să te duc direct acasă.

— Nu o să se întâmple asta, spuse Della.

— Nu vreţi decât să-l văd pe Guy, zise Maddy, care era emoţionată la acest gând.

Acesta îi scrisese la câteva luni după ce Luke dispăruse, spunându-i cât de rău îi pare pentru întreaga situaţie. Maddy îi răspunse şi îi mulţumi, spunându-i că spera că şi el era în siguranţă. Nu recunoscu însă cât de mult însemnase să primească scrisoarea de la el şi nici nu-i ceru să îi scrie din nou. Oricât de tentată fusese să se sprijine pe confortul prieteniei lui, simţea că asta ar fi fost o trădare pentru toţi. De atunci, nu mai primise nimic de la el. Trecuse atât de mult timp. Oare Guy voia măcar să o vadă, acum că se întorsese?

— Faptul că vrem să ieşi şi tu o dată nu are nimic de-a face cu Guy, îi spuse Della.

— Oricum lucrează în seara asta, adăugă Richard.

— Ah, zise Della, care se dădu de gol.

— Păcat, îmi datorează un pahar. Trebuie să-i spun că nu am uitat.

— Lăsându-l pe Guy la o parte, când a fost ultima oară când ai pus piciorul în club, Maddy?

Nu fusese chiar o întrebare. Maddy nu răspunse. Toţi ştiau că nu mai făcuse asta de ani. De ce ar fi făcut-o? Doar s-ar fi uitat peste umăr, în speranţa că Luke avea s-o surprindă din nou.

— E momentul să rupi bandajul. Vii şi cu asta, basta!

Maddy nu se duse, aşa că nu fu acolo când Peter, Della şi Jeff ajunseră la bar, unde se întâlniră cu Guy. Acesta se opri după ce ieşi de la spital. Nu îl văzu pe Guy uitându-se în sus, observându-l pe Peter şi zâmbind lent şi nu zâmbi când bărbatul traversă camera şi îl luă pe Peter în braţe. („Ai fi făcut-o. Eu aproape am plâns”, spuse Della). Nu-l auzi pe Guy felicitându-i pe Della şi pe Jeff pentru căsătoria lor şi pentru copii şi întrebându-i de Maddy. Nu-l observă uitându-se spre uşă, ca şi cum verifica dacă şi ea avea să vină („A fost evident”, zise Della). Şi nu văzu nici ridurile din jurul ochilor lui, maxilarul bine definit şi nici nu se simţi emoţionată pentru că el devenise mai chipeş odată cu trecerea timpului („Sincer, Maddy, arăta sublim”). O linişte pe Iris, care avusese un coşmar în momentele acelea.

Abia după-amiaza următoare îl văzu pe Guy pentru prima oară.

O lăsă pe Iris înfăşurată într-un şorţ imens să facă biscuiţi cu fistic împreună cu bucătarul şi urcă încet dealul ca să stea pe banca ei din Grădinile Suspendate. Soarele de după muson strălucea pe aleile grădinii. Transpira sub pălăria ei mare. Rochia ei largă se lipea de ciorapii de mătase şi de spate. Maddy închise ochii şi se gândi la luna decembrie englezească ce o aştepta. Cât de bine avea să fie să simtă din nou frigul şi să ia o pauză de la stat singură pe acea bancă, trecând în revistă aceleaşi amintiri. Îşi spuse, aşa cum făcea mereu, că trebuia să se ducă acasă. „Asta nu-ţi face bine.”

Atunci îi auzi vocea în spatele ei.

— Bună, Maddy.

Tresări din visarea ei, se întoarse, şi un „ooo” tăcut se formă pe buze când văzu că era el.

Bărbatul îi zâmbi. Acel zâmbet cald, care accentua ridurile de care pomenise Della...

Îşi ridică mâna la borul pălăriei şi îl privi. Nu era în uniformă, avea un pulover alb şi pantaloni din bumbac. Îşi ţinea pălăria într-o mână. Părea mai slab şi avea umbre pe obraji, dar era acelaşi Guy pe care-l ştia. Observă asta din zâmbetul lui şi din afecţiunea din ochi. Oricât de reticentă era, mai ales acum, când el era în faţa ei, Maddy îi zâmbi şi ea.

— Ce surpriză minunată! spuse ea.

— Nu e o coincidenţă.

— Nu?

— Nu, Peter mi-a spus că-ţi place să vii aici. Îi susţinu privirea. Sunt tentat să-ţi spun că nu ar trebui să te plimbi singură, dar încă îmi amintesc ultima oară când am încercat să fac asta.

Maddy râse tristă. Şi ea îşi amintea momentul. Cum el o văzuse în bazarul aglomerat. Încă mai avea mătasea aurie pe care i-o luase Luke.

— Îmi pare rău că am fost atât de iritată, zise ea.

— Cred că probabil meritam. Mă bucur să te văd, Maddy.

— Şi eu.

— Şi acum eşti mamă.

— Da. Iris are cinci ani. Şi jumătate, ar adăuga ea dac-ar fi aici.

Fu rândul lui să râdă. Apoi făcu un pas spre ea.

— Pot să iau un loc?

Maddy ezită. Era locul lui Luke. Dar nu făcu asta, pentru că era Guy, pe care îl rănise destul. Şi pentru că era obosită să tot stea singură.

— Da, zise ea, făcându-i loc. Bineînţeles că poţi.

Capitolul 20

Spitalul militar King's 5, 1920

King's 5 urma să se închidă. Luke se întorsese doar de curând la spital. La începutul lui 1918 devenise din ce în ce mai disperat şi furios pe incapacitatea lui de a-şi reveni. Ca urmare, îl convinsese pe Arnold să îl trimită la un alt fel de instituţie: cu personal mai puţin înţelegător, mai puţin confortabilă, dar, spera el, eficientă. Arnold încercase să-l convingă să nu meargă în asemenea locuri. Îl avertiză în privinţa brutalităţii echipamentelor medicale şi a pericolelor mai multor operaţii, dar Jones insistase.

În primăvara lui 1918 se dusese la o abaţie transformată în spital, aflată în grija doctorului Gibbon. Fusese un iad. Doi ani de iad, pe care Jones era uşurat să-i lase în urmă. După

toate acele proceduri groaznice pentru diminuarea presiunii craniene şi nenumărate runde de terapie de şoc şi hipnoză, Gibbon îi spusese că făcuse tot ce putuse şi era optimist. Acum, era momentul ca Jones să se întoarcă în Surrey şi să aştepte, să aibă răbdare.

Sora Lytton venise să-l ia pe Jones cu ambulanţa. Îl tot vizitase cât fusese plecat, în zilele ei libere, cu un termos cu ciocolată caldă în geantă. Pe măsură ce trecea timpul, aduse şi liste lungi cu persoane lipsă. Împreună, ea şi Jones trecură peste ele, citeau cerinţele tragice ale părinţilor şi soţiilor care îi căutau pe cei dragi, aşteptând ca un nume să sară în evidenţă: numele lui. Dar erau prea multe, mii prin care să treacă, în atâtea ziare diferite. Fusese imposibil să le citească pe toate. Tot ce găsiră în acele pagini fu tristeţe. Excursiile pe care le sugerase Arnold lui Jones şi surorii Lytton, de fiecare dată când Jones nu era la recuperare de la tratament, au fost mai pline de bucurii. Cei doi luau trenul până la Londra, în părţi diferite ale ţării, spre coastă, toate în speranţa că vor da peste o privelişte sau un sunet sau un miros care îi va activa memoria. Recent, când fuseseră în Windsor, el se simţise foarte aproape de... ceva. Se plimbaseră de-a lungul râului, pe malurile înverzite, pe lângă sălciile acoperite de soarele verii. Se uitau la echipajele care vâsleau, vâslele lor străpungând apa, şi simţi cea mai caldă senzaţie că aparţinea locului.

— Serios? îl întrebă sora Lytton entuziasmată. Altceva?

Jones îşi dorea să mai fi fost şi altceva, aproape la fel de mult pentru ea, cât mai ales pentru el. Dar nu fusese.

Iar acum era înapoi la King’s 5. Aştepta.

Arnold nu le spusese încă tuturor pacienţilor că spitalul avea să se închidă. Când îi spuse lui Jones despre asta, erau în biroul lui într-o după-amiază ploioasă, îl rugă să nu mai spună nimănui, ca să nu se alarmeze pacienţii.

— Toată lumea va fi îngrijită, zise Arnold, care se foi în fotoliul său ca să-şi ia ceaiul. Mai e aproape un an până se va întâmpla asta şi nimeni nu o să fie aruncat în stradă. Vor fi multe spitale care vor rămâne deschise. Eu o să merg în Swansea şi sper că nu o să te iau cu mine.

Şi Jones spera acelaşi lucru.

— Şi cum rămâne cu infirmierele? întrebă el.

Nu se gândea la Poppy (care renunţase într-un final la el, fix înainte să plece în 1918, apoi fu concediată după ce fusese prinsă în flagrant cu un căpitan de cavalerie care, chiar dacă uitase cum să călărească un cal, nu uitase chiar totul), ci la sora Lytton. Ştia că aceasta nu avea părinţi, frate sau logodnic, doar o cameră în oraşul ei natal Norfolk, unde recunoscuse că stătea în timpul vacanţelor ei solitare.

— O să le găsim şi lor locuri de muncă, zise Arnold. Şi sora Lytton nu e responsabilitatea ta.

— Simt că e, zise Jones.

Nu era vorba numai despre câte făcuse pentru el în ultimii ani, lucruri pentru care îi era foarte recunoscător. Nu se întreba de ce făcuse asta. „Mi-a spus că îi aduci aminte de fratele ei mai mic”, îi spusese Arnold odată. Jones nu uită asta. Şi cu cât ajunsese să o cunoască mai bine, cu atât ajunsese să urască mai mult faptul că e singură. Nu şi-o

putea imagina înstrăinată, nevoită să înceapă undeva ceva nou, luată din acest loc care-i era cel mai apropiat lucru de o casă. Ea, cu ciocolata ei caldă, inima ei, încercările de a-l ajuta pe săracul Ernest, concediile pe care şi le lua când nu mai putea face faţă tristeţii provocate de şi mai multă moarte, merita mult mai mult. Îşi dorea să-i poată oferi asta. Şi ea îi spusese acelaşi lucru, când se întorceau din excursia de la Windsor. Jones fusese tot timpul tăcut, încercând să-şi dea seama ce anume de la acel râu îl făcuse să rezoneze cu locul. Sora Lytton îl privea îngrijorată, cu mâinile împreunate, înghiţind în sec, încruntându-se, până când, într-un final, el o întrebă ce se întâmplase. Ea îi spuse, emoţionată, că nu voia să-l supere şi că îşi dorea cu adevărat să-şi amintească totul. Apoi îl întrebase dacă se gândise vreodată că poate exista o şansă să fie la fel de fericit, sau cel puţin destul de fericit, dacă o lua de la început?

— Să o iau de la început?

— Eşti încă tânăr, zise ea, cu privirea plină de compasiune. Ştiu cum e... să... pierzi, dar mă doare să mi te imaginez pierzând în continuare...

— Soră Lytton...

— Ai putea să-ţi găseşti un loc de muncă, zise ea, întrerupându-l. Părea că, odată ce începuse, nu se mai putea opri. Pot să te ajut eu. Am bani, aş putea să cumpăr o casă sau... ce vrei tu. Am putea să ne ţinem companie. Nimic mai mult. Doar… prieteni apropiaţi.

El aşteptă până să spună ceva, alegându-şi cuvintele cu grijă.

— Nu pot să fac asta, zise el cu blândeţe. Nu pot să renunţ. Sunt sigur că nici logodnicul tău n-ar fi făcut-o.

— E mort, ofiţer Jones.

— Şi îmi pare rău pentru asta, foarte, foarte rău. Dar eu nu sunt. Am oameni care aşteaptă să-mi amintesc.

— Da, zise ea, dând din cap prea repede. Da, da, sigur. Ce prostie din partea mea.

— Nu e o prostie, soră Lytton.

Femeia inspiră adânc. Era sigur că ea se simţea ruşinată şi îl duru inima pentru ea.

— Ai oameni, zise ea, repetându-i cuvintele, oameni cărora le aparţii. Trebuie să te ducem înapoi la ei.

Nu peste mult timp, visele lui Jones începură să se schimbe. Gibbon îşi asumă meritele, spunând că asta se datora ultimei operaţii pe care i-o făcuse. Arnold spuse că era posibil, dar că cel mai probabil avea de-a face cu anii pe care Jones îi petrecuse cu el înainte de asta, în Surrey. Jones nu ştia sigur care dintre ei avea dreptate şi nici nu-i păsa prea mult. Tot ce conta pentru el era că visele erau acum mult mai frecvente şi mai lungi. Întotdeauna pline de prezenţa ei.

Se văzu la altar, văzu silueta ei fără faţă, minunată în dantelă albă, lângă el. Când se trezi, plânse de bucurie şi de durere. Era soţia lui. Avea o soţie. O soţie pe care o venera, care se uita la artificii îmbrăcată în rochii de seară din paiete negre, care bea şampanie pe pervazurile ferestrelor şi care îl săruta întruna în mare. O soţie care

stătea la pozat cu un bebeluş în braţele. Umbrele palmierilor se jucau pe mâinile ei şi pe degetele perfecte şi mici de la picioare ale copilului. Degetele fiicei lui. Avea şi o fiică. Inima îi bătu cu putere din cauza panicii. Aşa era de fiecare dată când se gândea la ea, la cât de mult pierduse deja. Acum, zilele aveau un preţ mai mare de plătit. Fiecare zi care trecea fără să se întoarcă la ea era o altă zi în care ea creştea fără el. Ce bine ar fi fost dacă Diana Aldyce l-ar fi contactat.

Jones îi aflase numele din hârtiile de divorţ ale lui Ernest. Avocatul Dianei le adusese în urmă cu o lună, în săptămâna imediat următoare după ce Jones se întorsese la King's 5. Mama lui Ernest, care mai venea din când în când, murise în mod tragic în timpul epidemiei de tuberculoză de la sfârşitul războiului. Spre supărarea lui Jones, Ernest, fără să-şi amintească nimic, încă se întorcea plin de speranţă spre uşă de fiecare dată când intra câte un vizitator. Jones, care voia să facă orice îi stătea în putere ca să-şi ajute prietenul, îngenunche lângă el când veni avocatul, îl ţinu de mâna care-i tremura şi îl convinse să nu plângă, nu c-ar fi fost ceva ruşinos, dar şi că nu avea de ce să se teamă, deoarece avea să-i fie mult mai bine odată ce termina cu totul. Avocatul, care avusese bunul-simţ să pară oripilat de starea lui Ernest, îşi ceru scuze şi îi înmână hârtiile lui Jones. Bărbatul le luă şi văzu „Diana” scris acolo, negru pe alb. Îşi reaminti singura dată când Diana venise la spital şi retrăi momentul. După ce îl ajută pe Ernest cu semnătura lui, fugi direct în biroul lui Arnold.

— Am recunoscut-o, îi spuse el lui Arnold. De asta m-am uitat la ea de două ori şi ea s-a uitat la mine. Am crezut că se uita la Ernest, dar se uita la mine. Sunt sigur că m-a recunoscut.

— Cu siguranţă ar fi zis ceva, îi răspunse Arnold.

— Cred c-a făcut-o, spuse Jones. Toţi muşchii îi erau încordaţi din cauza adrenalinei şi a furiei. Îşi aminti cum Poppy o condusese pe Diana, felul în care şi ea se uitase în direcţia lui, apoi se purtase ciudat. („Nu ai nimic de spus?” o întrebase el. „Nu atât de multe ca tine”, îi răspunsese ea.)

Sora Lytton, în bunătatea ei nemărginită, încercase să dea de urma lui Poppy în ultimele săptămâni. O găsi într-un final servind într-o cafenea din Kingston. O convinse să recunoască că Diana îl pomenise, într-adevăr, că Jones arăta ca o persoană pe care o cunoscuse. Cineva care are o soţie, o fiică.

— Dar ofiţerul Jones nu e căsătorit, se pare că spusese Poppy, prefăcându-se că nu înţelegea ce se întâmpla. Cum e posibil să fi fost el?

— Ce fată egoistă! spuse sora Lytton, când se întoarse la King’s 5. Egoistă, nu s-a gândit deloc.

Arnold îi scrise direct Dianei. Sună şi la casa noului ei soţ, dar, spre disperarea şi frustrarea lui Jones, deşi încercă de douăzeci de ori, nu primi nici un răspuns. Presupuseră că femeia era probabil plecată în luna de miere. Oricât de mult îi tortura acest gând, nu puteau decât s-o aştepte să se întoarcă.

Capitolul 21

Bombay, 1920

Guy nu stătu prea mult cu Maddy pe acea bancă din Grădinile Suspendate. Îi simţise reţinerea când o întrebase dacă putea să ia loc şi, chiar şi dacă Peter nu l-ar fi avertizat cât de mult suferea încă, şi-ar fi dat seama şi singur de acest lucru. Doar din tristeţea care cădea ca un văl peste umerii ei subţiri, a modului pierdut în care o surprinsese privind marea. Ştiuse, înainte să o salute, că ar fi o greşeală s-o grăbească. Nu o putea grăbi cu nimic. Aşa că după ce vorbiră câteva minute despre cum era să fie înapoi în Bombay („Ciudat", zise el, „minunat. Tu eşti aici", îşi dorea el să adauge), apoi despre mica Iris, despre care află că avea părul închis la culoare şi ondulat şi că îi plăcea să deseneze, îi spuse că e nevoit să o lase.

— Nu trebuie s-o faci, zise ea.

Guy insistă şi speră că nu-şi imaginase licărirea de regret din ochii ei.

Se îndepărtă încet după asta. Refuză invitaţia la cină a lui Alice de două ori şi, în schimb, îi scoase pe ea şi pe Richard la Taj: două seri foarte plăcute, când mâncară în salonul luminat de candelabre şi discutară ca nişte vechi prieteni. El vorbi puţin despre Franţa şi Egipt deoarece nu avea nici un rost să insiste asupra acestui lucru. Discutară despre din ce în ce mai numeroasele mişcări spre independenţa Indiei, dacă acest lucru chiar se putea întâmpla („Aş fi spus nu", zise Guy, „dar am văzut atâtea lucruri pe care le credeam imposibile în ultimii şase ani") şi despre cum Richard, care acum avea 65 de ani (Guy avea 48, când trecuse timpul?) începuse să se gândească la pensionare şi la o mutare spre sudul mai liniştit. Un singur subiect nu fu discutat deloc. Guy, care era foarte conştient

de suspiciunea că Richard nu fusese niciodată de acord cu interesul său pentru fiica lui, nu spuse nimic de Maddy. Richard, spre dezamăgirea, dar nu şi surpriza lui, nu pomeni nici el de ea. Alice rămase şi ea tăcută în ceea ce o privea pe fiica ei.

Guy ocoli vila lor săptămâna care urmă. Nu se duse în Grădinile Suspendate şi nu se plimbă pe lângă şcoala înconjurată de junglă unde auzise că predă Maddy. Şi când Alice îl chemă iar la cină, o refuză din nou.

— Mă evitţi? îl întrebă Maddy într-un final, când Guy se duse la biserică.

Luase decizia s-o vadă din nou. Erau la slujba de dimineaţă de la catedrala St. Thomas, la zece zile după ce stătuse cu ea în grădini. Părinţii ei, care vorbeau cu câţiva dintre angajaţii lui Richard, încă nu ieşiseră. Maddy, care coborâse scările, se afla la doar câţiva centimetri de Guy, în lumina soarelui. Era destul de aproape cât el să vadă transpiraţia de pe gâtul ei, conturul siluetei de sub rochia albastră, care-i ajungea până la glezne. Lângă ea, ţinând-o de mână, era un copil care nu putea să fie decât Iris: o fetiţă pe care Guy fusese emoţionat să o întâlnească şi care îl privea curioasă de sub pălăria de paie. Era drăguţă pe cât fusese tatăl ei de chipeş şi semăna leit cu Luke, doar că avea ochii mamei ei.

— Bineînţeles că nu te evit, zise el relaxat.

— Guy, ai planuri pentru prânz? îl întrebă Alice, care li se alătură.

— Ar trebui să lucrez, zise el sincer.

Avea o grămadă de hârtii pe care să se uite: cereri pentru burse de cercetare de la nişte chirurgi seniori, ordine de achiziţionare, o propunere la care lucra ca să modernizeze teatrele.

— Vino cu noi, spuse Alice, pe un ton nu la fel de blând. E duminică. Nu poţi să lucrezi duminica.

— Ahmed lucrează duminicile, interveni Iris. Şi bucătarul. Şi cam toată lumea...

Guy nu se putu abţine să nu râdă.

— Iris! o atenţionă Alice.

— Vorbe de copii, zise Maddy.

— Nu mai sunt copil, zise Iris, apoi îşi ţuguie gura, ca un peşte, de parcă se întreba ce altceva putea să iasă.

Guy zâmbi din nou. Era imposibil să n-o facă. Iris îi aruncă un zâmbet care arăta că e pusă pe şotii.

— Spune-i tu lui Guy, îi zise Alice lui Maddy.

— Sincer, e în regulă, spuse Guy.

Maddy îl privi de sub borul pălăriei. Nu putea decide dacă expresia ei e plină de afecţiune, îngrijorată sau circumspectă. Poate era un amestec dintre toate cele trei.

— Nu petrece ziua singur, îi spuse ea. Vino!

— Eşti sigură?

— Da, zise ea, însă nu fără să facă o altă pauză care îl făcu să creadă că nu era.

Se duse, însă. Nu putu rezista, acum că stătea din nou în dreptul ei. Se întorsese înapoi la vila unde fusese atât de îndurerat să o lase în 1914. Inspiră adânc, neliniştit, când întoarse maşina pe alee, apropiindu-se de pereţii săi măreţi, cu balcoane. Cu toate că Alice îi făcu o primire caldă, ca şi Iris de altfel (îl plăcea, chiar îl plăcea. Se simţi atât de mândru datorită acestui lucru), încă nu era sigur dacă era bine să se ducă. Nu îl îngrijora doar reticenţa lui Maddy. Nici Richard nu avea să fie prea fericit să-l vadă. Oare toată seara avea să fie tensionată?

Spre uşurarea lui, Della, Jeff şi copiii lor erau deja pe verandă când Ahmed îl invită înăuntru. Peter era şi el cu ei.

— Salutare, zise Della, care îmblânzi atmosfera cu zâmbetul ei larg.

— Guy, spuse Jeff, care se apropie să dea mâna cu el.

— Vin? întrebă Peter. E minunat şi cald.

Mâncară pe verandă. Copiii erau cu ei. Mâncară şi băură până la apus. Guy, care se relaxa din ce în ce mai mult, făcea feţe haioase spre Iris, râdea la expresiile din ce în ce mai curioase cu care îi răspundea ea, vorbi cu Jeff despre colegii lor de la spital, o întrebă pe Della cum îi place să fie infirmieră acolo („Nu atât de mult pe cât am crezut”, zise ea. „Ploştile nu au nimic romantic.” „Aşa e”, încuviinţă Guy). Fu uşurat să-l vadă pe Peter fiind el însuşi din nou, să îl vadă zâmbind şi îi zâmbi la rândul său lui Maddy de fiecare dată când îi prinse privirea. Cu toate astea, ea era

tăcută, mult mai tăcută decât şi-o amintea, şi vorbi în mare cu Richard şi Iris cea dulce, care stăteau de o parte şi de alta a ei. Când strânseră farfuriile cu desert, speră că Maddy avea să se ridice şi să se aşeze lângă el. Însă Iris făcu asta.

— Chiar eşti doctor? întrebă ea, în timp ce-şi puse mâna caldă pe a lui, cu o familiaritate emoţionantă.

Trecuseră dor câteva ore, însă simţea deja cum fetiţa îl avea la degetul cel mic.

— Da, sunt, zise el şi se abţinu să zâmbească, deoarece expresia ei era atât de gravă.

— Deci poţi să coşi oameni?

— Fac tot ce pot.

— Păpuşa mea are burtica distrusă.

— Dumnezeule!

— Suya a făcut asta, adăugă ea.

Bărbatul încuviinţă ca şi cum înţelesese, deşi nu ştia cine e Suya („Fiica cea mică a grădinarului nostru”, îl lămuri Alice mai târziu).

— Pot s-o aduc ca să te uiţi la ea?

— Absolut, zise el. Adu-mi şi un ac şi nişte aţă.

Îi luă mai puţin de un minut ca să coasă materialul rupt al păpuşii. Iris stătu lângă el în timp ce muncea, urmărindu-i fiecare mişcare: cea mai fericită operaţie pe care şi-o

amintea de mult timp. Alice se aşeză şi ea lângă ei, plimbându-şi mâna pe talia lui Iris. Guy, care trăgea de ac, o privi pupându-şi nepoata pe cap şi simţi un fior de bucurie pentru ea. Fusese singură prea mult timp, suferise prea mult, iar acum era minunat să o vadă înconjurată din nou de familie. Era aproape ca femeia pe care şi-o amintea alergând după Maddy prin grădină (nu că i-ar fi plăcut să se gândească la Maddy ca la un copil.)

— Mulţumesc pentru că ai venit azi, îi zise Alice încet. Te rog să nu mai stai departe atât de mult.

Bărbatul se uită la Maddy, care îşi ţinea paharul cu vin, îl privea, se uita la Iris şi părea pierdută în gânduri. Ştia că nu avea s-o facă. Se opri din cusut, mirat de atenţia ei, de apropierea ei incredibilă. În ultimii ani încercase s-o uite. Se luptase atât de mult să facă asta. Dansase cu alte femei în cluburile din Alexandria. Aproape renunţase şi o ceruse în căsătorie pe o infirmieră. O parte din el voia s-o uite pe Maddy, partea logică, onestă, care îi reamintea într-un mod brutal că ea avusese deja povestea ei de dragoste. Dar o privi când îşi ridică paharul absentă la buze, aproape simţi atingerea pe buzele lui şi nu mai putu uita nimic. Ea era povestea lui de dragoste şi nu avea nici un rost să nege acest lucru. Şi îi era imposibil să nu spere.

După asta, Guy vizită vila mult mai des. Încă era precaut, iar Alice îşi dădu seama de asta. Nu îi vizita cu aceeaşi frecvenţă ca atunci când Madeline se întorsese prima oară în Bombay şi o dusese în toate acele excursii prin oraş. (Madeline îi mărturisise lui Alice că suplimentase acele excursii cu un tur pe cont propriu. „Ce?” exclamase Alice. „Te-ai dus la bazinul cu apă?” „Mamă, m-am dus peste tot.”) Dar începuse să se oprească la vilă în drumul spre spital, pentru ceaiul de dimineaţă. Veni din nou, la invitaţia

lui Alice, pentru prânzul de duminică. Fu de acord, în sfârşit, să vină şi la cină. De fiecare dată când venea, Iris se oprea din tot ce făcea, fie din băutul ceaiului, fie din jucatul în grădină, şi fugea să-l salute. Nu-i lăsa de ales, şi Guy trebuia s-o îmbrăţişeze, gest care îl încânta, lucru vizibil cu ochiul liber. În a doua sa vizită, îi cumpără o păpuşă nouă.

— Am descoperit că pacienţii se vindecă mereu mai repede când au vizitatori, spuse el, în timp ce îngenunche, pentru ca Iris să nu fie nevoită să se uite în sus. Poate o să fie prietenă cu cealaltă păpuşă a ta.

— Mulţumesc! spuse Iris, strângând păpuşa la piept. Mulţumesc atât de mult!

— Cu mare plăcere, zise el, apoi râse când Iris îl pupă.

Alice observă modul în care Madeline îi privea pe amândoi, expresia ei gânditoare, nu relaxată în întregime, la fel cum fusese şi când Guy îi cususe păpuşa lui Iris. Alice era aproape sigură că ştia ce gândea fiica ei. Şi ea se gândise la asta: că oricât de amuzant era Peter ca naş, oricât de grijuliu era Richard ca bunic, nici unul dintre ei nu putea lua locul unui tată. (Dulcele Peter nu avea să fie tatăl nimănui, bineînţeles.)

— Ce drăguţ din partea lui Guy că a adus acea păpuşă, nu? îi spuse Alice la cină în acea noapte, ca să se asigure că Madeline înţelesese generozitatea lui.

— Da, zise Madeline. Mereu a fost un om bun.

— Iris era atât de fericită, spuse Alice, conştientă de subtilitatea ei stângace. Era aproape ca şi cum mă uitam la Emily şi la Lucy cu Jeff.

— Poţi să-mi dai apa, te rog? întrebă Richard, şi el conştient de situaţie.

O avertizase să nu o împingă pe Madeline de la spate.

— Ştiu ce ai sperat mereu, îi spusese el, dar nu l-a ales pe Guy înainte. Nu ştiu cu ce ar ajuta-o să se mulţumească cu el.

— Ai prefera să stea acasă singură? întrebase Alice.

— Aş prefera s-o lăsăm să-şi facă singură alegerile şi, în plus, nu e singură. Ne are pe noi. Pe Iris. Peter şi Della...

— Nu e îndeajuns, spusese Alice, care-şi dorea ca situaţia să fi fost alta.

Dacă ar fi fost, de ce o mai auzea pe Madeline plângând noaptea? Nu era însă naivă. Pe măsură ce trecură săptămânile şi intrară în luna octombrie, Madeline fu de acord să-l lase pe Guy să le scoată pe ea şi pe Iris la îngheţată la Sea Lounge, apoi să ia prânzul la Watson’s, chiar şi înapoi la club pentru polo (cum Iris iubea poneii), observă că, deşi atenţia lui Guy o entuziasma pe Iris, nu simţea nici un fior real. Faţa ei nu tresărea când auzea maşina lui Guy. Niciodată nu cobora repede pe scări ca să-i iasă în întâmpinare, aşa cum făcea cu Luke. Dar zâmbea când Guy zâmbea. Stătea cu el pe verandă când Iris se juca, uneori cu orele, vorbind şi tot vorbind. Alice îşi umplea timpul în sufragerie şi îi lăsa singuri. O auzea pe Madeline vorbind despre copiii cu care făcea o treabă atât

de bună la şcoală, despre planurile ei cu Iris pentru vacanţa de Crăciun (perioadă pe care Alice nu o suporta şi nu doar din cauza tăcerii inevitabile care avea să se coboare asupra vilei, ci şi din cauza posibilităţii că se vor hotărî să plece). Madeline chiar reuşi să îl facă pe Guy să vorbească despre război.

— I-am operat şi vindecat, zise Guy repede. Îi tot operam şi îi vindecam, apoi, o lună mai târziu, aflam că au murit.

— Of, Guy, zise Madeline cu tristeţe în glas. Îmi pare atât de rău.

Într-un fel, îl iubea. Alice simţea asta în vocea ei. Niciodată nu ar fi îndrăznit să viseze să încurajeze ceva dac-ar fi avut vreun dubiu în această privinţă.

— Bineînţeles că-l iubesc, zise Madeline. E un prieten, mereu a fost.

— Un prieten e bun, spuse Della, care îşi făcea griji pentru Madeline aproape la fel de mult ca Alice. Un prieten este un început.

— Nu ştiu, zise Madeline încruntându-se. Pur şi simplu nu ştiu.

— Te-ar face atât de fericită dacă l-ai lăsa.

Madeline dădu din cap.

— Nu vreau să mai vorbesc despre asta.

— Renunţaţi, le zise Richard lui Alice şi Dellei, vă rog.

— Dacă trebuie să insistaţi, atunci cel mai probabil nu e ce trebuie, spuse Peter.

Dar Alice nu putea accepta acest lucru. Pur şi simplu nu putea. Madeline era singură. Guy era singur. El o adora şi pe Iris, iar Iris îl plăcea din ce în ce mai mult.

— Pentru că îi tot cumpără îngheţată şi păpuşi, spuse Madeline.

— Nu e drept, zise Alice.

Madeline oftă, deoarece ştia acest lucru.

— Ar fi cel mai bun tată pe care ar putea să şi-l dorească o fetiţă, spuse Alice.

— Iris are un tată.

— Ba nu, nu are, spuse Alice, e o cruzime, ca să fiu amabilă. Nu a avut un tată de foarte mult timp.

— Mamă, te rog...

— Aţi putea fi o familie, o familie adevărată.

— Te rog, nu face asta, spuse Madeline.

— Trebuie s-o fac, zise Alice. Ai fost tristă destul. Se aplecă şi o luă pe Madeline de mână. Te implor, gândeşte-te serios la asta. Nu mai trebuie să jeleşti.

Maddy aproape că-şi dorea ca el să nu se fi întors. Îşi înţelesese viaţa înainte de asta. Nu fusese uşor, dar fusese simplu. Funcţionase.

Ca urmare, îi scrise lui Edie:

Simt că nu am pe nimeni cu care să vorbesc acum. Mama şi Della mă întreabă în fiecare zi când o să mai vină Guy sau dacă a vorbit despre intenţiile lui (nu a făcut-o şi sunt uşurată de acest lucru). Tata îmi spune în mod constant să nu le ascult pe mama şi pe Della, Peter că trebuie să fac ce cred eu că e bine – dar cum pot să ştiu ce e bine, când toată lumea are păreri atât de zgomotoase? Până şi Iris intervine, insistând să ne oprim pe la vila lui Guy ca să îl salutăm în drumul ei spre şcoală, nerăbdătoare să afle când aveau să meargă la Sea Lounge. În mod ironic, cu Guy e cel mai uşor să fiu. E singurul care nu încearcă să-mi spună ce ar trebui să fac.

Dar nu cred că-l iubesc aşa cum trebuie, Edie. E minunat, cel mai cald şi mai bun bărbat, dar inima nu-mi tresare când sunt cu el. Picioarele nu-mi tremură.

Edie îi răspunse:

Fitz avea efectul ăsta asupra mea şi a mamei tale. Uite ce s-a întâmplat acolo.

O nu, nu începe şi tu.

Glumea, dar nu era amuzant. Nimic nu părea amuzant. Cumva, era aproape decembrie şi trecuseră două luni de când Guy începuse să vină în vizită şi, chiar dacă nu spusese nimic, ştia că era doar o chestiune de timp.

Privirile lui lungi, zâmbetele galeşe şi toată atenţia pe care i-o dădea lui Iris îi spuneau acest lucru. Fie avea să facă pasul, lucru pentru care nu se simţea pregătită, fie avea să-l rănească rău (din nou). Nu ştia cum ajunsese într-o asemenea situaţie. Îl învinovăţea în întregime pe Guy. Îi plăcea prea mult de el ca să-l ţină la distanţă, chiar dacă nu putea să-l iubească îndeajuns cât să-l lase să se apropie. Sau putea? Chiar trebuia să se întrebe asta?

— Nu sunt sigur, spuse Peter îndurerat, dar cred că poate nu.

Cu toate astea, Maddy continua să-şi pună întrebări. Era şi mai nerăbdătoare să plece în vacanţă cu Iris. Simplul gând o încânta. Cu doar câteva zile înainte de plecarea programată pe 1 decembrie, Maddy îşi făcu bagajele, împachetând şorţurile groase şi rochiile pe care le cumpărase de la magazinul armatei şi marinei. Când lucra, devenea şi mai entuziasmată, când se imagina pe ea şi pe Iris pe vas, văzându-şi cabina pentru prima oară, mâncând tort pe punte în fiecare zi, aruncând inele la jocul de quoits, înotând în noua piscină de pe vas. Se văzu andocând la Tilbury, mergând mână în mână spre locul unde Edie şi părinţii lui Luke aveau să le aştepte. Îi scrise lui Edie:

Am nevoie de asta, din atâtea motive, printre care şi ca să-mi înţeleg propriile gânduri. Îmi doresc ca Luke să fi fost aici, tot timpul. Când era, nu trebuia niciodată să mă opresc şi să mă gândesc la asta.

Termină acea scrisoare imediat după ce închise valizele. Se gândi dacă era menită să se pregătească pentru

călătorii pe care nu le putea duce la capăt. Ce urmă fu ceva stupid din partea ei. Îi avertizase pe copiii de la şcoală să nu facă nimic, doar să stea pe scaunele şubrede pe care le foloseau toţi. Nu ştia ce-i venise să stea pe unul dimineaţa următoare, ca să atârne beteala pe care o cumpărase, pe post de cadou de rămas-bun pentru copii. Dar căzu, chiar în faţa lor, şi-şi rupse glezna. O duru, foarte tare. Ţipa de durere şi nu se putea opri. Iris, săraca de Iris, alergă cât de repede putu la vila Dellei, care era cel mai aproape, şi o aduse pe Della cu maşina ei.

— Madeline Devereaux, spuse Della, care o ajută să se ridice înapoi pe scaun. Ce nătăfleaţă eşti!

Maddy nu avea nevoie să i se reamintească asta.

La cererea ei, Della îi spuse şoferului să le ducă la spitalul general, nu la Guy, unde Alice fusese atât de bolnavă şi unde petrecuse timp cu Luke.

— Nu pot să fiu acolo, zise Maddy. Nu o să mă gândesc decât la Luke.

— Atunci mergem la spitalul general, spuse Della.

Un doctor tânăr britanic îi îngriji piciorul şi îi prescrise o doză mică de morfină. Trebuia să stea două săptămâni în ghips, deoarece ruptura era gravă, apoi o săptămână de odihnă la pat în spital, pentru siguranţă, şi alte câteva acasă.

— Cel puţin de Crăciun o să fii acasă, îi spuse mama ei, care venise de urgenţă împreună cu Richard.

— O să ne asigurăm că o să ai unul minunat.

Maddy încuviinţă, dar nu putu vorbi. Se temea că dacă încearcă să vorbească despre Crăciun şi călătoria pe care şi-o dorise atât de mult şi pe care trebuia s-o anuleze, avea să cedeze. Se întoarse spre Iris. Îi mângâie obrajii umezi de la lacrimi, încercând să se împace cu faptul că nici una dintre ele nu avea să se bucure de vacanţa lor.

— Îmi pare atât de rău, zise ea. Am vrut atât de mult să te duc acasă.

Iris îi aruncă un zâmbet care îi frânse inima.

— Dar aici e casa noastră, mami, zise ea.

Maddy îşi dădu seama că replica era menită să o facă să se simtă mai bine, dar cumva, o făcu să se simtă şi mai rău. Nu ştia cum avea să le spună părinţilor lui Luke că nu mai veneau. Îşi rugă tatăl să-i trimită imediat mesaj lui Edie, măcar de grija asta să scape.

Însănătoşeşte-te repede. O să vizitez familia Devereaux şi o să le spun STOP E mai bine faţă în faţă STOP Toţi o să mai fim aici şi în primăvară STOP

— Primăvara nu e aşa departe, îi spuse Guy, când o vizită în aceea seară, după ce plecase restul lumii.

Îi adusese un buchet de flori şi plăcinte cu carne tocată de la Taj, despre care spuse că nu erau la fel, dar spera că o vor ajuta puţin.

— Eu voiam să merg acum, spuse ea, şi de data asta chiar plânse.

Motivul fu şi durerea de la gleznă, dar şi dezamăgirea ei, care era apăsătoare.

— Maddy, zise el, după ce puse cadourile jos şi o luă de mână, pe care o ridică la buze înainte ca ea să-şi dea seama ce făcea. Te rog, nu face asta.

— Nu pot să mă abţin.

Guy o trase uşor spre el, cât să nu-i deranjeze piciorul, şi o ţinu aproape. Era prima oară când făcea mai mult decât doar să-şi atingă obrazul de al ei. De undeva din adâncul ei, o voce îi spuse să reziste. Dar se aplecă spre obrazul lui, prea tristă şi afectată ca să n-o facă. El o mângâie pe cap şi o sărută pe păr. Ea nu-şi putu opri lacrimile. Luke făcuse asta odată.

— Şşşşş, şopti Guy.

Şi cu toate că nu era Luke, nu îl dădu la o parte. Dacă ar fi făcut-o şi el pleca, ar fi rămas singură şi nu era sigură că putea suporta acest lucru. Nu în acea noapte.

— Sunt aici, zise el. Dacă mă laşi, o să fiu mereu aici.

Maddy ştia la ce se referea. Chiar şi printre lacrimi, prin ceaţa de la morfină, auzi ce voia să spună. Vocea îi şopti din nou să se oprească. Maddy nu opri însă nimic. Guy o sărută din nou şi îşi lipi obrazul de capul ei. Ea îi simţi greutatea, apropierea corpului şi se ţinu strâns de el, fără să spună ceva. El nu îi ceru nimic. În cele din urmă, se opri din plâns, însă el nu-i dădu drumul. Se dădu mai în spate, ca s-o poată privi, şi îi atinse obrajii umezi cu degetele sale. Maddy îi susţinu privirea şi se întrebă dacă el chiar o sărutase. Nu ştia dacă îşi doreşte asta sau nu. Buzele lui le

găsiră pe ale ei înainte să se hotărască şi închise ochii înlăcrimaţi când simţi senzaţia stranie a atingerii altui bărbat. Nu era sigură ce simţea. Guy îşi plimbă mâinile pe gâtul ei, sărutul său blând devenind mai ferm, mai încrezător, iar ea aştepta... ceva. Dar nu apărură fluturi. Doar realizarea stranie, ireală, aproape o cedare că acest lucru se întâmpla, că ea permisese să se întâmple. Nimic nu mai putea fi la fel între ei din acel moment.

Era o dimineaţă înceţoşată, umedă, de decembrie, când Arnold îl căută pe Jones în camera lui. Jones îşi citea jurnalele, cu capul în mâini. Îşi masa capul, parcă încercând să se forţeze să-şi amintească ceva. Ridică privirea, îl văzu pe Arnold în uşă şi se ridică, inima bătându-i puternic de la speranţă...

— Îmi pare rău, nu am nimic concret, spuse Arnold.

— Dar ce ai?

— Am sunat din nou acasă la Diana şi mi-a răspuns menajera ei. Arnold îşi şterse ochelarii de vestă. Diana e, într-adevăr, plecată în luna de miere, una prelungită, mă tem.

— Cât de prelungită?

— Foarte. Din ce am înţeles, s-au dus în Africa, un amestec de muncă şi plăcere. A spus ceva că după aceea s-ar muta în est. Nu a zis clar.

— Diana o să se mai întoarcă aici?

— Pentru scurt timp, dar nu până la primăvară.

— Primăvară? întrebă Jones neîncrezător.

— Nu fi descurajat, zise Arnold, o să o contactăm atunci, bătrâne. Nu renunţăm.

Capitolul 22

Guy o vizită pe Maddy în fiecare zi a celor trei săptămâni cât stătu în spital, uneori chiar de două ori pe zi. O vizita atât de des, că Maddy nu avu ocazia să îşi facă griji pentru următoarea lui apariţie. Guy aranjase să aibă altcineva grijă de pacienţii lui, astfel încât să poată trece pe la ea cel puţin în fiecare dimineaţă, doar cât să o salute şi să îi verifice fişa, ca să se asigure că fusese monitorizată bine peste noapte şi primise doza potrivită de morfină.

— În scurt timp, ar trebui s-o micşoreze, spuse el, nu vrei să devii dependentă.

— Aşa mi-au spus şi ei.

— Hmmm, zise el, în timp ce se uita la fişa ei. Aş vrea să-i laşi să te mute la mine.

— Am un doctor competent aici.

— Ăsta e modul tău de a-mi spune că ai prefera să-mi văd de treaba mea? zise el, în timp ce-şi ridică privirea din fişă şi îi zâmbi, pe cât de sincer şi jucăuş putu.

— Bineînţeles că nu, spuse Maddy şi fu convinsă că ăsta era adevărul.

Dacă nu mai era nimeni altcineva în cameră, Guy o săruta când sosea. Ea se încorda din cauza momentului straniu, indiferent cât de mult încerca să n-o facă. Spera doar că el nu observa acest lucru. (Guy observa asta. „Emoţii”, îşi tot repeta el. „Numai emoţii.”) Începu să-i spună „draga mea”. Şi asta o făcea să se simtă bizar. Nimeni nu-i mai spusese aşa. Luke cu siguranţă nu o făcuse. Nu-i spusese nici iubire, nici pe vreun alt nume de alint. Doar „domnişoara Bright”. Îi plăcea atât de mult.

— Dar Luke nu mai e, spunea Della, care o vizita şi ea zilnic. A trecut deja atât de mult timp.

— Ştie şi ea asta, adăugă Peter.

— Cu toate astea, mă simt atât de vinovată, zise Maddy.

— Nu ai de ce. Te rog, Luke nu ar fi vrut să rămâi singură.

— Încă simt că îl trădez.

— Pentru că eşti cu Guy? întrebă Della.

„Pentru că accept prea puţin”, se gândi ea. Dar nu putu recunoaşte că poate asta făcea, nici măcar ei înseşi.

Deseori, când Guy venea, o aducea şi pe Iris. Lui Maddy îi era atât de dor de ea şi îşi făcea atâtea griji pentru ea, în fiecare secundă a fiecărui minut. În acele zile, Maddy uita de neliniştea ei şi de teama că poate face cea mai groaznică greşeală. Îi aştepta pe amândoi în camera ei călduroasă. Glezna îi pulsa şi întreaga fiinţă îi era tensionată, nerăbdătoare să o strângă în braţe pe Iris şi să se asigure că nu avusese coşmaruri noaptea trecută, că îi plăcuse micul dejun cu bunicii ei şi îşi mâncase toate

fructele. Se ridica pe perne când auzea paşii ei pe hol. Atunci, simţea un zâmbet de uşurare şi recunoştinţă, mai ales când asculta conversaţia exuberantă a lui Iris şi râsul indulgent al lui Guy. Păreau să formeze o echipă pe cinste, un duo perfect.

— Şi chiar s-au întâlnit abia în septembrie? întrebau infirmierele.

— Da, le spuse Maddy.

— Nu e absolut minunat cu ea? Ce fetiţă norocoasă! spuneau ele pline de bucurie.

Guy nu venea niciodată cu mâna goală. Camera lui Maddy se umplu pe parcurs cu flori, o veritabilă grădină de buchete. Parfumul lor umplea aerul. Dacă nu-i aducea flori, îi aducea tort, îngheţată luată din bucătăria de la Taj (Iris mânca jumătate pe drum, o mare parte din ea era pe obrajii fetiţei) sau cărţi şi cărţi de joc. Şi un inel. Guy îi aduse un inel în ziua de dinainte să plece acasă, cu două zile înainte de Crăciun.

Maddy nu fu surprinsă când el îngenunche înaintea ei şi îi întinse cutia de catifea roşie cu un smarald înăuntru. Simţise că momentul se apropia. Şi tatăl ei o avertizase. O vizitase cu o noapte în urmă. Avea o sticlă de gin şi tonic ascunse sub haină. Spunea că simte nevoia să bea ceva după conversaţia pe care o avusese cu Guy.

— Mi-a cerut permisiunea, spusese Richard.

— A, exclamă Maddy, aşteptând optimistă un val de entuziasm care nu veni. Presupun că a fost destul de ciudat.

— Da, zise el. I-am zis că singura persoană de a cărei permisiune are nevoie eşti tu.

— Nu vrei să accept, ghici Maddy.

— Îmi place foarte mult de Guy, spuse el, fără să-i răspundă la întrebare. O să te trateze ca pe o regină, nu am nici un dubiu în privinţa asta. Dar eu vreau să fii fericită şi mă tem că nu o să fii, zise el îngrijorat.

— Dar dacă pot să fiu? Dacă de asta am nevoie? Dacă Iris are nevoie de asta?

— Iris te are pe tine...

— Cred că vrea mai mult.

— Dar tu ce vrei, draga mea?

— Să nu mai fiu tristă, spuse ea, în timp ce vocea i se frânse sub povara adevărului emoţionant.

— Of, draga mea...

— Nu pot să-mi petrec restul vieţii depinzând de tine şi de mama, spuse ea. O să te pensionezi...

— Nu încă.

— Dar la un moment dat eu şi Iris vom avea nevoie de propria... casă. O viaţă.

Bărbatul oftă.

— Doar gândeşte-te bine, te rog.

Asta făcuse toată noaptea care trecuse, transpirată şi incapabilă să doarmă, în patul ei îngust de o persoană, în timp ce piciorul o mânca groaznic de tare în ghips. În timp ce trăgea de pernele şi cearceafurile umede, se gândi la fiecare cuvânt, fiecare privire şi zâmbet pe care ea şi Luke le împărtăşiseră vreodată şi încercă să-şi imagineze ceva apropiat cu Guy. Nu reuşi. Învăluită de amintirile ei cu Luke, plânse din cauza durerii provocate de tăcerea lui, dorul după el fiind apăsător în singurătatea neagră a camerei ei.

— De ce te-ai dus? De ce a trebuit să te duci? îl întrebă.

El nu-i răspunse. Ea îşi ridică mâinile la ochi şi începu, în sfârşit, să accepte că Luke nu se va mai întoarce niciodată. Fu copleşită de teama că, dacă îl refuza pe Guy acum, avea să-şi petreacă restul zilelor înnebunind în căutarea unei voci care nu avea să vină. Doar că avea să-l facă şi pe Guy să se simtă mizerabil. Şi pe Iris. Iris cea deşteaptă, plină de viaţă şi frumoasă, pentru care şi-ar da viaţa, de care Guy avea grijă într-un mod aşa minunat. Şi care trăise aproape şase ani fără un tată. Şase ani. Mama ei avea dreptate: Guy era tot ce putea visa un copil de la un tată. Şi era şi un prieten bun, adevărat.

— „Un prieten e bun”, îi spusese Della. „Un prieten e un început.”

Era însă îndeajuns?

Încă încerca să-şi facă ordine în gânduri când Guy se lăsă pe un genunchi, emoţionat şi chipeş într-un superb costum crem. Când ridică cutia şi îi spuse că l-ar face cel mai fericit bărbat în viaţă dacă ar accepta să-i fie soţie, Maddy se gândi cât de formal era totul, cât de diferit de modul

relaxat în care Luke se aplecase peste pat, luase diamantele pe care ea încă le mai purta pe mâna stângă, o făcuse să plângă şi să râdă de fericire.

Fusese simpatic, însă. Foarte simpatic.

— Ştiu că nu o să-l înlocuiesc niciodată pe Luke, continuă el, cu o candoare care o făcu să se simtă ca o infractoare. Nici nu vreau să încerc asta. Privirea lui serioasă o susţinu pe a ei. Dar dacă îmi dai voie, o să petrec fiecare clipă încercând să fiu soţul bun pe care-l meriţi. O să am grijă de Iris ca şi cum ar fi a mea. Căldura se putea citi pe faţa lui. Iubire. Maddy, simt ca şi cum e a mea.

Au fost cuvintele decisive.

Şi zarva de la uşă. O văzu pe Iris care trăgea cu ochiul prin uşa întredeschisă. Părea să nu o audă pe Alice, care îi şoptea să se întoarcă. Astfel, Maddy îşi dădu seama că amândouă erau acolo. Zâmbetul lui Guy deveni trist. Săriseră pe ea. Nu era corect. Însă când Maddy văzu licărirea din ochii lui Iris, modul în care aceasta îşi muşca buza, plină de speranţă, iar Guy o întrebă din nou dacă avea să-l lase să facă parte din familia lor, ştiu că nu putea da decât un singur răspuns.

Cu toate astea, când acceptă, simţi un gol în stomac, care îi lăsă buzele amorţite. Faţa lui Guy se lumină, iar Iris sări în sus de bucurie şi alergă spre ei. În acea clipă era prea târziu ca Maddy să mai facă ceva în această privinţă. Îşi dădu seama că fusese prea târziu din clipa în care îl lăsase pe Guy să se aşeze lângă ea în Grădinile Suspendate. Nu ştia dacă ar fi schimbat ceva. Când Guy o luă în braţe, iar Iris se sui apoi în patul ei şi îşi aruncă braţele în jurul

gâtului ei, i-a fost clar că îi e imposibil să gândească limpede.

— M-ai făcut cel mai fericit bărbat din lume, zise Guy.

— Felicitări amândurora! spuse Alice. Privirile li se întâlniră. „Ştiu că nu a fost uşor”, păru să-i spună. „Ai făcut o treabă bună.” Trebuie să stabilim o dată, spuse ea cu voce tare.

— Mă gândeam la martie, zise Guy, înainte să se facă prea cald.

— Perfect, spuse Alice.

Maddy nu avu nici o obiecţie. Deja era destul de nerăbdătoare ca totul să se termine mai repede, ca să nu fie nevoită să răspundă la întrebări dacă ceea ce făcuse era bine.

— Pot să fiu domnişoară de onoare? întrebă Iris.

— Bineînţeles, spuse Guy.

Continuară să vorbească, iar Maddy îi lăsă. Guy aşezase cutia cu inelul lângă ea, pe pat. O ridică şi privi smaraldul. Îşi întoarse mâna, admirând diamantele perfecte de la Luke, care străluceau. Îşi dădu seama că va trebui să dea jos acele pietre pe care el le pusese fix pe inelul pe care-l îndrăgea. Aceste diamante pe care el le atinsese. Va trebui să-şi scoată şi verigheta. Poate era stupid, dar nici măcar nu se gândise la asta.

— Eşti fericită, draga mea? o întrebă Guy.

Lui Maddy îi luă ceva să-şi dea seama că el vorbise.

— Da, spuse ea.

Se chinui să zâmbească. Nu-şi dorea decât ca toată lumea să plece ca să poată să plângă în linişte.

Nu plecă nimeni timp de câteva ore. În cele din urmă, fu chiar mulţumită că erau toţi acolo, deoarece dac-ar fi rămas singură, valul de regret care o lovise era posibil să o distrugă. Însă aşa nu avu ocazia să se gândească la prea multe, cu atât mai puţin la tristeţe, deoarece toţi ceilalţi erau atât de fericiţi.

Guy adusese şampanie cu el.

— Destul de insolent din partea mea, ştiu. Promite-mi că nu ai luat morfină azi!

— Îţi promit, spuse ea, care se întinse după un pahar ca să prindă şampania care curgea din sticlă.

Toţi băură. Iris vorbi mai mult despre rochia ei, florile pe care voia să le poarte în păr, iar Alice trimise vorbă biroului de serviciu public şi Dellei. Tatăl lui Maddy, Peter, Della şi Jeff, chiar şi Emily şi Lucy veniseră şi ei ca să-i felicite şi să se bucure alături de ei. Nimeni nu vorbi de Luke. Richard, un diplomat adevărat, doar îi aruncă lui Maddy o privire îngrijorată când ajunse, însă, în rest, fu cordial când dădu mâna cu Guy, chiar jovial când ţinu un toast pentru cei doi. Nu se arătă deloc îngrijorat despre noaptea trecută. Deşi Peter se uită la inelele lui Maddy şi îi spuse încet că îi va cumpăra un lănţişor pentru ele (făcând-o să se întrebe pentru a mia oară ce s-ar fi făcut fără el), nimeni altcineva nu pomeni de faptul că ea încă purta diamantele şi nu un smarald. Nici măcar Guy, care nu spuse nimic.

Când se înnoptă, Jeff aduse cina de la club, iar infirmierele îi anunţară că trebuie să plece toţi în curând, că o găseau pe Maddy tot acolo ziua următoare. Cu toate astea, nimeni nu se grăbi să plece.

Într-un final, Guy o sărută de noapte bună pe Maddy, spunându-i din nou cât de fericit îl făcuse. Când rămase singură, cu veioza ei care licărea şi cu greierii care cântau dincolo de plasa pentru ţânţari de la fereastră, redeschise cutia pe care i-o dăduse. Îşi plimbă degetul peste inel, cu atenţie, ca şi cum putea s-o ardă. Îl scoase, iar lumina aruncă modele verzi pe pereţii albi. Maddy inspiră adânc şi îşi ridică mâna stângă, expirând când se uită la diamantele lui Luke.

— E în regulă? Am permisiunea ta? şopti ea golului din jurul ei.

Tăcere.

Se aruncă din nou în pernă, privind tavanul. Îi văzu faţa. Acea faţă pe care o iubea atât de mult. Bucuria, energia fără limite şi căldura din zâmbetul lui, ochii lui închişi la culoare, plini de sclipire. Apoi îl văzu pe Guy. Stabil, bun, care-şi punea inima pe tavă în fiecare clipă. Inimă pe care i-o dăduse ei, fără nici o ezitare. Ei şi lui Iris. Încet, îşi coborî din nou privirea spre mână. Fără să ia în mod conştient o decizie, puse smaraldul de la Guy jos şi scoase inelele pe care Luke i le pusese pe deget. Nu fu uşor. Mâinile îi erau umflate de la căldură şi trebui să forţeze metalul peste partea de mijloc a degetului. Cu cât inelele se împotriveau mai mult, cu atât trăgea cu mai multă putere, strângând din dinţi, hotărâtă să termine treaba. Abia când amândouă inelele ieşiră, lăsând o urmă dureroasă pe pielea ei, îşi dădu seama că plângea.

Lacrimile i se scurgeau pe obraji. Din cauza fricii legate de decizia luată, din cauza nesiguranţei a tot ce urma, şi, cel mai mult, din cauza durerii sfâşietoare a pierderii lui Luke. Din cauza tuturor anilor pe care-i pierduse luptând ca să creadă că el poate avea să se întoarcă şi a greutăţii inelelor pe care le ţinea strâns în mână şi a smaraldului pe care acum trebuie să-l pună în locul lor. Finalitatea acestui rămas-bun necesar.

Capitolul 23

Maddy nu mai plânse după acea noapte. Mama ei şi Della aveau dreptate, trebuia să-şi dea voie să fie fericită. Să încerce mai mult. Cu siguranţă nu avea cum să fie aşa greu. Era fericită că era Crăciunul şi că se putea duce acasă. În săptămâna care urma, avea un program plin, fiecare zi incluzând cadouri, biserică şi mese, la părinţii ei sau acasă la Della şi Jeff. Copiii zburdau prin preajmă, entuziasmaţi, iar ea, care refuza să se odihnească în şezlongul adus de Ahmed pe verandă, le înfuria pe mama ei şi pe Guy când îşi folosea cârja ca să meargă după ei, o ajuta pe Iris să-şi construiască noua casă pentru păpuşi, se mândrea cu noul răsad de flori pe care le sădise şi o învăţa cum să cânte Jingle Bells la pian.

— O, nu! exclama Peter de fiecare dată când venea şi le surprindea făcând asta. Nu asta din nou.

— Dar îţi place cum cânt la pian, spunea cu o voce clară Iris.

Uneori, Alice sau Della vorbeau despre toate lucrurile care trebuie făcute înainte de martie (biserica pe care trebuia să o rezerve, salonul pentru recepţie, apoi formaţia, rochiile...), dar nimic nu putea fi confirmat până în ianuarie, când totul se redeschidea, aşa că ce rost avea să vorbească despre asta?

— E palpitant, atâta tot, zise Della. O să porţi alb?

— Della, eşti incorigibilă, spuse Jeff.

— Ăsta e un cuvânt care ar putea s-o descrie.

— Nu ştiu sigur ce o să port, zise Maddy absentă.

Îşi aminti modul în care Luke o făcuse să râdă la altarul de la Saint Thomas când îi spusese cât de pură arăta în alb.

„Mai că aş putea fi păcălit...”

— O să arăţi minunat orice ai purta, draga mea, spuse Guy.

Maddy zâmbi şi se întrebă când avea să i se pară normal ca el să-i spună „draga mea”.

De Anul Nou, Yacht Club, care-şi reluase între timp celebrarea anuală, organiză o petrecere. Guy îi spuse lui Maddy că trebuia să se ducă, deoarece majoritatea angajaţilor săi aveau să fie acolo, inclusiv Jeff. Părinţii lui Maddy se duseră şi ei, în mare parte datorită aceluiaşi motiv. Evident, Della îl însoţi pe Jeff. Peter însă se scuză („Piciorul”, îl minţi pe Guy. „E o tortură să-i văd pe toţi dansând.”), ca şi Maddy, de altfel, care se dusese pe plaja de la baza dealului, împreună cu Peter, de fiecare An Nou

încă din 1915. Şi ea fu foarte uşurată că-şi putea folosi glezna ca scuză de data asta.

— Sunt sigur că poţi să te simţi bine la club, chiar şi cu glezna ta, îi spuse Guy, care habar n-avea că Maddy nu mai fusese acolo de dinainte de război şi habar n-avea că la un moment dat ea stătuse pe promenada localului, uitându-se la un străin într-o jachetă de bumbac. O să-ţi ţin companie.

— O să te distrezi mai bine fără mine, spuse ea.

— Te asigur că nu, îi zise el. Haide! Nu pare cel mai bun mod de a începe anul.

Dar ea se ţinu fermă pe poziţii, iar el era prea bun ca să mai insiste. Acest lucru o făcu să se simtă foarte prost şi îşi promise că pe viitor se va purta mai bine. Doar că voia să stea pentru ultima oară cu Peter, pe nisipurile mătăsoase, uitându-se la artificiile oraşului, amintindu-şi.

Îşi ridicară paharele în cinstea lui Luke la miezul nopţii. Era toastul lor tradiţional. Aşa cum făcuse şi în trecut, Peter îşi dădu capul pe spate şi privi cerul indian, plin de stele, un loc la care Maddy evita să se uite. De data asta însă şi ea îşi ridică privirea, aşa cum făcuse la începutul lui 1914. Oare el chiar era acolo şi o vedea de sus? Aproape simţea intensitatea privirii lui, atingerea zâmbetului său. Poate chiar era acolo. Îşi dorea să creadă că sufletul lui era fericit undeva, că ştia cât de minunată era fiica lor şi că ea, Maddy, avea să i se alăture într-o zi.

— Aş vrea să fi văzut faţa pe care a făcut-o când a văzut fotografia pe care i-ai trimis-o, zise Peter, aşa cum făcuse

de multe ori înainte. Tocmai urma să trecem vârful şi a fost ca şi cum văzuse tot ce era mai frumos în viaţa asta.

Maddy zâmbi tristă, aşa cum făcuse de multe ori când îşi imaginase asta.

— Della are dreptate, spuse Peter. Luke ar vrea să fii fericită. Ar vrea asta atât de mult.

— Ştiu, zise ea, în timp ce privea în continuare stelele.

— Sper să ştie cât de iubit este, spuse Peter.

— Mereu o să fie iubit, spuse Maddy şi îşi duse mâna la piept. Inelele de la el, pe care acum le purta pe lanţul de la Peter, erau fix lângă inima ei.

Jones nu ieşi din camera sa de Anul Nou, nici măcar când sora Lytton încercă să îl ducă la petrecerea din salon. Stătu lângă lumina lămpii sale cu ulei şi reciti jurnalele pe care le citise deja de nenumărate ori. Ignoră vibraţiile gramofonului, care se simţeau prin podea, precum şi vinovăţia că-l lăsase pe Ernest singur şi trist în camera lui, şi studie fiecare detaliu. În ultimele săptămâni, avusese o mulţime de vise, care îi oferiseră fragmente din trecut: bucăţi din amintiri care erau pe cât de preţioase, pe atât de derutante. Cele mai apropiate inimii sale erau însă cele cu degetele subţiri care ţineau acel picioruş. Îşi amintea totul. Miracolul lui era aproape, simţea asta în toţi porii. Fie că se datora operaţiilor lui Gibbon sau terapiei lui Arnold, sau chiar, pur şi simplu, ţesutului care se refăcea, visele dădeau năvală, şi Jones nota fiecare detaliu. Era aproape, atât de aproape...

Dar nu se întâmpla destul de repede. Întorcea nerăbdător paginile jurnalelor sale şi urmărea fiecare cuvânt pe care-l scrisese – bărbat fără dinţi, vas, păsări din junglă, ploaie torenţială, lacrimi într-un spital, Auld Lang Syne. Claritatea încă îl ocolea şi simţea cum inima îi bătea cu putere. Poate totul se întâmpla din cauza închiderii spitalului sau a spaimei că Diana avea să-l dezamăgească în primăvară. Nu ştia de ce, dar era copleşit de senzaţia înfiorătoare că nu mai avea timp.

Începură pregătirile pentru nuntă. Logodnele au fost citite la biserica locală (nu Saint Thomas, bineînţeles), apoi anunţurile au fost publicate în ziare şi puse la punct listele cu invitaţi. Maddy avea rolul ei în toate astea. Se strădui mai mult, stătu la fotografia de logodnă cu Guy, încuviinţă când mama ei citi numele invitaţilor, încercă să creadă că totul chiar se întâmpla. Chiar aşa şi era. Ştia asta, doar că nu simţea nimic. Guy o ajută să meargă prin sala de bal de la Taj. O ţinu de braţ în timp ce managerul hotelului le arăta dimensiunea camerei, candelabrele de cristal, coloanele care fuseseră importate de la acelaşi producător parizian responsabil pentru Turnul Eiffel, iar ea îşi aminti că fusese de acord că avea să fie locul perfect pentru recepţie. Vorbea despre recepţia ei.

— Încă mai iei morfină? o întrebă Della.

— Nu, m-am oprit acum mult timp.

— Atunci sunt doar emoţii. Nu te gândi prea mult la asta, mereu te gândeşti prea mult.

Oare chiar aşa făcea? Încercă să se oprească.

Însă invitaţiile fuseseră trimise la peste 300 de oameni, inclusiv viceregelui, şi se întrebă de ce nu era afectată de numărul mare de oameni, de ideea că-şi va spune jurămintele în faţa tuturor.

— E ca şi cum altcineva o să facă asta în locul meu, îi spuse lui Peter râzând, încercând să ia totul în glumă.

— Nu o să fie aşa, spuse el serios. Ba chiar se încruntă îngrijorat. Dacă ai dubii, acum e momentul potrivit să spui ceva.

— Nu, bineînţeles că nu am.

Şi chiar aşa era. Se hotărâse că avea să fie fericită. Cu acest gând în minte, se forţă să nu mai amâne şi le scrise părinţilor lui Luke despre căsătorie.

Sper că ştiţi cât de dificil a fost pentru mine şi că nimeni nu o să ia niciodată locul fiului vostru. Îmi pare atât de rău că nu o să vă vedem anul acesta.

Se uită la acele cuvinte, la scrisul ei înclinat. Oare cum avea să se simtă Nina când le va citi? Aşteptă să fie copleşită de emoţie, să plângă, însă nu se întâmplă nimic. Era ciudat.

— E bine aşa, spuse tatăl ei, care o duse la poştă într-o zi caldă şi însorită de ianuarie, ca să trimită chiar ea scrisoarea.

— Da, zise ea, convinsă că avea dreptate.

— Aş fi îngrijorat dacă ai plânge, continuă el, în timp ce depăşi o ricşă. Nu te-am mai auzit plângând de foarte mult timp.

— Nu am mai făcut-o.

— Asta şi sper. Mama ta mi-a spus că ar trebui s-o ascult mai des.

— Sunt sigură de asta, zise Maddy, care se forţă să zâmbească.

La începutul lui februarie, scăpă de ghips. Deşi glezna îi era slăbită, nu o mai durea atât de tare şi învăţă, încet, să meargă mai bine. Încă îi mai tremura, mai ales când se duse să-şi probeze rochia la Watson’s (nu la Taj, unde avusese probele când se căsătorise cu Luke). În timp ce privea rochia care lua formă, se simţi atât de dezorientată de propria sa detaşare, că abia putu să nu cadă din picioare.

Se chinui şi mai mult când împlini treizeci de ani şi Guy o surprinse cu o maşină: una argintie, care strălucea în soare, un dar incredibil şi generos. Mult, mult prea mult.

— Bineînţeles că nu e, îi spuse el, în timp ce o luă în braţe (lucru cu care învăţa să se obişnuiască). O să te învăţ să conduci.

O sărută din nou (şi acest gest devenea mai familiar).

— Dacă o să tot insişti să pleci singură, cel puţin o să ştiu că nu eşti în tramvai.

— Nu e nimic în neregulă cu tramvaiele, spuse ea şi închise ochii, deoarece chiar voia să se bucure de atingerea lui.

Fu de acord să îl lase s-o scoată în oraş în acea seară. Totul făcea parte din hotărârea ei de a fi fericită. Merseră la una din cinele cu jazz şi scoici organizate la Taj săptămânal, în salonul luxos şi foarte călduros de lângă sala de bal unde avea să fie recepţia. Locul era plin. Jumătate dintre oamenii din Bombay păreau să fie acolo, fumând şi dansând şi tot trecând pe la masa lor, şocaţi că Maddy ieşise după lăsarea întunericului.

— Vă rog s-o lăsaţi în pace, spuse Guy la final, zâmbind, însă cu o duritate în voce care îi reaminti lui Maddy că, pe lângă faptul că era un bărbat blând şi cald, era şi un membru senior al corpului medical al armatei indiene. Aş vrea să mai vină şi n-o s-o facă dacă nu o lăsaţi să se şi bucure de seară.

— Nu trebuie să-ţi faci duşmani din cauza mea, îi zise Maddy odată ce rămaseră singuri din nou, cu toate că era emoţionată la gândul că el era pregătit însă s-o facă.

— Nu e nici un risc să îmi fac duşmani, spuse el. Toţi sunt prea nerăbdători să vină la nuntă ca să fie ofensaţi. În plus, mie nu-mi pasă decât de tine.

Atunci fu prima oară când ea îl sărută. Se mişcă impulsiv, aplecându-se peste masă ca să-l sărute. Nu simţi fiori sau altceva. Dar când se retrase şi văzu cum ochii lui se umplură cu bucurie şi de uşurare, îşi jură că avea să-l sărute mai des.

Chelnerul le aduse tava de argint cu scoici. Pe fundal se auzea muzica, iar ventilatoarele din tavan circulau aerul umed. Pentru prima oară după mult timp, nu vorbiră despre nuntă. Băură un vin bun, destul de mult, şi vorbiră despre toate lucrurile despre care obişnuiau să vorbească în trecut: munca lui, a ei, cum el bineînţeles că avea s-o sprijine dacă voia să predea în continuare după ce i se va vindeca glezna, dar putea să se gândească să renunţe la fumat? Avea o teorie, cum că nu făcea bine la sănătate.

— Ei bine, dacă asta e teoria ta, zise ea în timp ce-şi stinse ţigara.

Zâmbi cu o relaxare de care uitase că era posibilă în preajma lui şi se gândi că poate trebuia să bea vin mai des.

— Nici o persoană fericită nu a spus asta vreodată, zise Peter, cu care Maddy se întâlni la o cafea dimineaţa următoare. Cum ţi-e capul?

— Bine, zise ea, chiar dacă o durea foarte tare.

— Maddy, zise el cu grijă, viceregele o să plece din Delhi în mai puţin de o săptămână.

— Ştiu.

— Odată ce ajunge aici, o să fie prea...

— Peter, zise ea, pe un ton mai ridicat decât dorise. Vreau să mă căsătoresc cu Guy.

— Şi încă simţi că altcineva o să facă asta în locul tău?

Maddy învârti linguriţa în cafeaua cu lapte şi nu spuse nimic, deşi fix aşa se simţea.

La finalul lunii, se duse cu mama ei, Della, Iris şi Lucy (care era şi ea domnişoară de onoare) să-şi ia rochiile de la Watson's. O probă pe a ei pentru ultima oară, le ascultă pe mama ei şi pe Della exclamând cât de perfectă e, râse de năzdrăvăniile lui Iris, zâmbi când Lucy o imită pe Iris, dar se simţea ca într-o piesă de teatru.

La fel se întâmplă şi săptămâna următoare, când Ahmed şi asistentul lui Guy mutară toate lucrurile ei şi pe ale lui Iris în vila lui Guy. Ea stătu în mijlocul drumului, printre insectele zgomotoase, şi privi cum trăsura dispăru. O asigură pe Iris că bineînţeles că se va putea întoarce să îi vadă pe Suya şi pe bucătar oricând voia. Nu se putea împăca însă cu gândul că vor locui altundeva.

— Eşti tristă? o întrebă tatăl ei, după ce Iris plecă împreună cu Alice ca să-şi inspecteze noua cameră. Până la urmă, Iris a fost bebeluş aici.

— Sunt bine, cred, zise ea, fără să ştie dacă era adevărul sau o minciună.

Nu se simţea în nici un fel.

Trecea prin fiecare zi aşa cum o făcuse mereu, dar făcea totul mecanic, ca o marionetă pe care o persoană invizibilă o ghida cu fire nevăzute. Vorbea aşa cum trebuia, râdea cum trebuia şi cum nimeni nu o întreba dacă era în regulă şi nu se uita la ea ciudat, probabil era mult mai convingătoare decât se simţea. Ieşi cu Guy din nou la cină, mâncă şi zâmbi, ba chiar şi dansă cu el. El o ţinu aproape. Ridurile pe care ea i le văzuse pe faţă după ce se întorsese

prima oară în Bombay dispăruseră. Chiar nu părea să-şi dea seama cât de detaşată era ea. Era bine. La începutul lui martie, viceregele ajunse în Delhi. Organizară o cină grandioasă, formală, în cinstea lui, pe peluzele luminate de lună ale vilei. Bărbatul îşi aranjă mustaţa, îi făcu cu ochiul lui Guy, apoi o pupă pe ea pe ambii obraji şi remarcă ce bărbat norocos era prietenul lui, Guy.

— Eu sunt cea norocoasă, spuse Maddy, şi avu din nou senzaţia suprarealistă că citea din scenariul altcuiva.

Abia dimineaţa următoare, cu numai trei zile înainte de nuntă, începu să redevină ea însăşi. Mama lui Luke fu cea care o aduse înapoi la realitate, cu răspunsul ei la scrisoare. Abia când Maddy văzu plicul pe masă îşi dădu seama cât de mult îl aşteptase. Când îl ridică, simţi ceva pentru prima oară de săptămâni întregi: uşurare că Nina îi scrisese, dar şi teamă de ce era posibil să-i fi spus. Deschise plicul, iar inima începu să-i bată din nou în timp ce mâinile-i tremurau. Pe măsură ce citea cuvintele incredibil de generoase, privirea i se înceţoşă.

Niciodată să nu-ţi faci griji c-am putea crede c-ai făcut altceva decât să-l iubeşti pe fiul nostru. Îţi dorim fericire, din adâncul inimii. Şi încă sperăm că o să ne vizitezi într-o zi. Mereu o să ai o casă aici.

În timp ce citea, Iris veni alergând la ea.

— Încă trei nopţi.

Cumva, Maddy reuşi să împăturească scrisoarea şi să-şi înghită lacrimile.

După asta, nu se mai simţi ca o marionetă. Deveni mai tăcută, îşi dădu seama de asta. Nu avea poftă de nimic.

— Nu eşti bine? o întrebă bucătarul, după ce ea îşi ceru scuze pentru că nu mâncă tot.

— Cred că am emoţii.

Aşa şi era. Era îngrozită.

Se gândi că poate e aşa de când a fost de acord să se căsătorească cu Guy, doar că fusese atât de amorţită din cauza panicii, că nu-şi dăduse seama. Se simţi uşurată că toată lumea era prea ocupată ca să-i observe tăcerea subită. Din fericire, mama ei era prinsă, împreună cu Della, cu decorarea bisericii şi a sălii de bal. Tatăl ei şi Peter erau cu totul acaparaţi de escortarea viceregelui prin oraş, vizitarea cantonamentelor, prânzuri şi recepţii la diferite cluburi şi birouri. Guy era la spital, unde lucra ore suplimentare înainte de luna lor de miere, iar Iris era prea entuziasmată ca să se gândească la altceva decât la prăjiturile care-i fuseseră promise, noul ei dormitor şi dacă ea şi Lucy vor ţine trena lui Maddy.

Maddy reuşi să se controleze, trecând prin fiecare zi caldă şi fiecare noapte nesfârşită minut cu minut. Se spăla, se îmbrăca, o asculta pe Iris, încerca să doarmă. Aproape că reuşi să reziste până la nuntă, convinsă că dacă putea să treacă de ceremonie, totul avea să fie bine. Fusese atât de aproape să reuşească.

Apoi, în noaptea de dinainte, când toată lumea era în pat, începu să-şi facă bagajele pentru luna de miere şi-şi împături lucrurile într-o valiză, pentru ca Ahmed să o poată duce la apartamentul de la Taj rezervat de Guy. Prin

ferestrele deschise intrau zgomotele nopţii: greieri, frunzele care şopteau, valurile mării. Îşi scoase ciorapii din sertar, mătasea fiind învăluită de lumina lămpii, şi, dintr-o dată, se gândi „Guy o să-i vadă”. Se încruntă şi încercă să înlăture gândul. Dar apoi îşi scoase neglijeul şi vocea îi spuse din nou „O să vadă şi asta”. Neliniştea creştea. Luă în mână obiectul vestimentar mic şi şi-l imagină pe Guy atingându-l, dându-l jos de pe ea. Apoi, doar la asta se mai gândi. Mintea ei, care fusese atât de detaşată în urmă cu numai câteva zile, fu copleşită de imaginea terifiantă că avea să fie goală cu Guy. Cu Guy! Ei doi vor face ce făcuse cu Luke. Ziua următoare. Îşi ridică mâna la gât. Ziua următoare. Urmau să facă asta în fiecare noapte, pentru tot restul vieţii lor. În. Fiecare. Noapte.

— Dumnezeule! zise ea. Dumnezeule...

Nu putea respira.

Renunţă să mai împacheteze şi fugi din camera ei, cât de repede îi permise glezna. Se opri doar ca să verifice dacă îngrijitoarea lui Iris era cu ea, apoi coborî repede scările şi ieşi pe alee înainte ca părinţii ei să o poată auzi şi s-o oprească, înainte să-i vadă teama. Se urcă în maşina pe care încă învăţa să o conducă, o porni şi plecă spre singurul loc la care se putea gândi. Nu se opri până nu ajunse la casa mică a lui Peter. Tremura, transpirată la uşa lui, aşteptându-l să-i deschidă. Bărbatul era deja în halat, gata de culcare. Îşi dădu părul blond la o parte, uşor amuzat, dar după ce văzu în ce stare e, păli şi exclamă:

— Iisuse Hristoase!

— Peter, nu ştiu ce fac. Nu ştiu.

Peter făcu ochii mari.

— E prea târziu, Maddy, e prea târziu pentru asta.

— Dar...

— Nunta e mâine. Viceregele e aici. Toată lumea e aici. Nu poţi să-i faci asta lui Guy, l-ar termina. Tatăl tău nu ar mai putea să-şi ţină capul sus niciodată. Iris...

— Dumnezeule, zise ea şi simţi un nod în gât când auzi numele lui Iris. Bineînţeles că nu putea s-o rănească. Nu putea să-i rănească pe nici unul dintre ei. Dumnezeule, sunt atât de proastă...

Peter nu o corectă, dar îşi deschise braţele şi o îmbrăţişă strâns şi îndelung, spunându-i că totul avea să fie bine.

— Ai atâtea motive pentru care să te căsătoreşti cu el, hai să vorbim despre ele.

Şi asta făcură. Discutară toată noaptea, fumară multe ţigări, băură mult coniac şi vorbiră neîncetat despre bunătatea lui Guy, cât de norocoasă era Iris să-l aibă în viaţa ei, cât de preţuită avea să fie.

— Cât de preţuite o să fiţi amândouă, spuse Peter.

— Da, zise ea, şi mai luă o gură de coniac. Da.

Încet, constant, forţată să-şi amintească toate calităţile lui Guy, inclusiv ce tată perfect avea să fie, Maddy simţi cum panica gândului că avea să se culce cu el (şi a întregii lor vieţi împreună) dispăru. Sau poate era doar epuizată. Poate băuse prea mult coniac. Era prea târziu ca să mai dea înapoi, ştiuse asta în adâncul sufletului înainte să-i

spună Peter. Tocmai de asta fusese atât de panicată. Avea să accepte orice ajutor posibil ca să meargă înainte.

— E bine aşa, zise Peter, în timp ce o conducea afară la răsărit. Sunt mereu, mereu aici.

— Mulţumesc, zise ea.

— O să fii bine, încercă el s-o convingă.

— O să fiu bine, încuviinţă ea, fără să fie însă prea credibilă.

Îl lăsă însă pe Peter să-i oprească o ricşă, deoarece băuse prea mult şi nu dormise îndeajuns cât să conducă. Se întoarse la vilă, unde nimeni nu-şi dăduse seama că lipsise, şi se întinse în patul ei înainte ca Iris să se trezească şi să alerge la ea, strigând entuziasmată:

— Azi e, azi e!

La nouă, poştaşul îi aduse o telegramă de la Edie.

Să ai cea mai frumoasă zi STOP Sunt sigură că ăsta e cel mai bun lucru pentru voi toţi STOP

Veni şi una de la părinţii lui Luke.

Ne gândim la voi amândoi STOP

La ora 10 îşi dădu jos lanţul cu inelele de la Luke, se îmbrăcă în mireasă pentru a doua oară în viaţa ei, iar la 11

se îndreptă spre altar, la braţul tatălui ei. Apoi, în faţa a peste 300 de oameni, inclusiv a viceregelui, îi promise unui bărbat, căruia îşi dăduse seama mult prea târziu că greşise când îi acceptase propunerea, că avea să-l iubească, să-l cinstească şi să-l asculte. Când el îi zâmbi, atât de chipeş în uniforma lui, fără să o tachineze câtuşi de puţin („Aproape că aş putea fi păcălit”), îşi jură că cel puţin îl va cinsti şi va încerca să-l facă pe cât de fericit voia el s-o facă.

Recepţia fu învăluită în ceaţă. Stătură să fie fotografiaţi, băură şampanie, zâmbiră şi le mulţumiră invitaţilor pentru prezenţă, apoi se termină. Era întuneric, îl ţinea pe Guy de mână şi urcau scările de marmură din Taj spre camera lor.

— Mulţumesc, îi spuse el, în timp ce o trecu pragul şi se îndreptă spre patul cel mare. Mulţumesc că mi-ai oferit cea mai frumoasă zi din viaţa mea.

— Cu mare plăcere, spuse pe ea.

Era o replică ridicolă, dar era trează de mai bine de 24 de ore, abia putea respira din cauza fricii a ce urmau să facă şi nu se putu gândi la o replică mai bună.

— Ai emoţii?

„Sunt îngrozită”, îşi dori ea să ţipe. „Putem să nu facem asta, te rog?”

— Puţin, zise ea.

— Nu are de ce, te rog să nu ai emoţii. Se aplecă, o sărută pe gât, pe claviculă şi începu să-i desfacă nasturii de la rochie. Te iubesc atât de mult.

Nu o grăbi. Îi dădu rochia jos, apoi o aşeză pe pat şi îi dădu jos ciorapii ca şi cum ar fi fost o păpuşă fragilă de porţelan. Îi desfăcu corsetul, o sărută pe sâni, iar mâinile lui coborâră pe talia ei, în jurul coapselor. Fu lent, blând şi atât de bun. Însă când voi mai mult, Maddy nu se putu gândi decât la cât râsese când Luke se aruncase cu ea în mare, noaptea. În timp ce simţea greutatea lui Guy pe ea, îşi aminti de entuziasmul ei şi dorinţa pe care o simţise când ea şi Luke îşi scoseseră hainele ude unul de pe celălalt şi făcuseră dragoste la nesfârşit în acea barcă mică, perfectă.

Capitolul 24

Spitalul militar King's 5, 1921

— Diana a scris, zise Arnold, care era în dormitorul lui Jones. A spus că ar prefera să nu te viziteze, din cauza lui Ernest.

Jones îşi ridică privirea de la biroul lui. Aşteptase un mesaj de la ea de atâta vreme, punându-şi toate speranţele în el, iar acum, că în sfârşit venise, era cuprins de frică.

— Ce a spus? întrebă el, forţându-şi cuvintele să iasă.

Arnold studie scrisoarea şi se încruntă. Se părea că în plic era şi o bucată dintr-un ziar. Lui Jones i se păru ciudat că Arnold nu-i dădu direct scrisoarea, s-o citească singur. Oare ascundea ceva?

Înainte să întrebe ceva Arnold, spuse:

— Numele Maddy Bright înseamnă ceva pentru tine?

Jones stătu nemişcat, aşteptând ca numele să declanşeze ceva.

— Maddy, repetă el. Maddy Bright.

Dădu din cap încet, cuprins de resemnare. Nu însemna nimic. Nici numele Luke Devereaux. Nu imediat. Dezamăgit, refuză când Arnold îi spuse că trebuia să-şi dea timp.

— Nu e sfârşitul, zise Arnold, care împături scrisoarea şi bucata de ziar, fără să i le arate lui Jones.

Bărbatul nu răspunse nimic. Părea sfârşitul. Refuză invitaţia lui Arnold de a merge în biroul lui şi de a vorbi. Când sora Lytton sosi în camera lui Jones, cu o cană cu ciocolată caldă în mână, o îndepărtă şi pe ea. Cum nu suporta să fie în locuri unde alţi oameni i-ar cere să fie mai curajos, îşi puse ghetele şi jacheta şi ieşi să se plimbe prin pădure. Inspiră aerul rece de martie şi lovi copacii cu un băţ, lăsând frunze peste tot. Nu ştia cât de departe ajunsese, dar când se lăsă întunericul, energia lui era deja secată. Se lăsă pe covorul de muşchi, cu capul lipit de un trunchi, şi plânse ca un copil. Pentru el, pentru soţia şi fiica lui, pentru părinţii lui. Pentru tot ce pierduseră ei şi ce pierduse el. Copleşit de deznădejdea anilor pe care-i petrecuse căutându-i, pregătit să renunţe, în sfârşit. Era pregătit şi când se întoarse la King’s 5. Se gândi chiar să-i spună surorii Lytton: „Îţi aminteşti ce mi-ai sugerat odată? Ei bine, sunt pregătit să o iau de la început, să fiu fericit. M-am săturat de locul ăsta, atât de mult...” Era epuizat. Evită salonul, unde ştia că se ia cina, şi, înainte să-i spună

surorii Lytton ceva ce putea regreta, se duse direct în camera lui şi se culcă. Apoi, visă.

Era din nou printre copaci, nu o pădure englezească rece, ci o junglă indiană. Era în India. Se uita printr-o poartă spre o vilă grandioasă, cu bougainvillea care se căţăra pe pereţi. Păuni se plimbau pe iarbă, iar palmierii se legănau. Era o verandă, pe care stătea o femeie. Era învăluită în soare, iar părul ei blond şi obrajii albi erau umbriţi de pălărie. O privi şi îşi dădu seama că aştepta ca ea să ridice privirea şi să-l observe. Pentru prima oară, nu se trezi înainte s-o facă. Ea îşi ridică privirea spre a lui. Văzu, de la distanţă, cum un zâmbet mare îi apăru pe faţă. Zâmbetul avu un efect imediat asupra lui. Îi oferi tot.

Capitolul 25

Azilul High Elms, Anglia, decembrie 1975

Nu dori să uite niciodată bucuria acelui moment. Euforia fără limite de a o găsi, de a găsi totul, din nou. Când stătea la una dintre ferestrele casei, uitându-se prin geamurile aburite, dincolo de peluzele îngheţate, simţea un nod în piept, durere şi tristeţe. Speranţa care-i copleşise întreaga fiinţă. Nerăbdarea lui disperată de a ajunge înapoi la ea. Dar chiar şi când stătea acolo, memoria începea să-i joace feste. În câteva secunde, uita că încearcă măcar să se ţină de ceva.

Se uită la fereastră.

Nu-şi amintea aşezându-se lângă ea. Forma reflexiei sale îl privea: părul des, umerii laţi, dar mai jos decât fuseseră, fragili.

Devenise atât de bătrân.

De undeva din casă, simţi mirosul de tort de fructe. De la radio, care era dat încet, se auzea muzică clasică. Sufrageria era aproape plină. Câţiva oameni jucau şah pe fotoliile tapiţate de lângă şemineu. Lângă ei, o femeie şi fiica ei mâncau biscuiţi şi beau ceai.

Nici el nu era singur. Lângă el se afla o femeie mai în vârstă, care îl privea îngrijorată. O privi, în tăcere, încercând să-şi dea seama cine e. Încercă să nu pară confuz, simţind că acest lucru ar putea s-o rănească. Era îmbrăcată cu o jachetă albastră şi o fustă asortată. Purta pălărie. Îl luă cu blândeţe de mână.

— Te-ai pierdut din nou? întrebă ea.

— Pierdut?

— În Bombay.

Bărbatul se încruntă.

— Bombay?

— Nu-ţi face griji. Îl strânse mai tare de mână. Sunt aici, o să te ajut. Ochii ei străluciră, de la fericire sau durere, nu-şi putu da seama. Sunt aici, repetă ea.

Simţi că putea avea încredere în ea.

— O să mă ajuţi?

— Da, zise ea, în timp ce-l mângâia pe mână. Dar nu vrei să bem o ciocolată caldă mai întâi?

Capitolul 26

Bombay, 1921

După ce se culcară în noaptea nunţii, Maddy nu putu să adoarmă, în ciuda epuizării. Stătu trează până în zori, posomorâtă şi tensionată de apropierea lui Guy, ascultând sunetele care veneau prin pereţi din celelalte dormitoare ale hotelului: ţevile care scârţâiau şi apa trasă la toalete, tusea şi vocile indescifrabile ale străinilor. Voia să se ducă la toaletă, dar îi era jenă să facă asta pentru că l-ar fi putut trezi pe Guy. Apoi se panică din nou. Cum putuse să se căsătorească cu un om în preajma căruia nu putea să se ducă la toaletă? Nu ştia, dar într-un final, când soarele care răsărea lumină ferestrele, se sculă şi se duse până la toaletă. Tresări. Nu avusese dureri atât de mari nici prima oară cu Luke. După aceea se spălă pe mâini şi pe faţă, însă când se întoarse, el era treaz şi zâmbea în pat.

— Hai aici, zise el, deschizându-şi braţele spre ea.

Pielea de pe piept era mult mai palidă decât cea de pe braţe, gât şi faţă.

Luke avea aceeaşi culoare peste tot. Un bronz uşor obţinut de la faptul că înota în fiecare zi.

Oare avea să nu-l mai compare vreodată pe Guy cu Luke?

— Maddy? zise Guy, care deveni îngrijorat. Pari supărată. Eşti bine?

— Da, zise ea. Doar că... mi-a venit problema lunară.

Minţi înainte să-şi dea seama de asta. Roşi, mai mult din cauza intimităţii mărturisirii, decât din cauza minciunii.

El nu se simţi jenat. Doar era doctor.

— A, Dumnezeule, biata de tine! Vino şi întinde-te.

Maddy se duse, ce altceva mai putea face?

El o trase aproape, îşi puse braţele în jurul taliei ei şi o sărută pe gât. Era cald, mult prea cald. Începu să transpire pe sub cămaşa de noapte.

— Poate data viitoare nu o să mai vină, zise el încet.

— Poate, spuse ea.

Nu-i spuse că se dusese la doctorul Tully şi îi ceru un contraceptiv. Chiar dacă se hotărâse să fie o soţie bună, una pe care Guy o merita, nu era pregătită să aibă un copil cu el. Nu încă.

O sărută din nou, şoptindu-i că era încă devreme şi trebuia să se odihnească înainte să se întoarcă înapoi la vilă. Maddy închise ochii şi adormi.

În zilele şi săptămânile care urmară, se prefăcu foarte mult. Fu nevoită s-o facă. Nu mai trăi însă senzaţia că era o marionetă. Ea şi Iris se mutară în vila lui Guy, se instalară în noile lor camere, proaspăt vopsite, cu mobila nouă, podelele proaspăt lustruite. Iris se adaptă imediat.

Seara se aşeza lângă Guy, ca să-i citească poveşti, în fiecare dimineaţă venea lângă Maddy, cum făcuse mereu, iar Guy pleca spre spital şi se întorcea mereu vesel, lucru pe care Maddy încercă să-l imite. Cu toate astea, simţea o teroare constantă că, dacă nu era atentă la fiecare cuvânt şi fiecare expresie, era posibil să se dea de gol că se preface.

După ce menstruaţia ei inventată trecu, Guy bătu la uşa camerei ei şi întrebă dacă poate să intre. Ea îşi spuse că acela era momentul să încerce mai mult. Respiră adânc când Guy se aşeză lângă ea şi o dezbrăcă de cămaşa de noapte.

— Eşti perfectă, spuse el, în timp ce o sărută pe umăr, împingând-o încet ca să se întindă. Perfectă. Nu-mi vine să cred că am ocazia să fac asta.

Maddy închise ochii, încercând să nu tresară când el o pătrunse. Nu-i veni să creadă ce se întâmpla. Era mai greu ca niciodată să se simtă în largul ei în preajma lui, acum că nopţile erau pline de o intimitate atât de dureroasă. Se urî când trebui să mintă din nou când chiar îi veni problema lunară, spunând că uneori îi venea chiar şi la două săptămâni. Îngrijorat, Guy îi spuse să se ducă la doctorul Tully, în caz că ceva era în neregulă.

— Nu vreau să-ţi faci griji, zise el, în timp ce o mângâie pe faţă. Sunt sigur că nu e nimic.

— Da, şi eu.

Hotărâtă să găsească mai multe lucruri cu care să-şi ocupe timpul, se întoarse la şcoală, cu toate că Guy era încă îngrijorat că petrecea atât de mult timp forţându-şi glezna.

— Tocmai ce ne-am căsătorit. Trebuie să-ţi revii.

— Din ce? zise ea. Mama şi Della s-au ocupat de tot.

— Dar pari obosită, zise el. Odihneşte-te ceva mai mult. Mergi la club, ia un prânz lung cu Della. Fă cunoştinţă cu câteva dintre nevestele de la spital.

Ea ridică o sprânceană.

— Guy, nu te-ai căsătorit cu acel gen de persoană.

El zâmbi, apoi oftă, într-un mod resemnat, care o făcu să se întrebe dacă i-ar fi fost mai uşor s-o facă.

Nu mai protestă. Îi ceru doar să conducă până la şcoală, în loc să meargă pe jos. Ea îi promise că aşa va face, dar fu o altă minciună. Îi plăceau plimbarea scurtă printre copaci şi cântecul păsărilor, precum şi căldura dulce prea mult ca să le evite. Şi îi plăcea să fie înapoi cu copiii ei. Şi lui Iris, care fugi repede ca să-şi recapete locul de lângă Suya în clipa în care cele două alergară în clasa cu tavanul jos. Ceilalţi alergară încântaţi spre Maddy, iar ea îi îmbrăţişă pe fiecare în parte, zâmbind şi spunându-le că trebuie să se apuce de treabă. În dimineţile în care îi învăţa de la aritmetică şi cântece, la scris poveşti şi chiar îşi aduse mama ca să picteze, uita de nopţile şi îngrijorarea ei. Scăpa de senzaţia c-ar fi intrat în viaţa altcuiva. Dar senzaţia revenea de fiecare dată când se întorcea la vila lui Guy. Umerii i se încovoiau în clipa în care ea şi Iris intrau în holul umbros, în camerele mari şi întunecate, cu pereţii lor nefamiliari. Se simţea groaznic din această cauză. Guy nu fusese decât primitor (toată mobila nouă, vopseaua proaspătă). Se hotărî să facă ceva pentru el. Guy îi menţionase că se gândea să îi cheme pe colegii lui la cină, spunând că

aceştia erau nerăbdători să o vadă pe Maddy din nou şi, în plus, şi ei îl chemaseră de atâtea ori când era burlac, că le era dator. Cu toate că Maddy chiar nu era genul acela de persoană, care să piardă ore întregi pentru a organiza şi aşeza masa, era şi conştientă de faptul că Guy va avea probleme dacă nu începe să fie gazdă.

Ca să-şi intre în rol încet, îi invită pe părinţii ei, Peter, Della şi Jeff la prânzul de duminică. Din păcate, nu îl întrebă pe administratorul vilei ce părere are de plan. Îşi dădu seama că fusese o greşeală abia când privirea acestuia deveni de piatră. Bărbatul refuză să discute meniul cu ea, asigurând-o că era capabil să se ocupe singur de vilă, doar făcuse asta de mai mult timp decât trăise ea. Părea chiar mai rănit decât fusese bucătarul, când Maddy se oferise să-l ajute cu tortul Victoria în urmă cu mulţi ani. Maddy nu avea de gând să se certe cu el, doar era bine-venit să se ocupe de toate. Îi ceru însă să se asigure că aveau carne proaspătă, deoarece ei şi lui Iris le fusese rău de câteva ori de când se mutaseră. Să fi văzut expresia de pe faţa lui! Maddy era convinsă că, pe post de pedeapsă pentru că se amestecase, bărbatul cumpărase cel mai aţos pui pe care-l mâncase vreodată şi, în ciuda celor aproape 40 de grade din aprilie (chiar şi la umbra copacilor din grădină, unde aveau să mănânce), îl instruise pe bucătarul lui Guy să facă sos cu cocoloaşe, morcovi fierţi şi nişte cartofi prăjiţi incredibil de seci pe post de garnitură. Nimeni nu putu mânca, nici măcar Guy (care o asigură încet că nu era cazul să-şi bată capul cu partea domestică a lucrurilor pe viitor, deoarece angajaţii erau foarte capabili să facă asta). Toţi transpirară în soarele puternic şi aleseră din mâncare, ceea ce o făcu pe Maddy să stea foarte încordată. Într-un final, Emily, fiica cea mică a Dellei, spuse că masa fusese oribilă, apoi îşi aruncă farfuria pe iarbă şi se aplecă şi îşi

muşcă sora de braţ. Lucy ţipă. Emily fu dusă acasă şi certată de Jeff, iar cei de la spital sunară după Guy. Era nevoie de el la spital pentru o operaţie, deoarece chirurgul care era de gardă se îmbolnăvise de febră tifoidă. Când plecă, o sărută pe Maddy de rămas-bun, iar gestul fu atât de public, că ea se încruntă. Se mişcă, în aşa fel încât Guy o sărută pe obraz şi nu pe buze, apoi tresări când îl văzu trist. Observă apoi că cei din jur aveau o atitudine ciudată şi se jucau cu şerveţelele lor şi îşi dădu seama că toţi observaseră schimbul stângaci.

— Îmi pare aşa rău, îi spuse Maddy lui Guy după ce fugi după el spre vilă. Eram doar supărată din cauza mesei.

— Sigur, zise el.

Maddy îl simţi uşurat acum că ea îşi ceruse scuze.

— Nu sunt o gazdă bună.

— O să fii mai bună, zise el, zâmbind cald, dar nu o corectă, deoarece avea nevoie ca ea să devină mai bună. Guy o privi peste umăr. Ar trebui să te întorci la masă, toţi se uită. O sărută din nou, iar de data asta, ea îl lăsă s-o facă. Nu mă aştepta diseară. Dacă se face târziu, o să rămân la spital.

— Bine, spuse ea uşurată.

Maddy se întoarse apoi la masă, pregătită pentru întrebări. Îi asigură pe toţi că era bine, doar că i se făcuse rău de la pui. Toată lumea o înţelese. Maddy îşi dădu însă seama că toţi credeau că era ceva mai mult la mijloc. Tatăl ei, convins că e bine pentru faptul că se măritase, o studia din nou cu atenţie. Peter, care-şi umplea paharul cu vin, părea

să nu se simtă prea bine (Se întrebă dacă prietenul ei se gândea la momentul când o liniştise în noaptea de dinaintea nunţii. „Da”, recunoscu el mai târziu, „mi-a trecut prin minte.”) Până şi mama ei şi Della păreau neliniştite.

— E prea mult faptul că te-ai întors la şcoală? o întrebă mama ei. Ai slăbit.

— Aşa e, zise Della. Şi pari plictisită. Erai atât de entuziasmată înainte de nuntă.

„Aveam de ce să mă agăţ”, se gândi Maddy, dar nu rosti cuvintele.

— E vorba de anticlimax? continuă Della. Am auzit că poate să se întâmple.

— Poate, zise Maddy, profitând de ocazie. Probabil.

Apoi, conştientă de faptul că Iris stătea nemişcată şi tăcută lângă ea, ascultând răbdătoare, întrebă dacă lumea era pregătită pentru desert.

— Nu, spuseră toţi în cor, în timp ce ridicau mâinile. Nu, mulţumesc!

Răspunsul lor o făcu să râdă.

Deoarece nu voia să înrăutăţească situaţia, restul după-amiezii fu atentă să râdă mai des, să vorbească mai mult, să fie fericită, şi fu recunoscătoare când toţi părură să se relaxeze din nou. După ce Lucy şi Iris se duseră să se joace, se trezi chiar să spună despre o petrecere aniversară pentru Iris, care împlinea şase ani în mai puţin de două săptămâni, în sâmbăta de la mijlocul lunii.

— Ar putea să fie o surpriză, zise ea. Se uită la părinţii ei. E în regulă pentru voi?

— Ar fi minunat, spuse tatăl ei.

— O plăcere, adăugă şi mama ei.

— Putem să nu îi invităm pe Diana şi noul ei soţ?

— Diana s-a întors? întrebă Maddy.

— De curând, zise Peter, împreună cu Alfred, sau Alf, cum trebuie să-i spunem. A trecut pe la birou vineri. Alf e groaznic.

— Alf mă face să-mi fie dor de Ernest, oftă Richard. Săracul Ernest.

— Ai văzut-o pe Diana? o întrebă Maddy pe mama ei.

— Nu încă şi nu mă grăbesc.

— Reaminteşte-mi de ce a trebuit să-l angajez pe soţul ei?

— A părut potrivit să ajutăm, zise Alice, încordată.

— Deci s-a decis, fără Diana şi Alf la petrecere. Iris ne va mulţumi când o să fie mai mare.

— În regulă, spuse Maddy, o să dăm o petrecere intimă. O să-i chem pe copiii de la şcoală, lui Iris o să-i placă asta.

Şi ar fi fost, Maddy era sigură de asta, dacă ar fi mers aşa cum voia.

Însă Guy, care se întorsese epuizat de la spital dimineaţa următoare, susţinu că petrecerea e o idee grozavă şi se întrebă dacă nu era scuza perfectă ca să-şi invite în sfârşit colegii. Mulţi dintre ei aveau propriile familii, iar Iris putea să-şi facă mai mulţi prieteni care erau... ca ea.

— Britanici, adică, zise Maddy.

— Da, draga mea, zise el cu un zâmbet obosit. Nu e nimic în neregulă cu asta.

Nu părea în regulă, dar cum Guy părea atât de obosit şi ea încă se simţea vinovată pentru modul în care îl evitase, acceptă şi încercă să nu arate şocată când soţul ei îi înmână o listă lungă de nume.

— Ei bine, dacă o să-i invităm pe toţi, am face bine să vorbim şi cu toţi de la biroul tatălui tău. Nu putem să ofensăm pe nimeni.

— O să fie o petrecere ca la nuntă, îi zise Maddy Dellei.

— Ce putem să facem? zise Della.

Nimic. Maddy ştia asta. Începu să-şi dorească să nu fi pomenit vreodată de petrecere. Îşi dori acest lucru şi în ziua petrecerii, dar asta era altceva. Fără să ştie cum avea să iasă, în cele două săptămâni care urmară, dacă nu era la şcoală, era acasă la părinţii ei, cu o frecvenţă pe care nu o cerea organizarea petrecerii unui copil. Dar îi fusese dor de acel loc, de parfumul său de citronella şi lemn, de camerele inundate de lumină, mult mai mult decât fusese pregătită atunci când se mutase împreună cu Iris. Respira de fiecare dată când păşea pe verandă şi se apleca pe balustradă, privind grădina pe care ajunsese că o iubească

de-a lungul anilor. Ocazional, se ducea în camera ei şi stătea pe pat, ţinând chibriturile în mână, mătasea aurie de la Luke, şi se uita la soare pe geam, simţind un nod în gât. Şi era atât de minunat să petreacă timp cu bucătarul şi Ahmed din nou. Amândoi râseră când le povesti de eşecul cu puiul prăjit.

— Nu ar fi trebuit să ne părăseşti niciodată, spuseră ei, iar ea încuviinţă tăcut.

Apoi, le făcu ceai, pe care îl băură în timp ce răsfoiau cartea de bucate, pregătindu-se pentru mulţimea de invitaţi care urma să-i acapareze. Iris nu bănuia nimic. Era prea prinsă să citească poveşti cu bunica ei în vechea sa grădiniţă, să se joace cu Suya şi să se odihnească. Pe măsura ce ziua ei de naştere se apropia, nu mai voia să plece la sfârşitul zilei, plângând şi implorând-o pe Maddy să o lase să mai stea doar câteva minute. Într-un final, Maddy o ducea în braţe acasă. Nu o certa, ci o ţinea strâns în braţe, deoarece era evident că oricât de fericită părea în casa lui Guy, şi ei îi fusese dor de casă. Prin comparaţie, Guy părea mereu tăcut când ajungeau acolo. Era prea ocupat la spital, de când îi ţinea locul unui coleg. Oricât de rigidă i se părea lui Maddy prezenţa lui, când era plecat, orele de după apus păreau foarte lungi. Iris, epuizată după zilele lungi, adormea mereu devreme. Maddy nu voia să-şi invite părinţii acolo, ca să nu-i îngrijoreze aşa cum o făcuse la acel prânz. Nu voia s-o deranjeze pe Della din acelaşi motiv. În plus, Della era ocupată cu familia ei, cu Emily, care era din ce în ce mai dificilă. Peter, care îi spusese clar că putea să apeleze la el oricând, o îmbrăţişase îndelung după acea duminică groaznică şi, bănuia ea, avea s-o facă să vorbească despre lucruri despre care nu avea rost să vorbească. Aşa că, fără să

plănuiască asta, îi ceru îngrijitoarei să fie cu ochii pe Iris şi începu să iasă singură.

Înapoi în vechile camere ale lui Luke. Se simţi atât de vinovată când se strecură din vilă şi intră în maşina ei argintie. Ştia că Guy, care îi cumpărase maşina şi pe care o folosea ca să-l trădeze şi care muncea din greu, mereu ajutându-i pe alţii, ar fi fost distrus dacă ar fi aflat ce făcea. De fiecare dată când oprea în dreptul apartamentului lui Luke şi se uita la uşa de lemn, imaginându-şi umbra ei alergând prin ea, îşi spunea că e ultima oară. Dar niciodată nu era aşa. Noapte după noapte, ieşea din maşină şi îşi plimba degetele pe pervazurile geamurilor. Stătea pe treptele casei şi strângea în mână diamantele de la el. Îşi rezema capul de uşă, închidea ochii şi se pierdea în amintirile ei, uneori ore întregi. Făcu asta până în ajunul petrecerii. Petrecerea unde totul luă o altă întorsătură.

Capitolul 27

La ora unu în acea sâmbătă, toată lumea sărbătorea. Colegii lui Richard şi Guy, îmbrăcaţi în costume albe, umplură gazonul întins. Fumau şi beau alături de soţiile lor moleşite de căldură: râdeau, foloseau evantaie, tocurile pantofilor se afundau în iarbă. Copiii transpiraţi alergau peste tot şi se jucau de-a magicienii. Treceau şi pe la mesele cu torturi, sendvişuri şi plăcinte cu curry. Erau mult prea mulţi oameni, Alice era de acord cu Madeline în această privinţă. Peste o sută. Iris, care stătuse lângă Madeline de la bun început, era în mod evident copleşită de toţi străinii de acolo şi nu prea se bucura de surpriza ei. Richard încerca s-o convingă să meargă la ponei, dar fetiţa

se ţinea strâns de Madeline, care arăta slabă şi îngrijorător de obosită. Alice oftă. Nu se aşteptase ca lui Madeline să-i fie atât de greu cu noua ei viaţă. Nu crezuse că o să-i fie greu câtuşi de puţin. Cum nu putea rămâne indiferentă la îngrijorările lui Richard, o privise şi ea cu atenţie la nuntă. Dorea să fie absolut sigură că nu o sfătuise să facă ceva ce avea să regrete. Însă Madeline părea să fie bine. Mai mult decât bine. Aproape cum era în trecut. Până şi Richard căzuse de acord că e cel mai bine pentru ea să fie cu Guy. Alice nu ştia ce s-ar fi putut întâmpla de atunci. Vorbise cu Iris, dar aceasta o asigurase că nu fuseseră certuri în casă.

— Şi mami încă zâmbeşte şi râde? întrebase Alice.

— Da, răspunse Iris, distrasă de păpuşa cu care se juca. Guy o ia şi el în braţe pe mami, mult.

Alice îşi muşcă buza şi o studie pe Madeline, în timp ce îşi plimba degetele în jurul decolteului rochiei ei crem de dantelă. Peter îi întinse un pahar cu şampanie, dar Madeline îl refuză. Poate era prea cald sau poate era gravidă. Când fusese însărcinată cu Iris, nici măcar nu putea să simtă mirosul de alcool. Da, era posibil.

Alice se întoarse spre Guy, care era cu Della, Jeff şi magicianul. Jeff o ţinea pe Emily ferm de mână. Guy nu era atent la magicianul care îşi atingea pălăria. O studia pe Madeline, de parcă încerca să-i citească gândurile. Părea terminat după orele lungi petrecute la spital, se simţea incomod în costumul lui. Îşi arăta vârsta, cei 48 de ani, dar nu era descurajat. Departe de asta. Privirea lui era protectoare. Aşa cum ar fi fost dacă Madeline ar fi rămas însărcinată.

Cu cât Alice se gândea mai mult la asta, cu atât devenea mai sigură de acest scenariu. Se relaxă, după care îşi aminti de Diana. O văzuse cu câteva zile înainte, în faţa clubului Gymkhana. Mergea să se întâlnească cu Richard la prânz. În ultimii ani, luau prânzul la restaurant mult mai des. Diana arăta ca întotdeauna: rujată strident, cu un zâmbet rigid în colţul gurii şi părul negru tuns la modă. Schimbaseră câteva amabilităţi, cu toate că Alice era convinsă că amândouă se gândeau la scrisoarea trimisă de Diana în 1916. „Nu te gândeşti că o să vezi o asemenea faţă de două ori.” Alice, care încercă din răsputeri să uite de presupunerea ei că Luke ar fi supravieţuit, nu pomenise acest lucru. Ultimul lucru la care se aştepta era ca Diana să deschidă subiectul, însă ea tocmai asta făcu.

— I-ai spus dragei de Maddy despre asta?

— Ţi-am spus că n-o s-o fac, zise Alice, pe un ton rece.

— S-au mai întâmplat lucruri, zise Diana, spre îngrijorarea lui Alice.

Îi detalie cum doctorul Arnold îi scrisese, spunându-i că bărbatul despre care crezuse că e Luke părea că îşi revine.

— Încă nu-şi amintea nimic. I-am răspuns, i-am zis că Maddy s-a căsătorit din nou şi i-am trimis bucăţi din ziar cu fotografii, pentru ca pacientul să vadă dacă o cunoaşte. Alice, a fost o nuntă minunată. Una la care mi-ar fi plăcut să fiu invitată.

— Nu erai aici, zise Alice automat.

— Da, aşa e, m-am gândit că asta a fost.

— Doctorul Arnold ţi-a mai scris? întrebă Alice.

— Numai o dată. Mi-a spus că i-a arătat pacientului său bucăţile din ziar şi că era rândul lui să facă ceva. Ridică din umeri. Să presupunem că acest bărbat e Luke Devereaux? Este Maddy bigamă? Diana râse. O femeie divorţată păleşte prin comparaţie.

— Nu are cum să fie Luke, zise Alice, fără să râdă. Nu are cum. Peter a fost acolo cu el când a murit.

— Poate. Ai spus că eşti sigură de asta, nu? I-am amintit asta doctorului Arnold.

În ochii ei se văzu o licărire. Alice, care nu lovise niciodată pe nimeni, fu tentată să îi şteargă entuziasmul de pe faţă.

— O să-i spui lui Maddy, ca să-i scrie doctorului Arnold şi să verifice?

Alice nu răspunse. Se tot gândise la asta. Îşi mută privirea de la Guy, la Madeline, care se lăsase în genunchi în faţa lui Iris. Aparent, încerca să o convingă să facă ceva, şi se hotărî să nu spună nimic. Ce rost avea? Acel sărman soldat nu avea cum să fie Luke. Luke, bietul Luke, era mort, iar Maddy avea familia ei acum. O familie în adevăratul sens al cuvântului. Avea nevoie de timp, de ajutor ca să se obişnuiască cu anii lungi de fericire despre care Alice ştia că o aşteaptă acolo, în India. Pur şi simplu nu putea să o pună în pericol.

Guy o privi pe Maddy care vorbea cu Iris, fără să-şi dea seama că Alice îl studia. Zâmbi când văzu modul în care

Maddy o mângâia pe Iris pe obraji, în timp ce încerca să o convingă să facă ceva distractiv. Soţia lui. Era minunată.

O privise, cu câteva ore înainte, în timp ce se îmbrăca pentru petrecere. Tocmai se întorsese de la spital, unde, datorită unor angajaţi care fuseseră trimişi din Poona, în scurt timp aveau să aibă personal suficient. Tocmai ieşise din baie şi se aşezase pe marginea patului, ca să-şi aranjeze butonii. Se oprise şi o văzuse prin uşa întredeschisă care separa camerele. Purta doar corset. Părul era lăsat liber şi îi cădea pe umeri. Îi privise pieptul cum se ridică şi coboară când se aplecase. Îşi trăsese dresul peste glezne. Ascultase sunetul uşor al mătăsii pe piele. Degetele i se plimbaseră peste genunchi, coapse, iar Guy simţise o căldură în propriile mâini. Voia să se ducă la ea. Simţise un impuls puternic să facă asta. Ştia că ar fi trebuit s-o lase în pace, că era ocupată cu pregătirile pentru Iris, dar trecuse atât de mult de când o atinsese ultima oară. Aşa că se ridicase, fără să se poată abţine, şi traversase camera.

Maddy îşi ridicase privirea spre el.

— Bună, zisese ea şi îi zâmbise. Acel zâmbet cald, care părea să îi fie rezervat. Arăţi de parcă ai nevoie de somn, nu de o petrecere.

— Nu aş rata-o, îi spusese el, luând-o de mâini, sărutându-i încheieturile, ascultându-i respiraţia, în continuare atât de agitată.

O trăsese mai aproape şi îşi dorise să o poată opri să fie atât de agitată. Îi ridicase o şuviţă de păr, îşi plimbase buzele pe curba gâtului, se pierduse în parfumul ei. Maddy îi spusese că nu aveau timp pentru asta.

— Lasă-mă, te rog, spusese el. „Te rog, lasă-mă să-ţi arăt cât de mult te iubesc.”

— În seara asta, şoptise ea.

— Nu pot aştepta, spusese el, iar ea cedase.

El fusese însă prea grăbit. Nici măcar nu-i dăduse timp să se ducă la toaletă, cum îi ceruse. Se simţise destul de ruşinat după asta. Îşi ceruse scuze pentru că fusese atât de necioplit.

— Nu eşti necioplit, spusese ea încet, în timp ce-şi aranja ciorapii şi încercase să nu mai fie atentă la gândul nedorit că era fericită că totul se terminase aşa repede.

— Ne vedem în curând, o auzi spunându-le tatălui ei şi lui Peter, în timp ce Maddy se ridica şi o conducea pe Iris spre gazon. Guy se încruntă, întrebându-se unde se duceau. Fără să se gândească, o luă după ei.

Mâncau tort cu bucătarul în bucătărie. Cei trei copii ai grădinarului fuseseră prea timizi ca să se alăture petrecerii, iar Iris se temu că vor fi supăraţi pe ea la şcoală. Prin urmare, Maddy îi spuse că îi vor găsi şi îi vor aduce.

— Şi pe Ahmed? întrebă Iris.

— Şi pe Ahmed. Iar Peter o să le aducă pe Emily şi pe Lucy...

— Da, zise Peter.

— Şi eu mă duc să o aduc pe bunica, spuse Richard.

Abia acum, când se apropia de vilă şi îl auzi pe Guy strigând-o, Maddy îşi dădu seama că uitase cu totul de el. Încetini.

— O, nu, săracul Guy, zise Iris.

— Du-te şi spune-i, zise Maddy, care o împinse uşor de la spate.

Iris se îndepărtă. Maddy o privi. Îl văzu pe Guy zâmbind şi deschizându-şi braţele.

— Bună, dulceaţă!

Apoi, urmă ceva ciudat. Când Guy o luă pe Iris în braţe, se opri şi se uită spre vilă, fiind atent la ceva de pe verandă. Făcu ochii mari, alarmat când observă ce sau pe cine era acolo. Maddy nu ezită şi se uită în aceeaşi direcţie. Se uită instinctiv spre ceea ce îl şocase. Nu-şi lăsă timp să ia o pauză, să se gândească la ce-ar putea vedea. Chiar dac-ar fi făcut-o, nu şi-ar fi putut imagina că avea să fie el, cu mâinile în buzunare şi ochii închişi la culoare.

„Chiar credeai că pot să ratez o altă zi de naştere?”

Îşi întoarse capul, curioasă, şi îşi ridică privirea. Nu dură decât o fracţiune de secundă şi îl văzu acolo. Într-o cămaşă albă. O jachetă de bumbac. Părul închis la culoare sub o pălărie. Un nod îi apăru în gât, sufocând-o. Stătea fix în spatele balustradei, fără să clipească, şi o fixa cu privirea, ca şi cum nici lui nu-i venea să creadă ce se întâmpla. Maddy îl privi. Izbucni în lacrimi şi strigă. De euforie, bucurie copleşitoare. Pentru o clipă, doar asta ştia. „Trăieşte!” Minunea pură a momentului o copleşi, umplându-i plămânii, pieptul, degetele, fiecare celulă. Îşi

dorea să alerge spre el, să se arunce în braţele lui. Corpul ei ţipa s-o facă. Dar nu se mişcă. Şi el rămase nemişcat. Nu ştia ce îi opreşte. Apoi el privi dincolo de ea, spre locul unde Guy o ţinea în braţe pe Iris. Îndurerată, Maddy se întoarse la realitatea din grădina în care se aflau. Îl văzu pe Luke privind-o pe Iris în braţele lui Guy. „Opreşte-te, nu face asta”, îşi dori ea să ţipe. Dar el văzuse deja totul. Durerea îi brăzdă faţa, iar Maddy simţi cum i se frângea inima. Pentru că el venise, în sfârşit. După şase ani în care îl aşteptase. Şi cu două luni prea târziu.

Capitolul 28

Luke plecă de pe verandă, înainte ca ea să-l poată opri, şi dispăru fără nici un cuvânt. Părea că nu fusese niciodată acolo. Cumva, petrecerea continuă. Magicianul suflă în cornul său, oamenii bătură din palme şi râseră, poneii nechezară, toată lumea părea să nu-şi dea seama că lumea se răsturnase. Maddy era uşor conştientă de faptul că trebuia să fie recunoscătoare că nu avusese un public mai mare, dar nu se putea gândi decât la faptul că Luke trăieşte, trăieşte! Iar ea îl lăsase să plece. Trebuia să-l aducă înapoi. Nerăbdătoare, porni din loc.

— Mami, se auzi vocea lui Iris care străpunse căldura şi zgomotul din grădină oprind-o.

Singura voce care putea să facă aşa ceva.

Maddy se întoarse. Iris alerga spre ea, cu o expresie îngrijorată pe faţă. Când îi văzu panica şi confuzia din ochii albaştri, Maddy se simţi ruşinată, deoarece fusese

pregătită să plece fără să-i spună nimic. Se lăsă în iarbă şi îşi deschise braţele, ridicând-o şi ţinând-o strâns.

— De ce plângi? întrebă Iris.

— Nu plâng, spuse Maddy, care îşi muşcă buzele ca să-şi oprească lacrimile.

— Bărbatul acela arăta ca tatăl meu din fotografie, spuse Iris.

— Chiar el e, zise Maddy care şi-l imagină deja la jumătatea aleii, uitându-se peste umăr şi întrebându-se de ce nu-i păsase destul cât să meargă după el. Iris, trebuie să mă duc după el.

— Nu, mami, nu, stai cu mine.

— Nu o să dureze decât câteva minute.

— Nu poţi.

— Vino şi tu, zise Maddy disperată.

— Vreau să stai aici, spuse Iris.

— Hai să intrăm în vilă, se auzi vocea lui Guy.

Maddy îşi dădu seama că acesta se apropiase pe nesimţite de ele.

— Guy, începu ea, în timp ce privi spaţiul gol lăsat de Luke, trebuie să...

— Nu, zise Iris, care o ţinu şi mai strâns.

— Haideţi înăuntru, spuse Richard, care apăru şi el dintr-odată, cu Alice alături de el.

„Nu vreau să merg înăuntru”, aproape ţipă Maddy. Iris, care stătea lipită de ea, o împiedica să plece.

— Nu o să-ţi dau drumul, spuse Iris.

Maddy inspiră adânc. Era pregătită s-o implore. Însă înainte să facă asta, Iris începu să plângă.

— Iris, zise Maddy disperată, nu e nevoie să...

Dar Iris nu putea fi împăcată, de nimeni. Maddy era sigură că nu e vorba numai de Luke. Iris fusese neliniştită toată ziua, iar reacţia ei din acel moment era provocată şi de petrecerea copleşitoare, o tristeţe pe care orice copil de şase ani ar fi simţit-o la o petrecere care ieşise atât de prost. Asta nu o consolă. Maddy îi sărută lacrimile, obrajii rotunzi şi roşii şi simţi greaţă, deoarece secundele treceau şi îl îndepărtau pe Luke, iar ea stătea acolo şi nu putea merge după el.

— Haide, zise tatăl ei, împingându-le spre vilă.

Cumva, Maddy reuşi să pună un picior în faţa celuilalt. Se uită peste umăr în grădina însorită, în căutarea lui Peter. Nu-l vedea. Nu erau decât Della, cu Jeff şi fetele, care se uitau la magician. Oare Peter îl văzuse pe Luke? Se dusese după el? Speră că da şi că cel puţin Luke nu era singur. Peter avea să-i explice totul şi să-i reamintească lui Luke că îl iubea, că mereu îl iubise. „Tu eşti. Mereu ai fost tu”, îi spuse ea în tăcere, în timp ce o ţinea pe fiica lor şi îşi urma soţul înăuntru.

*

Ştia că se căsătoriseră. Tocmai de asta se dusese mai întâi la vila lui Guy. Arnold îi spusese de nuntă chiar în dimineaţa în care îşi amintise totul. Îi arătase fotografiile trimise de Diana şi Luke simţise cum lumea i se prăbuşise din nou. Dar se întorsese în India. Fusese nevoit s-o facă. Nu reuşise să facă nimic în Anglia. După ce impactul nimicitor al acelor poze trecuse, devenise furios, hotărât să îndrepte situaţia catastrofală. Dacă Maddy s-ar fi căsătorit cu altcineva şi nu cu Guy, poate ar fi aşteptat, i-ar fi scris mai întâi, poate chiar ar fi ascultat-o pe Emma Lytton, care-i sugerase că, având în vedere că Maddy se căsătorise, poate era mai frumos din partea lui să o lase în pace. „Doar a crezut că eşti mort." Însă Luke ştia că ea n-ar putea fi niciodată fericită cu Guy. Ştia asta dinainte să o vadă, moment în care fu lovit de o mie de lucruri pe care nici măcar memoria lui nu i le prezentase la adevărata lor intensitate, printre care şi iubirea copleşitoare pe care o putea provoca până şi cea mai mică mişcare a mâinii, a buzelor ei. Maddy obişnuia să glumească despre căsătoria ei cu Guy. „De parcă aş putea face vreodată asta." Când o văzu singură pe peluza părinţilor ei, atât de slabă, atât de tristă, acest lucru îi fu confirmat. Lovi aleea prăfuită, trimiţând pietre în aer, blestemând, furios pe ea, pentru că făcuse un compromis şi renunţase la dreptul pentru propria fericire. Nu o putea ierta, pur şi simplu nu putea.

— Nu a vrut să accepte că nu mai eşti, îi spusese mama lui, în urmă cu două săptămâni, când îl plimbau pe Coco pe plaja din apropierea casei lor.

Coco stătea lângă Luke, fericit. Loial.

— Îmi pare atât de rău, îi spusese Nina plângând. Până şi eu am încercat s-o conving.

— Nu ai de ce să-ţi ceri scuze, spusese el.

Ura modul în care vinovăţia şi durerea o îmbătrâniseră, cum îi îmbătrâniseră pe ambii lui părinţi. Îşi dorea atât de mult să le poată da înapoi anii pierduţi.

— Nici Maddy nu are de ce să-şi ceară scuze, spusese tatăl lui mai târziu, când stăteau lângă şemineu. Trebuie să-ţi aminteşti de asta când o să ajungi acolo.

Luke îi spusese că nu voia scuze, şi acesta era adevărul.

Se opri la porţile vilei, ştergându-şi transpiraţia de pe frunte. Era cald, mult prea cald. Şi ea unde era? Nu venea după el, asta era sigur. Poate o consola pe Iris. Ştia că e ziua ei (îi cumpărase un kit în miniatură pentru doctori de la Hamleys, care era în continuare în maşină). Iris, care-i furase inima cu ochii ei rotunzi şi buclele zglobii, şi care îi frânsese sufletul când o văzuse cum se ţine strâns de Guy. Îi era teamă. Propria lui fiică. Era terifiată. De el. Îşi încleştă maxilarul doar ca să oprească nişte lacrimi inutile şi continuă să meargă pe drum. Era aproape la jumătatea drumului spre maşina pe care o închiriase când se auzi un strigăt din spate:

— Luke. Luke. Nu mă face să alerg, chiar nu pot.

Cunoştea acea voce. Îi străpunse durerea, furia şi, în ciuda situaţiei, simţi ceva cald în piept. Când se întoarse, inspiră adânc toată fericirea pe care o simţea când îşi văzu prietenul şchiopătând pe marginea drumului, cu ochii înlăcrimaţi. Ultima oară când îl văzuse, amândoi erau

învăluiţi de nori de gaz şi grenade care explodau peste tot, înconjuraţi de soldaţi ca săracul Fraser Keaton, care mureau în dureri. Crezuse că şi ei o să moară. Când îi revenise memoria, fusese îngrozit că Peter murise. Părinţii lui îl asiguraseră însă că Peter nu numai că trăia, dar era în India, cu Maddy şi Iris. Luke devenise disperat să-l vadă şi pe el, să-i mulţumească deoarece fusese alături de Maddy de-a lungul anilor, mereu, însă, în hidoşenia a tot ce se întâmplase, uitase să se uite după el. Cum putuse să uite?

Se duse spre el şi îl îmbrăţişă pe Peter, copleşit de recunoştinţa şi uşurarea faptului că era acolo.

— Dumnezeule, spuse Peter, Dumnezeule, unde ai fost?

— E o poveste lungă, nu pot s-o spun aici.

— Atunci hai să mergem undeva.

— La docuri.

— Nu, nu...

— La docuri, repetă Luke. Nu mă duc nicăieri altundeva.

Maddy nu se întoarse la vila lui Guy. Indiferent cât de mult încercase Guy s-o convingă că asta trebuia să facă şi că îi va fi mai uşor să se odihnească acolo. Maddy nu voia să se odihnească. Nu avea nevoie de băutura pe care spusese el că o să i-o prepare. Avea nevoie de Luke. Disperarea de a fi cu el, de a-i auzi vocea, de a-l ţine din nou în braţe creştea cu fiecare secundă, copleşind-o. Avea o mulţime de întrebări: „Unde ai fost? Cu cine? Mă mai vrei? Ne mai vrei?”

Doar asta putea să audă. Însă când reuşi să plece de lângă Iris şi Guy destul de mult cât să încerce să-l găsească, acesta plecase de mult, împreună cu Peter.

— Peter a spus c-o să sune, îi spuse tatăl ei.

Îi zisese asta într-un moment când Guy era distras în grădină, zâmbind eroic şi luându-şi rămas-bun de la invitaţi, în ciuda şocului său evident şi a epuizării care părea să-l îmbătrânească cu fiecare secundă care trecea.

— O să sune cât de repede o să poată. Richard o îmbrăţişă. Am vorbit cu el înainte să plece.

— A promis? întrebă Maddy.

— Da.

Maddy încuviinţă şi se simţi mai uşurată. Nu-i spuse lui Guy de acel telefon sau de nerăbdarea cu care-l aştepta. Oricât de afectată era, văzu vulnerabilitatea din ochii lui, paloarea feţei şi reuşi să uite de haosul propriilor ei emoţii destul cât să-i pară rău pentru teama lui. Nu mai putea să-l rănească. Stătu în sufrageria părinţilor ei toată după-amiaza, aşteptând ca telefonul să sune. Pumnii îi erau încleştaţi din cauza anticipării momentului când va ridica receptorul. Nimeni nu vorbi prea mult. Părinţii ei purtară o conversaţie tensionată, dar asta avu loc în hol. Maddy le văzu expresiile încordate, dar nu auzi ce spuneau. După asta, mama ei fu foarte tăcută, în mod evident supărată. Maddy se întrebă dacă se certaseră din cauza situaţiei.

— „Dumnezeule, am doi soţi”, se gândi ea. „Doi.”

— Mami, zise Iris, care se foi în poala ei, mă strângi prea tare.

— Îmi pare rău, spuse ea, forţându-se să îşi relaxeze braţele. Îmi pare rău.

Aşteptă ca Iris s-o întrebe de Luke, dar aceasta n-o făcu. Nu mai pomeni deloc despre tatăl ei din fotografie, doar îşi supse degetul, gânditoare. Poate se gândea la el, poate la ziua ei distrusă. Într-un final, adormi epuizată, iar asta îi dădu lui Maddy o scuză validă ca să nu se întoarcă la Guy.

— Aş putea să o car eu, zise Guy.

— Nu vreau să o deranjez.

— E mai bine să nu, spuse Della, care-şi trimisese fetele acasă cu Jeff în clipa în care află ce se întâmplase.

De fiecare dată când Guy se îndepărta, ca să-i aducă lui Maddy mai multă apă sau ca să-şi toarne nişte coniac, îi spunea lui Maddy cât de rău se simţea.

— În tot timpul ăsta, eu ţi-am spus că era mort.

— Nu ştiai, zise Maddy.

— Mă urăsc pentru asta. Ce o să faci?

Maddy habar n-avea.

Era sigură că nu avea să ştie decât după ce îl vedea pe Luke. Dar ora trei deveni patru şi nimeni în afară de Della nu încercase măcar să vorbească despre ce se întâmplase, cu atât mai puţin Guy, iar telefonul încă nu sunase. Maddy simţi că părinţii erau cu ochii pe ea, dar nu putea să le

întâlnească privirile îngrijorate, cu atât mai mult că nu voia ca aceştia să o întrebe ceva la care nu putea răspunde. Mama ei, care părea să nu vorbească deloc cu tatăl ei (sau poate era invers), îşi tot turna ceai. Spuse şi că avea să-şi pună nişte sendvişuri, dar nu făcu asta. Della spuse că era păcat că petrecerea nu ieşise bine şi sugeră să organizeze o altă petrecere pentru Iris ziua următoare. Lui Guy i se păru o idee minunată şi o întrebă pe Maddy dacă nu era mai bine s-o trezească pe Iris ca să poată dormi noaptea.

— Mai las-o puţin, spuse Richard, e evident că are nevoie să se odihnească.

Când Iris se trezi, în sfârşit, era bine. Se dădu jos din braţele lui Maddy, căscă, se întinse şi spuse că-i e foame. Era evident că somnul o ajutase să-şi revină. Ce bine ar fi fost dacă totul ar fi putut fi rezolvat aşa.

— E ora ceaiului? întrebă ea.

— Da, micuţo, spuse Della.

— Ora ceaiului? întrebă Maddy, care se uită alarmată la ceas. Cinci? Când s-a făcut cinci?

— Aş face bine să mă duc acasă, zise Della plină de regret. Fetele îl terorizează pe Jeff.

— Şi noi trebuie să plecăm, zise Guy, care se ridică, fără să accepte nici un fel de rezistenţă, şi o luă pe Iris de mână.

— Da, zise Richard, care îi făcu semn lui Maddy.

Părea să-i spună că o s-o sune dacă are veşti.

Maddy nu era sigură că tatăl ei se aştepta sa fie ceva veşti. Se luă după expresia lui încruntată. Nici ea nu mai spera, nu acum, când văzu cât timp trecuse de când Peter şi Luke plecaseră. O îngrozea cât timp trecuse. Ce îl oprise pe Peter să o contacteze?

— Haide, draga mea, îi spuse Guy, fără să observe expresia ei de groază. Să luăm cina devreme. Dacă ne permite mica prinţesă.

— Nu sunt obosită, zise Iris.

Bineînţeles că nu era. Cu forţe proaspete de la somn (şi Maddy bănui, uşurată, că petrecerea se terminase), vorbi tot drumul spre casă despre jucăria dragon pe care i-o dăduse Peter. Întrebă când putea să deschidă restul cadourilor şi cum avea să picteze o carte poştală pentru Suya şi restul ca să le spună că nu fusese tort. Ca urmare, Maddy nu reuşi să vorbească cu Guy, cu atât mai puţin să se gândească la ce îi putea spune. Ca şi înainte, în sufrageria părinţilor ei, aşteptă crispată ca Iris să zică ceva de Luke, să întrebe... ceva, orice... despre el. Dar nu o făcu. Era ca şi cum se hotărâse să uite că el venise. Maddy aproape că-şi dorea ca Iris să-l pomenească, în ciuda prezenţei lui Guy. O durea foarte tare faptul că până şi Iris se prefăcea că el nu conta, când conta. Atât de mult. Trebuia să-l vadă. Nu mai putea aştepta. În câte locuri putuse să se ducă cu Peter? Nu multe, îşi spuse, în timp ce-i urmă pe Guy şi pe Iris în vilă. Odată ce Iris avea să fie bine, avea să iasă ca să-l găsească. Guy cu siguranţă va înţelege de ce trebuie să facă asta. Da, bineînţeles că o va face. Bineînţeles. Avea să urască însă acest lucru, era imposibil să se prefacă de contrariu. Cu vocea temătoare, îi spuse lui Iris să se ducă în camera ei, pentru că ea şi Guy au de vorbit lucruri de adulţi. Se întrebă dacă el o auzise

şi-şi dăduse seama ce urma. Bănui că da şi că tocmai de asta intervenise, spunându-i că Iris mai putea să stea puţin.

— E ziua ei. Hai să luăm cina împreună în seara asta.

— Serios? zise Iris, încântată. Pot să mănânc cu voi?

— Ţi-ar plăcea, nu? zise Guy, cu un zâmbet forţat.

— Pot să beau şampanie? întrebă Iris.

— Poate nişte apă minerală cu lime, zise Guy, care se întoarse spre Maddy. Ce zici? Doar de data asta?

— Te rog, mami, exclamă Iris, care, pentru prima oară în acea zi, părea că se simte bine de ziua ei. Te rog.

Maddy ezită şi aproape spuse nu, dar Iris chiar părea să-şi ţină respiraţia din cauza entuziasmului, după cât plânsese. Cum putea strica acest moment? Doar era ziua ei de naştere. Şi dacă avea s-o refuze, mai mult ca sigur că acest lucru avea s-o facă pe Iris să-l urască pe Luke.

Mâncară afară, pe verandă, la lumina felinarelor. Iris, cu şerveţelul în poală, fu extrem de încântată în timpul mesei, iar Guy, ai cărui ochi deveneau din ce în ce mai obosiţi, rezistă. Îi spuse lui Iris cât de rău îi părea că îi luase cu asalt petrecerea cu toţi prietenii lui şi o întrebă dacă era de acord să facă aşa cum sugerase Della şi să organizeze o altă petrecere ziua următoare.

— O să mă asigur că pot să plec de la muncă pentru prânz şi o să mergem să luăm îngheţată la Sea Lounge.

— Serios? întrebă Iris, care se uita de la el la Maddy, asigurându-se că şi ea auzise acest plan minunat.

Maddy, care auzise perfect totul, era din ce în ce mai iritată. Guy nu era prost. Mai mult ca sigur că-şi dădea seama că Luke (oriunde plecase) era posibil să vrea să-şi vadă fata ziua următoare. Acum, dacă el ar cere asta (să ceară să-şi vadă propria fiică. Acest lucru îi frânse inima), Iris nu va dori. Ca şi cu această cină, era ca şi cum celebrarea era menită să-l ţină pe Luke la distanţă.

— Serios, zise Guy. Să le luăm şi pe Emily şi pe Lucy?

— Da, da, te rog, spuse Iris entuziasmată.

Guy o pupă pe cap.

Ca la un semn, valetul aduse tortul de ciocolată pe care bucătarul îl trimisese de la părinţii ei, cu şase lumânări. Iris se aplecă peste ele, cu faţa strălucind de entuziasm, şi suflă în ele. Guy îi spuse să îşi pună o dorinţă. Închise ochii şi buzele i se mişcară în tăcere.

— Ce ţi-ai dorit? reuşi Maddy să întrebe.

— Nu pot să-ţi spun, zise Iris, care nu se uită la ea, ci la Guy, altfel nu o să se îndeplinească.

„Spune-mi”, îşi dori Maddy să spună. Bănuia că e vorba de tatăl preferat, „nu sunt sigură că vreau să se îndeplinească”.

Era trecut de nouă când cina se termină. Cumva, Maddy o convinsese pe Iris că e destul de obosită cât să se ducă la culcare. O spălă repede, cât de repede îi permise insistenţa ei de a-şi face ceai aniversar cu apa din baie, îi

citi o poveste scurtă şi o puse la culcare. În tot acest timp, Iris rămase tăcută în ceea ce-l privea pe tatăl ei din fotografie. Printr-un efort al voinţei, Maddy nu îi pomeni nici ea de el. Nu putea, nu voia să forţeze lucrurile cu Iris. Abia când se aplecă să o pupe, resemnată de faptul că nu spusese nimic, Iris îşi scoase degetul din gură şi îl pomeni somnoroasă din nou.

— Unde s-a dus, mami?

— Nu ştiu, zise Maddy, în timp ce îi dădu părul la o parte de pe frunte, uşurată că o întrebase.

— O să-l mai văd?

— Ai vrea?

— Nu ştiu.

Maddy încercă să nu tresară.

— Sunt sigură că el ar vrea să te vadă.

Iris se întoarse într-o parte.

— Faţa lui e mai chipeşă în realitate, zise ea.

— Da, spuse Maddy, are o faţă foarte chipeşă.

— Dar nu la fel de fericită, zise Iris, când închise ochii.

— Nu, spuse Maddy încet.

— Noapte bună, mami!

— Noapte bună! spuse Maddy, care o mai pupă o dată.

Trase plasa de ţânţari, micşoră lumina lămpii şi se întoarse în camera ei. Era hotărâtă să-i spună lui Guy că va pleca să-l caute pe Luke, nu avea să-l mai lase s-o distragă.

Guy stătea pe pat şi se uita la uşă. O aştepta, evident, să vină. Îşi scosese jacheta şi îşi deschisese nasturele de sus al cămăşii. Părea un om bătut. Dungile obrajilor erau gri în lumina lămpii. Stătea cocoşat. Maddy se opri, cu mâna pe tocul uşii, simţind cum nerăbdarea dispare la vederea lui.

— Nu vreau să fac asta acum, spuse Guy, înainte ca ea să încerce să vorbească. Putem să dormim mai întâi?

— Nu cred că pot să dorm.

— Atunci o să-ţi fac ceva de băut. Trebuie să te odihneşti, amândoi trebuie să facem asta.

— Guy, zise ea, cât de blând putu. Trebuie să-l văd pe...

— Maddy, o întrerupse el, înainte să poată spune „Luke”. Nu în seara asta. Te implor. Îşi ridică privirea spre ea. Nu o să renunţ la noi. Eşti soţia mea. Iris e fiica mea...

— Guy...

— Sunt prea obosit ca să mă lupt şi o să pierd dacă o să încerc, aşa că te rog, nu mă împinge să o fac.

— Nu vreau să mă lupt.

— Mă refeream să lupt pentru tine.

Maddy deschise gura, dar nu ştiu ce să spună. Dintr-odată, simţi un nod în gât.

— Te rog, zise el, putem să... aşteptăm?

Ea ezită.

— Te rog.

Maddy îl mai privi puţin. El îi susţinu privirea cu ochii rugători, ceea ce îi provocă durere fizică lui Maddy. Iar el chiar îi ceruse atât de puţin în timpul scurtului lor mariaj. Pentru tot ce îi oferise, o noapte scurtă de odihnă părea puţin.

Guy insistă să-i amestece nişte granule pentru dormit înainte să se ducă în camera lui. Maddy aruncă fiola în chiuvetă. Îşi făcu însă baie, se îmbrăcă în cămaşa de noapte, se băgă în pat, se înveli cu cearceaful şi trase plasa pentru ţânţari. Chiar închise ochii. Guy nu veni să o sărute de noapte bună. Nu o întrebă dacă putea s-o facă. Maddy nu era sigură dacă şi el luase ceva care să-l ajute să adoarmă, dar în scurt timp auzi respiraţia joasă, regulată care venea din camera lui. Aşteptă până când fu sigură că Guy nu avea să se trezească. Inima îi bătea atât de tare, că se temea că toată vila avea s-o audă. Se ridică, îşi dădu cămaşa de noapte jos, îşi trase pe ea o rochie largă, apoi îşi luă pantofii în mână şi ieşi încet din cameră. Trecu de uşa camerei lui Iris. Se uită înăuntru, ca să se asigure că aceasta dormea, apoi coborî scările şi ieşi în grădină.

Nu ştia unde în oraş avea să se ducă mai întâi şi nu luă maşina. I s-ar fi părut greşit să facă asta. O luă pe drum în jos şi ajunse într-o zonă aglomerată, plină cu localnici care-şi încheiau ziua: mâncau şi beau în faţa caselor lor, îşi atârnau rufele, măturau treptele din faţa casei, îşi hrăneau

vacile... Trecu pe lângă ei şi se îndreptă spre staţia de tramvai şi locul în care se aflau ricşele, însă abia când îi ceru unui vizitiu să o ducă la casa lui Peter îşi dădu seama unde mergea. Însă nu erau la casa lui Peter. Nici la Taj. Nici la mesele de pe malul mării, de la Sea Lounge. Nici în barul aproape gol sau în restaurantul şi mai gol. Luke nu se întorsese în camera lui.

— Eşti sigur? îl întrebă ea pe recepţioner.

— Da, memsahib, zise bărbatul, în timp ce-şi înghiţi un căscat.

Maddy îi mulţumi. În faţa intrării principale a hotelului, ignoră maşinile şi trăsurile strălucitoare şi îi ceru portarului să îi cheme o altă ricşă, în care se urcă. Nu avea să se îngrijoreze, nu încă. Nu când mai erau o mulţime de alte locuri unde să-l caută. Se duse la Watson's şi căută şi prin barul şi restaurantele de acolo, fără să-i pese de privirile chelnerilor, dar Luke nu era nici acolo. La fel se întâmplă şi la numeroasele restaurante care închideau, la fel la Yacht Club (cât o durea să fie înapoi acolo). Când termină de căutat prin colţurile părăsite de la Gymkhana Club – camera de biliard, barul de la etaj, barul de la parter, chiar şi prin locurile cu palmieri, Maddy nu-şi mai putu ignora panica. Se aşeză în faţa localului, cu pumnii încleştaţi şi dinţii scrâşnind din cauza fricii şi a frustrării. Unde era? Unde? Nu ştia şi nu îi mai venea în minte decât un singur loc unde să-l caute. De data asta merse repede, fără să ia în seamă riscul la care se expune la o oră aşa târzie singură pe stradă. Era prea preocupată să îşi spună să nu spere, să nu se aştepte la nimic. „Nu are sens. De ce ar fi acolo? Nu o să fie." Chiar credea. Devenise convinsă de acest lucru. Cu toate astea, când ajunse la vechiul apartament al lui Luke şi-l găsi cu obloanele trase şi

abandonat, se simţi distrusă. Privi de la geamurile negre, la uşa închisă. Simţi cum o podideşte plânsul. Îşi înghiţise lacrimile de ore întregi, era epuizată de la căutarea lipsită de speranţă, glezna o durea. Se aşeză jos, pe treptele pe care le atinsese şi el, cu capul în mâini, dorindu-şi atât de multe lucruri. Cel mai mult îşi dorea să fi fugit la el când îl văzuse pe verandă, să îl facă să stea.

— Unde eşti? tot repetă ea. Unde te-ai dus acum?

Nu era sigură de cât timp stătea acolo. Nu-şi dădu seama că timpul trecuse, iar străzile deveniseră liniştite pe măsură ce noaptea înainta. Însă într-un final, lacrimile îi secară. Mereu se întâmpla aşa. Se ridică tremurând în picioare, îşi apăsă degetele de pielea umflată a obrajilor ei şi, şchiopătând puţin, plecă. Nu mai ştia cum a ajuns acasă. Probabil găsise o altă ricşă şi îl plătise pe vizitiu să o ducă înapoi la vila lui Guy, deoarece se trezi la poarta lui. Îi mulţumi bărbatului, se căută în geantă de rupii, îl plăti (prea mult, bănui, după uimirea de pe faţa lui) şi coborî. Nu-şi dădu seama că nu era singură. Se îndreptă spre porţi. Nu-l văzu aşteptând în spatele ei, de cealaltă parte a drumului, unde jungla cobora spre mare. Când vorbi – acea voce pe care nu o auzise de mult prea mult timp, dar care era profundă, caldă şi a lui –, Maddy tresări.

— Bună, domnişoară Bright! zise el.

Ea inspiră adânc şi se întoarse imediat. El stătea, aşa cum stătuse şi pe terasă: cu mâinile în buzunare, fixând-o cu privirea. Era numai întuneric şi umbre, o siluetă sub frunze, doar că respira, trăia. Era real. Ochii ei se umplură din nou de lacrimi, lacrimi care, până la urmă, nu secaseră.

— Aş vrea să mai fiu acea persoană, reuşi ea să spună.

— Nu doamna Devereaux?

— Şi ea.

Pentru o clipă, stătură nemişcaţi, după care se treziră alergând. Ea se afundă în îmbrăţişarea lui, aşa cum visase să facă în fiecare zi şi în fiecare noapte de când el o lăsase în urmă în anul 1914. Se ţinu strâns de el, nevenindu-i să creadă că făcea acest lucru cu adevărat. Îi inspiră căldura, atingerea, parfumul de săpun, de ţigări... Îl simţi strângând-o mai tare. Îi simţi spatele sub cămaşă şi fiecare bătaie a inimii. O strânse şi mai mult, atât de aproape, ca şi cum nu avea de gând să-i mai dea drumul vreodată. Maddy nu-şi dorea ca el să-i mai dea drumul vreodată. Îşi ridică privirea spre el şi îl sărută. Simţi răspunsul lui la sărut. Plânse şi mai mult deoarece îşi dădu seama că, în toţi acei ani în care crezuse că era viu, de fapt renunţase la gândul că el avea să se mai întoarcă. Dar el se întorsese, iar ei îi fusese atât de dor de el.

— Unde ai fost? o întrebă el.

— Unde ai fost tu? zise ea.

Buzele lui schiţară un zâmbet. Acel zâmbet pe care ea îl iubea.

— Tu prima, zise el.

— Te-am căutat. Peter trebuia să telefoneze...

— L-am oprit, zise el. Am avut nevoie de timp. Am fost la docuri, am închiriat vechiul meu apartament...

— Tocmai am fost acolo.

— Am venit aici, zise el. M-am tot uitat la ferestrele lui Guy, mi te-am imaginat înăuntru.

— Nu, te rog, nu face asta, zise ea, întinzându-se să-l sărute din nou.

El se retrase.

— Mi-e teamă de ce ai făcut, zise el. Am nevoie de tine, Maddy, am nevoie de noi.

— Şi eu am nevoie de noi, zise ea.

— Peter mi-a spus...

— Nu, zise ea, şi îl forţă să o sărute. Nu vreau să vorbesc despre Peter. Nu vreau să vorbesc.

Nu voia decât să-i simtă atingerea, pielea, căldura, să se convingă că era într-adevăr viu şi să se bucure doar de asta. Încet, îl împinse spre junglă. Simţi ezitarea lui. „Mi-e frică.” Îl sărută mai apăsat.

— Te rog, zise ea, te rog şi răsuflă când îl simţi că cedează.

Luke o luă în braţe, o lipi de un copac, o sărută pe gât. Avea şi el nevoie să se convingă că ea era reală.

— Sunt aici, zise ea. Tu eşti aici.

— Suntem aici, spuse el.

Ea îşi arcui gâtul, închise ochii plânşi, umflaţi, şi uită de vila neagră aflată la doar câţiva metri. Simţi mâinile lui pe talia ei, pe coapse şi se pierdu în euforia atingerii lui, a fiinţei lui. Nu se gândi la Guy. Nu şi-l imagină în patul lui, dormind, neştiutor, atât de încrezător, şi bun, şi blând. Se ţinu de Luke, îi spuse cât de mult îl iubea, îl auzi spunându-i acelaşi lucru şi blocă toate amintirile cu Guy spunându-i acelaşi lucru. Şi cuvintele lui, din urmă cu numai câteva ore: că ea era soţia lui, Iris copilul lui. „Nu o să renunţ la noi doi."

Capitolul 29

Azilul High Elms, Anglia, martie 1976

În acea dimineaţă muncitorii tăiau iarba pe peluze. Îi văzu în soarele dimineţii cum împingeau maşinile de-a lungul grădinii, pictându-le cu dungi închise şi deschise la culoare. Parfumul ierbii tăiate intră pe ferestrele deschise, umplând camera cu un iz dulce şi promisiunea verii care urma să vină.

Scrisese ceva. Văzu asta după caietul de pe masa din faţa lui. Pagina era pe jumătate plină. Scrisul de mână era, probabil, al lui, doar că nu-şi amintea să fi pus mâna pe un toc. Cu toate astea, avea unul în mână. Îşi întoarse mâna îmbătrânită şi se uită la obiectul subţire, cilindric şi se încruntă. Privi în jos, la cuvintele pe care le scrisese şi se încruntă şi mai tare.

Acea noapte, printre copaci, a fost una dintre cele mai fericite şi mai triste zile din viaţa mea. Aproape c-am uitat de teama mea şi de gelozia cumplită. Te-am crezut când ai spus că mereu o să fii cu mine. Am crezut cu adevărat că nu o să te mai pierd.

Dar m-am înşelat. Tu te-ai înşelat. Azi e una dintre zilele în care am mintea limpede. Vezi tu, îmi amintesc tot. Fiecare parte a poveştii noastre este cu mine şi îmi doresc ca mereu să fie aşa, doar că, dacă aş putea, aş uita de finalul nostru. Partea în care m-ai părăsit. Îmi doresc atât de mult să nu fi făcut asta, Maddy. Sunt atâtea lucruri pe care-mi doresc să le fi spus. Vreau să ştii că...

Se uită la propoziţia fragmentată, fără să-şi poată da seama ce urma să scrie. Sau cine era Maddy.

Era importantă. Îşi dădu seama de asta din cuvintele pe care le scrisese. Simţea acest lucru. Închise ochii, străduindu-se să-şi amintească cine era ea, ce însemnase pentru el, dar nu-şi aminti nimic. Strânse tocul în mână, aproape îl rupse în două din cauza frustrării. Nu mai era decât beznă în locul unde ar fi trebuit să fie deceniile trecute. Un gol groaznic, care se întindea de când fusese bolnav, când era tânăr, în alt spital: un soldat în uniformă. Atunci scrisese în jurnale, atâta lucru îşi amintea. Şi le putea imagina pe un raft în camera lui, ca şi cum le-ar fi lăsat acolo chiar ieri. Oare şi atunci căutase amintiri? Probabil că da. Ştia că, într-un final, arsese acele jurnale. El şi Arnold făcuseră asta împreună şi ridicaseră câte un pahar de whisky în cinstea focului. Ce se întâmplase cu Arnold? Nu ştia.

— Şi cine era Maddy?

Tremură. Se simţea dezorientat, un sentiment care îi era familiar şi totodată atât de străin. Aruncă tocul pe caiet şi le împinse pe amândouă.

— O altă scrisoare? întrebă una dintre infirmiere, o tânără cu pistrui şi o voce liniştită, care se uită peste umărul lui şi citi cuvintele lui, după care zâmbi trist.

— Cine e Maddy? o întrebă el şi fu şocat de cât de fermă păru vocea lui.

Femeia nu răspunse, dar îşi muşcă buzele, ca şi cum se gândea ce să spună.

— Te rog, zise el.

— A fost soţia ta, spuse ea încet, iar el îşi dădu seama că tânăra nu era sigură că era bine să facă asta.

— A fost?

Dar tânăra nu mai spuse altceva. Împături scrisoarea şi o puse în buzunarul halatului. Refuză să-i spună ce se întâmplase cu femeia care, aparent, fusese soţia lui, sau de cât timp trăia în locul în care se afla acum.

— Trebuie să-mi spui, zise el şi, spre ruşinea sa, vocea începu să-i tremure.

— O să te panichezi din nou.

— Cum adică din nou?

— Mai bine opreşte-te aici. Emma trebuie să ajungă.

— Emma? întrebă el, în timp ce inima îi bătea cu putere.

Cine era Emma?

— Da, zise infirmiera. Emma Lytton. Draga ta prietenă. Aşteaptă, o să-ţi explice ea tot.

Capitolul 30

Bombay, 1921

În acea noapte, Maddy nu se mai întoarse în vila lui Guy. După ce ea şi Luke îşi contopiseră trupurile, cu capul lui lipit de gâtul ei, obrazul ei pe părul lui, „eşti aici”, se plimbară încet, ţinându-se de mână, spre plajă. Acele nisipuri tăcute, albe, unde o dusese la prima lor ieşire şi unde ea plânsese de fiecare Revelion.

— Nu suport gândul că ai făcut asta, spuse el, trăgând-o mai aproape.

— Peter a fost cu mine, zise ea.

— Îmi doresc să nu fi fost nevoit să fie.

Amândoi îşi doreau acest lucru. Stătură îmbrăţişaţi sub palmieri până la răsărit. Maddy ştia că nu putea să stea mai mult, că Guy avea să fie îngrijorat dacă nu o găsea acasă. Dar ea era în braţele lui Luke, îi simţea respiraţia şi nimic, nici măcar gândul durerii lui Guy, nu o putea convinge să plece. Vorbiră mult. Luke o rugă să-i spună mai multe despre Iris.

— Fiecare detaliu. Vreau să ştiu tot.

— O să dureze ceva.

— Am timp, spuse el. Ce fel de bebeluş a fost? A dormit?

— Luni la rând nu, spuse Maddy, care continuă cu tot ce îşi putea aminti: primii paşi, primele cuvinte, ce o făcea să râdă, să plângă, mâncarea preferată, tot.

Luke nu-şi luă nici măcar o clipă ochii de la ea. Maddy observă modul în care privirea lui se mişca, nerăbdător să afle mai mult.

— O iubesc, zise el. Nu am cunoscut-o niciodată, dar mereu am iubit-o. Atât de mult.

— Şi ea o să te iubească la fel de mult.

— Mai devreme i-a fost frică de mine, a fugit la Guy.

Încercă să-şi controleze vocea, dar Maddy simţi durerea din ea.

— Are şase ani, îi zise, şi era supărată de dinainte să vii. Petrecerea a fost groaznică. Se întinse, îi atinse faţa, uimită de căldura pielii lui. O să te iubească.

— I-am cumpărat un kit pentru doctori. A fost ideea mamei...

— Slavă Domnului cu mama ta. Gata cu păpuşile.

Îl întrebă cum reacţionaseră Nina şi tatăl lui când descoperiseră că trăia, iar Luke îi povesti cum îi surprinsese acasă, într-o duminică, în urmă cu trei săptămâni.

— Îţi plac surprizele, zise ea.

— Am vrut să le zic chiar eu, spuse el, în timp ce o mângâia pe braţ. A fost aşa suprarealist să fiu în casa aia. Era exact cum mi-o aminteam. Grădina, uşa din faţă, pescăruşii de pe acoperiş... Totul era la fel.

Se uită la marea neagră şi îşi aminti.

— Mama era în bucătărie, stătea pe un scaun şi se uita la dulapul pe care trebuia să-l fi reparat.

— Ştiu dulapul, zise ea.

Luke zâmbi. (Acel zâmbet.)

— Ţi-a spus?

— A spus că erai beat când ai încercat să-l repari.

Luke râse. Maddy adora acel râs.

— Nu m-a auzit când am ajuns. I-am spus: „De ce nu mă laşi să repar dulapul ăsta cum trebuie?” Dumnezeule, faţa ei... Zâmbetul larg. Ar fi trebuit s-o vezi, Maddy.

— Şi eu mi-aş fi dorit.

— După care tata a intrat şi, ei bine, a fost incredibil.

— Presupun că nu au vrut să pleci, zise ea, încercând să-şi imagineze cum îi dă drumul lui Iris după ce tocmai se întorsese.

— Ştiau că trebuie s-o fac, zise el, expresia devenindu-i serioasă. Trebuia să vin, Maddy!

— Bineînţeles.

Nu avea nici un dubiu în privinţa asta.

Vorbiră, bineînţeles, despre război, despre ce i se întâmplase lui, ei, multor altora, lui Fraser Keaton peste care Luke îşi aruncase jacheta şi care, în tot acest timp, fusese îngropat cu plăcuţele de identificare ale lui Luke, cu poza lui, fiind atât de uşor de confundat în haosul bătăliei.

— Am fost să-i vizitez familia, zise Luke, înainte să plec pe mare. A fost groaznic. Părinţii lui au fost atât de... recunoscători să afle, în sfârşit, ce s-a întâmplat. I-am minţit, le-am spus că totul s-a întâmplat repede.

— Şi eu aş fi făcut la fel, zise ea încet, simţindu-le durerea.

Vorbiră şi despre Ernest, care încă se afla la King’s 5, şi care aştepta să fie mutat. Ce agonie, cum îl ratase Peter pe Luke când îl vizitase pe Ernest cu trei luni înainte ca Luke să ajungă la spital, în 1915.

— Nu pot să mă gândesc la asta, zise Maddy. Aş înnebuni dacă aş face-o.

— Ştii, lui Peter i s-a părut că mă vede. Pe Menin Road, după ce am fost rănit. Se încruntă. Mi-a spus ieri.

Îi luă puţin lui Maddy ca să proceseze ce spusese. Când făcu asta şi-şi aminti toate momentele când Peter jurase că nu era posibil ca Luke să trăiască, simţi confuzia care creştea în ea.

— Te-a văzut?

— A crezut, o corectă Luke. A presupus că era o halucinaţie, provocată de pierderea sângelui. Poate chiar aşa a şi fost. Oricum, soţul tău l-a convins de asta.

— Guy ştia? Guy? Se ridică în picioare, confuzia transformându-se în furie. Nu a spus niciodată nimic. Nici unul dintre ei n-a făcut-o.

— Peter se urăşte pentru asta.

Maddy aproape spuse că aşa şi trebuia, dar se opri la timp. Îşi aminti durerea lui Peter când acesta se întorsese în India, agonia care-i afectase faţa mult prea palidă când îi spusese de moartea lui Luke. „Nu mă pune să-ţi spun ce am văzut."

— Mereu a fost atât de sigur că ai fost ucis, spuse ea.

— Nu-l învinovăţesc. Felul în care arăta când a explodat grenada. Privirea i se întunecă. Nu poţi să-ţi imaginezi şi nici n-aş vrea s-o faci.

Maddy îl privi şi îşi imagină totuşi acest lucru.

— Ar fi trebuit să-mi spună. Guy ar fi trebuit să-mi spună.

— Guy a văzut mai multă moarte decât noi toţi, zise Luke. Părea imposibil să existe viaţă acolo.

— Îl aperi?

— Nu vreau s-o fac, zise el, crede-mă. Dar nu cred că e ceva grav în faptul că ţi-a ascuns această informaţie.

— Şi cum rămâne cu Diana?

Luke ridică o sprânceană.

— Chiar trebuie să vorbim despre ea?

— Aş vrea să ştiu de ce nu mi-a scris când te-a văzut prima oară, zise Maddy, care-şi dădu seama cât o deranja acest lucru. Aş fi venit, cu toate riscurile.

— Mă bucur că nu ai făcut asta.

— Luke, serios acum. Se ridică în genunchi şi îl fixă cu privirea. Mereu bârfeşte, de ce a ţinut informaţia asta doar pentru ea?

Luke ridică din umeri şi dădu din cap, cu o nepăsare pe care Maddy nu o putea înţelege.

— Nu ştiu.

— Nu eşti supărat pe ea? Eu sunt furioasă...

— Observ.

— O să vorbesc cu ea.

— Nu, te rog, n-o face. Ce poţi să câştigi din asta?

— E posibil să mă simt mai bine.

— Vorbind cu Diana? zise el, făcând-o să zâmbească împotriva voinţei ei. Te rog, renunţă la asta.

— Toţi anii ăştia însă, zise ea şi simţi cum lacrimile îi împânzesc ochii, lacrimi de tristeţe provocată de ce ar fi putut să fie. Mă simt atât de... inutilă.

— Dar totul a trecut.

— Cum poţi să ai o perspectivă aşa filosofică?

— Nu am avut mereu, zise ea. Nu am avut-o în după-amiaza asta, când te-am văzut în grădină.

— Atunci...

— Am avut timp, zise el, săptămâni întregi în care să mă împac cu acest gând. O fixă cu privirea. Atât de vie, a lui. Mai devreme, eram copleşit de situaţie, dar apoi mi-am amintit...

— Amintit?

— De ce am venit. Toţi anii pe care-i mai avem. Îşi lipi fruntea de a ei. Contează ce se întâmplă acum.

— Ştim ce se întâmplă. O luăm de la început. Tu, eu, Iris.

— Nu e chiar aşa simplu.

— De ce? zise ea, dându-se în spate. De ce nu?

— Pentru că eşti măritată.

— Cu tine. Sunt căsătorită cu tine.

— Nu, cu Guy.

— Tu ai fost primul, protestă ea, dar apoi îşi aminti ce îi spusese Luke mai devreme, la poarta casei lui Guy. „Mi-e frică de ce ai făcut” şi simţi cum teama apare şi la ea. Luke, zise ea, suntem căsătoriţi.

— Eu am murit.

— Nu, nu ai făcut-o.

— Ba da. Legal, am făcut-o. M-am văzut cu un avocat înainte să plec. Guy e soţul tău, nu eu.

— Nu, dădu ea din cap. Nu are cum.

Durerea din ochii lui, de pe faţa lui, îi spuse că totuşi era.

— Dumnezeule, zise ea, ridicându-şi mâna la cap, încercând să proceseze totul.

I se făcuse greaţă, tremura din cauza fricii, deoarece nu vedea o cale de scăpare. Un divorţ ar dura ani întregi. Trebuia să fii căsătorită de cel puţin trei. Chiar şi atunci, Guy ar fi dat-o în judecată pentru adulter, deoarece nu avea voie să divorţeze de el, decât dacă el comisese o crimă. Avea să fie târâtă prin justiţie şi apoi, săraca Iris...

— Nu trebuie să fie un divorţ, zise Luke, luând-o de mână. Putem cere o anulare.

— O anulare? E mai bine?

— Mai rapid, spuse el, şi, aparent, mai puţin public. Dar Guy va trebui să-şi dea consimţământul.

— Atunci asta o să-i cer, zise ea şi simţi cum i se face şi mai rău.

— Eşti sigură?

— Bineînţeles, zise ea.

Oricât de rău i-ar fi fost, niciodată nu fusese mai sigură de ceva. Se întoarse, se uită spre mare, la orizontul pe care visase să-l traverseze de mii de ori.

— Vreau să ne întoarcem acasă, zise ea. Niciodată nu m-am oprit să visez la casa ta din Richmond.

— Casa ta, tu ai moştenit-o.

— A noastră, atunci.

— Să înţeleg c-ai refuzat s-o vinzi.

— Aşteptam să îşi revină piaţa, zise ea şi zâmbi când el o sărută din nou, spulberând, pentru câteva secunde, toate grijile lor.

Ea se aplecă spre el, trăgându-i braţele în jurul ei. Stătură aşa o perioadă, inspirând aerul nopţii, amândoi privind marea, amândoi tăcuţi. Maddy nu putu să nu se gândească la Guy şi cum avea să-l afecteze când ea avea să distrugă familia pe care o creaseră recent. Iris avea să fie şi ea foarte supărată, de asta era sigură, dar trebuia să se întâmple, totul trebuia să se întâmple.

— Peter mi-a spus că te-ai panicat înainte de nuntă, îşi exprimă Luke gândurile, îndepărtându-i neliniştea. Urma să zic, când eram la vilă... Îmi doresc să nu te fi căsătorit.

— Trebuia s-o fac.

— Şi Peter a zis la fel.

— Toată lumea era în oraş, zise ea, simţind nevoia să explice. Viceregele venise. Nu ştiu ce i s-ar fi întâmplat tatălui meu. Cât despre Guy...

Cedă când se gândi cât de distrus ar fi fost, apoi se simţi şi mai rău, deoarece acum avea să fie la fel.

— Ai avut noaptea nunţii la Taj, zise Luke.

— Nu face asta.

— Nu suport gândul.

— Atunci nu te gândi la asta. Te rog, nu o face.

— Când o să vorbeşti cu el?

— În curând. Trebuie să fie curând. Şi pentru că se întrebase asta toată noaptea, dar nu reuşise să-şi facă curaj să-l întrebe: Cât poţi să stai?

— Cât e nevoie ca să pleci, zise el şi o privi. Te rog, să nu fie prea mult.

Inevitabil, soarele răsări, trecând treptat de la culoarea portocalie la auriu. Luke o conduse înapoi la vilă. Maddy nu avea unde altundeva să se ducă. Fu imposibil să plece de lângă el. Îl sărută, ţinându-l de mână cât de mult putu, promiţându-i că avea să ajungă în camerele lui înainte de sfârşitul zilei.

— O să-i spui lui Guy ce faci?

— Nu ştiu.

— Nu vreau să mă feresc, Maddy. Nu suport să ne furişăm.

— Nici eu nu vreau asta, dar mi-e aşa frică să-l rănesc....

— Aşteptatul nu o să uşureze situaţia.

Maddy oftă. Ştia că avea dreptate.

— O să văd cum e în dimineaţa asta şi o să-i spun cât simt că e în regulă pentru moment.

Chiar asta şi avea de gând să facă. Hotărârea i se întări cu fiecare pas pe care-l făcea pe aleea liniştită şi luminată de soare. „Aşteptatul nu o să uşureze situaţia.” Intră în vilă, pregătită să se ducă direct în camera lui, să-i spună cel puţin că-l văzuse pe Luke. Însă pe masa de pe verandă o aştepta un bilet de la Guy. Se încruntă şi părul îi căzu peste umeri când se aplecă să-l ridice.

Maddy, draga mea,

În camera ta era linişte şi nu am vrut să te trezesc. Iris doarme şi ea, sper că visează la îngheţată. Eu a trebuit să merg la muncă, dar le-am trimis vorbă părinţilor tăi şi Dellei să vină la Taj după-amiază. Tatăl tău poate să-i spună lui Peter. Ne vedem toţi acolo. Sper că Iris poate să reziste până atunci şi că ai dormit bine.

Te iubesc, draga mea.

Guy al tău.

Reciti cuvintele, parţial uşurată de amânare, dar în mare parte, neliniştită. „În camera ta era linişte.” Chiar nu verificase cu ochii lui? În locul lui, asta ar fi făcut. Sau poate Guy preferase să nu ştie dacă ea era acolo. Şi-l imagină în faţa uşii ei, gânditor, ascultând să audă sunetul respiraţiei ei, scârţâitul saltelei, sperând... Maddy închise ochii. Pleoapele îi erau grele de la somn. Oare de asta

plecase aşa devreme la spital? Ca să evite să se întâlnească cu ea când se întorcea? Se hotărî că răspunsul era aproape sigur „da” şi strânse biletul în mână, gândindu-se la fericirea lui din ultimele luni. La zâmbetele lui, felul în care râdea cu Iris, euforia lui când Maddy acceptase să se căsătorească cu el. Când se gândi cât timp fusese singur înainte de asta, simţi o greutate care o apăsa. „Nu o să renunţ la noi”, îi spusese el. Maddy îşi aminti asta acum. Şi bineînţeles că nu avea să o facă. Nu avea să renunţe nici la ea, nici la Iris. Nu de bunăvoie. Oricât de bun şi blând era, era şi foarte deştept, foarte hotărât şi nu era o victimă. Fusese absurd din partea ei să creadă că singura dificultate avea să fie să-i ceară o anulare. Oricât de dureros avea să fie, îşi dădu seama că trebuia să ia în calcul chiar o variantă şi mai rea. Posibilitatea ca el să nu fie deloc de acord cu o anulare.

Deşi avea dubii în privinţa obţinerii unei anulări, Luke o privi intrând în casă, dorindu-şi să o cheme înapoi. Simţea că e greşit, foarte greşit, să o privească mergând oriunde el nu o putea urma. Dac-ar fi putut, ar fi stat cu ea pe acea plajă pentru totdeauna. Se opri o clipă, retrăind momentul când îşi dăduse seama că ea e în acea ricşă. Îşi dorise să ţipe, să sară în sus de fericire. Cu toate asigurările lui Peter, faptul că ea nu era înăuntru cu Guy, ci afară, încercând să-l găsească, a însemnat enorm. Îşi plimbă limba peste buzele rănite. Încă-i mai simţea sărutul. Parfumul. În cea mai mare parte, Maddy era la fel. Vocea ei, zâmbetul, râsul şi fiecare gest. Meritase fiecare secundă a anilor petrecuţi încercând să se întoarcă la ea. Mult, mult mai mult. Dacă trebuia, ar fi făcut totul din nou.

Se îndepărtă de vilă, de ferestrele sale întunecate, plantele căţărătoare şi balcoanele goale. Nu suporta

gândul că ea era acum înăuntru. Maşina lui Guy nu era pe alee, iar acest gând îi oferi confort. Cel puţin pentru moment, nu trebuia să se tortureze cu gândul că Maddy era cu el sau că Iris vorbeşte cu el. O voce pe care el nu o auzise încă decât în imaginaţia sa.

Respiră adânc şi porni la drum. Nu în josul străzii, ci în sus, înapoi la casa părinţilor lui Maddy. Îşi dorea să se ducă înapoi în vechile lui camere, deoarece nu mai dormise de când se trezise pe vas, în dimineaţa anterioară, şi era dornic să se prăbuşească pe salteaua moale, cu lumina soarelui intrând printre obloane şi briza sărată venind dinspre mare. Cu toate astea, trebuia să o vadă mai întâi pe mama lui Maddy şi să-i spună că nu reuşise să îi spună lui Maddy că ştia totul despre scrisoarea trimisă de Diana, în 1916, în care îi spusese că văzuse un bărbat exact ca el la King's 5. Aceasta îi scrisese lui Arnold, odată cu pozele trimise, următoarele:

Aş fi venit chiar eu, fără doar şi poate, dacă Alice nu ar fi fost atât de sigură că era imposibil ca Luke să fie viu. M-a pus să jur că nu o să-i dau soţiei lui, lui Maddy, speranţe false. Ce puteam să fac? Sper că nimeni nu aruncă vina pe mine.

Iniţial, Luke învinovăţi pe multă lume.

Fusese furios pe Alice. Se tot gândi la zilele, şi lunile, şi anotimpurile nesfârşite în care el stătuse singur, aşteptând, în timp ce părinţii lui şi Maddy plângeau. Se gândi că nu ar fi trebuit să se întâmple, dacă ea ar fi făcut ceva, dacă i-ar fi spus lui Maddy. Într-un final, Arnold îl convinse că situaţia nu era chiar aşa.

— Ştii câte scrisori primim de la rude? Sute, chiar mai mult de atât. Ne imploră să le spunem că fiii sau soţii lor e posibil să fie aici. Speranţa lor, această speranţă falsă de care se temea Alice, este o tortură pentru ei.

— Dar în cazul ăsta nu era doar speranţă, încercă Luke să argumenteze. Eu chiar eram aici.

— Alice nu credea că acest lucru era posibil. Nu ai fost raportat dispărut. Nimeni nu şi-a imaginat că nu era al tău corpul acelui biet băiat. Ei te-au îngropat pe tine. Erai mort. Probabil Maddy a primit o telegramă, toate bunurile tale, o scrisoare de la ofiţerul tău comandant...

— Dar Diana...

— A spus că a văzut pe cineva care semăna cu tine. Doar atât. Arnold oftă. Mi-ai spus cât de mult o iubeşte Alice pe Maddy. Gândeşte-te cât de greu trebuie să-i fi fost să o vadă suferind. Prin gestul ei, nu a făcut decât să o protejeze.

— De mine?

— De şi mai multă suferinţă, zise Arnold. Exact prin asta ar fi trecut Maddy dacă ar fi bătut drumul până aici şi ar fi descoperit că Diana se înşelase.

— Dar nu se înşelase...

— Alice nu ştia asta, zise Arnold. Şi nu-mi plac mie jocurile de noroc, dar pun pariu că s-a gândit la asta în fiecare zi de atunci, întrebându-se dacă a luat decizia corectă.

Acum ştia, evident, că nu o luase. Luke o văzuse în după-amiaza anterioară, în grădină, în spatele lui Maddy. Şocul

şi grija care îi apărură pe faţă când îl văzu. Tocmai de asta trebuia să vorbească cu ea. Intră pe poartă, miji ochii din cauza soarelui din ce în ce mai intens şi simţi transpiraţia pe sub cămaşă. O luă spre casă. Vorbise serios mai devreme. Nu voia să tărăgăneze trecutul, tot ce ar fi putut să fie. Primiseră această a doua şansă, pe care milioane de oameni nu o au. Era un dar, un privilegiu.

Acum nu mai conta decât ce făceau cu ea.

Capitolul 31

Alice îl studie pe Luke de la fereastra sufrageriei, amintindu-şi cum se uita la el şi Maddy când se întorceau pe alee, la începutul relaţiei lor. Doar că de data asta, nu mai încercă să-şi spună că totul avea să fie bine. Era sigură că nimic nu avea să mai fie aşa. Se trezise şi era îmbrăcată pentru biserică, nu c-ar fi putut să se ducă. Nu dormise. Se perpelise din cauza oboselii, a şocului. Şi a vinovăţiei. Atâta vinovăţie şi teamă. Richard abia dacă vorbea cu ea. Îi spusese, bineînţeles, despre scrisoarea de la Diana, în clipa în care se întorseseră de la petrecere.

— Şi nu te-ai gândit să-mi spui de asta mai devreme? spusese el, în timp ce încerca să nu ţipe.

— Nu am crezut că are rost.

— Să-mi spui mie? Tatălui ei?

— Îmi pare atât de rău...

— Pentru care parte? strigase el, în timp ce devenea din ce în ce mai furios, cum nu-l mai văzuse vreodată.

— Pentru tot, spusese ea, în timp ce mintea o forţa să recunoască durerea disperată la care contribuise, fără să-şi dea seama.

Nu doar la durerea lui Madeline, a lui Iris sau a lui Luke, ci şi la a părinţilor lui Luke (nu suporta gândul), a lui Peter, a celorlalţi prieteni ai lui Luke, a mătuşilor şi unchilor lui. Toate astea îi trecură prin minte atât de repede, că nu reuşi să proceseze gravitatea situaţiei. Se luptă cu lacrimile. Îi părea rău pentru tot.

— Te-aş fi obligat să-i spui, zisese Richard. Sau tocmai de asta n-ai spus nimic? Pentru că ştiai că aş face asta şi nu voiai ca ea să mai plece.

— Nu, zisese ea, şocată că Richard se putea gândi măcar la aşa ceva. Nu.

— Ei bine, ai obţinut ce ţi-ai dorit întotdeauna, Alice. S-a căsătorit cu Guy. Şi uite ce fericită a făcut-o asta.

— Richard...

Bărbatul plecase, aşa cum făcuse şi ea de mult prea multe ori în căsnicia lor. Probabil nu ar fi făcut-o atât de des dacă ar fi avut cea mai vagă idee cât e de dureros.

Avea nevoie ca Richard să o ierte, să vorbească cu ea, să înţeleagă cât de frică îi era. De ce făcuse, de modul în care Maddy o va urî pentru asta şi, mai mult decât orice, de faptul că fata ei îl va alege pe Luke, va pleca din India şi o va lua pe Iris cu ea. Îşi încleştă pumnii şi simţi presiunea

terorii în oase, în muşchi. Nu ştia ce să facă. Iar acum, Luke era aproape de casă. Nu-şi putea lua ochii de la el. Cu o zi în urmă fusese prea orbită de teamă ca să-l vadă cu adevărat, însă acum îl vedea. Absorbi adevărul vieţii din el, căldura feţei lui chipeşe, faţă care credea că era îngropată sub pământul din Flandra, culoarea buclelor lui şatene, respiraţia din piept când făcu ultimii paşi spre verandă. Simţi cum ceva în ea se înmoaie, în ciuda situaţiei. Ajunsese să-l iubească. În felul ei. Oricât de mult se împotrivise relaţiei lor, Luke reuşise s-o cucerească, cu sufletul lui, cât de distractiv era şi cât de fericită o făcuse mereu pe Madeline. Îşi aminti cum plânsese când îi scrisese despre naşterea lui Iris, plină de durere din cauza situaţiei cu care se confrunta el şi a tot ce pierdea. Familia ta te aşteaptă. Asta îi scrisese şi nu-şi dorise decât ca el să se întoarcă. Era fericită că trăia. Chiar era. Doar că totul se schimbase. Madeline şi Iris merseseră mai departe. Era chiar aşa greşit că-şi dorea ca el să fi stat departe?

Luke bătu la uşă. Se întoarse, dar nu se mişcă pentru a răspunde. Ştia de ce venise. Se aşteptase la vizita lui. Nu spusese Diana că menţionase tot ce ea, Alice, îi ascunsese doctorului lui? Alice nu îl învinovăţea că voia să o confrunte, dar nu se simţea în stare să facă faţă la ce avea să-i spună. Îi era prea ruşine să dea ochii cu el.

Stătu acolo în timp ce Ahmed îl invită înăuntru, aşa cum probabil făcuse şi cu o zi în urmă. Din familiaritatea caldă cu care Ahmed îl salută pe Luke în urdu şi răspunsul prietenos al lui Luke (cât de dureros fu să audă din nou acea voce), îşi dădu seama cui îi era loial Ahmed. I se făcu milă pentru săracul Guy, nu merita să fie mereu pe al doilea loc.

Richard cobora scările. Alice stătu lângă pervazul ferestrei cât soţul ei îl întâmpină pe Luke cu un entuziasm pe care nu-l arăta când era vorba de Guy, chiar şi după ce acceptase logodna.

— Dumnezeule, Luke. Luke, vino aici...

Alice îşi imagină cum îl îmbrăţişează pe Luke.

— Richard, zise Luke, mă bucur să te văd.

— E minunat să te văd, băiatul meu!

„Băiatul meu."

Alice închise ochii. Ce bine ar fi fost dacă şi ea ar fi simţit o asemenea bucurie. Însă Richard nu era captiv aici, în India. Le putea urma pe Madeline şi Iris oriunde se duceau. Mereu putuse să facă asta. Richard îl invită pe Luke la micul dejun. Spre uşurarea lui Alice, acesta refuză, spunând că nu putea să stea mult.

— Ai văzut-o pe Maddy? întrebă Richard.

— Da, spuse Luke.

Alice înghiţi în sec. Chiar şi prin uşă, putea să simtă iubirea din vocea lui.

Continuară să vorbească. Alice, cu mâna ridicată la gât, ascultă tot. Luke îi răspunse lui Richard la întrebări – jacheta pierdută, plăcuţele de identificare, tragedia lui Fraser, modul în care Luke ieşise pe Menin Road, doar ca să leşine din nou şi cum se întorsese în India după Madeline şi Iris.

— Nu pot să-mi cer scuze pentru asta, zise el.

— Nici nu m-aş aştepta s-o faci, spuse Richard.

Îl auzi pe Luke întrebând de ea şi se alarmă, însă Richard spuse că nu se simţea bine (lucru pentru care îi fu recunoscătoare, ca o laşă) şi că putea să-i transmită el mesajul. Alice se întrebă dacă-şi imagina când Luke spuse care era mesajul şi că el niciodată nu-i va spune lui Madeline de scrisoarea Dianei.

— Eşti sigur? întrebă Richard precaut.

— Da, zise Luke, care continuă şi spuse că Madeline fusese foarte furioasă când îi spusese că Peter, care era şi el aproape mort, poate îl văzuse în Ypres. Alice trebuie să vorbească cu Madeline despre asta, şi dacă nu vrea, atunci o să respect şi asta.

— Nu trebuie să te simţi obligat.

— Nu e asta. A fost destulă durere. Nu vreau ca asta să intervină între ele. Nu mai mult decât a făcut-o deja.

Alice se rezemă de pervaz. Se aşteptase la o izbucnire de furie. Inima îi bătu cu putere la înţelegerea lui Luke, la generozitatea de neimaginat a acestuia. Aproape reuşi să se adune destul cât să se ridice şi să-i mulţumească. Dacă n-ar fi plecat aşa repede, poate chiar ar fi reuşit s-o facă.

— Nu meriţi asta, spuse Richard, când veni după ea. Şi orice ar spune Luke, trebuie să-i zici adevărul lui Maddy, îi datorezi asta.

— Ştiu, reuşi Alice să spună.

— Nu azi. A avut destule lucruri la care să se gândească.

— Ştiu şi asta.

Richard îi aruncă o privire rece.

— Presupun că acum ştiu de ce a trebuit să-l angajez pe Alf.

Alice nu încercă să se apere, nu avea cum. Acest lucru făcu bunătatea lui Luke şi mai greu de înţeles.

— Nu e greu, spuse Richard dispreţuitor. O iubeşte pe fiica noastră. Asta e iubirea.

— Ştiu ce e iubirea, spuse ea, şi de data asta nu-şi mai putu opri lacrimile.

O nimicea gândul că soţul ei putea crede altceva.

— Da? zise el sec.

„Da”, vru ea să ţipe. „Ştiu, asta simt pentru tine, pentru Madeline, pentru Iris...”

Însă înainte să poată face asta, Richard se întoarse şi plecă. Era ca şi cum nu suporta să o asculte.

Nu-i mai spuse nimic în acea dimineaţă. Nu sugeră nici să meargă la biserică. Şi, cu toate că-i deschise uşa la maşină când se duseră să le ia pe Madeline şi pe Iris pentru prânz, o făcu fără să-i spună vreun cuvânt. Îşi ţinu privirea aţintită asupra drumului umbrit până ajunseră la Guy şi oftă profund când se opriră. Madeline ieşi să-i întâmpine. Arăta la fel de epuizată cum se simţea Alice, paloarea ei

fiind accentuată de rochia de un albastru marin şi pălăria pe care o purta. Alice nu era sigură de ce alesese acea culoare, în mod normal nu purta culori închise. Poate era vorba de starea ei. Se întrebă dacă întâlnirea ei cu Luke nu mersese aşa de bine cum şi-ar fi dorit el. Sau poate faptul că se întorsese în această vilă o supărase? „Nu, nu te mai tot îndoi. O să înnebuneşti”, îşi zise ea.

— Bună, draga mea, îi spuse Richard lui Madeline, afecţiunea din glasul lui fiind în contrast cu răceala cu care o tratase pe Alice în acea dimineaţă.

— Putem să nu vorbim? zise Madeline, îmbrăţişându-l. Iris din nou nu pare să fie în apele ei şi nu vreau să-i stric încă o zi.

— Ai cuvântul nostru, spuse Richard.

— Bineînţeles, zise Alice, care oricum nu avea de gând să deschidă subiectul.

Vechea ei preferinţă de a nu spune nimic când erau prea multe lucruri greu de menţionat.

— Mulţumesc, spuse Madeline cu un zâmbet obosit.

Alice se strădui să-i răspundă la zâmbet. Observă că nu putea s-o privească pe Madeline în ochi. Secretul groaznic pe care-l păstrase şi ideea de a-i recunoaşte totul făcu imposibil acest lucru. În schimb, se uită spre casă.

— Unde e Iris acum?

— Sus, se schimbă. Şi-a vărsat lapte pe rochie.

— Mă duc să o aduc, spuse Alice, profitând de ocazie ca să scape pentru câteva minute.

— Nu e grabă. Încă îi mai aşteptăm şi pe ceilalţi.

— Ştiu, zise Alice.

— Mamă, să nu pomeneşti de Luke. Deja m-a întrebat de ce nu vine azi şi nu vreau să înrăutăţesc situaţia.

— Nu o să spun nimic, o asigură Alice.

Oricum nu avea de gând s-o facă. Când urca scările, tot ce-şi dorea era să-şi îmbrăţişeze nepoata. Să o aşeze în poală şi să o ţină aproape. Avea atâta nevoie de acel confort. Se uită în camera lui Iris, pe care Guy o mobilase cu atâta afecţiune. Admiră totul: pozele de pe pereţi, jucăriile de pe rafturi şi pe Iris, în mijloc, care nu se schimba, ci stătea pe jos, în fusta ei, cu limba între dinţi, încercând să scoată pata de lapte de pe rochie cu o cârpă umedă.

— Hai să-ţi găsim alta, nu vrei? zise Alice şi aproape o sufocă valul de tristeţe care apăru când se gândi că, dac-ar fi după Luke, era posibil să nu o mai ajute niciodată pe fetiţa asta cu nimic.

Se luptă să-şi recapete controlul şi se duse spre şifonier, ca să-i ia o rochie. „Să nu pomeneşti de Luke”, îi spusese Madeline, însă Iris fu cea care deschise subiectul.

— Unde stă tata?

— Nu ştiu.

— Îţi place de el?

Alice se uită printre rochii.

— Da, bineînţeles.

— Vrea să ne ia pe mine şi pe mami undeva departe?

Alice se opri la auzul întrebării, din cauza tremurului subit din vocea lui Iris.

„Da”, îşi dorea să ţipe. „Să nu-l laşi, te rog.”

— De ce întrebi asta? se forţă ea să întrebe.

— Guy mi-a spus.

Alice se întoarse spre ea, apoi se opri când văzu anxietatea din privirea ei. Se mişcă instinctiv şi o luă în braţe, aşa cum dorise să facă atunci când urca scările.

— Când ţi-a spus Guy asta?

— Aseară. Am visat urât şi mama nu a venit.

Inima lui Alice tresări. Fusese cu Luke, mai mult ca sigur.

— Guy a încercat s-o trezească? o întrebă pe Iris, reuşind să-şi menţină vocea normală.

— Nu ştiu.

— Şi i-ai spus mamei despre coşmarul tău?

— Guy a spus că nu trebuie.

— Şi ce ţi-a mai zis Guy?

— Că nu o să lase pe nimeni să mă ducă nicăieri, că sunt în siguranţă şi că ar trebui să-i spun mamei cât de mult îmi doresc asta. Iris o privi, cu o expresie foarte confuză pe faţă. A spus că ea ar face orice pentru mine.

Alice închise ochii.

— Aşa ţi-a zis?

— Aşa e? întrebă Iris.

— Da, asta fac mamele.

— Deci ar trebui să-i spun că vreau să stau aici? întrebă Iris, care mai avea puţin şi plângea.

Alice ezită înainte să răspundă. Apoi o pupă din nou şi, lent, cuvintele veniră singure, spunându-i ce îşi dădu seama că trebuia.

— Îmi promiţi? întrebă Iris.

— Îţi promit, dar trebuie să faci aşa cum am vorbit şi să nu-i spui niciodată mamei tale că Guy ţi-a zis să faci asta.

— Nu o s-o fac.

— Ce fată bună! zise Alice, pe jumătate tentată să retragă tot ce spusese. Dar era prea târziu. Nu putea da înapoi. Nu acum.

Îi mai spuse lui Iris şi să vină să o viziteze oricând simţea nevoia.

— Mereu o să te ajut, draga mea.

Iris încuviinţă. Alice o strânse mai tare. „Asta, asta e dragostea”, îşi spuse ea.

Capitolul 32

Guy aştepta la masa cu vedere spre mare pe care o rezervase când ceilalţi veniseră pentru prânz şi îngheţată, deşi ar fi putut şi fără. O văzu mai întâi pe Della, care îi conducea pe ceilalţi prin uşile de sticlă ale hotelului. Cu un oftat, ascunse biletul pe care-l citise, cel pe care servitorul lui îl lăsase majordomului ca să i-l dea. Încă încerca să-şi dea seamă ce părere avea despre conţinut. Îşi trecu mâna peste faţă, zâmbi şi se ridică să-i întâmpine pe toţi. Picioarele îi tremurau. Întregul lui corp tremura din cauza oboselii. Chiar dacă fusese epuizat când adormise după cină, nu reuşise să se mai culce după ce Iris se trezise. Stătuse treaz în patul lui fierbinte, cu privirea fixată pe plasa de ţânţari, scârbit de el însuşi pentru că implicase un copil atât de mic în toată situaţia şi, mai mult, pentru că ştia că nu avea să retragă nimic din ce-i zisese.

Îşi duse mâna la buzunarul cu biletul şi se temu că, dacă era nevoit, ar fi făcut la fel. Pe măsură ce orele treceau, se tot uita la uşa camerei lui Maddy, dorind să audă un zgomot de acolo, care să-l convingă că nu se dusese să o liniştească pe Iris doar din cauza medicamentului pe care i-l dăduse. Doar fusese unul puternic. Acum o privea. Soţia lui. Era cu Peter, aşa cum se întâmpla deseori, capul ei blond aplecat spre al lui, mâna pe braţul lui. Peter îi ţinea degetele cu mănuşi, încuviinţând în timp ce ea vorbea. Părea să se simtă oribil. Guy ştia de ce. Conversaţia lor de mult uitată de la Quai d’Escale îi reveni în minte. Fusese

un alt lucru care-l ţinuse treaz noaptea trecută: se gândise că momentul în care Peter îl văzuse pe Luke pe Menin Road fusese numai în imaginaţia lui. „În toată hidoşenia asta, nu ar fi plăcut să crezi că încă mai pot exista şi surprize plăcute?” Dumnezeule, fusese atât de sigur că femeia se înşelase. Dar nu ignorase detaliile. Acest lucru îi oferi ceva alinare. În ciuda asigurărilor acelui naik că îl văzuse pe Luke îngropat, încercase să găsească staţia de prim ajutor de care-i spusese femeia. Chiar încercase. Ce-ar fi putut face mai mult?

„Nimic”, îşi tot repeta. „Nimic”, îşi spuse acum. Alungă gândul, înainte să-i distragă cu totul atenţia. Oricum, avea multe alte lucruri la care să se gândească.

— Maddy, zise el, când aceasta se apropie.

Aceasta îl privi, ochii ei irezistibili fiind ascunşi de borul pălăriei. Nu-şi dădu seama dacă pe buze avea un zâmbet nervos. Era obosită, cu siguranţă. Mult mai mult decât ar fi crezut că ar putea fi o persoană care dormise toată noaptea din cauza pastilelor. Dădu gândul neplăcut la o parte şi se duse să o întâmpine.

— Bună, draga mea, zise el, lipindu-şi buzele de obrazul ei cald, simţindu-se tulburat, în ciuda grijii sale. Putem să vorbim un pic, înainte să ne alăturăm celorlalţi?

O duse înapoi în hotel, în salonul principal, unde nu puteau să-i vadă ceilalţi, în spatele unei plante ornamentale. Printre frunze, Maddy abia putea să vadă pălăria pe care o purta Della, părul blond al lui Peter, amândoi încercând să vadă unde dispăruseră Maddy şi Guy. Nu avusese prea mult timp să vorbească cu ei. Doar o clipă cât să-i spună

lui Peter că nu avea de ce să se învinovăţească. („Ai făcut mai mult decât era cazul”) şi să-i spună încet Dellei că într-adevăr îl văzuse pe Luke.

— Şi? întrebase Della, în timp ce Emily o implora s-o ia în braţe. Ce s-a întâmplat?

— Vorbim mai târziu, îi spusese Maddy.

— Maddy, zise Guy, atrăgându-i atenţia din nou. Mă asculţi?

Ea îl privi. Îl asculta.

— Ai vorbit cu un avocat, repetă ea sec.

Faţa lui se îmblânzi.

— Te rog, nu fi aşa.

— Îmi ceri prea mult.

— Prea mult? Sunt soţul tău. Ai jurat să...

— Nu face asta, zise ea, mai tare decât dorise. Atât de tare că până şi servitorii, care fuseseră învăţaţi să fie discreţi, se întoarseră spre ei. De vină era noaptea lungă şi dezgustul ei faţă de tot ce spusese el. Nu se putu controla. Te rog, nu spune că am jurat să te ascult.

— Voiam să zic că ai jurat să mă iubeşti, spuse el atât de şocat, încât Maddy fu nevoită să-şi întoarcă privirea. Aşa cum te iubesc eu pe tine. Şi pe Iris. De asta vreau asta.

— Guy, zise ea, fii rezonabil. Luke e tatăl lui Iris. A pierdut... tot, tot ce ar fi trebuit să aibă cu el. Nu o să te

lase să fii supraveghetor când o s-o întâlnească. Eu nu o să te las.

— Nu am nevoie de permisiunea ta.

— Cu siguranţă nu o ai. Nu pot să-mi imaginez ce gândeşti.

— O să fie mai bine pentru ea aşa.

— Te rog, nu-mi spune ce e mai bine pentru fiica mea.

— Trebuie să mă asculţi, spuse el, în timp ce făcu un pas spre ea. Te rog, ascultă-mă.

Ea făcu un pas în spate şi se lovi de o plantă.

— Nu o să ascult aşa ceva.

— Ai întrebat-o măcar pe Iris ce vrea?

— E un copil, spuse ea, în timp ce aşeză planta la loc.

— Ar trebui s-o întrebi.

— Aşa cum m-ai întrebat pe mine? zise ea, cu mănuşile pline de pământ.

— Nu cred că ştii ce vrei.

— Guy, ştiu. Îmi pare foarte rău, dar ştiu.

— Cum e posibil? zise el cu ochii mari, implorând-o. Au trecut cinci minute.

— Ceva mai mult de atât. Eu...

— Nu, strigă el, făcându-i pe servitori să se întoarcă din nou. Inspiră adânc, ca să se calmeze. Nu o să vorbesc despre asta acum. Ţi-am spus, am nevoie de o lună.

— O lună e prea mult.

— Abia dacă înseamnă ceva, zise el, făcând un alt pas spre ea. De data asta, Maddy nu mai avea unde să se ducă. Lasă-mă să-ţi arăt cât de fericită pot să te fac. Promite-mi că nu o să te vezi singură cu Luke, că o să încerci cu noi.

— Guy...

Maddy dădu din cap, nedorind să mai facă o promisiune pe care nu o putea respecta.

— O lună doar. La finalul ei, putem să vorbim din nou, îţi jur.

— Te rog, eu...

— O să vedem ce vrei, o întrebăm pe Iris ce vrea şi ea. Dacă amândouă îmi spuneţi că vreţi să plecaţi, o să mă dau la o parte, zise el, în timp ce-şi mută privirea, întreaga lui expresie fiind plină de reţinere.

— Trebuie să fiu cu Luke spuse ea, cât de blând putea cineva să spună aşa ceva. Mereu am avut nevoie de asta. Iris o să fie fericită. El tot nu o privi. Guy, te rog, nu face asta, zise ea, în timp ce-l strânse de braţ. O lună nu o să schimbe nimic.

Dar el nu voia să se răzgândească.

— O să vedem, zise el, după care ieşi afară. O să vedem.

Cumva, reuşiră să treacă prin cele două ore care urmară: sendvişurile şi şampania caldă, îngheţatele care erau deja pe jumătate topite când le aduseră chelnerii la masă.

— Nu mă deranjează, zise Iris, care cel puţin părea fericită din nou, stând în poala bunicii ei, cu marea pe fundal, bunicul într-o parte, minunata Lucy râzând în cealaltă.

Maddy stătea chiar în dreptul lor, între Peter şi Della, cât de departe posibil de Guy. Refuză să se uite la el, cu atât mai mult cu cât simţea că el o privea. Nu voia decât să plece, să-l găsească pe Luke în apartamentul lui şi să-i spună tot, ca să ştie cum stau lucrurile. Era atât de furioasă pe Guy. Din ce în ce mai furioasă pe măsură ce soarele urca pe cer şi ochii i se închideau de la oboseală. Era furioasă pentru că exploata legile arhaice care o ţineau captivă ca să-i dea un ultimatum, dar cel mai mult, pentru că sugerase că lui Iris nu i-ar face bine să-l vadă pe Luke fără el. Cum îndrăznea să sugereze aşa ceva?

— E disperat, de asta o face, şopti Della.

Maddy oftă.

— Nu face asta, nu îmi pare rău pentru el.

— Ei bine, nu ai putut niciodată să te abţii când a venit vorba de asta, zise Peter.

Un alt adevăr. Era unul dintre motivele pentru care nu-i întâlnea privirea. Dac-ar fi făcut-o, ştia că nu i-ar mai fi fost atât de uşor să fie furioasă. Şi voia să fie furioasă. Avea nevoie de asta. Ar fi fost mult mai greu să se lupte cu el.

— Doar nu o să-l laşi să fie acolo când Luke o s-o cunoască pe Iris, nu? întrebă Peter.

— Bineînţeles că nu.

Nu avea de gând să respecte nici una dintre condiţiile puse de Guy. Nu numai că îl va face pur şi simplu să accepte faptul că Iris are voie să îl cunoască pe Luke fără să fie supravegheată, dar şi ea va continua să-l vadă de una singură. Cu fiecare ocazie pe care o va găsi. Doar că va fi foarte atentă ca Guy să nu-şi dea seama ce face. Dădu la o parte încet îngheţata neatinsă. Nu se putu abţine. Gândul înşelăciunii nu-i pică bine. Deloc. Oricât de urât se purta Guy, era în continuare Guy. Nu trebuia să se uite la el ca să-şi amintească asta sau modul în care o iubise în toţi aceşti ani.

Şi cât de mult încercase s-o facă fericită.

— Draga mea Maddy, zise Peter, care, bineînţeles, o înţelegea.

Şi el avusese mereu o părere foarte bună despre Guy.

Maddy privi marea orbitoare, pescarii în bărcile lor colorate şi se gândi la cuvintele lui Luke de mai devreme. „Nu aş suporta ca totul să fie în zadar.” Nici ea nu putea suporta acest gând. Dar Guy avea toţi aşii în mânecă şi îi ceruse o lună. Ce altă opţiune avea decât să i-o acorde?

— Se pare că nici una, zise Luke când, mai târziu, după ce Guy se întorsese la spital şi Iris la Della, Maddy reuşi în sfârşit să ajungă la el.

Nu putea sta mult. Guy spusese că avea să vină acasă la cină, iar soarele deja începuse să apună. Vedea asta prin ferestrele din spate, inundate în culoarea Mării Arabiei. O privelişte pe care şi-o amintea cu atâta drag. Luke nu aprinse nici o lampă. Pereţii albi şi podelele de mozaic se întunecau cu fiecare secundă care trecea, îmbăiate în ultimele raze roz. Nu voia să plece de acolo. Îşi odihni capul pe pieptul lui Luke şi, din nou, nici prin cap nu-i trecu să-l părăsească.

— Vreau să mă duc la spital, să-i spun ce părere am despre el, zise Luke.

— Nu poţi, îi zise ea, la fel cum îi spusese şi tatălui ei mai devreme, după ce o lăsaseră pe Iris la Della şi îi informase pe părinţii ei ce spusese Guy.

— O să-l fac să-i vină mintea la cap, spusese Richard, strângând volanul.

— Crezi că nu am încercat? răspunsese Maddy?

— Avem nevoie de el, îi spuse ea acum lui Luke. Altfel vom avea parte de ani întregi de lupte, de scandal. Chiar şi atunci, e posibil să nu fie de acord să divorţăm. Iris va fi mereu acel copil...

— Ştiu asta, spuse Luke, iar Maddy văzu furia din ochii lui. Doar că urăsc faptul că şi el ştie.

— E numai o lună. Zise asta atât pentru el, cât şi pentru ea. Numai o lună.

— Într-o lună se pot întâmpla multe.

— Nu şi de data asta. O să trecem peste şi ne vom întoarce acasă căsătoriţi, aşa cum am fost mereu. Şi tu o să ai timp să o cunoşti pe Iris aici, înainte să plecăm cu ea.

Alice fu cea care o ajută pe Maddy să vadă acest avantaj. Deşi, spre deosebire de Richard, ea nu îl învinovăţi pe Guy (evident) şi insistă că ar fi bine pentru Maddy să nu ia o decizie în pripă, nu spuse nimic rău despre Luke. Nici măcar o dată nu o făcu pe Maddy să se simtă vinovată pentru că vorbea despre întoarcerea în Anglia cu el, în ciuda terorii groaznice pe care Maddy ştia că o simţise. Păru doar şocată de sugestia lui Guy, să supravegheze întâlnirea dintre Luke şi Iris aici, în India.

— Nici nu-mi imaginez cum m-aş fi simţit dacă Edie mi-ar fi făcut asta, spuse ea.

— Niciodată nu ar fi făcut aşa ceva, zise Richard încet.

— Aşa e, concluzionă Alice. Cei doi erau în continuare foarte tensionaţi unul în preajma celuilalt. Dar, continuă ea spre Maddy, trebuie să-ţi aminteşti că lumea lui Iris va fi dată peste cap. Nu e ceva ce ar trebui grăbit.

Apoi îi sugeră ca Luke să o cunoască pe Iris la vila lor, unde era teren neutru.

— O să vorbesc cu Guy despre asta, zise ea, cu un oftat care evidenţie faptul că ideea nu îi face plăcere.

— Sunt sigură că o să înţeleagă că e mai bine aşa pentru Iris. Şi poate o să se simtă mai bine ştiind că o să fiu acolo.

Richard o privi uimit, şocat, ca şi Maddy, de aparenta ei imparţialitate. Ca şi Maddy, se aşteptase ca Alice să fie cu

totul de partea lui Guy. În ciuda situaţiei, Maddy fu foarte emoţionată de acest lucru, de faptul că mama ei părea să fie de partea sa.

— Vino mâine, îi zise ea acum lui Luke. Să o vezi pe Iris după şcoală.

— Eşti sigură că e pregătită?

— Nici măcar nu ştiu ce ar însemna asta, zise ea sinceră. Dar a întrebat de tine, voia să ştie unde eşti.

— Sunt îngrijorat că o să se sperie din nou de mine.

— Nu, nu, nu o să lăsăm să se întâmple asta. O să fie altfel, şi mama mea o să ajute.

— Aş vrea să nu fie nevoită s-o facă. Aş vrea…

— Ştiu, zise ea şi se ridică şi îl sărută ca să înlăture astfel neliniştea amândurora. O să devină mai uşor, zise ea, punând în fiecare cuvânt convingerea de care avea nevoie cu disperare pentru amândoi. O să vezi. Într-o zi, o să fie ca şi cum nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Bărbatul încuviinţă încet. Maddy observă cât de mult voia Luke să o creadă. O simţea. „Crede-mă”, se gândi ea, sărutându-l din nou. „Te rog, crede-mă. Atunci o să pot s-o fac şi eu. Ea nu o să creadă niciodată în noi, decât dacă noi o facem.”

Plecă târziu, desigur. Abia avu timp să ajungă la Della ca s-o ia pe Iris să se spele repede, ca să cureţe orice urmă a lui Luke de pe piele, înainte ca Guy să se întoarcă acasă.

O găsi în baia ei, când tocmai îşi prindea părul pentru cină. Maddy îi privi imaginea obosită în oglinda de pe masă şi tresări când văzu florile din mâna lui. Când traversă camera spre ea, îi spuse că Alice fusese să-l vadă.

— O să stau departe când Iris şi Luke sunt împreună, spuse el, dacă asta vrei cu adevărat.

— Da, zise ea, întorcându-se cu faţa spre el.

Nu-i mulţumi însă, în ciuda uşurării simţite. Refuză să fie recunoscătoare pentru asta. Guy însă continuă şi îi spuse că dacă el nu avea să fie de faţă la întâlniri, atunci altcineva trebuia să fie.

— Guy, începu ea, pregătită să protesteze.

— Nu are nimic de-a face cu faptul că nu am încredere în tine, zise el, ceea ce fu îndeajuns ca s-o reducă la tăcere.

Guy se apropie, cu florile în mână, expresia lui tristă fiind, în acelaşi timp, smerită şi implorând înţelegere.

— Doar că nu ştiu dacă o să suport să operez şi să mă gândesc la voi trei singuri. Simplul gând îmi face greaţă, Maddy.

Când simţi durerea din vocea lui, Maddy se înmuie, împotriva voinţei ei. Tocmai de asta se temuse la prânz. Se luptă să rămână furioasă şi nu eşuă în totalitate. Erau în continuare multe motive ca să fie furioasă. Dar, când el îi întinse florile din nou, îi păru rău să îl refuze, aşa că le primi. „Ei bine, niciodată nu ai putut să faci asta”, îi spusese Peter. Maddy stătu destul de pasivă când el se aplecă şi o pupă pe obraz. Acel obraz pe care Luke îl

sărutase recent cu multă pasiune, când ea era lipită de perete şi de corpul lui. Încuviinţă când Guy spuse că voia să se ducă să-i citească o poveste lui Iris şi nu-i întrerupse, nici măcar când s-au apucat să vorbească şi începu să-şi facă griji că Guy avea să devină suspicios dacă Iris îi spunea că fusese pe la Della.

Dacă Iris menţionă sau nu acest lucru, Guy nu îi spuse nimic lui Maddy la cină. Cei doi vorbiră foarte puţin, cele mai multe banalităţi (cum e vremea, ce citeşte Iris, ce fac angajaţii de la spital), banalităţi pe care Maddy le uita imediat ce erau rostite. Maddy, care era cu mintea la Luke, se gândi cum ar fi să se ridice, să plece de la masă şi să se ducă la el. Era atât de disperată să facă asta, că nu ştia cum reuşise să-şi menţină calmul cu Guy.

Probabil îşi redescoperise şiretenia.

Când ea şi Guy urcară spre dormitoare, Maddy se întoarse spre el, spunându-i, înainte s-o întrebe dacă putea, că prefera să fie lăsată singură în acea noapte.

— Pentru tot parcursul lunii, de fapt. Am nevoie de timp.

Guy nu protestă. Încuviinţă. Părea s-o înţeleagă.

— Vreau să ai parte de asta, zise el, redevenind omul blând pe care-l ştia. Maddy, draga mea, nu îţi cer decât timp, îi spuse el, sărutând-o pe frunte.

Capitolul 33

Guy primi timpul său. 29 de zile.

Maddy şi Luke nu avură voie să fie singuri în această perioadă. Guy, fără să sugereze că asta făcea, îi îngreună pe cât posibil situaţia lui Maddy, astfel încât aceasta să nu poată să se ducă nicăieri singură. Eliberat de angajaţii din Poona care veniseră să ajute la spital, se întorcea devreme acasă în fiecare seară, mereu cu flori, pregătit să-i citească şi mai multe poveşti lui Iris şi să aibă o cină lungă şi plăcută cu Maddy. Uneori, venea, fără să o anunţe, pe la şcoală (unde Maddy îşi prezentase deja demisia, ca să aibă cât mai mult timp să îi găsească o înlocuitoare) sau la Della (dacă Maddy menţiona că poate o ducea pe Iris acolo), doar ca s-o salute. Cu mişcări atât de imprevizibile, Maddy nu îndrăzni să rişte să ia o ricşă spre apartamentul lui Luke atât de des pe cât îşi dorea.

Dar Guy nu avea cum să fie prezent tot timpul. Încă avea multe operaţii de făcut –de apendicectomii, splenectomii, de refacere a rănilor suferite pe terenul de antrenament şi de polo, care ţineau spitalul atât de ocupat. În plus, mai avea de acoperit şi turele de noapte. Maddy profită din plin de ele. Profita de fiecare minut, fiecare secundă în care putea să fie cu Luke. Acesta mereu o aştepta pe scări când ajungea, cu părul deseori ud de la înot, pielea şi mai închisă la culoare după ziua petrecută sub soarele din ce în ce mai intens al verii. Trăia pentru momentul în care el o observa la capătul aleii şi se ridica, zâmbind (acel zâmbet), cu braţele deschise, pregătit să o îmbrăţişeze şi să o avertizeze că, de data asta, nu avea să-i dea drumul.

— Nu face asta, te rog, nu face asta.

Când stătea în fiecare seară cu Guy şi abia mânca, Maddy se imagina înapoi în patul lui Luke, cu capul pe pieptul lui, plimbându-şi degetele pe spatele lui, amândoi transpirând şi respirând sacadat. Împreună.

Îşi făcea însă griji pentru el. Văzuse cicatricile de pe pieptul lui, de pe spate şi gât şi nu uită niciodată prin ce trecuse. Uneori, când vorbeau, se oprea în mijlocul propoziţiei. Se încrunta când îl vedea cum suferă. Avea dureri de când se întorsese în căldura şi haosul Indiei. Ea aştepta, îl ţinea de mână şi îl privea în timpul agoniei, ţinându-şi respiraţia până trecea. Apoi îl săruta. Ura că nu putea face mai mult. Niciodată nu adormea când erau împreună. Indiferent cât de obosită era (şi era epuizată), mereu era cu ochii pe ceas. Ocazional, el mai dormea, iar ea se întindea lângă el, pe pernă. Se uita la pleoapele lui, imaginându-şi ce visa. Tresărea odată cu el, când exploda o ţeavă de eşapament în depărtare sau se auzeau artificii. Era conştientă de faptul că el era înapoi în tranşee, unde nu-l putea urma, erau doar coşmarurile lui.

— E ca şi cum abia am plecat, îi zisese el la începutul primei săptămâni împreună. E ca şi cum totul încă se întâmplă. Nu pare real că nu e aşa, mai ales aici. Mă tot gândesc la Richmond, la râu, la pacea sa...

— O să ne întoarcem până la vară, zisese ea. Nu-i plăcea însă inutilitatea cuvintelor ei în eternul lor prezent. Aş vrea să putem merge mâine.

— Mă întreb ce părere ar avea Iris despre asta.

Maddy nu avea nici un răspuns pentru el. În acele prime zile, Iris continuă să fie un motiv de îngrijorare, deoarece amândoi încercau să-şi dea seama ce să-i spună.

Prima întâlnire fu tensionată, aşa cum bănuise Maddy că avea să fie. Nu ajută nici faptul că Guy îi spusese lui Iris că avea să aibă loc, înainte ca Maddy să coboare la micul dejun în acea dimineaţă.

— De ce ai făcut asta? îl întrebă după ce îi dădu voie lui Iris să plece de la masă şi merse după el spre maşină, neascunzându-şi iritarea. I-ai văzut faţa? O să fie anxioasă toată dimineaţa...

— Maddy, nu puteai s-o pui pur şi simplu în faţa faptului împlinit.

— Nici nu aveam de gând, voiam să vorbesc cu ea despre asta după şcoală...

— Ei bine, acum nu mai trebuie s-o faci, zise el, ca şi cum le-ar fi făcut tuturor o favoare.

În drum spre şcoală, Iris o asigură că nu era îngrijorată.

— O să fac tot ce pot ca să-mi placă de el, zise ea.

Păru ciudat să audă aceste cuvinte din gura unui copil.

Maddy se încruntă şi o întrebă:

— Guy ţi-a spus să zici asta?

Iris dădu din cap. Maddy insistă, dar primi acelaşi răspuns.

La lecţiile de dimineaţă, fu însă din nou neobişnuit de tăcută. Şi când se îndreptară spre părinţii lui Maddy, Iris o ţinu strâns de mână. Maddy avea şi ea emoţii. Avea gura uscată când încercă să-i distragă atenţia lui Iris, arătându-i diverse păsări prin copaci sau o maimuţă care stătea pe o creangă şi le privea. Mâinile îi erau lipicioase în mănuşi. Toţi erau foarte emoţionaţi, bineînţeles, foarte atenţi la cum o să decurgă întâlnirea. Alice era, în mod special, foarte rigidă. Deşi spusese că va fi acolo ca să aplaneze situaţia, era, spre disperarea lui Maddy, la fel de rezervată

cât fusese şi cu Luke. Se înroşi când acesta ajunse şi îi şopti un mulţumesc când acesta o pupă (un alt lucru incredibil de ciudat să-l spui). Rămase tăcută când luară ceaiul pe verandă, trăgând de gulerul rochiei ei crem, uitându-se peste tot, mai puţin la Luke şi la Maddy. Asta până când Iris, care era lipită de poala lui Maddy, cu noul ei kit de doctor în mâini, o întrebă dacă nu se simţea prea bine.

— Doar mi-e cald, zise ea.

Tuturor le era. Nici măcar Peter, care la sugestia lui Richard îşi luase liber în acea zi, gata să dea o mână de ajutor, nu reuşi să relaxeze atmosfera încărcată. Menţinu însă conversaţia. Îi spuse lui Iris că tatăl ei era jucător expert de polo, o întrebă pe Maddy cum fusese la şcoală, spuse ceva despre luxul de a fi liber într-o zi de luni, forţă un zâmbet când Luke râse şi spuse că era posibil ca o persoană să aibă prea multă libertate. Cu toate astea, tuturor le fu greu să nu-i tot arunce priviri îngrijorate lui Iris şi să se întrebe când avea să se relaxeze. Luke cel puţin îşi dădu seama că nu trebuie să o forţeze, dar nu-şi lua ochii de la ea. Maddy îl privea cum se uită la Iris plin de admiraţie, cum examina tăcut fiecare dintre micile ei instrumente de doctor şi ştia că Iris vedea ceva ce nu va uita niciodată.

— M-am tot gândit la piciorușul ei din fotografia aceea pe care mi-ai trimis-o, îi spuse el apoi.

Îi puse doar câteva întrebări lui Iris: despre prietenele ei („Suya şi Lucy”, şopti ea), ce îi plăcea să facă la şcoală („Să pictez”, zise ea, cu privirea fixată pe kit), ce făcea în weekend („Nu ştiu”, şopti ea din nou) şi aproape o făcu să

zâmbească atunci când o întrebă dacă Suya o învăţase cum să terorizeze păunii.

— Da? zise el. Ăsta e un da, nu-i aşa? Îmi dau seama. Săracii păuni!

Însă abia când el şi Peter se pregăteau să plece, Luke făcu ceva ce Maddy era sigură că dorise cu disperare să facă din clipa în care o văzuse. Se ridică şi îngenunche lângă ele.

— Iris, am dreptate dacă spun că eşti destul de timidă?

Fetiţa nu spuse nimic, doar ridică privirea de la jucăria ei, în timp ce se încordă în poala lui Maddy: un „da” evident.

— E în regulă, nu mă cunoşti încă. Poţi să fii cât de timidă vrei cu mine.

Urmă şi mai multă tăcere. Luke îi zâmbi. Maddy nu ştia cum reuşeşte.

— Îţi plac caii? De asta ţi-a zis Peter că joc polo?

De data asta, Iris încuviinţă cu însufleţire.

— Atunci ce spui să mergem mâine acolo? Se întâmplă să cunosc câţiva ofiţeri din cavalerie. Să vedem dacă putem să luăm o lecţie.

Maddy tresări la auzul sugestiei. Avea speranţe mari că va fi o zi mai bună.

Mai ales că Della spusese că ea şi Lucy îi vor însoţi, „sper ca asta să mai scadă din tensiune”.

Maddy stătu cu ea la marginea padocului cu nisip, privind cum Luke şi câţiva ofiţeri le ajutau pe fete să urce în şa. O luară la trap uşor sub soarele puternic. Cu cât mergeau mai repede, cu atât Lucy râdea şi ţipa la Della şi la Maddy, întrebându-le dacă se uitau la ea.

— Ne uităm, o asigură Maddy. Nu-ţi face griji în privinţa asta.

O îndemnă şi pe Iris să chiuie. Însă, cu toate că zâmbi de câteva ori şi chiar, minunea minunilor, râse pentru câteva secunde, nu chiui deloc. Nici măcar o dată.

— Înţeleg ce vrei să spui, nu e în apele ei.

— Nu înţeleg, spuse Maddy, care se gândi la ce vorbăreaţă e de obicei. Simt că m-am uitat în altă parte şi am găsit un alt copil în locul ei.

— Pur şi simplu nu se grăbeşte, spuse Della.

— Dar când Guy s-a întors în India, nu a ezitat. L-a adorat de la bun început.

— Nu avea nici un motiv să n-o facă. Nu putea să bănuiască atunci cât de mult avea să se schimbe totul pentru ea. Săraca, probabil nici nu s-a gândit dincolo de următoarea ei îngheţată la Sea Lounge.

Maddy oftă, recunoscând acest lucru.

— Abia dacă a avut timp să se obişnuiască cu Guy, iar acum totul pare că se schimbă. Probabil e copleşită.

— Nu cred că e doar asta, zise Maddy, care studie faţa gânditoare şi rozie a lui Iris de sub pălărie, modul precaut

cu care asculta tot ce-i spunea Luke. Nu e genul ei să fie aşa... retrasă. Cu nimeni.

— Guy a spus ceva?

— Crede că e speriată, spuse Maddy, care-şi aminti cuvintele lui din noaptea trecută, după ce ajunsese acasă cu un nou buchet de flori şi o întrebase cum fusese întâlnirea cu Luke.

Îi zisese cât de tăcută fusese Iris. Era în continuare destul de supărată de intervenţia lui de la micul dejun cât să vrea ca el să-şi asume partea de vină în supărarea ei. Nu o făcuse.

— Totul e foarte tulburător pentru ea, nu sunt deloc surprins că a fost dificil.

— O să-şi revină, îl asigurase Maddy repede. Copiii se adaptează. Se pare că şi eu am avut un comportament dificil când am mers prima oară în Anglia…

— Mă duc s-o văd, spusese el, întrerupând-o. Sunt sigur c-o să fie mai fericită dacă o să-i citesc o poveste.

Lui Guy îi luase atât de mult, că Maddy se dusese sus să vadă dacă totul era în ordine. Îi găsise pe amândoi adormiţi în patul lui Iris şi îi venise să plângă când văzuse cât de fericită părea Iris în braţele lui Guy.

— Ai vorbit cu Iris? o întrebă Della, trăgând-o spre ţarc.

— Am încercat. Se tot închide în ea. E ca şi cum îşi face griji legate de ce ar putea spune.

— Cu Guy vorbeşte?

— Nu sunt sigură, zise Maddy, care se gândi din nou la imaginea cu ei doi adormiţi. Sinceră să fiu, nu pot să-l întreb.

Şi nici n-a făcut-o.

Nu are rost. Doar mă va face să mă simt mai vinovată decât mă simt deja pentru că o pun să treacă prin toate astea. În plus, bănuiesc că e uşurat că Iris nu s-a îndrăgostit imediat de tatăl ei. Nu sunt sigură c-ar fi suportat dacă s-ar fi întâmplat asta. Şi are, bineînţeles, condiţiile lui ca să ne dea drumul din haosul ăsta ridicol, una dintre ele fiind că şi Iris trebuie să-şi dorească asta. Sunt sigură că se bazează pe sprijinul ei.

Cum poate însă s-o întrebe aşa ceva? E doar un copil, mult prea mică să fie implicată în aşa ceva. Am încercat să-i spun lui Guy că nu trebuie s-o implicăm în toată situaţia asta, dar nu mă ascultă. Tot nu vorbeşte cu mine despre asta. Tot vine acasă cu buchete de flori, cărţi noi pentru Iris, hotărât să demonstreze cât de fericiţi putem fi.

Asta îi scrisese lui Edie, într-o scrisoare compusă pe parcursul întregii luni, dar pe care nu o trimise niciodată. Deveni mai degrabă un jurnal, un mod de a-şi menţine sănătatea mintală când era singură în vila lui Guy. Era disperată să vorbească cu cineva.

Într-o altă zi, scrise că Iris a început să devină mai tăcută şi cu el. Cred că se simte la fel de tristă ca şi mine să îl supere. Poate de asta îl forţează pe bietul Luke să muncească pentru afecţiunea ei.

*

Apoi, într-o altă seară, continuă: Dar el reuşeşte s-o facă. Edie, mi-aş dori s-o poţi vedea cu el. Mereu inventează ceva distractiv de făcut: pescuit pe plajă, picnicuri, tenis la Gymkhana Club, înapoi la cantonament pentru mai multe lecţii de călărit şi, chiar dacă avem supraveghetori, chiar încep să simt că devenim o familie. În sfârşit. Majoritatea timpului, mama vine cu noi, şi mă simt groaznic, pentru că văd cât de mult vrea să rămânem (e aproape la fel de tăcută ca Iris, dar a revenit la vechiul ei obicei, să se închidă în ea, refuzând să recunoască faptul că e ceva în neregulă, chiar şi între ea şi tata, când toată lumea observă că nu-şi vorbesc). Uneori, simt că e pe punctul să-mi spună ceva, dar nu o face niciodată. Vreau să o asigur că o s-o vizităm, că nu am renunţat la ideea să o aduc din nou pe un vas (Sunt foarte hotărâtă. Au trecut ani întregi de când a încercat ultima oară şi nu e atât de singură pe cât era atunci), dar nu vreau să o supăr şi mai tare.

Peste câteva zile, continuă: Trebuie să recunosc că pare să se relaxeze cu Luke. Bineînţeles, el nu prea i-a dat de ales (mereu vorbeşte cu ea, zâmbeşte, îi cere părerea despre ce să facem ziua următoare) şi se pare că a funcţionat.

Deci Edie, asta e situaţia cu Iris! Nu am vrut să forţez soarta scriind ceva înainte, dar chiar cred cu adevărat, absolut, fără echivoc, că el o cucereşte, prin determinarea lui pură. Iniţial, nici n-am observat asta, dar Iris râde din nou mai mult, mai ales când şi el râde. Acum, majoritatea timpului uită să-şi muşte buza când îi zâmbeşte. Nu pot să-

ţi spun cât de fericită sunt că nu mai face asta. Mereu a fost atât de zâmbăreaţă. Şi a început să vorbească cu el, cu adevărat. E ca şi cum i-a doborât, în sfârşit, barierele, şi ea nu mai poate să se prefacă. Pare să vrea să afle despre memoria lui pierdută. Cum s-a simţit, de ce a stat atât timp în spital, dacă doctorii şi infirmierele s-au purtat frumos cu el. Doar că azi l-a întrebat dacă a fost vreodată trist. „Am fost, uneori”, i-a spus el, „pentru că mi-era atât de dor de tine şi de mami”. Iris păruse şi ea foarte tristă, până când el îi spuse că nu avea de ce să fie, că sarcina lui era să se asigure că acest lucru nu se întâmplă. „Pentru că eşti tăticul meu”, a zis ea. „Pentru că sunt tatăl tău”, a spus el. „E singura sarcină pe care o am în momentul de faţă.”

Edie, oare e posibil să-l iubesc mai mult? Cum nu poţi să răspunzi, o s-o fac eu pentru tine. Cred că e posibil. De fapt, nu, nu cred. Ştiu.

Iubirea pe care o simţea pentru el crescu din nou în acea după-amiază, în penultima zi a lunii promise lui Guy. Tocmai îşi terminase ultimul set de cursuri la şcoală şi, la cererea lui Iris, se duseră pe plajă cu Richard ca să ia cina. Maddy nu pescui. Nici tatăl ei. Stătură sub palmieri, lăsându-i pe Iris şi pe Luke să facă asta, să vorbească încet în timp ce Luke îşi suflecă pantalonii şi îi spuse lui Iris să îşi scoată ghetele. Apoi o conduse spre ţărm. Maddy, care încercase din nou să-l facă pe tatăl ei să-i spună care era problema între el şi mama ei, oftă scurt, deoarece acesta nu-i spunea nimic.

— Ai destule pe cap şi fără să-ţi faci griji pentru noi, spuse el.

— Şi cu toate astea, tot îmi fac griji.

El zâmbi şi o mângâie pe mână.

— Nu e cazul.

— Chiar merită, tată? Orice ar fi, chiar merită şi mai multă supărare?

Îl văzu cum se întristează.

— Poate că nu.

Maddy aşteptă ca Richard să spună mai mult, dar nu o făcu. Acceptă, reticentă, că nu avea nici un rost să îl forţeze, aşa că renunţă şi îşi îndreptă atenţia spre ţărm. Soarele era deja la apus, îmbrăcând nisipul şi marea în auriu. Luke se aşeză pe un genunchi, cu marea la picioare, pregătind undiţa în timp ce Iris îl privea. Deasupra lor trecu o pasăre, care ateriză în apă, prinzându-şi propria pradă. Iris nu se uită la ea. Părea să fie complet captivată de modul în care Luke trăgea de aţă. Aparent fără să gândească, se apropie de el şi îşi aşeză mâna pe umărul lui. Lui Maddy îi luă puţin să proceseze ce făcuse Iris. Îşi ţinu respiraţia, temându-se că poate-şi imaginează totul.

— Ia te uită, spuse Richard. Tocmai i-a umplut ziua de bucurie şi ea nici măcar nu ştie asta.

Luke nu reacţionă. Cumva, reuşi să continue ca şi cum nimic ieşit din comun nu se întâmplase. Maddy îi auzi vocea când vorbea cu Iris, însă nu-i înţelese şi cuvintele. O văzu pe Iris dând din cap, în timp ce-l ţinea în continuare de umăr. Mâna ei nu se mişcă deloc. Apoi râse şi aruncă apă în el cu piciorul. Chiar făcu asta. Luke râse, iar sunetul

îi făcu inima lui Maddy să tresară. Iris râse din nou. Luke se ridică, îi dădu lui Iris undiţa şi o ajută s-o arunce. Apoi se întoarse, se uită peste umăr la Maddy şi la Richard şi zâmbi. Un zâmbet de bucurie pură. Un zâmbet pe care Maddy nu avea să-l uite vreodată. Un zâmbet care spunea „Chiar o să fie bine”. Şi ea crezu asta.

În acel moment, când se uita la ei doi unul lângă altul, cu buclele închise la culoare strălucind în soarele indian, avea o încredere absolută în ce avea să fie viitorul lor. Apoi, urmă acea seară, când totul o luă razna.

Bănui ce se întâmplă în corpul ei. Mai trecuse prin asta o dată, era ceva familiar. Era mult mai obosită decât de obicei, se ducea la culcare imediat după cină şi dormea foarte adânc. De curând, începuse să simtă un gust ciudat în gură. Mergea la baie de mai multe ori decât de obicei. Apoi, îi întârzie ciclul două săptămâni. (năpastă care, contrar lucrurilor pe care i le spusese lui Guy, venea la fix).

Cu toate astea, nu era sigură, sau nu-şi dăduse voie să fie. De fapt, încercase cu încăpăţânare să nu se gândească la posibilitatea unui alt copil. Ar fi fost fericită să se gândească la asta dacă Guy n-ar fi insistat cu acea partidă grăbită, departe de a fi confortabilă, înainte de petrecerea lui Iris. Dac-ar fi avut timp să folosească contraceptive atunci, ar fi fost absolut încântată de ideea vieţii din ea. Nu ar fi ezitat să-i spună lui Luke că Iris va avea un frăţior sau o surioară. Ar fi fost încântată să fie martora euforiei lui, să îi vadă faţa cum i se luminează de fericirea care-i fusese furată atunci când îi trimisese doar o telegramă în care anunţa naşterea lui Iris. Şi, cu toate că fusese cu Luke de nenumărate ori de atunci, nu ştia sigur dacă acest copil era al lui. Habar n-avea ce să facă. Să mimeze că poate nu

e real părea să fie singura opţiune. Până când nu se mai putu preface. Mama ei era cu ei când se întâmplă, în seara celei de-a douăzeci şi noua zile. Maddy se îndrepta spre etaj, ca s-o pregătească pe Iris pentru somn, când auzi bătăi în uşa principală. Se mişcă încet, era deja ameţită, şi se duse să deschidă. Se simţea prea fragilă ca să se întrebe ce făcea mama ei acolo, în umbră, frecându-şi mâinile, cu faţa roşie. Arăta ca şi cum ar fi preferat să fie oriunde altundeva.

— Unde e Iris? întrebă Alice.

— Sus, zise Maddy.

— Guy?

— Nu a ajuns acasă încă, spuse Maddy, sprijinindu-se de uşă.

În bucătărie, găteau orez pentru cină. Simţi mirosul. Orezul îi pusese capac şi când fusese însărcinată cu Iris.

— Vreau doar să vorbim repede ceva, zise Alice.

— Vrei să intri?

— E în regulă. Doar că am văzut-o pe Diana azi.

— Diana? întrebă Maddy confuză.

— Te-ai întâlnit cu ea? întrebă Alice.

Maddy observă tensiunea din vocea mamei ei. Se înroşise. Nu se putea gândi însă la asta. Mirosul de orez o copleşea, simţea transpiraţia pe frunte, pe piept...

— Maddy?

— Nu, chiar nu vreau s-o văd pe Diana.

— A zis că e posibil să te viziteze, totuşi, zise Alice şi, spre oroarea lui Maddy, izbucni în lacrimi. Trebuie să-ţi spun... tatăl tău a zis că nu mai are rost, dar a avut dreptate prima oară. Ar fi trebuit s-o fac acum mult timp....

Maddy habar n-avea la ce se referea. Se gândi că poate avea de-a face cu motivul pentru care se certaseră părinţii ei, dar nu se opri să afle. Chiar dacă era tulburată să-şi vadă mama plângând, nu-şi mai putu controla greaţa. O dădu la o parte pe mama ei şi ajunse în grădină, unde vomită în tufişurile de trandafiri de care asistentul lui Guy era atât de mândru. Pentru câteva secunde, uită de tot, cu excepţia bilei, a stomacului deranjat şi a lacrimilor care îi curgeau acum pe obraji (mereu plângea când îi era rău). Nu fu conştientă de mâinile mamei ei care o atinseră pe umeri. Sau de maşina care intră pe poartă, apoi paşii care alergau pe alee. Abia când se mai linişti îşi dădu seama ce se întâmplase. Atât mama ei, cât şi Guy erau lângă ea. Amândoi fuseseră prezenţi şi când îşi dăduse seama că era însărcinată cu Iris. Îşi ridică mâna tremurândă la gură şi îşi aminti cât de uşor ghicise Guy atunci. Nu avea nici un dubiu că şi acum avea să facă la fel. Îşi dădu seama că se tot uitase la ea de câteva zile, observând-o când căsca, faptul că se culca devreme şi că merge des la baie. Nu putea să-l înfrunte. Înghiţi în sec. Guy stătea la câţiva paşi de ea. Era în continuare în uniforma de la spital. Ochii lui, ochii lui buni şi blânzi, o priveau fix: epuizaţi, îngrijoraţi, dar şi plini de speranţă. Şi zâmbitori. Guy zâmbea. Un zâmbet pe care Maddy nu-l va uita niciodată. Un zâmbet care spunea „Acum nu o să te mai las să pleci

niciodată”.Un zâmbet care spunea „Multe se pot întâmpla într-o lună”.

Capitolul 34

Azilul High Elms, Anglia, august 1976

Deşi era vară, era destul de răcoros. Şi ploua. O brumă ceţoasă care acoperea iarba de la High Elms, frunzele şi florile de acolo având un luciu atât de fin, încât Luke simţi că îl poate inspira.

„Nu prea plouă, nu?” Arnold îi spusese asta odată. Îşi aminti. Erau în livada veche de la King’s 5. Zâmbi trist, gândindu-se la doctorul lui şi la acel colţ de pe terenul spitalului pe care ajunsese să-l iubească: merele căzute pe jos din cauza vântului, râul care i se părea atât de liniştitor (bănui că-i amintea de grădina lui din Richmond, care era pe malul râului), toate tufişurile pline cu mure. Şi armele. Zâmbetul îi dispăru când îşi aminti de ele şi de modul în care el şi Arnold le ascultau zgomotul sumbru de la Somme. Un bombardament atât de intens, că traversase canalul. Putea auzi bufniturile, chiar şi acum. Nu era un zgomot pe care-l puteai uita. Îşi aminti şi cum, în acea zi, vru să compare ploaia cu altceva. Nu-şi aminti exact cu ce, aşa cum i se întâmpla des atunci şi acum.

Dar acum putea ghici care ar fi fost comparaţia. Îşi lăsă capul pe spate, se uită la cerul nesfârşit, simţi ploaia care-i curgea pe obraji, pe buze şi se gândi la India, la ploile de acolo şi la cât de diferite fuseseră în acea vară de dinainte

de război. Acea vară incredibilă în care se căsătorise cu ea. Ultima vară în Bombay. Avea scrisorile cu el în grădină, sub jachetă. Toate scrisorile pe care i le scrisese ei de când ajunsese în acest loc. Angajaţii le ascundeau (la cererea lui) când trecea printr-o perioadă mai proastă, în zilele când era pierdut. În episoadele când cuvintele nu însemnau nimic şi se temea că era posibil să distrugă paginile pe care le scrisese. Nu putea face asta, nu aşa cum făcuse când dăduse foc jurnalelor sale cu Arnold, în urmă cu mult timp. Mintea lui afectată ceda din nou şi se temea că în scurt timp scrisorile lui aveau să fie tot ce-i mai rămânea din amintirile pe care era atât de terifiat să le piardă. Strigătul unui copil îl sperie, aducându-l înapoi în prezent. Se întoarse în direcţia lui, lângă hortensii. Nu era singurul care înfruntase vremea în acea după-amiază. Una dintre rezidentele de la High Elms se plimba, doar că era însoţită de familie: băiatul cu mingea, care tocmai ţipase, fraţii şi surorile lui. Atât de mulţi copii, nepoţi şi strănepoţi. Pe femeie o chema Miriam. Avusese o viaţă foarte grea. Îi spusese lui Luke de nenumărate ori cum fugise din Viena, fix înainte de anexare, lăsându-şi în urmă aproape toată familia de evrei. Plângea când vorbea de ei: surori şi fraţi pierduţi, părinţi şi bunici, copii care nu apucaseră să crească. Mereu o ţinea de mână când ea vorbea. O asculta, încerca să nu spună nimic. Nu când nu existau cuvinte potrivite. Dar azi, azi Miriam zâmbea. Zâmbi şi el, în ciuda tuturor lucrurilor pe care şi le amintise, pentru că era minunat s-o vadă aşa.

Era ziua ei de naştere. Împlinea 80 de ani. „O tinerică”, îi spusese el când o felicitase în acea dimineaţă şi îi dăduse cadoul, nişte biscuiţi austrieci pe care o rugase pe Emma să-i cumpere de la vechea lor brutărie locală. În acea după-amiază urmau să organizeze o petrecere: întăritorul,

care era de obicei diluat, şi fluiere care nu făceau nici un zgomot. Emma spusese că avea să vină.

Draga de Emma.

Băiatul lovi mingea cu putere şi o trimise spre cer, apoi o prinse cu laba piciorului. Luke se uită la modul în care faţa lui se lumină, cum privi în jur să vadă dacă părinţii observaseră reuşita şi simţi o durere în piept când îşi aminti...

Miriam râse cu băiatul şi îi spuse, cu un uşor accent, să repete figura. Mergea la braţ cu fiica ei mai mare. Luke văzu cât de fericită e, cât de bucuroasă. Inspiră adânc şi mintea i se întoarse, împotriva voinţei lui, înapoi la Maddy. Oare şi ea ar arăta la fel acum, dacă s-ar plimba cu Iris a lor?

Inspiră adânc, încercând să-şi imagineze scena. Bloca în minte zgomotele grădinii, ploaia, râsul şi pe ceilalţi oameni, având nevoie de ele. Dar ele nu apărură. Sau, cel puţin, nu în modul în care şi le imagină. În schimb, şi le aminti aşa cum fuseseră când privise în jos spre debarcaderul aglomerat din Bombay, de pe puntea vasului, când se pregătea să plece din India pentru ultima oară. O văzuse pe Maddy ţinând-o pe Iris de mână, micuţa Iris făcându-i cu mâna. Privirile lor albastre lipite de el. Luke se pregăti să le facă cu mâna acolo, în grădină. Atât de vie fu imaginea din mintea lui. Văzu buzele lui Maddy mişcându-se, citi cuvintele pe care le spusese şi simţi un nod în gât, până când singurul lucru pe care putu să-l facă fu să respire, exact ca atunci. Mintea i se umplu cu amintiri. Ochii lui obosiţi erau, dintr-odată, prea înceţoşaţi de lacrimi ca să mai vadă ceva.

Capitolul 35

Bombay, 1921

Maddy îi spuse lui Guy că e posibil ca el să nu fie tatăl, chiar acolo, pe alee. Nu ezită. Fu cel mai greu şi totodată cel mai uşor lucru pe care-l făcuse vreodată. Cu toate că o afectă să-i distrugă fericirea aşa repede, atât de crud, zâmbetul lui o sperie destul cât să nu permită ca acesta să mai existe, chiar şi pentru încă o secundă.

— Nu e atât de simplu pe cât vrei, zise ea, simţind lacrimile care i se strângeau din nou în ochi, prin întunericul apusului şi privind cum bucuria se scurgea din el.

Guy ştia ce îi spune. Fu dureros de evident din modul în care-i căzu faţa când îşi dădu seama de tot.

Cu toate astea, îi spuse:

— Bineînţeles că e simplu, şi întinse mâna spre mâna ei.

Maddy nu-l învinovăţi pentru că încerca să se prefacă, doar şi ea făcuse acelaşi lucru. Nu simţi nici urmă de resentiment faţă de el. Şi nici furia de care se ţinuse cu putere în acea lună lungă. Doar tristeţe la vulnerabilitatea din privirea lui plină de rugăminţi. Nu-i întinse însă mâna. Îşi încleştă pumnul, ştiind că nu trebuie să încerce să fie bună. Nu de data asta. Nu putea să existe nici urmă de speranţă. În schimb, făcu un pas departe de el şi o simţi pe mama ei mişcându-se spre ei, atingând-o de braţ. Inspiră

adânc. Alice nu o învinovăţea, nu era îngrozită. Era doar acolo, de partea ei.

— Mi-ai cerut o lună, se forţă să-i spună lui Guy. E momentul să pui punct acum. Îţi promit că nu o să te dăm la o parte, o să ai un loc în viaţa copilului...

— Un loc? Guy o privi cu o expresie dură. Un loc?

— Guy, sunt şanse să nu...

— Nu, zise el, întrerupând-o, nu o să te ascult.

— Trebuie s-o faci, zise ea, cu vocea ridicată din cauza disperării. Acest lucru o făcu mai sinceră decât ar fi fost altfel.

— Vreau să fiu cu Luke. Îl iubesc pe Luke. El e tatăl lui Iris şi, foarte probabil, al acestui copil...

— Destul, zise el. Se întoarse cu spatele pentru ca Maddy să nu-i mai vadă faţa (sau poate, ca să nu fie nevoit să se uite la ea). Destul.

Înainte ca Maddy să înţeleagă ce se întâmpla, Guy se îndreptă spre maşină.

— Unde te duci? strigă ea.

Bărbatul nu-i răspunse. Nici măcar nu-şi luă rămas-bun de la Alice. Plecă în trombă, lăsând nori de praf în urmă.

Maddy se gândi că poate se ducea să-l confrunte pe Luke. Simţi cum panica se intensifică. Nici măcar nu-i spusese lui Luke. Nu putea să audă asta de la Guy...

— Du-te, zise mama ei, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. O să am eu grijă de Iris.

— Să nu-i spui.

— Bineînţeles. Fugi.

Maddy nu avu nevoie de un al treilea îndemn. Se sui în maşina ei, atât de preocupată să ajungă la Luke că nu se gândi decât după ce plecă în grabă că ochii mamei ei erau în continuare roşii. Mama ei, care plânsese şi ea. Maddy nici măcar n-o întrebase dacă era bine sau ce o supărase atât de tare. „Doar că am văzut-o pe Diana azi...”

Strânse volanul, încercând să-şi dea seama la ce putea să se fi referit, şi blestemă, pentru că nu avea nici cea mai vagă idee. Nu se putea întoarce acum, însă. Apăsă pe acceleraţie, prin jungla neagră, şi îşi spuse că va vorbi cu Alice când se va întoarce. Pentru moment, nu putea să facă faţă îngrijorării.

Guy nu era la Luke.

Iar Luke era pe picior de plecare. Se pregătea să se vadă cu Peter. Încă se bucura de după-amiaza petrecută cu Iris pe plajă şi de faptul că în sfârşit vedea viitorul care se contura în faţa lor: anii pe care începea să creadă că-i puteau avea ei trei. Iris îl lăsase să o ducă în cârcă de la plajă. Îşi ţinuse fiica pe umeri. Zâmbi, gândindu-se la asta în timp ce-şi aranja gulerul. Zâmbi când îşi aminti modul în care ea îl apucase cu mâinile ei sărate de obraji, de păr. Încă zâmbea când îi deschise uşa lui Maddy. Apoi îi văzu faţa.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el temător. Ce s-a întâmplat?

— Totul, zise ea.

Când el o trase înăuntru, ea îi spuse tot, cu ochii umflaţi fixaţi într-ai lui, cuvintele curgând din ea, ca şi cum se temea că dacă s-ar fi oprit din vorbit, nu va putea începe din nou.

Luke nu o întrerupse. Auzea tot, despre copilul care îşi dorea să fie al lui („da”, se gândi el amorţit, „şi eu vreau asta”), de reacţia lui Guy, teama ei că nu le va da anularea şi apoi nu mai putu să vorbească. Luke o ţinea în braţe. Era prea mult, prea brusc. Era ca şi cum totul se întâmpla undeva unde el nu putea să ajungă. Abia când ea începu să-i spună cât de rău îi părea, cât de disperat de rău, ceva din el îl aduse înapoi la ea, la el. Nu voia ca lui Maddy să-i pară rău, nu pentru asta. Pentru ce să-i pară rău?

— Am încercat să-l resping înainte de petrecere, nu am vrut, îţi jur...

— Maddy, zise el, redescoperindu-şi în sfârşit vocea, tu crezi că asta mă face fericit? Îi privi expresia tulburată şi dădu din cap, şocat că poate ea asta ar fi crezut. Nu mă face fericit.

Simplul gând că ea fusese nevoită să suporte aşa ceva îl teroriza. În acea clipă, voia să-l omoare pe Guy. Furia lui, destul de intensă în ceea ce îl privea pe soţul soţiei lui explodă în el. Guy îi simţise probabil reticenţa atunci. Nu avea cum să nu. Şi cu toate astea, continuă. I-a cerut asta.

— Unde e acum?

— Nu ştiu, zise ea. Credeam că poate a venit aici.

— Aş vrea eu.

Toată luna fusese la un pas să-l înfrunte. Pierduse şirul momentelor când reuşise să-l controleze, dorinţa de a intra în acel spital şi de a-l întreba cine credea că este de îi punea să treacă prin aşa ceva. „Avem nevoie de el”, îi tot spusese Maddy. „O să-şi revină.” „O să-şi revină”, îl tot asiguraseră şi Peter şi Richard. Acum însă... acum...

— Îmi pare atât de rău, se auzi vocea lui Maddy.

— De ce tot spui asta?

— Ar fi trebuit să-ţi spun.

— Da, ar fi trebuit.

— Şi copilul...

— O să fie iubit, zise el, fără ezitare, dându-şi seama de adevărul cuvintelor în clipa în care le pronunţă.

— Da? zise ea şi schiţă un zâmbet pentru prima oară de când venise.

— Da, spuse el, vorbind serios.

Nu avea nici un dubiu în privinţa asta. Nu era o alegere. Bineînţeles că spera că acest copil era al lui, dar ştia că avea să fie oricum, în toate modurile în care conta. Cum era posibil să nu fie, când era al ei?

— Guy însă...

— Ştiu, zise el.

În ciuda furiei intense pe care o simţea, nu putea rămâne indiferent la câtă suferinţă aveau să-i provoace. Văzuse modul în care o iubea pe Iris. Era evident din felul în care o îmbrăţişase, la petrecerea aniversară. Îşi dădu seama că, parţial, comportamentul lui se datora şi fricii că o va pierde pe Iris, nu numai pe Maddy. Asta nu-l scuza însă, nimic nu o putea face, dar Luke ar fi trebuit să fie inuman să nu înţeleagă asta. Şi acum, aveau să-i ia şi acest copil.

— Nu o să dispărem, zise el. Iris o să-l vadă, o să-i scrie. Se resemnase cu acest gând. Va trebui să ne întoarcem ca s-o vedem pe mama ta.

— Nu ştiu, zise ea distrasă. Sunt hotărâtă s-o urc pe un vas.

— Tot spui asta.

Maddy oftă şi se sprijini de el. El îşi odihni obrazul pe capul ei.

— O să fie bine? întrebă ea.

— Trebuie să fie.

— E o persoană bună. Vreau să cred că o să facă ce trebuie.

Şi Luke spera asta.

— O să ne descurcăm, zise ea. Chiar dacă refuză anularea. Avem o casă, o familie. Pe tine te aşteaptă munca ta...

Se opri şi-l privi.

Luke văzu întrebarea din ochii ei.

— Nimeni nu o să-mi ia locul de muncă, o asigură el, sperând că avea dreptate. Nu o să fim faliţi. Nu toată lumea o să ne judece.

Ea încuviinţă încet. Evident, mulţi aveau s-o facă. Amândoi ştiau asta.

— O să fim împreună, zise ea. O să fim.

— O să fim, repetă el. Nimeni nu poate să ne oprească.

— Evident că poţi să-i opreşti, spuse avocatul lui Guy, un cunoscut de modă veche, Henry Parsons.

Deşi nu îi era prieten, îi era destul de apropiat încât Guy să îl poată suna acasă, chiar şi aşa târziu.

Fusese foarte bun luna trecută, când Luke se întorsese, asigurându-l pe Guy nu numai că mariajul lui cu Maddy era valid, dar şi că numai el avea puterea de a-l termina, prin anulare sau divorţ.

— Ea pur şi simplu nu are voie să te dea în judecată, spusese Henry, decât dacă îi dai motive să sugereze că ai violat altă femeie sau ai comis incest.

— Ei bine, nu o să fac asta, spuse Guy, dezgustat.

Henry râse, ca şi cum spusese o glumă bună.

Şi de data asta fu la fel de relaxat. În timp ce bea scotch, îi spuse lui Guy că nu avea de ce să-şi facă griji, curtea îi va

recunoaşte dreptul ca tată al acestui copil. El era soţul lui Maddy, nu altcineva.

— Putem să obţinem o hotărâre ca Maddy să rămână în India cât e gravidă, zise el. Ca tată, eşti ocrotitorul legal al copilului. Poţi să obţii custodie totală când se naşte, fără doar şi poate.

— Nu vreau să se ajungă la aşa ceva, zise Guy...

— Bineînţeles, bineînţeles... răspunse Henry, întinzându-se după un trabuc. Dar să nu-i spui şi ei asta, pentru numele lui Dumnezeu. Nimeni nu are nevoie ca toată treaba asta să ajungă la tribunal. Vorbeşte cu ea, asigură-te că înţelege ce consecinţe vor fi dacă va continua cu prostiile astea. Nu mi se pare genul care să se pună înaintea copiilor. Aşa cum am spus, poţi să ceri şi custodia lui Iris.

Guy se uită la paharul lui cu whisky, uimit că se ajunsese aici. Toţi fuseseră atât de fericiţi, cu puţin timp înainte. El fusese atât de fericit.

— Nu e cazul să pari aşa îngrijorat, zise Henry. Maddy nu pleacă nicăieri şi nici copiii. Familia ta e în siguranţă, prietene.

Guy încuviinţă, începând să se simtă în siguranţă, în ciuda stării de nelinişte. Cuvintele lui Henry, rostite cu atâta siguranţă, îi păreau raţionale, aproape rezonabile.

La asta se gândea în timp ce conducea înapoi spre vilă. Chiar şi când opri maşina şi se uită la fereastra luminată a lui Maddy, dându-şi seama, cu uşurare şi teamă, că ea nu numai că era acasă, dar era încă trează, deşi era trecut de ora 11, era convins că era o mişcare bună să se ducă şi să

vorbească cu ea, să aibă acea discuţie. Până la urmă, ce opţiune îi dăduse ea? El era soţul ei. Ea alesese să se căsătorească cu el, i-o dăduse pe Iris în grijă şi îi purta copilul. (Era copilul lui, era sigur de asta. Absolut sigur. Cu siguranţă sigur. Destul de, în totalitate... sigur.) Aproape îi auzea bătăile inimii. Deja îşi imagina cum avea să fie să-l ţină în braţe pentru prima oară. Nu putea şi nu avea s-o lase să-i fure toate astea. Totuşi, când urcă scările încet şi apoi se opri în faţa camerei ei, cu mâna ridicată ca să bată la uşă, gândindu-se cu adevărat cum va fi să se uite în ochii ei şi să-i spună tot ce sugerase Henry, ezită.

Îşi aminti de biletul pe care i-l adusese asistentul la Sea Lounge, la începutul lunii, înainte de prânzul pentru aniversarea lui Iris. Alice îl trimisese, insistând ca acesta să se grăbească să i-l ducă („În căldura prânzului, sahib", spusese indignat asistentul lui apoi), aparent dorind ca Guy să primească ce avea de spus înainte de sosirea invitaţilor. Nu fu cel mai bun început al acelui prânz îngrozitor.

Nu o să-i spun nimic lui Madeline. Nu trebuie să-ţi spun că nu o să te ierte pentru că o foloseşti pe Iris împotriva ei. Şi eu încerc să înţeleg asta. Însă înţeleg de ce ai făcut-o, Guy. Şi mie mi-e frică. Dar i-am promis lui Iris că nu o s-o faci din nou şi că nu o să existe niciodată o lume în care nu o să ne vadă pe toţi. I-am spus că orice s-ar întâmpla, părinţii ei se vor asigura că e fericită, niciodată tristă. Nu o întrista din nou, Guy. Dacă o iubeşti atât de mult pe cât cred eu, găseşte un mod mai onest de a-mi convinge fata că o meriţi. Te rog, nu deveni mai puţin decât ce eşti.

Îi spusese asta din nou, mai târziu în aceeaşi zi, când îl găsise la spital. Era pregătită să-l convingă că fusese nedrept încercând să intervină între Iris şi Luke.

— Un supraveghetor, Guy? zisese ea, făcându-l să se simtă ca un animal. Ai uitat prin ce a trecut Luke? Ce a pierdut? Nu îţi dai seama cum asta o să-i împingă pe toţi departe de tine?

Atunci, Alice încă-şi dorea ca Maddy să-l aleagă pe el. Era sigur de asta. „Şi mie mi-e frică.” De asta o şi ascultase, cel puţin când venise vorba să nu-l supravegheze pe Luke cu Iris.

Iris care, în ciuda eforturilor sale continue de a o ţine de partea lui, începuse să cadă sub vraja tatălui ei. Îi spusese cum trebuia să fie politicoasă cu Luke, oricât de speriată ar fi fost. O asigurase că o va proteja, că mereu va avea grijă de ea. „Cum aş suporta dacă n-aş face asta?”

Se întoarse şi se uită îngrijorat în josul coridorului, spre camera ei. Şi-o imagină dormind într-o parte, buzele mişcându-i-se într-un vis, buclele închise la culoare mângâindu-i obrajii roz şi îşi lăsă capul în jos, reamintindu-şi modul precaut în care începuse să-l privească în ultimul timp. Nesiguranţa din ea. Începuse să aibă dubii în privinţa lui. Această fetiţă dulce, care odată alerga spre el aşa nerăbdătoare. I se făcu frică de ce ar putea să-i spună. O tuse din spatele uşii lui Maddy îl făcu să se întoarcă din nou şi să-şi amintească cât de rău se simţise înainte. Era îngrijorat când o auzi alergând spre baie. Voia să se ducă la ea, să o ţină de umeri. Să fie acolo. Doar asta dorise să facă. Ezită o clipă, uitându-se la uşa ei. Făcu un pas şi îşi sprijini de lemnul ei mâna şi fruntea. Îşi pierduseră calea prea repede. Nu avuseseră destulă fericire. Nu avuseseră

destul timp. Închise ochii, iar mintea i se umplu cu toate lucrurile pe care trebuia să i le spună. Niciodată nu va reuşi s-o facă. Ştia asta. Aşa că nici măcar nu încercă. Se întoarse încet şi se duse în camera lui, unde aşternu totul într-o scrisoare.

Capitolul 36

Maddy era trează când Guy împinse plicul pe sub uşile de legătură. Fusese trează toată noaptea. Îl auzise plimbându-se, oftând, scriind. Fusese aproape tentată să se ducă să vorbească cu el. „Te rog, putem să facem asta?” Dar îi era prea rău, era prea epuizată din cauza emoţiilor din acea zi ca să facă altceva în afară să stea în pat, cu mâna pe stomac, trecând prin minte sutele de scenarii a ce avea să urmeze. Era îngrijorată şi pentru mama ei. Nu fusese corectă cu ea, când se întorsese de la Luke şi o găsise în camera lui Iris, privind-o pe fetiţă cum dormea. Avea privirea pierdută şi era palidă.

Luke fusese cu ea. Insistase să o conducă înapoi după ce i se făcuse rău din nou la ei în apartament, spunând că nu voia ca ea să se ducă nicăieri singură. Abia când ajunseseră la Malabar Hill şi începuseră să-i spună de supărarea mamei ei de mai devreme, îşi dăduse seama că era posibil ca Luke să ştie ceva despre asta, din modul în care se încrunta la drum. Apoi auzise din nou vocea mamei ei, „am văzut-o pe Diana azi”, şi, într-un final, totul începuse să aibă sens.

Se întorsese pe scaun, şocată că totul avea sens acum: cearta lungă a părinţilor ei, modul stângaci în care Alice îi

mulţumise lui Luke prima oară când îl văzuse, noul loc de muncă al lui Alf, hotărârea lui Luke ca ea, Maddy, să nu o înfrunte pe Diana... Îşi ridicase mâna la cap. Totul se învârtea în jurul ei. Se întrebase cum de îi luase atât timp să-şi dea seama. Acum se străduia să realizeze ce simţea...

— De ce nu mi-ai spus? îl întrebase pe Luke.

— Am vrut să aibă ea ocazia s-o facă, spusese Luke.

Îi repetase ce-i spusese şi Arnold, raţionalizându-i furia înainte să aibă ocazia să se instaleze. Îi reamintise cât de îngrijorată fusese Alice din cauza suferinţei ei, cât de convinsă fusese că el e mort. În timp ce vorbea şi privirea caldă nu se mişca de la ea, Maddy şi-o imaginase pe mama ei aşa cum fusese atunci, după ce venise acea telegramă ce-i schimbase viaţa: tortura care se citea pe faţa ei în toate acele momente când o ţinuse pe ea, pe Maddy, încercând s-o consoleze când plângea. „Tu eşti Iris a mea.”

— A vrut să-ţi spună, spusese Luke. Am vorbit cu ea, nu ştiu de câte ori, când am ieşit. A fost îngrozită, Maddy, că o să te piardă din nou.

Maddy se rezemase de scaun, nesuportând nici acel gând. Propriile ei cuvinte, pe care i le spusese tatălui ei pe plajă, se întorseseră la ea. „Chiar merită şi mai multă supărare?” Auzi răspunsul tatălui ei, „poate că nu”, şi închise ochii, ştiind, în adâncul sufletului, că aşa era.

Dorise să fie blândă cu mama ei când o văzuse. În ciuda durerii ei, a tristeţii a cât de mult timp fusese pierdut, chiar dorise să-i spună că totul trecuse. Nici măcar pentru

o secundă nu se gândise să-i mărturisească ce efect avusese asupra ei. Modul trist în care Alice se uitase la Iris o împinse să facă asta. Ideea că ar urma şi mai multă tristeţe inutilă. Pronunţase cuvintele înainte să-şi dea seama de asta.

— Revanşează-te, îi zisese. Demonstrează cât de rău îţi pare.

— Da, spusese Alice. Doar spune-mi cum.

— Mergi cu noi în Anglia, spusese Maddy. Dacă nu o faci cu noi, nu o să poţi s-o faci niciodată. Nu ai nimic de pierdut. Tata e disperat să se pensioneze acolo, ştiu că şi tu. E ultima călătorie pe care va trebui s-o faci vreodată. Vino şi o să te iert.

Văzuse cum Luke face ochii mari. „Vorbeşti serios?” părea să spună.

Alice o privise pur şi simplu oripilată. Fusese nedreaptă, Maddy ştia asta.

Dar când se ridică din pat, înghiţind un alt val de greaţă, şi traversă camera, ca să ia scrisoarea lui Guy, nu regretă nimic. Nu şi-ar fi luat cuvintele înapoi. Oricum, uită tot când deschise scrisoarea lui Guy şi văzu ce era înăuntru. Ochii i se mişcară, procesând tot ce scrisese: discuţia despre părinţii care nu se puneau mai presus de copii, cât de rău îi părea, cât de foarte, foarte rău îi părea... Mâinile începură să-i tremure.

Zâmbeai când mă vedeai, trebuie să pot spera că va veni o zi când o să faci asta din nou. Când amândoi o să facem asta.

Maddy se uită la bucata de hârtie, în timp ce lacrimile îi umplură ochii.

Te rog, nu mă face să vorbesc despre asta. Nu acum. Nu pot.

Mototoli hârtia şi ridică privirea spre uşă.

Nu mă face să vorbesc despre asta.

Nu îi va da de ales.

Fără să se gândească de două ori, apăsă pe clanţă, deschise uşa şi nu fu deloc surprinsă când îl văzu stând de cealaltă parte. Era încă în uniforma pe care o purtase toată noaptea, sprijinit de perete, ca şi cum o ascultase citind. Îşi repetă cuvintele în cap, le auzi în ale ei.

— Vorbeşti serios? spuse ea, ridicând hârtia, vocea tremurându-i mai mult decât mâinile.

— Aş vrea ca situaţia să fie alta, zise el, pe un ton la fel de tremurând. Dar da, vorbesc serios.

Ochii ei se înceţoşară. Privi din nou hârtia. Plângea şi lacrimile i se rostogoleau pe pagină.

Să i se dea voie să-şi ia rămas-bun de la Iris în felul lui.

Am nevoie ca ea să nu se simtă vinovată. Am nevoie să nu fie niciodată prea tristă sau îngrijorată când va vrea să mă vadă.

Să plece repede, cât de curând posibil.

Aş fi recunoscător ca totul să se termine.

Iris să fie bine şi bebeluşul să afle că e posibil să fie al lui.

Nu o să mă mai căsătoresc niciodată, Maddy. Ştiu asta în adâncul sufletului. Mi-ai oferit singura familie pe care o s-o vreau vreodată şi nu pot să renunţ cu totul la aceşti copii, pe care îi simt ca şi cum ar fi ai mei.

Maddy ridică capul şi îl privi din nou. Ochii lui blânzi.

— Mulţumesc, Guy, spuse ea, turnându-şi tot sufletul în cuvinte.

Îşi dorea atât de mult ca lucrurile să fi stat altfel.

Părăsiră India două zile mai târziu, pe un vas P&O spre Tilbury, care plecă din portul fierbinte din Bombay târziu după-amiaza. Urma ca părinţii lui Luke să-i aştepte la sosirea în Anglia. Şi Edie. Maddy şi Luke le scriseseră în clipa în care rezervaseră biletele. O luară pe Iris la oficiul

poştal cu ei, dorind s-o ţină aproape, să fie în siguranţă. Încercară să o facă fericită. Luke o ridică pe Iris la ghişeu şi o ajută să se uite prin grilajul de metal, ca să-l vadă pe funcţionar trimiţând mesajele.

Pe drum STOP

Maddy zâmbi când văzu ochii mari ai lui Iris şi privirea ei mirată că telegramele vor ajunge în Anglia în numai câteva minute. Fu de acord că, într-adevăr, era magie. Fu uşurată, ca toţi de altfel, de entuziasmul ei şi nu avea de gând să-l păteze cu cât de rău îi era în acea cameră caldă.

După asta, nu se mai opriră. Pregătiră totul pentru plecare şi îşi luară rămas-bun. Făcură o ultimă vizită, dulce-amăruie, la şcoală, unde au dus prăjituri şi au stat destul cât Maddy şi Iris să îi îmbrăţişeze pe toţi copiii, de mai multe ori. În haosul pregătirilor, furaseră o oră ca să se plimbe în Grădinile Suspendate şi pe plajă. Cu o seară în urmă, au mers la petrecerea de rămas-bun organizată de Della şi Jeff şi îi lăsaseră pe copii să stea mult după ora de culcare, inclusiv pe copiii grădinarului.

— Nu sunt sigură că pot să fac faţă situaţiei, spusese Della înlăcrimată. Nu vă putem convinge să staţi?

— Nu de data asta, spusese Maddy, care îşi luase prietena de mână. Simt că am ratat destule călătorii.

— Nu pari să te simţi bine însă, spusese Della.

— Aşa e, Maddy, încuviinţase Peter. Uite, mai ia un lime.

Fusese greu, foarte greu să-i lase pe toţi în urmă, dar promisiunea că se vor întoarce să-i viziteze, în iernile reci, mai uşură situaţia, aşa cum şi Guy avea să-i viziteze. Aveau să fie şi alte mese şi momente de joacă pentru copii. Nu avea să fie ultima oară când Iris îşi vedea prietenii sau pe bona ei (care se mutase deja cu Della şi Jeff, gata să încurajeze nişte porniri mai blânde în Emily), Suya, bucătarul, Ahmed sau pe oricare dintre oamenii pe care-i iubea. Nu trebuia să-şi ia deloc rămas-bun de la bunica ei. Maddy se asigurase de asta.

Luke, care aştepta pe puntea vasului, se uită peste umăr, spre cabina în care se afla Alice. Richard vorbise cu căpitanul, un vechi prieten de-al lui (ca mulţi alţii), şi acesta o însoţi la bordul navei în acea dimineaţă, înaintea celorlalţi călători. Toţi o ajutară, Maddy, Iris, Peter, Della, fetele, toată lumea. Richard nu se dezlipea de ea de atunci. Venea şi el cu ei, doar pentru scurt timp de data asta, până îşi putea aranja pensionarea.

— Nu pot să fac asta fără tine, îi spusese Alice.

Maddy şi Iris dispăruseră o oră pentru ultimul rămas-bun pe care îl ceruse Guy: îngheţată la Sea Lounge. Maddy avea în mână o pungă cu biscuiţi cu ghimbir despre care bucătarul credea că o vor ajuta cu greaţa (Luke spera că avea dreptate).

Acum însă se întorseseră, fugind mâna-n mână printre hamali, făcându-şi loc printre sutele de britanici şi localnici care se înghesuiau pe chei. Luke se aplecă în faţă, cu mâinile pe balustrada caldă şi sărată şi le privi. Fusese îngrijorat că Iris avea să fie supărată că îl părăsea pe Guy. Se temuse că aveau să fie lacrimi, însă, spre uşurarea lui,

Iris râdea în timp ce alerga lângă Maddy. Fata lui râdea şi se îndrepta spre el.

— Sunteţi aici! strigă el.

Cele două îşi ridicară privirile, ochii lor de un albastru-deschis întâlnindu-i pe ai lui. Iris îi făcu cu mâna. El îi răspunse.

— Suntem aici, strigă Maddy, mergem acasă.

Când cuvintele ajunseră la urechile lui, adevărul lor îl copleşi şi simţi bucurie, euforie.

O fericire atât de intensă, că abia putea să respire.

Epilog

Azilul High Elms, octombrie, 1976

O scrisoarea pentru Maddy, de la Luke.

Azi, îmi amintesc ce an e. Ştiu că locuiesc aici de doi ani deja, în casa asta care se află la mai puţin de doi kilometri de vechea noastră locuinţă de lângă râu, casa care devenise atât de plină la final, că deja vorbeam să ne mutăm. Însă ştiam că nu vom putea face asta.

A fost decizia mea să vin aici, la High Elms, după ce tu ai murit. Nu puteam să-i las pe nici unul dintre copii să mă ia să locuiesc cu ei, oricât au insistat. Mă vizitează des, mult

mai des decât îmi permite memoria mea să recunosc, şi ăsta e singurul lucru pe care îl cer de la ei.

Îi doare atât de tare când uit.

Uit prea des zilele astea. Încep să uit timpul petrecut împreună.Ţi-am scris la fel de multe scrisori în starea de confuzie, o panică înfiorătoare că nu te găseam, ca atunci când rememorez miile de amintiri pe care mi le-am făcut după ce ne-am regăsit.

Aceste scrisori, scrisorile vieţii noastre, sunt cele pe care le păstrez. Le ţin lângă mine. Unele sunt doar nişte notiţe, scrise în grabă, iar altele sunt mult mai lungi. Totul e aici.

Nunta noastră, acel prim Crăciun îngheţat după ce ne-am întors din Bombay, în biserica luminată de lumânări de la capătul drumului. Erai însărcinată. Ai râs când ai ajuns la altar şi ţi-am spus cât de frumoasă eşti. Chiar eşti, trebuie să mă crezi pe cuvânt, domnişoară Bright. Owen a venit pe lume o săptămână mai târziu. Ne-a derutat pe toţi, pentru că semăna numai cu tine şi ceruse să fie iubit din clipa în care îşi deschisese ochii albaştri.

Peste nici doi ani, au venit gemenii, Ben şi Will, care ne-au oferit cea mai nedormită vară, până când Iris ne-a întrebat dacă nu putem să-i trimitem înapoi. Evident, voia o soră. Dar Jacob a venit în primăvara lui 1926, distrugându-i şi ultima speranţă că va avea parte de asta.

Nu a fost împotriva lui, însă. Cum ar fi putut să facă cineva asta? A avut grijă de el, aşa cum am făcut toţi. Îl şi văd râzând în grădină, încercând să ţină pasul cu restul, stai, stai, braţele şi picioarele lui mişcându-se neîncetat, mereu urmărind o minge de fotbal.

Anii aceia, când copiii erau aşa mici, au fost minunaţi. Toate verile calde, când toţi cinci alergau pe iarbă şi intrau şi ieşeau din râu. Plimbările noastre prin parc, artificiile în frig (ce n-aş da să le mai văd încă o dată în timp ce te ţin în braţe), zilele de naştere şi Crăciunurile cu părinţii tăi, cu părinţii mei, cu Edie, Guy, Peter şi Della, pe care i-am vizitat o singură dată în India, după care ne-au urmat ei aici. Şi Emma. Bineînţeles. Emma, care a venit la nunta noastră cu Ernest şi Arnold, apoi la botezul lui Owen, apoi din nou, doar pentru că era prin zonă, şi tot aşa, până a găsit un loc de muncă la un spital local. I-ai spus că ar face bine să-l accepte şi să fie şi naşa lui Will. După asta, nu a mai ratat o altă zi de naştere sau Crăciun.

Totul a trecut însă aşa repede. Ne-a luat prin surprindere faptul că zilele, care păreau atât de lungi uneori, au dispărut în anii care au trecut cât ai clipi din ochi. Într-o dimineaţă, o duceam pe Iris în prima ei zi la şcoală, următoarea la Somerville, la universitate. Era atât de emoţionată în haina groasă. Ai insistat că o să-i trebuiască, atât de hotărâtă să nu pară emoţionată.

Şi atât de iritată pe fraţii ei pentru că erau prea zgomotoşi când am condus-o în acea cameră mică în care n-am suportat s-o lăsăm singură. Şi mai iritată când Jacob, care avea numai opt ani, alerga în campus după mingea lui de fotbal şi se întorcea repede, cu ochii măriţi din cauza terorii şi a râsului, după ce portarul ţipase la el.

— Nu suport faptul că i-am făcut observaţie, mi-a zis Iris ieri.

— Nu ştiai, am asigurat-o. Şi el te venera.

Nu am crezut niciodată că vreunul dintre ei o să aleagă uniforma. Toţi eram îngroziţi de un al doilea război. Dar s-a întâmplat. Nu l-am putut opri. Nimeni nu a putut.

Iris s-a dus prima, ca membră a Forţelor Aeriene Auxiliare a Femeilor, în Cairo. Fetele Dellei au mers cu ea. Să le conducem a fost unul dintre cele mai grele lucruri pe care le-am făcut vreodată. Dar s-au întors. Iris s-a întors, s-a căsătorit şi e atât de fericită. Prima noastră nepoată, Megan (care urmează să fie şi ea mamă), are deja o lună.

Owen era hotărât să devină chirurgul care e acum (spre deliciul lui Guy şi al mamei), s-a alăturat Corpului Medical şi, cumva, a reuşit să fie în siguranţă, în Pacific. În mod miraculos, la fel au făcut şi gemenii, piloţii noştri, însă nu fără să ne dea sute de nopţi nedormite. Doar pe Jacob, care împlinise 18 ani la timp pentru debarcarea din Normandia, l-am tot aşteptat. Au trecut mai bine de 20 de ani şi tot nu pot să scriu cuvintele fără să mi se frângă inima.

Mi-ai spus că o să ai grijă de el. Când ai murit, părăsindu-mă, deşi spuseseşi că n-o s-o faci niciodată, cred că ideea asta ţi-a dat linişte. Sper că sunteţi împreună, dar tot îmi doresc să fi fost amândoi aici. Te-ai îmbolnăvit aşa repede şi abia după ce ai murit mi-am dat seama câte alte lucruri mai aveam să-ţi spun: numeroase lucruri pe care voiam să le ştii, toate despre cât de multe mi-ai oferit. Presupun că scrisorile au fost modul meu de a face asta. Acum însă trebuie să mă opresc din scris. Obosesc. Stiloul pare greoi şi trebuie să dorm. Vreau să dorm. Când dorm, visez. Şi visele sunt tot ce mi-a mai rămas din acea lume. Cea căreia ştiu că i-am aparţinut, cu tine.

Table of Contents